Jeannie Sakol

VANA-AASTA-ÕHTU

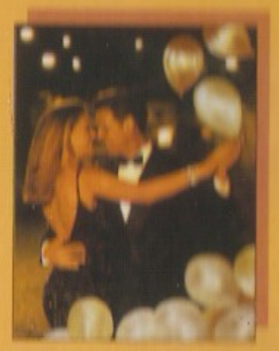

Vana-aastaõhtu on kokkuvõtete tegemise aeg. Belsize'i perekonna naised, heidutamatu ja kaunis Binnie, tema tütar Michael, kes on kasvanud oma ilusa ema varjus, ning Michaeli tütar Christa, kes on pärinud vanaema ilu ja kange iseloomu, on olnud sunnitud mitme põlvkonna vältel just sel õhtul oma edasist elukäiku määravaid otsuseid tegema.

VARRAK

Jeannie Sakol VANA-AASTAÕHTU VARRAK

Jeannie Sakol

VANA-AASTA-ÕHTU

Romaan

VARRAK

Jeannie Sakol

Vana-aasta-õhtu

Tõlkinud Tiina Tiiman

VARRAK

Originaal:

New Year's Eve
Jeannie Sakol
Hamlyn Paperbacks

Toimetanud *Helju Jüssi*
Kaane kujundanud *Piret Frey*

© Tõlge eesti keelde. Tiina Tiiman, 1995.
ISBN 9985-807-72-3

Sisukord

ESIMENE OSA
31. detsember 1928
Gramercy Park

TEINE OSA
31. detsember 1944
Riverside Drive

KOLMAS OSA
31. detsember 1962
Park Avenue

NELJAS OSA
31. detsember 1971
Gramercy Park

Vana-aastaõhtu on aasta kõige
emotsionaalsem püha, mil vaetakse
tehtut ja tegemata jäetut.
Sel ööl mõõdetakse armastuse ja
varanduse suurust;
see öö meenutab halastamatult
veel ühe möödunud aasta
õnnestumisi ja kaotusi.

ESIMENE OSA

31. detsember 1928
Gramercy Park

Kui Sa lepiksid veel, et Su saatus on see, kullapai
oleks sündmus siis see, aasta praeguse sees, kullapai.
(Cole Porter "Vallatlegem")

1. peatükk

Pidu oli täies hoos. Binnie Belsize kuulis muusikahelisid ja külaliste saabumise hääli. Fritz oli juba mitu korda ülakorrusel käinud, anudes Binnie't kiirustama.

"Kõik tahavad teada, kus sa oled."

Binnie viivitas meelega, ta ei saanud sinna midagi parata. Lahendamist nõudsid kaks küsimust, üks oli seotud käesoleva õhtuga, teine aga puudutas tulevikku. Mida selga panna esimeseks uhkeks peoks Gramercy Parki majas ja kas jätta pärast seda Fritz maha ning joosta minema tema vennaga.

Kahest probleemist pälvis tema tähelepanu kõigepealt esimene. Kuidas ta ka ei ihanud neid kõiki jalust rabada, ei suutnud ta ometi ennast niipalju kokku võtta, et hõljuda naeratades trepist alla, ainsaks riietusesemeks boa. Peaks selga panema midagi, mis neid ahhetama paneks, kuid mis see võiks olla?

Küsimus polnud selles, et tal oleks olnud vähe kleite. Fritz andis talle kakskümmend tuhat dollarit kuus riiete ostmiseks, umbes sama palju, kui said ka teised naised nende tutvusringkonnas. Iga viimane kui hilp tema seinakappides oli uus, kallis ja viimase moe järgi. Valmisriideid selles majas ei tunnistatud. Üll üksnes sidrunkollane sukahoidja ning jalas virsikukarva sukad, silmitses ta veel kord oma kõige uuemaid tualette.

Sel hetkel tahtnuks ta need kõik aknast välja visata. Aprikoosivärvi rebasenahaga ääristatud atlasskleit – selles ei saa ju tantsida. Väikese taftist jakiga ihukarva

pitskleidis näeb ta välja nagu kuninganna Mary. Oranžide sulgedega ihukattes on ta nagu mõni Ziegfeldi neiuke, pole piisavalt elegantne. Suurepäraselt kõrtsi sobiva mustlaskleidi juurest puudusid üksnes väntorel ja pärdik. Kõigi nende tualettide hinnale mõeldes pidi ta vastu tahtmist imetlema preili Dawni, oma isiklikku õmblejat. Ilmselt ei pane ta neist ühtki kunagi selga. Säärasel juhul vajaks ta rõivaste muretsemiseks edaspidi kakskümmend tuhat dollarit nädalas.

Binnie esialgne valik lebas voodil – lillast krepist julgelt sügava seljadekolteega õhtukleit, mis sobiks pigem Harlemisse kui vana-aastaõhtu kodusele tantsupeole. Siiski oli preili Dawn talle kinnitanud, et tema "aristokraatlik figuur" kannab auga välja taolise röögatu tualeti, mis jätab paljaks kogu selja, või selle, mida võiks tinglikult veel seljaks nimetada, ning rohkemgi veel.

Teda oodati allkorrusel, seal olid kõik sõbrad, kes ei olnud Euroopasse ega Palm Beachi sõitnud, Fritzu ärikaaslased ja suur hulk ämma kutsutud rahvast, kellest polnud Binnie'ga üldse räägitud, justkui oleks see Carla maja, mitte tema oma. Kokku rohkem kui sada külalist.

Oodaku nad aga pealegi. Võib-olla saab ta peavalu ning jääb terveks õhtuks üles. Saatku nad seal ilma temata vana aasta ära ja võtku vastu uus. See annaks Carlale ometi ühe tõelise põhjuse nurisemiseks. Võib-olla peaks ta hoopis endale voodilina ümber mässima ning muumiana allkorrusele hiilima. Säärast vempu Binnie Belsize'ilt just oodatigi. Või peaks ta lapsehoidja vormikleidis trepist alla minema, et kindlaks teha, kui kiiresti ta ära tuntakse.

"Binnie, kallis – "

Abikaasa seisis jälle magamistoa uksel, tema anuv ilme vihastas Binnie't rohkem kui kunagi varem. Mees ajas hambad irevile usus, et see tähendab naeratust, ning tema kõrist kostev korin pidi märgistama lõbusust.

"Binnie – ?"

Kas sa ei näe, et ma panen ennast riidesse?

"Spence tahab teada, millal sa alla tuled?"

Ma tulen alla siis, kui olen otsusele jõudnud ja valmis!

"Spence soovitab sul uusaastalapsukeseks riietuda. Sa võiksid endale ümber võtta suure mähkme, millel on üle rinna kiri: "Head 1928. aastat!"

Ja sina võiksid õige seenele sõita!

Tuisupea Binnie. Seda temalt oodatigi. Viimati oli ta neid kõiki rabanud keeluseaduse auks korraldatud miitingul, palgates loomataltsutaja, kes talutas rahva ees roosaks värvitud elevandipoega. Carla oli püha viha täis. Daam ennast niiviisi ülal ei pea. Kui ta ämmale Marie Antoinette'i ja Baieri Ludwigit ning nende vempe meelde tuletas, ärritas see Carlat veel enam, ning üksnes seepärast, et too vaeseke oli vähe raamatuid lugenud.

Täna õhtul tundis Binnie jälle varemkogetud kabuhirmu, kaasasündinud haigust, millest viieaastase abielu jooksul arvas end olevat terveks saanud. Seda võis ohjeldada nagu tiisikust, kuid mitte kunagi täielikult välja ravida, see tekkis ootamatult ja siis keeras kõhus, nii et süda paha.

"Sa võid öelda oma vennale, et ma saan valmis siis, kui ma saan ja mitte hetkegi enne." Binnie sülitas ripsmevärvikarpi, jälgides tualettpeeglist mehe ilmet. Fritzule see ei meeldinud. Sunnitult vaikides silus ta tubakast kollaste sõrmedega üle hõrenevate juuste. Kõõma pudises tumesinisele smokingile. Liikumatult lävel seistes, justkui peljates omaenda magamistuppa astuda, silmitses ta Binnie't etteheitvalt.

"Binnie, kallis – "

"Mitte siis, kui ma silmi värvin. Kas sa tahad, et ma torkan endal silma peast?"

Mees ootas pühalikult, kuni Binnie harja käest pani. "Ega sa seda ometi tõsiselt mõelnud, ega ju, südameke?"

Binnie pilgutas silmi, et näha, kuidas värv on püsima jäänud, ning vaatas siis peegli kaudu mehele otsa, enne kui uuesti värvikarpi sülitas. "Mida sa sellega öelda tahad?"

"Sa ei mõelnud seda ometi tõsiselt. Palun, Binnie. Ma tean, et ma pole mingi Rudolph Valentino – "

Kahju küll, et Rudolph Valentino on surnud.

"Ma palun sinult ainult veel üht võimalust, musirullike. Kui abiellusime, oli meil kahekesi ju hea, eks?"

Sina arvad nii, kallim.

"Ma armastan sind, Binnie."

Ja kas seepärast läheb kõik muu ka nagu lepase reega?

"Sa tead, et ma teen kõik, et sa õnnelik oleksid."

Oled sa kunagi proovinud trollibussi ette hüpata?

"Binnie – " Silmanähtavalt julgust kogudes nihkus ta lähemale naisele, kes teda kogu aeg peeglist silmitses. Binnie riputas kõrva mehe jõulukingituse, tilgakujulised briljant- ja nefriitkõrvarõngad, mis pea liigutamisel vastu saledat kaela kõikusid. Vanaema Ida oli teda alati õpetanud: "Rikka mehega abiellumine on niisama lihtne kui vaese mehega. Abiellu mehega, kes armastab sind rohkem, kui sina teda. Sellel on oma kasud sees."

Kõrvarõngad tegid kindlasti nii mõndagi tasa. Kuigi need tulid voodisse minnes kõrvast lahti. "Viimane kord kahekümne kaheksandal aastal!" oli mees sosistanud, kui nad ülakorrusele riietuma tulid. Mehe himukas õhin sundis Binnie't ust lukustama, et Michael sisse ei saaks tormata. Nagu alati, ajas seesama õhin, see kohtlane kohmakus Binnie täiesti raevu. Abielu alguses oli tal olnud mehest kahju ja ta oli tundnud Fritzu suhtes tänulikkust, kui mees kinnitas talle, et ta on ainus naine, kellega tal on voodis hea. See oli üks võimalus, kuidas vaene tüdruk võib abielluda rikka mehega ning olla igavesti õnnelik. Viie aasta möödudes oli ainult Fritzul endiselt hea. Kõik vihjed, naljad ja kavalad käigud olid mehele nagu hane selga vesi, samal ajal kui Binnie keha piinles ning ta pidi erootiliste unenägude küüsis mööda saatma palju rahutuid öid.

Kui Fritz umbes tunni aja eest ennast selili keeras, sai tema küsimusest: "Kas sul oli sama hea kui minul?" viimane piisk naise kannatuste karikasse. Binnie ihkas teda tappa. Ja ta oleks õigeks mõistetud – kirehoos sooritatud kuritegu. Seekord oli täielik rahuldus olnud väga lähedal. Kuigi mees ei andnud selleks rohkem põhjust kui muidu, tundis Binnie, et see võib juhtuda. Binnie kordas talle, et kohe-kohe tunneb ta seda, kordas

meest kallistades ja end tema vastu surudes ikka ja jälle sosinal: *Ära lõpeta, kallis, palun sind!* Kui mees end äkitselt selili keeras, ülimalt rahulolev justkui kutsikas, kes ootab kiidusõnu pärast esimest trikki, paiskus valla kogu Binnie raev. Ta tagus mehe pehmet ihu rusikate ja põlvedega. Ta võmmis meest peaga ning lõi talle hambad õlga, kuni mees põrandale veeres ning sinna abitult lebama jäi, samal ajal viskas Binnie teda patjadega, ise raevust nuuksudes.

"Viimane kord tuhande üheksasaja kahekümne kaheksandal aastal? Tead, mul on sulle uudis, Fritz. See oli päris viimane kord üleüldse!" mäletas Binnie end mehele karjumas, unustades sihilikult märkuse tiiraste meeste kohta.

"Sa ei mõelnud seda kindlasti niimoodi. Sa tead, kuidas ma sind armastan. Sa ei lükka mind eemale. Pealegi olen ma ju sinu abikaasa." Isegi viie abieluaasta järel pehmendas see sõna "abikaasa" Binnie südant. Ja täna oli vana-aastaõhtu, ühe imelise aasta lõpp ja järgmise algus. Tal tarvitses vaid mõelda eelmistele vana-aastaõhtutele, ja talle meenus, et üksnes tänu Fritzule sai Binnie elada elu, millest oli varem ainult raamatutest ja ajakirjadest lugenud.

Binnie pööras ennast ümber ja vaatas mehele otse silma. "Kuidas ma välja näen, kallis?"

"Vapustav, Binnie. Lihtsalt vapustav. Sa oled imekaunis."

"Oled sa kindel, et ma Belsize'i nimele häbi ei tee?"

"Teised naised lähevad kadedusest roheliseks, kui sind näevad." Fritz võttis Binnie käed pihku, sõrmed kleepuvkülmad. Kaastunne oli ainus, mida Binnie suutis tunda mehe vastu, keda ta kõigest hingest armastada püüdis. Kaastunne oli ainus ohutu emotsioon, mille varju pugeda, justkui kuum soolavann valu leevendamiseks.

Binnie pistis talle sirelilõhnalise talgipuudritoosi pihku. "Oled sa minu ori?"

"Ma olen sinu ori."

"Ole siis kasulik, ori. Puuderda mu selga."

Mees kõhkles. "Miks sa Bonillat ei kutsu?"

Vaeseke. Mees kartis teda puudutada. Binnie'le meenusid enda mõne aja eest öeldud sõnad, et mehe käed sarnanevad limastele austritele. "Bonilla on toatüdruk. Ma ei taha, et ta mind puudutab." Ta limpsis paljuütlevalt huuli. "Ma tahan, et ainult sina mind puudutaksid."

"Aga, kullake, ma võin su kleidi ära rikkuda – "

"Mis on, armas," keelitas ta. "Binnie palub väga vabandust nende hirmsate asjade pärast, mis ta ütles. Kõik läheb imetoredasti, küll sa näed. Palun sind – meie külalised – me oleme ebaviisakad – nad mõtlevad, et siin üleval käib jumal teab mis – "

Fritz raputas talki pihku ning patsutas ettevaatlikult naise paljast selga, näoilme paistis peeglis meeleheitlik, mehe kalasilmade haavunud pilk tekitas uuesti soovi noaga pista, lüüa, talle haamriga näkku virutada. Binnie palus jumalat, et ei peaks eales mõnele mehele anuva pilguga otsa vaatama, isegi siis mitte, kui ta on neljakümnene ning tal tuleb palgata gigolo. Ta tänas jumalat, et ei olnud kunagi Spencerile niimoodi otsa vaadanud, isegi tol ammusel ööl, kui ta oli palunud Spenceril endaga abielluda. Ta palus jumalat, et tal ei tuleks Spencerile kunagi niiviisi otsa vaadata, eeldusel et nad põgenevad, eeldusel et neil mõlemal on selleks piisavalt julgust.

Talk tundus jahe ja libe. Pole ime, et see imikutele meeldib. Kui tore oli Michaelit pärast vanni puuderdada, tõsta tillukesed jalad ühe käega üles, tupsutada valget pulbrit õrnade roosade voltide vahele, kuulata oma lihase lapsukese rõõmsat kilkamist. Nüüd muidugi välistasid juba neljase Michaeli vanus ja hoidja Goodingi karmid reeglid säärase meelelahutuse.

"Kas ma tõesti näen välja Amelia Earharti moodi?" Binnie lükkas sõrmedega läbi sasise poisipea, üle õla Fritzule võrgutavalt naeratades.

Ta ei olnud mehele rääkinud sellest, et Spencer viis teda oma väikese lennukiga sõitma. Võib-olla lendavad nad Spenceriga Floridasse ja kaovad jäljetult sealsetele

soistele luhtadele ning söövad üksnes alligaatorisuppi. Binnie kastis väikese sõrme helepunase huulepumati toosi ning tupsutas suudlushäälitsuste saatel huuli. Ta kontrollis, et sukaõmblused oleksid sirged ning kohendas tikitud liblikaid, et need oleksid täpselt pahkluul. Binnie eelistas sukahoidjat sukapaeltele, kuna räägiti, et viimased põhjustavad veenilaiendeid.

"Kas ma tõesti näen välja nagu ehtne seltskonnadaam?"

"Justkui proua Harrison Williams ise."

"Tõesti?" kenitles Binnie.

"Kallis, külalised ootavad meid. Ema on siin ja samuti Spencer. Ma tean, et sa oled pisut närviline säärasel momendil – "

"Kes on siin närviline? Sa ise ei saa närvivapustuseta pidžaamanööpegi kinni." Kuid tõsi oli see, et Binnie oli seletamatult närvis nii peo kui ka Spenceriga kohtumise tõttu pärast nende viimast vestlust. Vaesena kasvamine tähendas haavatavust. Haavad paranesid, kuid tihtipeale need tuikasid ning tuletasid arme meelde. Oodaku nad pealegi. Tema oli terve elu igasuguseid asju oodanud. Kogu tema elu seisnes ootamises. "Ootamine ei tee neile midagi halba – "

"Spence tahab, et me mingitele paberitele alla kirjutaksime."

"Vana-aastaõhtul? Kas ta ei tea siis, et täna on pidu. Ja üldse, mis paberid need on? Sa ei lase mul neid kunagi läbi lugeda. Kuidas ma siis tean, millele ma alla kirjutan? Ma ei ole just ülikoolis käinud, aga – "

"Spenceri selgituse kohaselt – "

"Tema võib musta ka valgeks rääkida."

"Oled sa valmis?"

"Ära kiirusta mind. Ma tahan teada nende paberite kohta, millele me kogu aeg alla kirjutame. Nagu ma aru saan, oled sina kompanii direktor. Sina peaksid ju rahaasjadest üht-teist teadma. Aga sina ei tea Spence'i tegemistest rohkem kui mina."

Binnie paaniline hirm andis järele. Tema kleit oli jalustrabav. Ja kui nad veel tema kõrvarõngaid näevad,

saavad nad krambid. Ta vajas veel natuke aega, et end koguda. Ta oli näitlejanna, kel on rambipalavik. Kit Cornellil oli alati rambipalavik.

"Oled sa valmis?" kordas mees.

"Kõigeks, mida sa anda suudad!" Õrritavalt naerdes haaras Binnie mehe käe ja juhtis selle lilla kreppkleidi alla. "Mis sa sellest arvad?"

Mees taandus sõrmi raputades, justkui oleks kõrvetada saanud. "Tont võtaks, Binnie, sul pole aluspesu seljas!"

Binnie astus ukse juurde võrgutavalt puusi hööritades, kõrvarõngad õõtsumas. "Kas läheme alla külalisi tervitama, mu aare?"

Mees tiris ta tuppa tagasi ning lõi ukse kinni. "Siit toast sa püksata välja ei lähe!"

Rõhutatud ükskõiksusega istus Binnie tualettlaua taha ja võttis kätte poolelioleva ristsõnamõistatuse. "Kes vaatab Rushmore'i mäelt uhkelt rahva peale?" *Skulptor Gutzon Borgum.* Binnie ohkas ja kirjutas nime ruutudesse, teeseldes, et ei märka Fritzu, kes sobras öösärkide, sukkade ja kinnaste seas, otsides kadunud aluspesu.

"Ütle nüüd ruttu, Fritz!" nõudis ta sõbramehelikult, justkui veedaksid nad õhtut üksnes kahekesi. "Egiptuse päikesejumal!"

Fritz tühjendas taskurätisahtli voodile. "Kus põrgut sa neid hoiad?"

"Ütle nüüd, Fritz." Binnie torutas suud. "Kahe tähega Egiptuse päikesejumal."

"Binnie!"

"Jumaluke, ma lahendan ristsõna!"

"Mitte keegi, kes tantsib tšarlstoni nii, nagu sina tantsid, ei lahku siit toast püksata – ja see on lõplik!" Mees oli näost punane, kuid isegi alandlik ussike hakkab hädakorral vastu.

"Kõigepealt ütle mulle Egiptuse päikesejumal," kaupples Binnie.

"Taevake – Tut – kas Tut sobib?"

"Ja ise oled veel kolledžis käinud? Sõb-ra-ke." Ta

limpsis pliiatsiotsa ja taipas liiga hilja, et see liigutus reedab tema agulipäritolu. "Aga Red Grangeri keskmist nime peaksid isegi sina teadma. Kuus tähte."

"Heureka!" Fritz tõstis käe ihukarva roosarosetiliste püksikestega.

"Need ei sobi."

"Jalga!"

Binnie ei suutnud enam välja mõelda ühtegi moodust, kuidas veel venitada. Nüüd tuli allkorrusele minna. Pilk peeglisse sisendas julgust. Lühikeste heledate poisipeaks lõigatud juuste ja saleda graatsilisusega meenutas ta tõepoolest kuulsat naislendurit. Nefriit- ning briljantkõrvarõngaste ja lilla kreppkleidi ning nefriidikarva atlass-rihmikutega, mille pael ümber pahkluu oli kalliskividega kaunistatud, nägi ta tõepoolest välja niisama uhke kui mõni debütant.

Binnie kergitas seelikut ja astus pükstesse, võpatades siidi meelierutavast puudutusest. Talle meenus laul, mida väike Ikey Pivkin Hester Streetilt oli talle õpetanud, mida tuli laulda "Mu isamaa" viisil: "Mu vitu ripub puul, aita alla võtta see, nii haiget teeb ... " Ema ja vanaema jõid parasjagu köögis teed, kui tema neilt laulusõnade tähendust küsis. Pärast seda pesi ema tema suud pesuseebiga ning vanaema tormas Ikeyt otsima, luud käes. Binnie oli siis kuueaastane.

Miskipärast ajas see teda naerma. "Tule nüüd, Fritz. Meil on pidu!" Kuidas võis ta mehele vihane olla? Äkilises elevuses haaras ta mehel käest ja juhtis teda trepi poole. Lõbus melu tervitas neid juba poolel teel. Kostsid naerurõkatused. "Head vana aasta õhtut, Binnie!" Näod vaatasid nende poole üles. "Nüüd tulevad Toots ja Casper!"

"Näita neile, kallim," sosistas Fritz heade kavatsustega, kuid lõi selle lausega Binnie enesekindluse uuesti kõikuma. Mis temaga lahti on? Asi oli selles, et ta ei tahtnud neile näidata; ta tahtis *olla* üks nendest. Võõra asemel, kes Fritz Belsize'i endale napsas, tuisupea asemel, kes igasugu vempe viskas, ihkas ta olla üks Carla sõbrannade tütardest: näiteks Dora Lawson, kel oli neli täiuslikku lapsukest ning piltilus mees, Dora mängis

harfi ning nägi välja, justkui oleks ta alati rikas olnud; või Moira Cadmon, kes korraldas kodus kontserte ja keetis ise puuviljakompotti ning osales ratsasõidu demonstratsioonidel; või nagu Gladys Marbright, kelle emapoolne perekond oli saabunud siia "Mayflower'i" pardal ning keda oli esitletud isegi Inglise kuningale ja kuningannale.

Binnie'l tuli seltskonnadaami roll omandada täiesti nullist. Ta jõi igal hommikul ärgates pudeli mineraalvett. Nad magasid Fritzuga niiluseroheliste linade vahel ja kirjutasid kirju Crane'i juurest ostetud peenele lõuendpaberile, mille vesimärki meeldis Binnie'l vastu valgust vaadata. Ta võttis tangotunde stuudios, mis paiknes Times Square'il kehvakese hiina restorani peal ning laskis Bonillal bridžimängu ajal söögiks serveerida avokaadosid sidruni, soola ja võiga määritud kolmnurksete röstisaiatükkidega.

Nüüd, kus ta elatist ei pidanud teenima, olid Binnie päevad tegusamad, kui ta oleks osanud arvata. Kuigi ta oleks võinud keskpäevani magada, toodi ka temale kell kaheksa hommikul teekandik nagu Fritzule. Päeva menüü, mille kokk oli eelmisel õhtul kokku pannud, tuli heaks kiita või ümber teha, posti lugeda, kutsetele vastata. Kaugel sellest, et hommikumantlis vedeleda, pidi ta otsekohe riietuma millessegi sobivasse, rätsepakostüümi näiteks, et Bonilla saaks toa ära koristada ja pärast seda ülejäänud maja kraamimist jätkata. Hommikud kulusid majapidamisasjade otsustamisele, väikesele külaskäigule lastetuppa, enne kui hoidja lapse õue viis, ning telefoniga lobisemisele.

Lõunad ja õhtupoolikud olid pühendatud seltskondlikule tegevusele, komitee koosolekutele, sisseostude tegemisele ja visiitidele. Abielu alguses oli Carla Binnie't külaskäikudel saatnud. Kogu tseremoonia lõi teda hirmsasti rööpast välja. Koos Carlaga vana Packardi tagaistmel istudes jälgisid nad Talbotit, kes külastatava maja trepist üles astus, uksekella helistas ja ulatas nende visiitkaardid valgete kinnastega ülemteenrile, kes hoidis

käes just selleks otstarbeks mõeldud väikest hõbekandikut. Kindad ja kandik pidid tagama, et visiitkaarte ei puudutaks alamate käed. Hetke pärast ilmus ülemteener uuesti teatama, kas majaperenaine oli "kodus". Carla Belsize'i jaoks olid ära vähesed.

Õnneks oli see vanamoodne komme minevikku kadumas. Noorem rahvas ei tahtnud enam mängida säärast visiitkaardimängu. Nende arvates oli palju moekam lihtsalt helistada ning öelda: "Astuge läbi, meil on kokteiliõhtu."

Esimesel abieluaastal oli Binnie Fritzult küsinud, mis on niinimetatud Suur Kolmik. Nüüd aga tegi ta suuri edusamme, osaledes Yale'i, Princetoni ja Harvardi mängudes. *Pane tähele, tütar, palun pane hoolega tähele, mis ma ütlen: ära lase kunagi üht Harvardi lõpetanut liiga kaugele.* Eelmisel sügisel olid nad koos kuue teise abielupaariga üürinud eravaguni, et sõita Bostonisse Harvard-Yale'i mängu vaatama, kasutades vagunit hotellina, kust nad kokteilipidudele ja Ritzi õhtusöögiga tantsuõhtutele startisid.

Kuigi Binnie lapsepõlveunistused olid tulvil kummardavaid ja koogutavaid ning usinalt ümberringi sebivaid livreedes teenreid, masendas tegelikkus teda. Binnie seadis Sloani piinlikku olukorda, hoides talle ust lahti, kui too nende kohvreid sisse kandis. Ta ütles kokale, et too näeb kehv välja, ning sundis teda viigimarjasiirupit jooma. Ta istus köögilaua taha, et klatšida koos Bonillaga, kes lõunasöögiks sibulaid hakkis.

"Mitte niiviisi. Sedasi peab tegema." Majaperenaine haaras sibula pihku, nagu ta oli näinud vanaema Idat tuhandeid kordi tegevat, ning lõikas selle osavalt viiludeks ning hakkis, kuni tulemuseks oli kuhi pärlendavaid sibulatükke.

Fritz ei suutnud end kokku võtta, et Binnie't säärase sobimatu käitumise pärast manitseda. Carlat ei takistanud miski. Kui jutud temani jõudsid, asus ta kohe tõsiselt miniat töötlema. "Liigne familiaarsus tekitab lugupidamatust," ütles ta. "Teenijatega käitumisel tarvitseb olla üksnes viisakas ja sõbralik. Kõik muu on

lihtsalt välistatud."

Binnie jaoks oli nagu saatuse pilge, et külmkapp oli toitu täis, kuid tema ei saanud tuju tulles sealt midagi võtta. Mis kasu oli kanatiivast või mahlasest pirnist, kui sa pidid helistama ning siis pool tundi toidupala saabumist ootama. Esimesel välismaareisil oli basseiniteenriks mees, ja vähe veel sellest, ta aitas Binnie'l märja trikoo külmavereliselt seljast ning hõõrus tema alasti keha kuivaks. Pariisis, "Crillon'i" hotellis pakkis toatüdruk Binnie kohvrid lahti ning seadis kõik asjad kohale, kaasa arvatud pessaar ning muud intiimtarbed.

Erilist rõõmu tema uues elus pakkus sisseostude tegemine. Paar nädalat enne jõulu viis Fritz ta einetama Jaapani aedadesse, "einetamiseks kõige hiilgavamasse paika New Yorgis – maailma kõige hunnituma naisega". Elusad pardipojad sebisid ringi miniatuursel tiigil, ujudes risti-rästi õrnade väikeste sildade alt läbi, need sillad olid liiga haprad, et olla ehtsad. Pärast einet läksid nad Revilloni, kus Binnie lihtsalt naljapärast tõmbas selga 45 000 dollarise sooblinahkse kasuka. Nad otsustasid lõpuks ehtsa sinirebasega ääristatud karakulli kasuks. "Me võiksime hotellis ööbida," pani Binnie ette. Fritz tahtis siiski Wall Streetile tagasi minna. Mehele suuremeelsuse eest tänulik, läks Binnie üksinda Sulkasse ja ostis talle punase siidhommikumantli, mis maksis 140 dollarit. Arve saadeti muidugi mehele.

Pidu oli täies hoos. *Väikses Hispaania linnas, ööl nagu praegu.* Palgatud ettekandjaneiud liikusid šampanjakandikutega Sloani valvsa pilgu all külaliste seas ringi. Abielupaari saatsid peanoogutused, käeviiped, valjuhäälsed aastalõpusoovid. "Kui kena sa välja näed, Binnie-kullake!" Sina samuti. "Kui võluv kleit sul on! Kas sa ise õmblesid selle?" Seda küsis Õhupalli-Freda; tema armastas igasugu tobedustega lagedale tulla. Kujuta ette, et ta just midagi säärast välja mõtleb. Vaata vaid, milline ta ise välja näeb, ehitud justkui proua Astori lemmikhobune. "Vapustav pidu, Binnie. Uskumatu, kuidas sa sellega hakkama said." Binnie polnud selleks

just eriti vaeva näinud. Carla oli siia sisse tunginud justkui kindral Grant Richmondi vallutama, nii et Binnie tundis end oma peol pigem külalisena. Ta pidas aru, kas Carlale meeldib elutuppa sisse seatud ööklubi.

"Binnie!" Ta tervitas parasjagu kolonel Metcalfi, kui tundis Spenceri juuresolekut ja haistis mehele ainuomast Pinaud' lõhnaõli veel enne, kui teda nägi või tema häält kuulis. "Kolonel Metcalf, loodetavasti te tunnete mu mehevenda, Spencer Belsize'i."

"Tere õhtust." Spencer kätles koloneliga, hoides samal ajal vasakut kätt Binnie seljal. Spencer Belsize oli absoluutseks tõestuseks doktor Rheinhold Koche geneetilisele teooriale, mis väitis, et teisena sündinud laps on tihtipeale esmasündinust üle, palju paremini tehtud, tema võimed ja lihastik enam arenenud, vaimne tase kooskõlalisem. Teine laps oli ka ilusama välimusega. Vastavalt härra doktori sõnadele võis perekonna esiklast pidada proovitööks, harjutuseks, milles hormoonid ja rakud esimest korda kohtuvad. Ta võrdles laste tegemist pannkoogiküpsetamise ja savipottide valmistamisega. Esimesed katsetused lähevad alati aia taha. Kui sünnitamine poleks nii tunnetega seotud, tuleks doktor Koche meelest esmasündinust vabaneda, veenda vanemaid ootama teist last, sest selleks ajaks esialgsed ebakõlad kaovad.

Spencer oli Fritzust kaks aastat noorem. Nad mõlemad sarnanesid õige pisut isaga, kuid üldiselt kinnitasid vennad Koche teooriat. Fritzu juuksed hakkasid hõrenema juba pärast kahekümneseks saamist ning siis tekkis talle ette ka kõht. Spenceri ronkmustad juuksed olid juukseveele vaatamata tihedad ja karmid, keha sitke ja tugev justkui ujujal. Fritz oli saamatus ise ning komistas tennisemängus omaenda jalgade otsa. Spencer oli võistlustel niipalju auhindu võitnud, et ei hoolinud neist sugugi ning kinkis need väikesele Michaelile mängimiseks.

Üks kade sõber väitis, et Spencer läheb läbi elu püksitagumiku abil, ratsutades hobuste ja naiste seljas ühtviisi hästi ning et nad kõik tantsivad tema pilli järgi.

Venna pehmejoonelise kollakajumelise näoga võrreldes oli Spenceril karmide teravate näojoontega keldi nägu, välja arvatud suu, mis oli selgepiiriline ning täidlane. Tema silmad tähelepanuväärselt tihedate kulmude all olid sügavsinised.

Nähes Spencerit praegu, smokingis nii mehelikult kena, juuksed korralikult lahku kammitud ja siledaks soetud, meenus Binnie'le õhtu, kui Spencer ta rodeole viis. See leidis aset nonde unenäoliste esimeste kuude jooksul kuus aastat tagasi, kui ta arvas, et saab Spenceri endaga abielluma ega olnud veel kohtunud tema venna Fritzuga. Nad istusid parasjagu loožis, kui Spencer tal paigal istuda käskis ning kadus siis, kui tseremooniameister kuulutas välja algajate kauboide võistluse neile, kes soovisid oma elu kaalule panna. Hetke pärast ratsutas Spencer hiiglasuure musta hobuse seljas areenile.

"Spencer!"

Lõbusa käeviipega libises mees sadulast ning kõlkus pea alaspidi, üks jalg jaluses kinni, käed puusas, juuksed maad riivamas, saadetud ägedast aplausitormist, kui mees ja hobune areenile ringi peale tegid.

Hiljem samal õhtul maksis Spencer Plaza ees seisvale troskamehele, et see lubaks tal endal Viiendalt avenüült Washington Square'ile sõites pukki istuda ...

"Head vana aasta lõppu, Spence," ütles Binnie, tema erutus mehe nägemisest ei olnud viie abieluaasta jooksul sugugi vähenenud.

"Kas uus aasta tuleb meile õnnelik, Binnie?"

"Mis sa sellega tahad öelda, kallis küdi?"

"Tont võtaks, sa tead väga hästi, mida ma öelda tahan. Mitu džinnikokteili sa joonud oled?"

"Kuuma tqdit ainult."

Eelmisel nädalal oli ta Spenceriga koos Roosevelti lennuväljale sõitnud, et kohtuda rändnäitlejatega, keda mees kavatses saata oma kulu ja kirjadega üleriigilisele õhuakrobaatide võistlusele. Preemiaks pidi olema kopsakas rahaline auhind ning kuulsus peale selle. Nende seast lootis ta koguda meeskonna hiilgavaid piloote,

kellega Floridas lennupostiteenistust arendada.

Binnie oleks pidanud aimama, et midagi on teoksil, kui Spencer teise piloodi seltsis sõjaaegsel Jennyl õhku tõusis. Lennuk tegi lennuvälja kohal ringi ning tundus, et jäi otse nende kohal õhku rippuma, misjärel Spencer välja tiivale astus ja alla hüppas.

"Spencer!" karjus Binnie, kui mees kukkus, kuid siis poolel teel peatus, sest tal oli ümber kere seotud peenike tross. "Ma pidin peaaegu surema," ütles ta Spencerile hiljem teeäärses söögimajas, kus nad kuuma todit jõid.

Siis oli mees talle tunnistanud oma viga, et laskis Binnie'l Fritzuga abielluda, et ta armastab Binnie't ja tahab ainult teda, ning et on hullumeelsus niimoodi oma elu raisata.

"Kuidas ma sellele vastama peaksin? Paluma vabandust või ütlema, et kõik oli sinu süü, et sina ise tõukasid mind Fritzu käte vahele."

"Binnie, palun – "

Viie abieluaasta järel oli ta Spence'iga esimest korda kahekesi. Long Islandi õhus oli merelõhna. Vanamoodsas telliskaminas leegitses halutuli.

"Mida ma sinu arvates nüüd tegema peaksin?" nõudis Binnie.

Mees tahtis, et Binnie pärast pühi koos temaga põgeneks ...

"Kas sa tuled minuga?" küsis ta Binnie'lt, märkamata ümber tunglevaid inimesi, kes kõik tahtsid tere öelda.

"Kas sa väikest Michaelit juba nägid?" päris Binnie võltsi lõbususega. "Ma lubasin tal kesköönі üleval olla ja ehtsat šampanjat juua. Kas sa näed teda kuskil?" Binnie vaatas siia-sinna, üritades läbi rahvahulga last näha.

"Binnie. Ära mängi. Ma olen eksinud ja tunnistan seda. Ärme raiskame enam rohkem aega. Ma ei ole ühtegi naist rohkem ihaldanud kui sind."

"Ainult seepärast, et ma pole kunagi järele andnud. Ja võib-olla ongi see kõige parem."

"Binnie – "

"Kuidas ma välja näen? Sa pole sõnagi öelnud mu välimuse kohta."

Mehe pilk rändas aegamisi mööda naise keha üles ja alla, rindade ja kõhu piirkonnas saatsid seda vaevukuuldavad suudlused. "Sa oled märkimisväärselt siivutu." *Kas see tähendas, et labane? Kas ta nägi labane välja? Ta ei saanud ju labane välja näha, arvestades hinda, mis see maksis.* "Kui sa ette ei vaata, pistan ma su kõigi silme all siinsamas nahka."

"Sinu ema kaasa arvatud?"

"Carla on päikesepoolses salongis. Ta juhatab vägesid ja annab korraldusi. Carla ütles Sloanile, et külmlaud on valesti kaetud. Siis ajas ta Bonilla nutma, saates vaese tüdruku kandikutäie klaasidega kööki tagasi, sest need polnud tema jaoks piisavalt puhtad. Carlale ei lähe sugugi korda, et sina oled siin perenaine. Carla arust on see tema pidu."

Binnie võis seda üksnes kinnitada. Carla rääkis alati: *minu* poja kodu, *minu* lapselaps, *minu* sõbrad.

"Ja muidugi rääkisid sa talle ka meist!" ütles Binnie, naeratades äsja saabunud Alexanderitele. "Kas ta andis meile oma õnnistuse?" õnnestus Binnie'l sosinal küsida, kui Alexanderid neid tervitasid.

"Kuule, on sul alles vapustav kleidinatuke," teatas Cissie Alexander, kes oli kuuendat kuud rase. "Ma lähen kadedusest roheliseks. Spencer, vanapoiss, patsuta mu kõhtu. See pidavat õnne tooma. Kas sa ei arva, et Binnie näeb enneolematult suurepärane välja?"

"Absoluutselt nõus. Seda ma talle just ütlesin."

"Teist kahest saaks vapustav paar."

"Meie kahekesi laseme kohe pärast pidu koos jalga," vastas Spencer, tema mänglev naeratus oleks justkui öelnud: *Näed, isegi Cissie Alexander märkab meie sobivust.*

"Oh, *Spencer* – sa oled *nurjatu!* Kallis, eks ole Spencer ju nurjatu?" nõudis Cissie abikaasalt, kelle silmad parajasti igatsevalt joogikandikut sihtisid.

"Mitte nii nurjatu, kui mu hirmus janu," vastas mees Cissie't liikuva šampanjakandiku poole tüürides.

"Oh, *Spencer* – " kordas Binnie kajana. "Sa *oled* nurjatu. Mis siis, kui nad lobisema hakkavad!" Teda erutas

ja hirmutas Spencerit kõnetanud Cissie pilk. Lapseootel või mitte, leidis ta Spenceri ilmselt ihaldusväärse olevat. Oli üldiselt teada, et Spencer oleks endale saanud iga tüdruku, keda ta vaid soovis, ja enamasti ta nii toimiski. Tihtipeale juurdles Binnie selle üle, mis oleks juhtunud, kui ta oleks Spencerile andunud viis aastat tagasi. Kas oleks mees siis temaga abiellunud? Nagu minevikus nõnda ka praegu oli Binnie samal arvamusel, et oli toiminud õigesti.

Fritzuga oli kõik teisiti. Kuigi Binnie oli täiesti kogenematu, oskas ta tolle vennikese iseloomu aimata: kui himukas ta oli, kui väga ta Spencerit kadestas. Pakkudes Fritzule oma keha ja uskumatut võimalust napsata endale venna armsam, teadis Binnie kindlalt, et Fritz armub temasse meeletuseni ning abiellub temaga. Kui Spencer teda praegu tahtis, siis tahtis ta kogenud naist, kelleks Binnie oli saanud, ja mitte lihtsat tüdrukut, kes ta kunagi oli olnud.

Enne kui Binnie sai jätkata mälestuste heietamist, purjetas lähemale Sally Benton, lame rind kaunistatud kaasavara suurust kinnitava hulga perekonnajuveelidega, pealaele kammitud karme juukseid ehtimas tiaara. Kuigi ainult kakskümmend kaks aastat vana, pidas Sally end vanamoodsaks tüdrukuks, keeldudes juukseid lühikeseks lõikamast, põlvi minkimast või kulme õhemaks katkumast, nagu tegid moodsad naised. See roll ei sobinud talle sugugi. Ta nägi maitsetu välja.

Kindlalt veendunud, et mehed ei abiellu pealetükkivate tüdrukutega, võttis Sally eriliselt vaevaks, et kultiveerida Binnie's kainet ning mõistlikku mõtlemist. Sally oli Spencerisse kõrvuni armunud ja lootis tema vennanaises endale liitlast leida. Ühel tundeküllasel einel tunnistas Sally, et ta on juut. Südamlikus avameelsuspuhangus tegi Binnie seda, mille kohta hiljem vandus, et ta mitte kunagi seda enam ei tee, nimelt avaldas üht-teist ka enda kohta, et ta oli sündinud äärelinnas itaallasest ema ja juudist isa perekonnas. Isa oli surnud enne tema sündimist, ema aga siis, kui tema oli kaheksa.

"Head vana aasta lõppu, Binnie," ütles Sally, endise nimega Sarah Bernstein, pilk Spencerile suunatud. "Ma tahtsin sind paluda, et sa lubaksid mind vaest oma mehevennaga tantsima." Sally nägu säras arglikust vaprusest ning ta nägi peaaegu kena välja. Binnie ei teadnud, kas uskuda Sally juttu, et Bentonite varandus kõigi nende saeveskite ning lambafarmidega kokku oli palju suurem kui Belsize'idel ning et Spenceril avaneks hea võimalus Sallyga abielludes nende varandused ühendada.

"Palun vabandust, Sally," vastas Spencer. "Aga ma palusin just Binnie tantsima."

See oli hea moodus omavahelist vestlust edasi lükata. "Sest pole midagi, Spencer. Me tantsime pärastpoole. Mine ja tantsi Sallyga."

Vastuseks haaras Spencer Binnie tantsuvõttesse ning eemale liikudes ta vaid naeratas Sallyle kahetsevalt. "Anna andeks, aga esimese tantsu tantsin ma alati majaperenaisega. Muidu võib ta mulle kõhulahtistit joogiklaasi raputada."

Sally löödud pilk saatis nende tantsu. Vaene lapsuke. Säärases riietuses nägi ta välja justkui vanaema. Praegusel hetkel poleks tal mingit lootust Spencer Belsize'i endale napsata ka siis, kui mehel poleks mitte kedagi ning kui ta oleks Sallysse kõrvuni armunud.

Näe polegi teisi
vaid meie kahekeisi.
Põlgsaid pilke ei tunne
Ilm vist suikund on unne.
Äkki vallatleks nüüd!

"Lase lahti, Spence. Sa pigistad mind liiga kõvasti." Mehe käsi tema paljal seljal pani pea ringi käima. "Meid vaadatakse, Spence. Jäta järele!" Binnie rebis end lahti. "Ma lihtsalt pean ringi liikuma ja külalistega rääkima."

"Ma olen külaline."

"Palun, Spencer – "

"Aga ma tahan – "

"Ma tean, mida sa tahad – "

"Oi ei, seda sa ei tea. Ära mängi kõiketeadjat. Ma

tahan, et sa – "

"Leiaksid vaikse nurga – "

"Ära tee nalja – "

"Kus me saaksime kahekesi olla – "

"Kuula palun – "

"Ja me paneme ukse lukku – "

"Jäta loba või sul läheb kehvasti."

" – ja siis – siis võid sa sundida mind alla kirjutama veel mõnele neetud paberile!" Binnie naeris võidukalt.

"Kui ääretult vahva pidu!" Lydia Peters trügis nende vahele. "Ma tahan teile tutvustada oma uut kaasat!" Nii et see siis oligi Lydia eksootiline poisu, kelle ta Kuuba kalastusretkelt kaasa oli toonud. "Mis puutub nendesse kintsudesse, siis need on nii tugevad, et pigistavad kookospähkli katki. Kas pole vapustav isane, mis? Suurepärane. Ta ei räägi inglist, ja uskuge mind, et ta ei hakka seda õppimagi. Nii on kindlam. Kui keegi seda kullakest pihta panna tahab, peab ta hispaania keele ära õppima." Lydia eelmise kaasa, mudaskulptori oli enda tiiva alla võtnud ühe laevamagnaadi lesk. Viimaste kuulduste kohaselt liikusid nad vihmaperioodiga koos riigist riiki, kogudes parimat muda, millest kunstnik kuival aastaajal kummalisi loomi meisterdas.

Binnie'le Lydia meeldis, kuid ta ei tundnud temaga hingesugulust. Lydia oli aidanud tal orienteeruda seltsielu labürindis, kutsudes teda bridžimänguõhtutele ja esitledes igasugustele komiteedele. Petersite perekonna varandus tuli raudteest ja trollibussidest. Lydia jutt piirdus meeste ja toiduga. Lydiale Binnie meeldis, nii ta ise väitis, sest Binnie nautis tema toitu. "Teised tüdrukud nokivad nagu linnukesed kress-salatiga võileibu! Isegi tuvid ei saa sellest söönuks."

Uue aasta lähenedes tõusis piduliste seas elevus. Ruudukujulise vastuvõtusaali ja elutoa vahelised uksed lükati lahti ning moodustus hiiglasuur tuba, mis pidi veelgi avaramaks muutuma, sest kesköö oli kavas avada uksed söögituppa, kuhu oli kaetud luksuslik uusaastalaud. Elutoa teises nurgas mängisid spetsiaalsel platvormil viis "Jazz Catsi" muusikut hoogsaid lugusid,

põrand nende ees oli kohandatud tantsuplatsiks, mida ümbritsesid väikesed kohvikulauad.

Salakõrts, oli Binnie mõelnud, andes Sloanile instruktsioone mööbli paigutamiseks.

"Proua Belsize ei kiida seda heaks," oli Sloan öelnud.

"Mina olen proua Belsize ja kui sa ei lase mööblit ümber paigutada, teen seda ise." See oli tema, mitte Carla kodu, ja kui ta otsustab mööblit ümber tõsta, siis seda ta ka teeb. Vähemalt nii ta lootis. Kodu oli tema oma küll, kuid kui mustast marmorist vannituba välja arvata, oli tal möbleerimisega vähe pistmist.

Binnie'l ei olnudki kindlakskujunenud veendumusi mööbli kohta. Agulis ei olnud sisekujunduskunstnikke. Ajalehed vastpestud põrandal, vakstu laual, märg pesu köögilakke tõmmatud nööridel rippumas – see oli kõik, mida ta mäletas. Carla leidis sisekujundaja, lühikese, hennapunaste juustega, suurte ninasõõrmetega naise, kes vänderdas ringi nagu pekingi paleekoer.

"Ta sisustas nii Syrie Maughami kui ka Elsie De Wolfe'i maja," oli Carla uhkelt teadustanud. Võtmesõnadeks olid valge värv ja peeglid. Elutoas kristallkroonlühtri all peegeldus valge lakitud kontsertklaver peeglitega kaetud seinalt vastu. Kunagist jõhvmööblit asendasid kaks kaheksa jala pikkust valge sametiga kaetud kanapeed, neist kummalgi pool paiknesid hiiglasuured mustrilised lillepotid kameeliapõõsastega. Põrandat kattis ehtsatest lambanahkadest õmmeldud kohev vaip.

Too naine oli leidnud ka kaks kaunist India päritolu sirmi, mis maksid 27 000 dollarit. Mõlemad koosnesid kolmest õrnade linnu- ja lillemotiividega paneelist ning need väideti kindlalt kuuluvat mandžude dünastiale. Carla meelest oli säärane soodus hind lausa vedamine.

Söögitoas jätkus valge võidukäik, tammepuust toole kattis matt valge vasikanahk, laual sädelesid valge portselan ning Meisseni imitatsioonid. Erksaks värvilaiguks oli punaseks lakitud hiina kirst, mis oli tühjaks tehtud ning kujundatud kokteilikapiks.

Maja tagaküljes asuv päikesepoolne salong oli kujundatud prantsuse stiilis, lillevõrestik käsitsi valgetele

tellisseintele maalitud; erksavärviliste puuvillaste katetega sohva ja türgi diivanid olid viimaseks moeröögatuseks, imiteerides inglise maamaju. Maja taga asus väike aed, kus kasvas kuus hõlmikpuud ning seisis kivist Veenus, mida Michael "emmeks" kutsus.

Michaeli lastetuba oli nii ilus, et see tõi Binnie'le lausa pisarad silma. Väikest nelja sambaga kollast korvvoodit ümbritsesid täpilisest tärgeldatud kangast kardinad. Täiusliku tillukese köögiga nukumajas oli pööningutoas isegi miniatuurne pingpongilaud. Lisaks raamaturiiulid ja sahtlid nukkude jaoks ning hiiglasuur kaisukaru, mille Spencer oli Michaelile sünni puhul kinkinud, see oli tüdrukust ikka veel suurem. "Kasvamise seinale" oli mõõdustik peale maalitud. Ja kõige parem oli kiiktool, milles sai jutte ette lugeda, kui Binnie'l õnnestus Michael hoidja haardest välja tirida.

Binnie ja Fritz magasid suures magamistoas Veneetsiast, Versaille'st ja Bauhausist toodud toreduse keskel. Binnie veneetsia tualettlaud oli kirjatud punase, kollase ja rohelise lakiga, nende rokokoostiilis voodit katsid sinisest taftist voodivaip ja hõbetähtedega padjad. Fritzu nõudmisel oli see kaheinimesevoodi. Carla oli tellinud noorpaarile kaks eraldi voodit. Nii on moes, väitis ta. Kuid seekord ei lasknud Fritz ennast ümber veenda. Ta soovis oma naisega ühes voodis magada.

Sisekujundaja plaani Etienne Drianilt portreede tellimiseks hääletasid nii Binnie kui ka Fritz maha. Drian, tugevate Boldini ja Tolouse-Lautreci mõjutustega Pariisi kunstnik oli parajasti Euroopa salongide suurmood. Ta maalis punastes pastelltoonides klassikalise romantismiperioodi poosides suurilmadaame. Tema kaks märkimisväärsemat teost olid portree Elsie De Wolfe'ist pekingi paleekoeraga ning Ann Morgan koos oma pikakarvalise hurdaga Versaille' peasissekäigu hiilgaval taustal. Fritz ütles, et tema küll ei taha näha oma paksu kassi seinalt vastu vaatamas. Binnie oleks nõustunud oma portreega vaid juhul, kui talle oleks vurrud ette maalitud.

See siin oli tema kodu ja tegemist oli tõepoolest suure

hüppega, kui võrrelda kohti, kus ta varem oli elanud, kuid veel suuremat rõõmu pakkus talle teiste kadedus, mis seda maja nähes tõusis, mitte sääraste aarete keskel elamine. Binnie lemmikpaigad olid päikesepoolse salongi türgi diivan, Fritzu vana kušett keldrikorruse mängutoas ning mustast marmorist vann, kus ta sai lebada kaelani seebivahus.

"Kus tikutoosid on?" küsis Binnie Sloanilt, üritades häälde manada käskivat tooni, nagu Carla seda teenijatega rääkides kasutas, kuid soovis samal ajal silma pilgutada, et kõike naljaks pöörata. Binnie oli leidnud toosid Altmanist, vapustavalt moodsad, vikerkaarevärvilised ning hõbemonogrammiga kaunistatud. "Tres chic!" oli müügimees teda veennud pärast usalduslikku ülestunnistust, et tegelikult on ta revolutsiooni eest põgenenud vene aristokraat, kes on nüüd sunnitud kauneid daame teenindama.

"Palun vabandust, proua. Proua Belsize andis käsu need ära koristada."

"Ta ütles, et need olevat labased, kallis," sõnas Fritz. "Aga mina ütlesin talle, et mitte miski, mida mu kulla Binnie'ke teeb, ei ole labane. Tema jäi endale kindlaks. Ta teatas, et ei kannata silmaotsas monogrammiga esemeid. Ta ütles, et me võime neid kasutada siis, kui ta koju on läinud." Fritz ajas uuesti hambad irevile. Binnie teadis, et omast arust mees naeratab talle ning püüab kõike naljaks keerata. Nii et Carla meelest olid siis monogrammiga tikutoosid labased. Ta pidas aru, mida see vana mõrd veel siis ütleb, kui tema Spenceriga põgeneb. "Katsu tema vastu kena olla, kallis. Ta tahtis just teada, kus sa oled. Mine ja soovi talle head vana aasta lõppu."

Oh kuis nakatab mind
sinus pulbitsev ind
Minu väike, ma olen kui keeletu
Teeme midagi täiesti meeletut —

"Teeme neile ninanipsu, Fritz. Lähme kõigepealt tantsima."

"Kuulge, mis see siis on, peremees ja perenaine tantsi-

vad omavahel?" hõikas Beth Wordman. "Fritz, sul on veetlev paariline. Kust sa ta leidsid?" tonksas mööda tantsiv Minty Gustin neid küünarnukiga. Sally Benton tammus raskelt mööda koos hertsog Schermerhorniga, kes sõi küüslauku ning röhitses pidevalt. Sally nägi välja õnnetu.

"Sa peaksid ikkagi kõigepealt ema juurde minema, kullake," käis Fritz peale.

Vältimatut käiku edasi lükates liikus Binnie aegamisi piduliste seas ringi, noogutas või suudles tervituseks, väheste lemmikutega nühkis eskimo kombe kohaselt nina vastamisi. Hõbekandikuga Sloan seisatas tema juures. "Kaaviari, proua?" Kandik nägi veel kaunis välja, vaikelu kollastes, hallides ja valgetes toonides, suurt avatud plekktoosi ümbritsesid jäätükid, hakitud sibula- ja munakuhjad, pärgamenti pakitud sidrunilõigud ja täiuslik paberõhuke röstisai. See oli ainus kord, mil seltskonnas plekktoosist süüa lubati. Kuid kehv oli see, et kaaviar maitses vastikult.

"Aitäh, ma praegu ei soovi." Binnie oli täiuslik daam. Kuidas võis mõni neid soolaseid terakesi armastada? Samuti šampanjat? See maitses justkui äädikas. Tegemist oli rikaste inimeste veidrate lõbudega. Binnie armastas magusat: halvaad, mida lõigati täpselt ostja soovitud suuruses tükk, magusaid kartuleid tänavamüüja kärust, neid sai süüa talvisel õhtupoolikul otse tänaval, vanaema Ida mandlikooki ja kirsiveini.

Binnie pidas aru, kas vanaema vaatab praegu alla tema peale, ning võttis end siis kokku, et ämm üles otsida.

2. peatükk

Viiekümne kolme aastane priske ja uhke Carla Belsize ostis oma rõivad Bergdorfist "Juno toast", kus tänu härra Sheetzi isiklikule hoolele võisid ümaramate vormidega, täidlased naised olla kindlad, et nende riietus on väärikas ja eriti kvaliteetne. Täna õhtul oli tal seljas teeroosikarva šifoonist maani, kõrge rinna kohal voltidesse seatud kleit, Irene Bordoni soengusse seatud musti lokke kaunistasid smaragdpandlad. Spits Ophelia süles, juhatas ta vägesid puuvillase kangaga kaetud sohval suures päikesepoolses salongis.

Carla oli istunud selsamal sohval ka viis aastat tagasi oma Kahekümne seitsmenda tänava majas, kui Fritz Binnie esimest korda ema juurde viis. Sohvat kattis siis hall veluur. Uuele katteriidele vaatamata meenutas see mööbliese Binnie'le alati nende esimest kohtumist.

Tol jahedal aprillipärastlõunal oli Carla olnud juba peaaegu aasta lesk. Ta oli kodusele kleidile tõmmanud valge villase nööbitava kampsuni, mida Emily Post pidas sobivaks kuulutama vaimu neitsilikkust abielulise leina kurbuses. Carla serveeris ise teed. See andis talle võimaluse hõbe- ja portselannõusid sättides oma saledaid randmeid ja kaunikujulisi käsi näidata. Fritz oli liiga ärevil, et raisata aega seltskondlikule vestlusele. "Kulla ema," ütles ta Binnie kätt hoides, "Binnie on see tüdruk, kellega ma abielluda tahan."

Carla jätkas tee valmistamist. Justkui ei oleks ta märganudki pausi, mis tekkis pärast poja avaldust, mõõtis ta Copelandi teekarbist soojendatud kannu paremat sorti musta hiina teed ja kallas sellele keeva vett.

Ta segas teed hõbelusikaga kolm korda ja kattis kannu tikitud kannusoojendajaga, mille ta oli lapsena Elmiras oma veimevaka jaoks valmistanud.

"Ema – " Fritzu hääl oli erutusest kime.

Carla ei paistnud seda kuulvatki. Kuni tee tõmbas, lõikas ta sidruni paberõhukesteks viiludeks ja seadis need ükshaaval ringikujuliselt linase salvrätikuga kaetud taldrikule. Lõpuks võttis ta kannult soojendaja ja valas teed – "Piima või sidrunit?" – pannes igasse tassi küsimata kaks tükki suhkrut. Binnie, seljas tema parim sinine siidkleit, sinine kellukesekujuline viltkübar juukseid katmas, jalad pahkluudest tagasihoidlikult ristatud, tundis end uskumatult enesekindlalt. Ta ei olnud eelmisel ööl silmatäitki maganud. Ta oli pool päeva tööl olnud ja siis perekondlikke põhjusi ette tuues pärastlõuna vabaks palunud, et koju minna riideid vahetama. Kui hästi ka tema mõistus töötas, keeldus ta siiski sidrunikoogist. Tema käed ei pruukinud olla nii kindlad kui tema otsustusvõime.

"Kui vana sa oled, kullake?"

"Sain kakskümmend – kuu aja eest."

"Ma näen."

Mida, mida ta ometi nägi?

"Ja sinu vanemad, kas nad elavad New Yorgis?"

"Binnie on õrb, ema – "

"Seda on kurb kuulda."

Tühi sõnakõlks. Tolle luksusliku maja kenas toas istudes tahtis Binnie Carlale rääkida, kuidas kõik oli olnud: et ta ei olnud kunagi oma isa näinud, et tema ema suri, kui ta oli kõigest kaheksane, kuidas ta oli nutnud ja vanaema külge klammerdunud ja painajalikke unenägusid näinud ja öösiti voodisse teinud, kuidas ta oli Robert Fultoni paraadil marssinud ja meer McClellanile isiklikult lillekimbu kinkinud ning et ta oli teadnud peast "Laulu Hiawathast" ja teinud nööpauke ja palistanud särke ja õppinud õhtuti raamatupidamist ja töötanud kõvasti ja hoidnud oma neitsilikkust ning väärib seda, et õnnelik olla.

"Ma olen väga kurb ilma armsa emata ja ma palvetan

igal õhtul tema eest," ütles Binnie vaikselt, üritades Carlale mõista anda, et temast võiks saada Carlale hea tütar.

Carla võttis lonksu teed. "Sa rääkisid – abiellumisest, Fritz?"

"Jah, ema. Ma armastan Binnie't kõigest südamest ja ma tahan teda endale naiseks."

"Ja kui kaua sa seda noort daami tunned?"

"Üheksakümmend neli päeva," vastas poeg säärase õhinaga, et ema näoilme hetkeks leebus, kuid omandas siis kohe endise ametliku ilme. "Üheksakümmend neli päeva ja ma loodan, et elame koos üheksakümmend neli aastat."

Carla käed pigistasid Opheliat nii kõvasti, et koer kiunatas ja niuksudes nurka taandus. "Kulla Fritz. Ma tahan, et sa oleksid õnnelik. Pärast isa surma" – ta vakatas, kui silmad märjaks tõmbusid – "pole mul peale sinu ja Spenceri kedagi. Mulle läheb korda üksnes mu võrratute poegade heaolu."

"Nüüd on sul ka tütar, ema. Binnie on võrratu tüdruk, ema – "

"*Võrratu* tüdruk," kordas Carla. "Seda on näha. Ja tõeline kaunitar ning võrratu hoiakuga. Ma imetlen sinu käitumist, kullake, ja Fritz, õnnitlen sind sinu hea maitse puhul."

"Tõesti, ema? Sa oled siis nõus? Anna meile oma õnnistus, ema."

See kõik on liiga hea, et olla tõsi. Kas ta tõesti on nõus?

"Nii tormakas. Nii armunud ja nii tormakas!" manitses vanem naine. Istudes seal, selg sirge, säärase moega, justkui käiks vestlus kõige ebaolulisematest asjadest, murdis ta taldrikult oma süles tüki kooki ja pistis selle suhu nii, et mitte ainsat kübet maha ei kukkunud. "Ma tahan teada vaid üht."

Siis niimoodi. Täiesti asjata.

"Üheksakümmend neli päeva – kuigi see kõlab väga romantiliselt, on see siiski väga lühike aeg. Kahtlemata armastate te teineteist," – ta naeratas lahkelt – "aga armastus ja abielu on täiesti erinevad asjad – "

"Aga, ema – "

" – ja ma palun teid mõlemaid kõige selle üle korralikult järele mõelda. Pealegi, Fritz, sina oled nüüd Belsize'ide perekonna pea. Kuidas tuleks ta toime oma kohustustega, mida meie elu meile ette seab, ilma sobiva kasvatuse ja hariduseta, kuigi ta ei ole ise süüdi, et see tal puudub? Isegi hea kasvatusega noorel neiul pole kerge lahkuda vanematekodust ja asuda täitma naisekohustusi. Mina arvan, et sa nõuad sellelt noorelt naiselt liiga palju. Sa kasutad teda lihtsalt ära, Fritz. Sa pole aus, kullake."

Toatüdruk oli vaikselt tuppa tulnud ja jäi Binnie selja taga seisma. Kui ta Binnie teetassi võttis, võpatas tüdruk ehmunult. "Sa ju näed, kullake?" naeris Carla rahulolevalt. "Kuidas tuleks see sarmikas, kogenematu noor naine toime teenijaskonnaga? Kui täiesti aus olla, kuidas suudaks ta hakkama saada proua Belsize'i ülesandeks langevate kohustustega?"

"Aga, ema – "

"Ma armastan teie poega, proua Belsize," ütles Binnie vaikselt. "Ma võib-olla tõesti ei tea eriti palju neist asjust, millest te rääkisite, aga ma õpin. Te võiksite mind õpetada."

Carla tõusis, andes seega märku, et vestlus on lõppenud. "Sa võiksid noore daami nüüd autoga koju viia. See on praegu vaba. Mul pole seda enne üheksat vaja. Seejärel on sul aega ja me saame rääkida, Fritz."

"Ema, nii see ei lähe!" purskas Fritz, üllatades mõlemat naist oma ägedusega. "Ma ei lase sul Binnie't minema saata. Ma armastan teda, ema. Olen temasse armunud. Ma olen – ma – ema – palun saa aru – "

"Fritz armastab mind ja mina armastan teda ja ma tean, et teen ta õnnelikuks, proua Belsize."

Proua Belsize'i käed vajusid rüppe. "Ma lootsin, et saame siiski ilma emotsioonideta läbi, aga nüüd sunnid sa mind avameelsusele."

"Ema – "

"Fritz teab seda samahästi kui minagi: armastus ei ole Belsize'i perekonnas piisav põhjus abiellumiseks – "

Samal hetkel vajus Binnie vastu Fritzu, ta silmalaud langesid kinni. "Kas sellest siis ei piisa – " Binnie põlved nõtkusid ja ta klammerdus mehe külge, et tuge leida – "et me ootame teie esimest" – ta laskis kuuldavale summutatud oige – "lapselast?" Fritzu tugevas embuses ütles Binnie jõud üles ja ta vajus mehele sülle, kübar tuli peast, vallandades linakarva lokkide kaskaadi.

"Mu kullake, mu armas, minu ainus ja kõige kallim," korrutas Fritz. "Nii abitu, nii jumalik."

Ta haaras neiu sülle nagu armastatud lelu, ainsa, kes oli suutnud talle lihalikku rõõmu pakkuda, ja kandis ta toast välja, jättes Carla neile sõnatult järele vaatama. Teisel korrusel oma ruumidesse jõudes lõi ta araks ega julgenud tüdrukut enda voodisse panna. See oleks liig mis liig. Selle asemel seadis Fritz Binnie õrnalt riietusruumi vanale kušetile ja kattis ta vatitekiga, enne kui trepist alla jooksis, et ravimikapist nuusksoola tuua. Binnie kuulus siia, tema juurde, tema majja, mitte sinna tuulistele külavaheteedele ja üldse mitte tollesse kohutavasse motelli, mille Binnie sel ainsal korral Taj Mahaliks, nende armastuse templiks oli ristinud.

Tüdruku käsi pigistas kramplikult Fritzu kätt, aegajalt minestusest toibudes hüüdis ta meest nimepidi ja langes siis uuesti rahutusse unne, samal ajal kui Fritz istus, kange ja väsinud, kõval puutoolil, süda lõhkemas armastusest iga kord, kui Binnie palavikuline hääl hüüdis: "Fritz! Ma armastan sind!"

Kui tüdruk lõpuks tõesti sügavalt uinus, hiilis ta trepist alla. Kell oli üheksa läbi ja ta lootis, et ema on läinud kirikumuusika õhtule, mida tema lein lubas. Ta tahtis hirmsasti päevasündmuste üle järele mõelda, eriti seda osa, mis puudutas tulevast last. Ema ootas teda.

"Oh, Fritz, mu vaene poeg."

Fritz vajus põlvili ja surus end ema vastu. "Aita mind, ema. Ma olen nii – nii segaduses."

"Kas ta tõesti ootab last?"

"Binnie ei valeta. Ta pole mitte mõni säärane."

"Muidugi mitte. Sa tunned teda – kui kaua? Üheksakümmend neli päeva. Ja muidugi tead sa temast kõike."

"Ma tean, et ta on korralik tüdruk, ema. Ma olen ainus mees, keda ta on kunagi – tundnud – ja ta armastab mind ja teeb mind õnnelikuks, nii nagu igal mehel on õigus õnnelik olla. Ma pole mingi naistemees nagu Spence, ema. Ma ei saa temast lahti ütelda." Mõtted Binnie painduvale kehale ja õrnale ihule täitsid kõiki ta meeli.

"Aga sul ei pruugigi temast lahti ütelda, kullake."

"Tähendab, et sa oled nõus? Sa mõtlesid ümber?"

"Ma pean silmas – kokkulepet. Vähemalt mõneks ajaks. Pealegi on ta – noor emotsionaalne naine. Te olete tuttavad – üheksakümmend neli päeva? On ju võimalik, et ta – ta eksib lapse suhtes. Võib-olla ei ole mingit last."

"Aga sellegipoolest tahan ma temaga abielluda. Lapsest ei teadnud ma midagi."

"Ja mina palusin täna üksnes seda, et te veidi ootaksite ja aru peaksite. Kuidas ta meie sõpradega ja sinu äripartneritega sobib? Sina vajad mitmekülgset majaperenaist, heast perekonnast ja haritud tüdrukut, kes on koolis käinud ja reisinud, kes oskaks pidulikke lõunasööke korraldada, prantsuse keelt rääkida – "

"Ema, mina ei oska prantsuse keelt – "

"Seda enam on põhjust, et su naine seda oskaks. Praegu aga, kullake, mõistan ma täielikult sinu tundeid. Ma võin ju olla sinu ema, aga ma olen inimene ja ma mõistan oma poegi. Binnie on ilus tüdruk, väga ilus. Sa oled temaga praegu õnnelik ja sa võid olla õnnelik ka kaugemas tulevikus, aga see õnn – seda *sorti* õnn – moodustab sinu elust vaid imeväikese osa. Soovitan sul otsida üks väike korter, kusagil mugavas ja eraldatud kohas, kus ta elada võiks ja sina võiksid tal külas käia – "

"Sa mõtled, et teha temast oma armuke? Seda ma küll ei tee. Ja sa ei tunne Binnie't. Ta ei lepi sellega. Pealegi tahan ma temaga abielluda."

"Kas sa oled temalt küsinud, kuidas talle meeldiks, kui sa tema eest hoolitseksid? Ta on arukas noor naine. Seda võib tema silmade järgi ütelda. Ja kindlasti on ta praktiline. Sellist võimalust ei tule iga päev ette. Ta kasutab kohe juhust. Sa võid tema vastu lahke olla, kullake. Anna talle iga kuu teatav summa või teatud

summa aastaks, osta talle väike äri, või kui ta tahab, saada ta kooli või kunsti õppima või prantsuse keele kursustele." Carla naeris. "Ma ei tahaks küll, et mu poeg oleks lurjus. Sa oled seda noort naist ära kasutanud. Muidugi on nüüd sinu kohus tema eest hoolitseda."

"Ma pean selle üle järele mõtlema, ema."

"Mõtle pealegi, aga luba mulle üht asja. Luba mulle, et sa temaga kohe praegu ei abiellu."

"Aga laps – mis lapsest saab?"

"Küllap aeg näitab," vastas Carla.

Äkitselt tundis Fritz, et tal on nälg, nõnda siis läksid ema ja poeg hiiglasuurde vanamoodsasse kööki ja sõid võileibu külma lambalihaga ning jõid piima peale. Kumbki ei maininud Binnie't ülakorrusel, isegi siis mitte, kui Fritz puljongit soojendas ja Carla pojale külalistetuppa voodi valmis seadis ning aru pidas, mida hommikul teenijatele öelda.

"Lubad?" nõudis Carla, kui nad magama läksid.

"Luban, ema."

Binnie ei saanud kuuma puljongi lõhnale vastu panna. Ta tegi silmad lahti ja jõi seda ahnelt, enne kui talle meenus, kui delikaatses seisukorras ta oli. Tundus, et oli juba hilja, kuid ta enesetunne ei olnud nii hea, et riskida lasta end koju viia.

"Kas sul on pisut parem, kullake?"

"Pisut. Ma ei või ju siia jääda."

"Muidugi jääd sa siia. Ema paneb mind külalistetuppa magama."

"Aga see pole sünnis."

"Muidugi on see sünnis. Mu ema palub sul jääda. Pealegi – " Ta naeratas Binnie'le otsa vaadates niisuguse joovastusega, et teistsuguses olukorras oleks see võinud piinlikuks osutuda.

"Pealegi mis, kullake?"

" – me peame ju sinu eest hästi hoolitsema, tänu sellele tillukesele tundmatule."

Binnie sirutas käed mehe poole, anudes kõikvõimalikke töölistüdrukute kaitsejumalusi, et ta rasedaks jääks. Nädal aega hiljem, kui sai selgeks, et jumal aitab

üksnes neid, kes ennast ise aitavad, teatas ta Fritzule, et sõidab Californiasse.

"Ma ei saa siin oodata, kuni sa otsustad. Ma sünnitan oma lapse seal."

Samal õhtul sõitsid nad Marylandi Elktonisse ja lasksid end rahukohtunikul paari panna.

Kirjas, mille Binnie järgmisel hommikul enne mehe ärkamist kirjutas, tänas ta Carlat tema ettenägeliku muretsemise pärast, mis puudutas Binnie võimekust suure majapidamise juhtimisel. Ta lubas ennast Carla hoolde usaldada, palus tema abi, et saada heaks miniaks. Binnie oli uhke nii kirja välimuse kui ka sisu üle, tähed olid jõulised ja kaunikujulised, jooned sirged ja servad ühtlased. Kuni selle päevani viis aastat hiljem ei olnud Carla selle kirja saamisest ega tema palvest juttu teinud.

"Ja kuidas mu lapselaps elab?" küsis Carla. Ta keeldus Michaeli nime suhu võtmast. Ta pidas seda moodsaks eputamiseks, et tüdrukule anti poisi nimi. Carla kõrval aukohal, mida kordagi Binnie'le ei olnud pakutud, istus Sally Benton, graatsilise kuulekusega vanemale naisele otsa vaadates. *Ära arvagi, et sa sel moel Spenceri endale saad.*

"Terane kui nirk. Kas sa oled teda näinud? Hoidja paneb mulle seda väga pahaks, aga ma lubasin talle, et vana-aastaõhtul võib ta üleval olla. Ta on ehtne väike kokett. Nelja-aastane ja juba nii osav. Fritz teeb kõik, mida ta tahab, ja Spencer," – Binnie vaatas otse Sallyle silma sisse – "tema veedab küll liiga palju aega Michaeliga. Kardan, et meil on juba väikese pruudiga tegemist. "Kaunitar" Belsize – "

"Hoidja kandis mulle ette," märkis Carla jahedalt. "Laps oli väsinud ja viril. Kuna sind ei olnud käepärast, käskisin tal lapse üles lastetuppa viia."

"Aga – "; *Ja pealegi, kelle maja see siin oli? Ja kelle laps?* "– Vaeseke pettub väga – " *Nüüd ma tean. Hoidja Gooding peab siit kaduma.* Et hoidja palkamine oli eksitus, mõistis Binnie juba tollal, kui kogu perekond läks

parki jalutama ja hoidja keelas Michaelil eskimojäätist süüa. Väike daam ei söö tänaval, oli hoidja öelnud, mis tähendas seda, et täiskasvanud daamile oli eskimojäätis samuti keelatud, ning Binnie oli kavatsenud ise ka just seda teha.

"Kuulsin, et ta käib prantsuse keele tunnis," ütles Carla.

"Ah, *oui, oui.* Just täna hommikul ütles ta *Chevrolet Coupe.*"

"Spencer, kallis." Väärikast keisrinnast sai otsemaid kaagutav kanaema, niipea kui ta oma nooremat poega silmas. Sally Benton, tulevane dofään, sättis tiaarat ja ajas rinna puhevile.

"Sa näed täna õhtul vaimustav välja, ema."

"Tule istu Sally ja minu juurde, et teised naised kadedusest lõhkeksid."

Kelleks ta ennast õige pidas, Rumeenia Mariaks või?

Spencer kummardas vabandavalt Sally ees ja suudles ema põsele. "Olen silmapilk tagasi, kallis. Tulin Binnie'le järele. Tähtsad äriasjad, kullake. Aga ma tulen tagasi." Ta ei teinud märkamagi, et juba teist korda oli ta täiesti avalikult Binnie't Sallyle eelistanud.

"Imekena pidu, Carla," hõikas pikk, suursugune naine.

"Sa kuula ainult?" mossitas Binnie, kui Spencer teda minema viis. "Pealegi, kelle pidu see siin on?"

"Oh, ära ema käitumist hinge võta. Kui ta oleks mees, oleks ta juba kindral."

"Nad on Sallyga päris südamesõbrannadeks saanud."

"Tundub küll."

"Sally Bentoni isiklikku varandust hinnatakse üheksakümnele miljonile dollarile."

"Kolmele miljonile, niipalju kui ma viimati kuulsin."

"Hea seegi – "

"Hea muidugi, mis sa siis arvad."

Salamahti rüübatud alkoholi uim muutis näod laialivalguvaks. Silmad läksid jõlli, ninad punaseks. Suunurka tekkis nire.

" – kogu linna parimad kokteilid, Binnie-päh." ... "Ma

ju rääkisin sulle, et ta on salongijoodik ja ma soovitan sul saata ta sinna tagasi, kust ta tuli – " *Ah jaa, ta tuli Des Moines'ist* ... "Rahune, Archie, siin käib pidu – " ... "Et sul on tervis kehvapoolne? Pead sööma vitamiine, sõbrake. Tonnide viisi sellerit, spinatit ja porgandit ka ei aita; vitamiine tuleb süüa – " ... "Tol ajal dollar tõepoolest *maksis* midagi – " ... " – ja ma ütlesin: "Otsi endale mõni teine tobuke, armas!" ja tema küsis: "Kas sa kavatsed mulle korvi anda?" ja mina vastasin: "Nojah, kui sa sellest just niiviisi aru said, siis astu minema," ja tema ütles: "Ära püüagi minuga sedasi käituda," ja seepeale teatasin ma talle: "Olgu peale, unusta ära, su emme kutsub sind," ja tema ütles: "Olgu nii, abiellume pealegi – "

Spencer purskas naerma. "Kas sa usud, et too daam läks Farmingtoni ja veetis kaks aastat Pariisis – et sinnamaani jõuda."

Mida nad kõik ütleksid, kui tema ja Spencer kahekesi põgeneksid? Kõik need inimesed, kes siin sõid ja jõid ja tantsisid, ei teadnud midagi sellest, et nende hulgas on üks pagemist kavatsev paarike.

"Oi, oi – " Spencer nägi üht meest lähenemas, kuid neil polnud pääsu. Henrik Belsize'i lapsepõlvesõber ja Spenceri ristiisa oli viimane tüütus, kes teadis seda ka ise, kuid ei hoidnud ennast tagasi. "Seda rääkis Bruce Barton ja ma olen temaga sada protsenti nõus. Tema peaks olema president. Hoover on läbi ja lõhki punane. Bruce ütles mulle: "Jeesus Kristus oli esimene poliitik," ja tead, selles on oma iva sees. Jeesus oli muidugi suur vaesteabistaja, aga ta oli ka vapustav juht, *vapustav* juht – ära naera, Spence –, ta korjas kokku kaksteist meest. Alama rahva hulgast, tõsi ju? Ja jumalapärast, ta moodustas neist kaheteistkümnest mehest organisatsiooni, mis vallutas kogu maailma! Kui Bruce Barton ütleb, et Jeesus Kristus on kaasaegse Ameerika ärimaailma vaimne isa, ütlen selle peale: aamen. *Aa-men.*"

"Aamen ja head uut aastat. Mine otsi Carla üles ja räägi talle ka," ütles Spencer ja saatis mehe oma teed.

"Ma olen järele mõelnud," sõnas Binnie.

"Spence Belsize, sa koerapoeg. Mis turul lahti on? Kas

sul on hirm naha vahel?" Keegi mees, keda Binnie esmakordselt nägi, lükkas ta kõrvale, et Spence'iga silmitsi seista.

"Kas ma näen hirmunud välja, Dick? Kas sulle novembrikuisest turust ei piisanud? Hiljem räägime. Mul on ka sulle üht-teist varuks. Lähme nüüd, Binnie."

"Kas see on sinu naine?" küsis keegi teine meeskülaline.

Spence ei teinud küsimusest väljagi ja jätkas teed läbi rahvasumma raamatukogu suletud ukse poole. "Me peame rääkima," sosistas ta.

Nad jõudsid raamatukokku ja panid ukse endi järel kinni. "Ma olen selle üle järele mõelnud, Spence – " alustas Binnie, teadmata isegi, kuidas jätkata, lootes, et mees teda aitab.

"Oota siin. Ära lase kedagi sisse."

Kas ta läks köisredelit tooma? Kas Spencer kavatseb ta kohe praegu ära röövida?

Spence tuli peaaegu otsemaid tagasi, kaasas purjus ja tõrkuv Fritz. "Kas see homseni ei võiks oodata?"

"Läheb ainult kaks minutit, et nendele paberitele alla kirjutada. Praegu olete te mõlemad siin. Ma tahan, et te kirjutaksite alla ja paneksite sinna kahekümne kahekssanda aasta viimase kuupäeva. Bert Singer on pitsatiga siin, nii saame selle kohe ka kinnitada, ja ongi kõik."

"Mis paberid need on?" nõudis Binnie, üllatudes ka ise oma kiledast hääletoonist.

"Aktsiafondid. Maaoptsioonid. Nagu tavaliselt."

"Kas ma ei peaks seda enne läbi lugema, millele ma alla kirjutan?" nõudis ta Fritzult.

"Millal sa kolledži lõpetasid?" naeris mees totakalt.

"Sina ole täitsa kuss," sähvatas Binnie, tal oli hirmus soov Fritzule virutada. Ta mõõtis küdi külma, väljakutsuva pilguga. "Sa oled nii nutikas. Mul tuleb sind usaldada ja kõigele alla kirjutada, mida sa ütled, just nagu varemgi. Ütle mulle kahe tähega Egiptuse jumal, kui sa muidugi seda tead. Aga seda sa kindlasti ei tea."

"Ra. R-a. Ra."

"Nagu ram-ta-ra-pam, taram."

"R-a. Vaata sõnaraamatust järele."

Spence oli selgitanud Florida maakasutusprojekte palju kordi, kuidas tema algselt kavandatud projekt oli vett vedama läinud ja kuidas ta oli säilitanud õiguse teatud arvule aakritele ja teatud haruosakondadele, mis ei tähendanud suurt midagi, kuid nägid paberil uhked välja. Eralennunduse kiire arenguga seoses sisaldasid tema viimased plaanid lennuvälju, mis teenindaksid väikseid luksuslikke puhkerajoone ja tulevikku silmas pidades ka kaubaveo- ja väetiselennukeid Floridas ning edaspidi ka teistes osariikides.

Vastavalt Spence'i selgitustele vajati nende mõlema allkirja harukompaniide moodustamiseks, samas oli tegu täieliku formaalsusega. Perekonnaliikmete koostöö olevat tavaliselt ikka niisugune.

"Ja mis siis saab, kui ma Fritzu maha jätan?" provotseeris Binnie naljatlevalt.

"Siis saad sa naha peale!" hoiatas Fritz.

"Ei – ma räägin tõsiselt – " Binnie vaatas Spencerile otse silma sisse. Siin oli mees, kes oli teinud talle ettepaneku põgeneda. "Mis siis saab?"

"Tühiasi." Ta pistis otsustavalt sulepea Binnie'le pihku.

"Siis saad sa naha peale!" kordas Fritz.

"Pealegi," märkis Spencer, "jääd sa edasi proua Belsize'iks."

3. peatükk

Tegelikult ei olnud Binnie kavatsenud mingit vana-aasta ärasaatmise pidu korraldada. Kõik sai alguse ühest tujukast märkusest, mille ta fotografeerimisärevuses pillas "Smart Seti" korrespondendile kapteni poolt reisijate auks korraldatud õhtusöögil. Nad sõitsid oktoobrikuus koju ja tal oli seljas Vionnet' juurest ostetud norra sinirebasega ääristatud õhtumantel. See oli joovastav hetk, kui ta kõigi teiste reisijate hulgast välja valiti ja veel joovastavam, kui ta ajakirjas enda fotot nägi ja selle alt luges: "Vastabiellunud proua Frederick "Fritz" Fitzhaven Belsize, kes torkab silma uskumatu sarnasusega hävituslendur Amelia Earhartile ja kelle tuisupäisest nutikusest annab tunnistust möödunud kevadel toimunud heategevusball, kus ta korraldas oksjoni poolegallonilisele šampanjapudelile ja joomiseks oma jalast kuldseid kingakesi pakkus. Veelkordne tõestus, et moodne Veenus on kõhn, kõhn ja ainult kõhn. Praegu on Binnie Belsize'i näha New Yorki suunduval laeval "Pariis". Ta veedab raugeid pärastlõunatunde tekitoolil, pidades plaane vana-aastaõhtu tantsupeoks tema ja ta maineka abikaasa hiljuti omandatud majas Gramercy Parkis."

"Küll on tüütu," teatas Binnie, kui telefon helisema hakkas. "Küll on tüütu," pidid tema arvates ütlema Mona Williamsi sarnased naised, kui avalikkus nende ellu tungis. Tema ihkas hoopis elevuse sunnil täiest kõrist karjuda, tantsu lüüa ja ennast koos Michaeliga põrandal veeretada, mööda trepikäsipuud alla sõita ja Sloani kaisutada. Carla möönis, et tegu oli väga kena

fotoga, ja lisas siis, et tegelikult ei tohiks kunagi avaldada oma isiklikke plaane trükisõnas, kuna see võib solvata neid, keda ei ole kutsutud.

Erinevus tema ja rikaste inimeste vahel on selles, otsustas Binnie, et rikkad armastavad samapalju uhkeldada kui vaesed, aga nad teesklevad, et see neile ei meeldi. Kui Fritz Binnie'le kasuka kinkis, esimeseks jõuluks, mil nad veel Carla majas elasid, oli Binnie sõjahüüu kuuldavale lasknud ja tantsinud saalis ringi, vaatamata sellele, et pidi peagi Michaelit sünnitama hakkama. Seepeale oli Fritz todiklaasi vaadates naeru pugistanud ning Carla oli näinud välja nii, justkui oleks keegi teda taguotsast näpistanud. Tegemist oli Binnie elu esimese kasukaga, ehtsa uue elu tõendusmärgiga, millega sai oma keha katta ja mis tekitas kindlustunnet. Tol õhtul viis ta kasuka üles magamistuppa, et Fritzuga kasukas seljas armatseda. Kuid ainuüksi säärane mõte viis mehe nii endast välja, et ta hiilis minema ja veetis öö türgi saunas. Nii palju siis ehtsatest tunnetest kõrgema klassi seas.

Sellest ajast alates oli Binnie õppinud ülevoolavaid tundeid vaos pidama ja valikulise diskreetsusega kontrollima oma ulakusehimu. Tema kui tuisupea kuulsus täitis mehe südant nii rõõmu kui ka hirmuga. Nüüd ootasid Fritzu sõbrad, et ta teeks midagi pöörast, koraldaks mehele sellise etenduse, mis tal jalad alt lööks.

"Miks sa sääraseid asju pead tegema?"

Binnie selgitas, et ta on igasugu hulle tempe teinud juba nii ammu, kui ennast mäletab, tavaliselt siis, kui ta on väga kurb ja end üksildaselt tunneb. Ta oli ükskord vanaema Ida kangeks ehmatanud, kui ta trepist üles tormates karjus, et marukoer oli teda hammustanud, oli kukutanud ennast põrandale maha ja vahtu suust välja ajanud justkui marutõvekrampides – see mõte oli talle pähe tulnud koduteel, kui ta vahukoorerulli sõi.

Ja kord oli üks vaene süütu hing seisatanud, et aidata väikest heledapäist tüdrukutirtsu, kes nuuksus nii, et hing tahtis lõhkeda. "Mis juhtus, väike neiu?"

Binnie osutas käega kogukale kotiriidega kaetud kompsule. "Emme käskis mul selle koju viia, aga see on nii raske!"

Rüütellikkus võidutses, hea samaariamees proovis kompsu tõsta, siis sikutada ja viimaks lohistada, samal ajal jälgis laps teda suurte siniste pärani silmadega.

"Näete, härra. See on liiga raske. Emme annab mulle peksa!"

Milline väljakutse peitus selles mehele, kes jaksas terve tsentneri turjale vinnata! Oma au päästmiseks virutas ta kompsu pihta niisuguse hoobi, nagu suutis, ja alles siis jõudis temani äratundmine – täpselt samal hetkel, kui ta tundis teravat valu – kotiriie oli varjuks tuletõrjehüdrandile.

Abielludes lubas Binnie end parandada, kuid aeg-ajalt ei suutnud ta järele anda kiusatusele teha midagi tobedat. Kord lonkas ta tantsuõhtule, jalg kipsis, ja kukkus siis rõõmsalt tšarlstonit vehkima, teinekord läks ta Carla hambaarsti juurde, esihambad mustaks värvitud, kord aga näitas külalistele "haruldast" antiikset supitirinat ja laskis selle sõrmede vahelt põrandale libiseda. Siis üheks maskiballiks pani ta Fritzule õlgadele lapsehoidja Goodingi vormikeebi ja pähe tema tanu, ning meikis ja lõhnastas meest nagu prantsuse hoora, ja ise, öösärk seljas, beebimütsike peas ning kõristi käes, puges Michaeli kärusse. Lalisedes ja kudrutades hammustas ta käsi, mis teda patsutama sirutusid, ja pudistas meestele: "Kas tahad pisut nalja saada? Viiskümmend senti lugu!"

See pidu siin oleks nüüd tõesti midagi põrutavat vajanud. Võib-olla oleks ta pidanud tegema midagi nii tobedat, nagu Spencer oli soovitanud: panema ümber lapsemähkmed, millele on kirjutatud 1929. Ta ei teinud sääraseid tempe pealtvaatajate pärast. Ühel päeval, kui ta Michaeliga Macys oli, haaras ta lapsel käest ja tormas allapoole liikuvast eskalaatorist üles, itsitamise ja naeru saatel sihtpunkti jõudnud, sõitsid nad selg ees alla tagasi.

Täna õhtul on ta korralik. Täna olid tal muud asjad

meeles. Spencer oli käitunud veidralt, ei vaadanud talle otse silma, ta ei tundnud mehe toetust. Kas ta oli ümber mõelnud? Oli ta käitunud nii jultunult üksnes seepärast, et tahtis paberitele tema allkirja? Binnie otsis teda pilguga. Spencer oli lõksu langenud, tantsis lõpuks Sally Bentoniga. Kui Binnie neid liikuvate paaride vahel jälgis, tõmbus Sally äkitselt eemale, nägu ja kael tulipunased. Ta pööras ümber ja sööstis trepi poole. Spencer märkas Binnie't ja astus kärmelt tema juurde. "Sally on endast väljas. Süüdistas mind jõhkruses. Ole palun nii kallis ja katsu ta maha rahustada."

"Spence – " Selles sõnas peitus miljon küsimust, miljon usutlust, aga mees oli juba selja keeranud ja plaksutas Fritzult Carla endale tantsupartneriks.

Binnie oli seadnud ülakorruse magamistoa daamide puhketoaks. Esimesel pilgul tundus üsna kummaline leida umbkaudu tosin naist mõnusalt istumas tema peegli ees, tema abieluvoodil, tema tualettlaua taga. Jutuvada vaibus ja soikus, kui Binnie tuppa astus. "Näe, see on ju meie majaproua ise!" kiljatas Iris de Friese, samal ajal endale Binnie pulverisaatorist ohtralt lõhnaõli pihustades. Üks hea sõber oli alles hiljaaegu Irise kohta öelnud, et temaga võrreldes olevat raisakotkas lausa lembelind.

Sally Benton istus nukralt Binnie tualettlaua taga, tal oli selline nägu, justkui kavatseks ta kohe nutma hakata.

"Kas sa puudrit tahad?" küsis Binnie hoolitsevalt.

"Tänan, mul on endal."

"Ma just rääkisin tüdrukutele, kui maailmatuma vahva pidu siin on," pudistas Hedda Fellows. Talle kuulusid naftapuuraugud ja vasekaevandused ning tal oli nõrkus tugeva kehaehitusega meremeeste vastu.

"Ja mina rääkisin just poistele, kui maailmatuma vahvad te kõik olete," andis Binnie vastuseks, otsides nende nägudelt heakskiitu, kuid leidis nad vaid süvenenult ametis sukaõmbluste sättimise ja muu taolisega.

Hedda viipas kurikuulsa mustast marmorist vannitoa poole. "Ma kuulsin sinu uhkest vannitoast, aga usu

mind, Taj Mahali ei lootnud ma küll näha."

"Kas sulle meeldib?" päris Binnie.

"Minu meelest on see *jubetumalt, jubetumalt* – kena!" Kostsid mõned lootusrikkad turtsatused; see juba läheb.

"Minu meelest on see teist nii *jubetumalt, jubetumalt* kena minu vannituba *jubetumalt* kenaks nimetada!" Binnie lootis öelduga neid naerutada. Asjatult.

"Mitte just lihtsalt kena." Hedda õelast naeratusest sai summutatud turtsumine. "Tead, Binnie, vannun jumala nimel, et ma just rääkisin tüdrukutele, just enne seda, kui sa sisse purjetasid. "Las Binnie Belsize teeb, mis ta tahab," ütlesin ma. "Kes teine veel endale mustast marmorist vannituba tahaks?""

Mis neil viga oli? Kas nad ei ole siis Vogue'i lugenud? Kas nad ei tea siis, et must marmor on viimane moeröögatus? "Nii elegantne," oli artiklis kirjas, iidne Egiptus ja moodne tehnoloogia. Kui tollal eksisteerinuks Crane'i veevärk, oleks samasugune vannituba olnud ka Cleopatral.

"Kas te teate, kust ma tegelikult selle mõtte sain?" Binnie oli neile jutustanud pisiasju oma tagasihoidlikust lapsepõlvest, justkui narritamiseks, kaugel sellest, et tõeliselt südant puistata. "Meie naabruses asus tuntud lõbumaja, mammi Mandelbaumi lõbumaja, ja see oli hästi tuntud just tänu vannitubadele. Need jäljendasid täpselt teatud Pariisi bordelli, mis teenindas üksnes kroonitud päid. Ma tean, et see on arvatavasti pisut *outre* – "

"*Outre*?" kiunatas Hedda. "Huvitav, mida see sõna tegelikult tähendab?"

"Kas see ei tähenda mitte *välja*?" küsis Ginger De Groot ilmselt lihtsameelset mängides. "Nagu näiteks *välja*käik."

Nii et selles oli siis asi. Nad olid otsustanud talle koha kätte näidata, ja polnud järelikult mingi ime, et nad kõik pärast nädal aega tagasi Hedda juures toimunud banketti kummaliselt käitusid. Kõik nende seltskonna tüdrukud olid kutsutud appi Henry Street Settlement'ile raha koguma. Kuigi Binnie oli oma elust enne Fritzuga abiellumist avaldanud üksnes kõige pealiskaudsemaid

momente, ei näinud ta midagi halba kuulutamises, et oli ka ise olnud üks neist, kes Henry Street Settlement'ilt toetust said.

Tolsamal päeval, vürtsiseeni ja mimoosisalatit süües, oli Binnie maalinud neile lüürilise pildi isast, kes suri enne tema sündi, ja emast, kes pärines vaesunud Itaalia aristokraatide perekonnast ning suri siis, kui Binnie oli kaheksane.

"Henry Street Settlement avas mulle raamatute ja muusika maailma," oli ta jutustanud banketil osalejatele. "Praegu on mu kohus – ja ka kõigi teie kohus – abistada kitsikuses rahvahulki nende püüdlustes vabamalt hingata. Ma teen otsa lahti ja annetan tuhat dollarit enda ja abikaasa poolt."

Nüüd taipas Binnie, et nad ei suutnud unustada tema humoorikat kirjeldust elamisest majas, kus kemps asus õues.

Hedda ringutas käsi, mängides jahmatust. "Oh Binnie, kullake, tegelikult tahtsin ma vaid öelda, et – ah, ära pane tähele – "

"Ja mis see siis oleks, kullake?" nõudis Binnie, kes ei kavatsenudki Hedda lõpetamata lausega leppida.

"Nojah – " ohkas Hedda. "Sa tead ju, kuidas me kõik sind jumaldame, ja Fritz on lausa kullatükk ning Michael on lihtsalt inglike ja kogu teie maja on muinasjutuline. Aga, tead, ausalt öeldes – pealegi oleme siin kõik head sõbrad – on see marmorist vannituba pisut – nojah, pisut – "

"*Outre*!" pistis Ginger vahele.

"Ole vait, me räägime *tõsiselt*," manitses Hedda teda tehtult tõsise näoga. "Binnie, "kohatu" on see sõna, mida me silmas peame. Muidugi ei taha me sind solvata – "

"Muidugi ei taha te mind solvata, Hedda, kullake. Kõik viimseni siin toas teavad, et sa oled meil vaga kui üks tuvike. Eks ole, tüdrukud? Sa oled selleks liiga suuremeelne, et sõbrale ise otsa peale teha."

Kõik hakkasid kohe kätega vehkima, täpselt samuti nagu Michael, kui teda tabati nina nokkimas. Binnie torkas sigareti kõige pikemasse suitsupitsi. "Kas kellelgi

on välgumihklit? Minu oma sai tühjaks – nii et loomulikult pidin selle minema viskama."

Vastuseks kostis kergeid naeruturtsatusi. Binnie oli siiski jätkuvalt oma sõiduvees. Hedda sirutas välgumihkli tema poole. "Sa saad naljast aru, Binnie, ja õigupoolest tahan ma sulle öelda, et minu meelest on su salakõrts lausa üle prahi."

"Tõesti või?" Binnie laskis end lõdvaks. "Mu ämm vist ei ole sinuga ühel meelel."

"Mida Sally sellest arvab?" tahtis Ginger teada.

"Jah, Sally. Me tahaksime teada sinu arvamust," nurrus Hedda.

Lõksu aetud Sally haaras Binnie'l käe alt kinni. "Juhtumisi arvan ma, et see on väga ettenägelik – ja juhtumisi meeldib mulle ka vannituba!"

"Muidugi mõista!" turtsatas Ginger.

Sally käsi jäigastus.

"Ja mida see peaks veel tähendama?" küsis Binnie.

"Ah ei midagi – "

"Muidugi tahtsid sa midagi öelda."

"Pidasin vaid silmas seda, et – nojah, mida teie siis lootsite? Muidugi meeldib see talle tema – tema päritolu tõttu. Jumalapärast! Sa lihtsalt sunnid mind seda ütlema, Binnie. On ju üldteada, et juudid armastavad – eksootikat. Sa ju tead, kuidas nad kõiges liialdada armastavad. Kõik need idamaised vaibad näiteks. Sa peaksid ju teadma, Binnie. See on neil veres."

"Kui teile mu vannituba ei meeldi, siis nii öelgegi. Aga ärge seda Sally kraesse ajage. Ja võta teadmiseks, juudid ei ole eksootilised. Sally perekond pärineb Saksamaalt ja minu isa oli vene perekonnast – "

"Nii veider nimi. Kuidas see oligi – ?"

"Deržinski," hääldas Binnie selgelt. "Nagu Nižinski. John Barrymore'iga äravahetamiseni sarnane. Samasugune sirge, peenejooneline nina, heleblondid juuksed – "

"Ära tee nalja. Juutidel on mustad juuksed!" torkas Ginger sekka.

"Nagu mustad vannitoadki!" salvas Hedda. "Ära pane pahaks, Binnie. Lihtsalt ma ei saanud suud pidada."

Nii et need olidki siis tema sõbrad, tema kõrgklassi kuuluvad sõbrad, kellest ta oli Forsythi tänava üksildase lapsena unistanud, fantastilised sõbrad, kelle ta endale pärast miljonäriga abiellumist pidi saama, kui ta uhkes teenreid täis majas elab. Tema unistustes võtsid aristokraatlikud daamid ta suure südamlikkusega vastu enda õnnelikku, erilisse kuningriiki.

"Kuulge nüüd, kullakesed, lõpetage Binnie kallal nääksumine," kiljatas Hedda. "Kas teie siis ei loegi Smart Set'i? Kas teie ei taipa, et meie Binnie on *väljapaistev* seltskonnategelane ja ta on vapustavalt sarnane Amelia Earhartile. Oh, preili Earhart, kas ma tohiksin teilt autogrammi paluda?"

"Rõõmuga, lapsuke. Aga kas sa ikka lugeda oskad?"

Hedda läks õelaks. Ta oli vintis. "Ma näen sind läbi, Binnie Belsize. Sa arvad vist, et abiellusid mõne Morgani või Vanderbiltiga, aga tahad, ma ütlen sulle midagi. Fritz Belsize on selles kompaniis üksnes jooksupoiss. Arvasid, et said suure noosi. Ükski teine tüdruk teda ei tahtnud." Hedda röötsatas voodile.

"Tal on lihtsalt kade meel, muud ei midagi," sõnas Binnie, näol paljuütlev naeratus. "Fritz rääkis mulle, kuidas sa ennast talle kaela püüdsid määrida."

"Seda ma pole teinud. Kuidas sa võid niimoodi rääkida – " särises Hedda vastu.

Kõik naersid, seekord Binnie poolel.

"Olete aga üks paras seltskond," süüdistas Binnie neid. "Seisan siin, Fritzu kingitud briljantkõrvarõngad kõrvas, ja keegi pole öelnud isegi: "Päh"."

Ginger hakkas ümisema: "Ma leidsin miljonidollarise kallikese (viieteist-sendi-poest)."

Hedda võttis jutujärje üle, üritades ehteid halvustada: "Woolworthis. Nägin Woolworthis samasuguseid müügil."

"Arvan, et on aeg alla minna," ütles Sally.

"Meil on igav!" protesteeris Ginger. "Smart Set ütleb, et Binnie on tuisupea – seltskonna hing, nagu seal öeldakse. Me oleme siin juba kaua aega, aga mitte midagi pole juhtunud!"

Kui nad vaid teaksid, et ta kavatseb Spencer Bel-

size'iga jalga lasta. "Ah nii, te tahate, et midagi juhtuks?" Mõte tekkis samal hetkel. "Kas te näete neid Woolworthi kõrvarõngaid?" Binnie sikutas ehted kõrvast ja vehkis nendega kõigi nina all ning sööstis siis vannituppa. Enne kui keegi liigutadagi jõudis, kostis sulpsatus ja seejärel pealetõmmatud vee kohin. Binnie seisatas vannitoa uksel, tühjad pihud püsti.

"Olete nüüd rahul?"

Mõru naeratusega pühkis ta rabatud daamidest mööda otse koridori. Ta pidi peaaegu lapsehoidja Goodingiga kokku põrkama.

Michael. Ta tahtis Michaelit. Ta ihkas hoida väikest tütart süles ja tunda tillukese lapse õrnukest keha enda vastas. Ta oli käskinud hoidja Goodingil Michaeli pidukleiti rõivastada. Tema korraldust ei olnud täidetud. Binnie oli lubanud tütrel kesköönі üleval olla, ja, jumala nimel, ta peab oma lubadust.

"Kus mu tütar on?" nõudis ta.

"Ta magab, proua Belsize." Hoidjal olid täpselt samasugune pilk silmis kui Carlal, samasugune nagu barrakuudadel, kes tema magamistoas hambaid teritasid. Hukkamõistvad pilgud, mis olid Binnie't saatnud kogu elu sellistes olukordades, kus temalt kuuletumist ja alandlikkust nõuti. Binnie tõukas ta kõrvale ja marssis lastetuppa. See hõng! Mõjusam kui kõik Araabia vürtsid, lummavam kui sumune ookean või Spenceri juuksed. Michael lamas, käed-jalad laiali, roosa beebipidžaama seljas, niisked juuksekiharad laubal, jänku Peter kaenlas. "Michael – emme siin. Emme on siin, kullake."

"Proua Belsize, laps magab. Ma pean paluma, et te lastetoast lahkuksite."

Binnie võttis magava lapse sülle. "Ja mina pean paluma, et te kuradile käiksite. See siin on minu laps."

"Ma olen olnud teenistuses mitmes Ameerika paremas kodus. Parimates perekondades. Ma ei luba ennast nii labaselt kohelda. Ma ütlen oma koha üles."

Õrnalt last suudeldes ja ärkvele raputades teatas Binnie: "Te olete vallandatud."

"Emme – emme," vigises Michael ja rabeles, et sülest

maha saada.

"Ära jonni, musirullike. Kohe algab uus aasta."

"Laps on väsinud, proua Belsize. Ta peab magama." Rohkem kui sõnades väljendus tema beežile Põhja-Inglismaalt pärit lapsehoidjate vormikleidile seotud valges tärgeldatud põllekeses põlgus džässmuusika, salakaubana saadud viski ja majaperenaiste vastu, kes ei teadnud, kuidas teenijarahvaga ringi käia ega andnud hoidjale piiramatuid õigusi. Hoidja ilmest võis selgesti välja lugeda, et tema arust ei osanud need metslastest ameeriklased sugugi käituda.

"Kus su pisike kena kleidike on, kallis? Ma tahan, et kõik sind uhkes riietuses näeksid, väike printsess." Nüüd oli Michael ärganud, ta seisis uniselt põrandal, ema jalast mõlema käega kinni hoides. Imeline lapsuke, sigitatud jumala abiga Fritzu poolt tolsamal ööl Fritzu vanal kušetil, teda viletsusest päästnud lunastaja-lapsuke.

"Palun andke ta mulle, proua Belsize." Hoidja Gooding üritas last sülle võtta.

Binnie tõukas ta eemale. "Te ei tööta enam siin."

"Emme! Emme!" Michaeli valjenev kriunumine lõppes nuuksuva köhahooga.

"Näita mulle oma kurku!" Binnie lülitas laelambi põlema. *Difteeria?* Ta uuris kartlikult kurku, peaaegu valmis selleks, et näeb seal kohutavaid valgeid plekke. Kurk oli puhas. Binnie harjas lapse sassis tumedad juuksed pikkadesse spiraalsetesse kiharatesse ja võttis ta sülle. Naergu nad pealegi tema marmorist vannitoa üle. Naergu terviseks väikese ööklubi üle allkorrusel. Et neid kõiki tabaks südameatakk kõrvarõngaste pärast, ta oli need osavalt korvi pistnud, samal ajal pillates potti Fritzu küünetangid, et sulpsatus kuulda oleks.

Selle roosas beebipidžaamas täiusliku lapsukese üle nad ei naera. Ta viib Michaeli alla just nii nagu ta on. "Me läheme ja soovime kõigile head uut aastat, kullake." Pealegi, kes seda pidu siin korraldab, kas hoidja oma neetud lihapuljongi ja tangutummiga või proua Frederick Belsize, kunagine viletsa tehase orjahing, siis tüki-

tööline, raamatupidaja ja orb ja mitte-keegi, praegu aga auväärne majaemand?

"Tähelepanu, tähelepanu. Vaadake, kes tuleb," leelotas Binnie trepist alla astudes, Michael süles. "Uusaastalapsuke ise – "

"Tahan ingverijooki," vingus Michael.

"Sloan. Ingverijook preili Michaelile. Ja kui sa nagunii seda tood, siis palun juba kaks." Binnie leelistas ka ise seda juua. Šampanja pani tal kõhu valutama.

"Lase lapsel ometi rahulikult magada!" ei saanud Doris Leeds suud pidada, kui Binnie, laps süles, imetlevate külaliste seast läbi läks ja Michaeli otse valgele klaverile seisma pani, libistades käe pidžaama püksiklapi vahelt sisse, et tillukest taguotsa silitada. *Milline pepu! Lausa kutsub hambaid sisse lööma!* "Tähelepanu, rahvas. Michaelil on meile üks laul varuks, eks ole, inglike?" Võõraid nägusid nähes klammerdus laps ema külge, surus väikest näokest vastu Binnie kaela. "Kõik ootavad, mu kullake!" Ta püüdis lapse käsi kaela ümbert lahti kangutada, kuid need kargasid kohe tagasi justkui vedrust tõmmatud. Carla ja Fritz jälgisid neid eemalt. "Kuule, kullake – me ju harjutasime! On sul meeles?" Sally ja Iris seadsid endid Carla kõrvale. Madam Defarge ja tema õnnetüdrukud.

Polnud mingit kahtlust, väike tüdruk magas püstijalu, kuid Binnie'l polnud pääsu, ta oli üksi ja nurka aetud. Michael oli näo vastu Binnie't surunud, tumedad kiharad sassis ja rinnale vajunud, paljastades õrna kaela, mis oli alles äsja oma beebipriskuse kaotanud. Binnie suudles siidist nahka ja heitis pilgu ootavatele nägudele.

Sloan saabus kandikuga, millel seisid kaks klaasi ingverijoogiga. "Sinu šampanja on siin, Michael," mangus ema. Unise himukusega haaras laps härmaservalise klaasi ja jõi sellest tublisti.

"Ainult üks väike salm, kallis. Kõik *ootavad*, armas. Meil kõigil on oma kohustused, eks ole? Ja Michaeli kohustuseks on laulda laulukest, mida me koos õppisime. Nii, oled sa valmis?"

Fritz oli trüginud klaveri äärde. "Binnie – "

"Mina alustan nüüd ja Michael laulab minuga kaasa nagu tõeline väike daam."

"Emme, emme – " Michael pigistas põlved kokku ja võbistas end tahtmatult. "Pi-pissile – "

Binnie manas näole kannatliku ema ilme ja vaatas ümberringi, justkui otsides kinnitust musterlapse jonnakale iseloomule. Michaelit emmates hakkas ta laulma. "*Kas pole ta armas* – laula nüüd, kullake."

Michaelil polnud pääsu, ta pidi kuuletuma: " – *armas!*"

"*Kui ta astub mööda* – "

" – tänavat!"

"Oh, ma pärin üsna – korda nüüd – *ma pärin üsna* – "

" – *salamahti* – "

"Just nii! – *kas pole ta* – "

" – *armas!*"

Kuna ema oli lõpetanud, sirutas Michael käed, et teda klaverilt maha tõstetaks, aga ema hoidis teda tagasi. "*Vast heida pilk* – "

"*Tema poole sa* – "

"*Kas pole ta, kas pole ta* – "

Michael ohkas sügavalt. " – *poole sa* – " Pealtvaatajad naersid, teiste hulgas isegi Fritz, kuigi vastu tahtmist, ja heameelepuhangus kallistas Binnie last.

"Ja nüüd koos – *Ma kor-dan, kas ei arva sa, et on* – "

" – *armas tä!*"

Binnie eestvedamisel laulsid nad lõpuni kahekesi koos: "*Ja ma pärin üsna salamahti, kas pole ta armas?*"

Kostis paar käteplaksu, aga enamik seisis sõnatus ootuses. "Binnie, jumalapärast!" Üllas papa Fritz. Teda silmates tõstis Michael läbilõikavat kisa. Oli näha, et laps ei salli oma isa ega soostu ise tema juurde minema. Fritz sisendas endale, et põhjuseks oli kas tema juukseõli või hoopis sigarilõhn, mis lapsele ei meeldinud, ning eelistas mitte märgata tütre edvistavat käitumist iga viimase kui mehega, kes nende majja astus, eriliste heameelekilgetega tervitas Michael Spencerit.

"Emme, emme!" Laps tõmbus kössi, surudes mõlemad käed vastu reisi, justkui üritaks tulutult paisu tagant pääsenud voolu peatada. Polnud enam midagi parata –

niiskus imbus mööda roosade pidžaamapükstega kaetud sääri varvasteni ja kogunes valgele klaverikaanele loiguks. Otse uskumatu, et nii tillukesse tüdrukusse mahtus nii palju vedelikku.

"Emme! Emme!" Loomult siivsale Michaelile oli see õnnetus hirmus alandav. Ilmus uuesti hoidja Gooding ja proovis last sülle võtta. Binnie ei lasknud sel sündida. Hetke murdosa jooksul näis, justkui rebitaks Michael pooleks.

"Ta on minu tütar ja ma viin ta magama."

"Anna ta preili Goodingile, Binnie. Sa ei tohiks tema autoriteeti õõnestada," sosistas Fritz.

"Preili Gooding ei tööta enam siin. Ma vallandasin ta."

"Emme, tahan sinu juurde!" Michael taotles häbitult ema soosingut. Väike kaval kokett, ise alles äsja mähkmetest väljas ja juba nüüd osav intrigaan. Selle tüdruku pärast ei tarvitse tal küll muretseda. Tema juba hätta ei jää. Binnie suundus trepi poole, märg pamp kaenlas. "Palun vabandage mind, ma pean tütrekese magama viima. Söök serveeritakse üks minut pärast südaööd." Väike preili vajas ema.

"Emme! Emme!" Hüüe äratas ammu uinunud mälestusi.

Binnie kaheksas sünnipäev oli olnud neljapäeval, kuid nad otsustasid seda kahekesi tähistada laupäeval kohe pärast tööd. Binnie ootas seda sündmust suure igatsusega terve nädala. Selleks ajaks kui ema koos teistega vabrikuväravast välja jõuab, pidi väike tüdruk teda väärikalt oodates juba kõnniteel seisma. Greene Streeti ületamine polnud mingi probleem. Ta oli tänaval üles kasvanud. Ta teadis iga tänava nime ja ristteed mitme miili kaugusel Forsythi odavast üürikorterist, kus nad papa sugulastega elasid.

Muidugi ei olnud ta papat kunagi näinud, välja arvatud ühel fotol temast ja emast Coney Islandil, see oli võetud nende kohtumispäeval ümberasujate piknikul. Papa oli surnud grippi juba enne tema sündimist. Papa sugulastele emme ega tema eriti ei meeldinud, sest

emme oli talle enda vanaema järgi nimeks pannud Benedetta, mitte mõnd juudi nime, nagu nemad olid soovinud. Binnie taipas kõike seda tülide põhjal, kuigi ta nende keelt ei osanud, aga nagu ta tihtipeale lusikakõlksumise saatel kuuma teed rüüpavat vanaema Idat kuulis kordavat: mis said nad sinna parata?

Nii mõnigi kord oli Binnie rännutee teda välja viinud lõuna kanti, Batterisse, kus ta oli jälginud sadamasse sisenevaid ja väljuvaid laevu, kõndinud kiirel sammul läbi Chinatowni, kus teda võlusid paberdraakonid ja kummalised köögiviljad, palvetades samas, et hiinlased teda kinni ei napsaks ega tuhandeks tükiks ei hakiks. Ükskord mängis ta Trinity Churchi hauakividel keksu ja hüppas siis selg ees piki Wall Streeti, kuni üks habemega mees tuli temalt küsima, kas ta on eksinud, mille peale ta plehku pani. Kõige kaugem matk viis teda Viienda avenüü lõppu ja sealt Kahekümne kolmandale tänavale legendaarset Flatiron Buildingit vaatama. Teda valdas pettumus. Binnie ettekujutuses pidi hoone ülemine ots pilvedesse kaduma justkui võlulossid raamatukogust laenatud raamatutes. Tema kurbus pidi olema täiesti ilmne, sest üks naine ostis tänava müügikärust talle magusa kartuli ja andis pennise mündi veel peale. Mõnikord aga, kui ta eksirännakud teda liiga kaugele olid viinud või hakkas juba pimedaks minema, hüppas ta trammi tagumisele kaitserauale ja rippus seal, end kümne küünega kinni hoides, kui sõiduk rööbastel rappudes edasi liikus, ainuke tüdruk lärmakate poiste hulgas, kes vahetevahel teda patsist sikutasid.

Täna oli kõik teisiti. Täna pidas ta end ülal nagu tõeline väike daam. Terve hommikupooliku oli ta viibinud kodu läheduses, mänginud vanaemale jooksupoissi, viksinud vanaisa saapaid, teinud pentsiku proua Rivkini pliidi alla tuld, sest proua külmus pigem surnuks, kui et tõmbas laupäeval tikku, ja pealegi kippus tema pliit kogu aeg kustuma. Binnie nautis enda *shabes goy*, mittejuudi rolli juutide hulgas, sooritades sabati ajal keelatud toiminguid. Olnuks nende surnud poja laps poeg, oleks vanaisa nõudnud tema juudipärast kasva-

tust. Aga Binnie oli lihtsalt *shikse kindt*, lesel ja orvul lubati jääda raudteetööliste ülerahvastatud korterisse, sest kuhu neil jumalapärast minna oli? Neid ei saanud ju välja tänavale ajada!

Arglik noor lesknaine, kelle tema itaalia katoliiklastest perekond oli hüljanud patuse pagemise pärast juudiga, leppis mehe sugulaste tõrksa külalislahkusega. Abielludes vaevalt kuusteist ja enne aasta möödumist juba lesk, ei osanud Gabriella suurt midagi. Ta mõistis pisut õmmelda ja sai hakkama kübarate kaunistamisega. Pikka kasvu ja heledavereline, sihvaka milaanopärase graatsiaga naine magas nurisemata koos lapsukesega köögis välivoodil ja unistas sellest, et saaks Binnie heasse kooli korralikku haridust omandama saata. Kuuel päeval nädalas istus ta teiste noorte naistega vabriku töölaua taha, lastes sõrmedel vilkalt käia. Hilise öötunnini istus ta pere eestoas tükitööd tehes. Kolmesena aitas Binnie juba emal paljaid puupõrandaid küürida ja tagaaeda tõmmatud nööridele pesu riputada.

Kui Gabriella ka igatses oma perekonna või kiriku järele, ei maininud ta seda iial. Ta oli abiellunud Kristuse tapjaga, seega sooritanud andeksandmatu patu, mille eest tuli vastust kanda mitte eelmistel, vaid tulevastel põlvedel.

Binnie ootas laupäeva suure põnevusega. Ta oli kaheksa aastat vana, pikkade jalgade ja pikkade heledate juustega. Nad pidid väljas õhtust sööma, ainult nemad kahekesi, maksku see kuipalju tahes. Veel põnevam oli salajane üllatus, millega ema teda õrritas ja mille ta pruuni paberisse mässitult tööle kaasa võttis.

Kell oli peaaegu pool viis, kui Binnie Washington Square Parki keksis, juuksed vööni ulatuvasse paksu patsi palmitud. Roheline seelik oli õmmeldud vanadest pükstest, valge pluusike pestud ja tärgeldatud. Ta oli oma vanad pruunid kingad lausa läikima löönud ja nüüd püüdis ta mitte välja teha pitsitusest, mida tundsid äkitselt liiga pikaks kasvanud varbad.

Ta oli korraga nii tõsine kui ka ärevil. Vanaema Ida oli pesnud Binnie pead hea seebiga, põhjalikult tema tihe-

datest kiharatest tinge otsides, ja kuna oli tegemist erilise sündmusega, lisas munarebu, et juustele "sära" anda. Nad olid oodanud, kuni vanaisa Isaac *shul*'e poole teele asub, sest ta võis pahaks panna pea pesemist sabati ajal, aga kuna Binnie ei olnud päris juut, siis ei saanud sellest ka tüli tõusta. Binnie seisis meelsasti köögitoolil, kuni vanaema tema juukseid kuivatas ja seejärel sassis salgud hõreda kilpkonnaluust kammiga sirgeks kammis ning ühte jäika patsi punus.

"Ma luban, et olen korralik, vanaema," ütles Binnie.

"Hoia end huligaanidest eemale," manitses vanaema ja andis talle suhkruküpsise, rosin keskel.

Kevad oli juba neli päeva vana. Binnie puuvillastes sukkades jalad ihkasid vabadusse. Villane aluspesu pani reied higistama, paks mantel käsivarrel lisas ebamugavust veelgi. Teda oli ülekuumenemise eest hoiatatud, kuid praegu see teda just ähvardaski, pea käis ringi ja aevastus tükkis peale, kuigi kaela riputatud kamprikotike pidi kindlasti hullema ära hoidma.

"Plika, tule mängima!" Paar last kutsusid Binnie't keksu, tema armsaimat mängu mängima. See oli tõsine kiusatus, kuid ta keeldus, sest ei tahtnud end ära määrida. "Emme ootab mind," selgitas ta uhkelt ja astus väärikust kaotamata rahulikult üle väljaku Washington Place'ile. Kohe esimesel ristteel seisis maailma kõrgeim vabrikuhoone Asch Building, mis oma rekordilise kümne korrusega Greene Streeti kohal kõrgus.

Laupäeval lõppes tööpäev varem, kuue asemel pool viis, ja juba seisis kõnniteel arvukalt rahvast, oodates tööliste ilmumist. Siin oli terve perekond pühapäevarõivais, noor rase naine, beebi süles. Lärmakas kamp noori mehi naabruses asuvatest vabrikutest tuli õdedele või pruutidele vastu, et nad uusasukate tantsupeole viia. Laupäevasest rõõmsast ootuselevusest täidetud õhus helisesid erinevad murrakud ja keeled – juudi, itaalia, vene, slaavi.

Puruneva klaasi klirin, justkui kilksuks suvetuules kristall-lühter, oli esimeseks märgiks, et midagi on viltu, sellele järgnesid peaaegu otsekohe karjed hoone katu-

selt. Paari sekundiga olid kolm ülemist korrust, kus asus õmbluskompanii, täielikult leekides. Tänavalseisjad ei osanud muud teha, kui jälgisid ammulisui kasvava paanika ning meeleheitekisa saatel, kuidas ohvrid aknaid ummistasid, karniisidele ronisid ja sealt kartulikottidena alla sadama hakkasid.

"Ärge hüpake!" anus rahvahulk, peopesad justkui langevate kehade tagasilükkamiseks välja sirutatud. Ühel aknal lehvitas noor naine lõbusalt, otsekui astuks lõbusõidulaevale, kuni leegid ta embusesse haarasid ja juuksed põlema süttisid. Baleriini graatsiaga rebis ta end aknaaugust lahti ja näis, et leebest kevadtuulest kahar seelik hoidis teda ühe hirmsa hetke paigal, enne kui ta tuulehoost kantuna liuglema hakkas ja maapinnale prantsatas.

"Emme! Emme!"

Tuletõrjeautod saabusid ruttu, pumpasid vett ja panid redeleid kokku. "Tõstke redelid üles!" kisendati rahva hulgast, rüseldes ja tõugeldes püüdis igaüks oma abi pakkuda. Redelid ulatusid ainult seitsmendale korrusele. Mitmedki neist, kes nägid redeleid endale nii ahvatlevalt lähedal, lootsid hüpata ülemistele pulkadele. Kuid raskusjõud oli liiga tugev, või olid nad liiga nõrgad. Nad riivasid redelit, haarasid sellest hetkeks ja kukkusid siis karjudes vastu oma surmale.

Jubeda õhuetenduse pealtvaatajate hulgas moodustasid kolm-neli sõpra ringi, ühendades käed justkui tantsuvõttes. Hobuse ja vankriga mees keeras Greene Streetile, rebis hobuselt teki ja käskis lähemalseisjatel nurkadest kinni võtta ja see sirgeks tõmmata, nagu ta oli näinud tsirkuses tehtavat. "Ükshaaval!" karjus ta selles tohuvabohus, aga teda ei olnud kuulda, hüppajaid oli mitu ning tekk kärises nende all, justkui oleks see paberist, nad kukkusid läbi betoonist ja klaasist kõnnitee, maabudes Asch Buildingi keldris.

"Emme! Ma olen pai laps!" anus Binnie. "Ma teen kõike, mida sa palud. Ausõna!" Keegi pidi teda ju kuulma, ema, Jumal, Jeesus Kristus, kui ta üldse võttis kuulda üht patust, kui tema südant oleks pehmendanud

vaatepilt väikesest ristimärki tegevast tüdrukust. Tahma ja klaasipuruga kaetud Binnie seisis teiste abitute pealtvaatajate hulgas, mõned neist karjusid, mõned palvetasid, mõned oksendasid samas kõnniteel, mõned seisid kivinenult ja juhmistunult, taipamata, kus nad on või mis sünnib. Nüüd oli näha noormeest, kes aitas järjest noori naisi kõige ülemisele eendile. Ta süleles kordamööda igaüht neist, siis upitas naise üle ääre ja laskis ta lahti, säästes neid kõiki viimse otsustuse agooniast. Viimast, kes oli arvatavasti tema armsam, kaisutas ja suudles ta kaua, enne kui ta justkui basseini sukeldudes ennast hoonest eemale tõukas ja nad teineteise kaenlas alla sügavikku langesid.

"Emme!"

Eksimatult äratuntav, peas hiiglasuur must punaste sametroosidega õlgkübar, mille kaunistamise Gabriella alles eelmisel õhtul oli lõpetanud, küünitas ema alla vaatama, otsides Binnie't.

"Emme!"

Pikkamisi, otsekui oleks tal aega küll, võttis ema peast armsa kübara ja näis, justkui oleks ta roose nuusutanud, enne kui lennutas õhku peakatte, mis pidi saama mõne võõra omanduseks. Siis, nagu oleks ta Binnie't märganud, sirutas ta käe millegagi, mis nägi välja nagu väike valge kiisupoeg, ja laskis sel kukkuda. Binnie jälgis selle piinavalt aeglast lendu ja maandumist ühe mehe õlale. "See on minu oma! Anna siia!" Laps kolkis meest säärase raevuga, et too ei vaielnud vastu, vaid andis asja vaguralt käest. Tegemist oli Binnie sünnipäevakingiga, valge karusnahkse muhviga, millest laps oli unistanud ja mille saamiseks enne uinumist palvetanud.

"Emme!"

Viimane, mida Binnie emast mäletas, oli hiiglasuure kurbliku linnu kuju, mis sööstis nukralt tema poole, käed välja sirutatud justkui inglitiivad, vahakarva juuksed siniste emailkammide haardest valla pääsenud ja tuules lehvimas. Ainus kord nägi ta oma emapoolseid vanavanemaid siis, kui nad surnukehale järele tulid. Kui nad pakkusid Binnie'le mälestuseks ema juuksekiharat,

tüdruk keeldus. Surnud inimese juuksed hirmutasid teda. Ta soovis, et nad oleksid teda kaasa kutsunud, siis oleks ta ka sellest keelduda saanud. Aga nad ei kutsunud.

4. peatükk

Fritz ootas teda lastetoa ukse taga.

"Mine vaata teda, Fritz. Ta on tõeline inglike."

"Ma tahan sinuga rääkida!" Fritz oli justkui nädala aja eest püütud lestakala, silmad jõllis ja udused, suu viltu.

"Sa oled purjus," ütles Binnie meest eemale lükates.

"Binnie – *palun* – "

"Kell on üksteist läbi, Fritz. Mul on enne südaööd miljoñ asja toimetada." Kõik pidi selleks hetkeks valmis olema, kui Jazz Cats "Auld Lang Syne'i" mängima hakkab ja Sloan söögitoa uksed avab.

"Ma pean sinuga rääkima!"

"Ja üldse, mida sa siin üleval teed? Tont võtaks, ise oled sa peoperemees, või on sul meelest läinud. Ma pidin sinu lapse magama panema. Kui kaua ma ära olin? Kümme minutit? Kas sa ei saa isegi kümme närust minutit oma kohust täita?"

"*Palun* – ?"

"Olgu siis. Milles asi on?"

"Ema – ta – tead, Binnie, ta on väga õnnetu – "

"Miks? Kas keegi ei löö talle külge või?"

"Oi, Binnie!" Fritz krimpsutas nägu.

"Hästi, hästi, palun vabandust. Ütle mulle, miks su ema siis õnnetu on? Kas talle pidu ei meeldi? Mis, meil on siin tõeline pidu, mitte nagu mõni matus, mida tema korraldab."

"Nojah – tead, palun ära vihasta."

"Ma ei vihasta," pressis Binnie läbi hammaste.

"Asi on – Michaelis. Ema ütleb, et keegi ei tohi nii väikest last sellisel kellaajal üleval hoida. On äärmiselt

julm teda üles ajada ja sellega lapse tervist rikkuda."

"Mina olin alates teisest eluaastast iga päev kesköönі üleval ja ma kasvasin suureks ning mu tervis on täiesti korras, mida ei saa sugugi öelda näiteks – Sally Bentoni kohta."

"Sally oli emaga ühel meelel – " Niipea kui Fritz oli seda öelnud, peegeldus tema näost arusaam, et see oli viga.

"Mis on Sally Bentonil minu lapsega pistmist?"

"Nojah, ta istus ema kõrval ja ta – "

"Sally himustab üksnes su vennaga abielluda."

Fritzu näost paistis üllatus. "Aga ta on ju *juut*!"

"Ta on Rothschildide sugulane. Spence'ile oleks see vedamine. Mitte kõik ei abiellu armastuse pärast, nagu meie seda tegime, kallim."

"Binnie, palun – "

"*Mida*?"

"Palun ole nii kallis ja räägi ise emaga, proovi temaga kenasti käituda. Ta toimis nii üksnes seepärast, et pidas seda õigemaks."

"Mida ta tegi?"

"Nojah, küllap sa kõigest varem või hiljem teada saaksid. Kui preili Gooding talle head vana aasta lõppu soovides ütles, et läheb ära, siis ema veenis teda jääma." See oli olnud nimelt Carla ise, kes palkas hoidja Goodingi ja alles nüüd koitis Binnie'le, et ämm oli saanud nende majas elutsevalt nuuskurilt regulaarseid ettekandeid. Va nuhkiv tüütus.

Kus hundist juttu, seal ta on: nimelt oli Carla Belsize otsustanud ülakorrusele tulla. Nad märkasid teda daamide puhketoaks mõeldud suurde magamistuppa suundumas.

"Sul on õigus," ütles Binnie. "On tõepoolest aeg, et me Carlaga omavahel pisut vestleksime."

Binnie jooksis piki koridori ämmale järele. Õnneks oli magamistuba tühi. Ta keeras ukse enda järel lukku.

"Carla, ma tahan sinuga rääkida."

"Ja mina tahan sinuga rääkida! Ma lihtsalt ei mõista, miks sa küll niiviisi käituma pead!"

"Aga praegu on ju pühad. Kõik lõbutsevad – "

"Ma ei nimetaks seda lõbutsemiseks."

"Aga ainult see üks kord. Usu mind, ta on igal viimasel kui õhtul täpselt pool kaheksa voodis. Selle eest hoolitseb juba hoidja. Ainult täna lubasin ma talle, et ta võib aastavahetusel üleval olla – "

Carla tegi seda kuuldes imestunud näo. "Ma ei räägi üldse sellest, kas sa siis ei taipa."

Binnie tundis, kuidas südame alt õõnsaks tõmbus. Järelikult see vanamoor teadis tema ja Spenceri plaanidest.

Carla astus vannitoa ukse juurde ja lükkas selle kinni. "Ma loodan, et sa enne torulukkseppa kedagi siia sisse ei luba."

"Mis torulukkseppa?" Binnie sattus tõepoolest segadusse.

"Ära teeskle, et sa minu juttu ei mõista. Sally Benton rääkis mulle kõigest. Sa võid ju arvata, et abiellusid rikka mehega, kullake, kuid Fritz pole John D. Rockefeller, ja kõrvarõngad – "

"Kõrvarõngad!" Binnie purskas naerma. "Sally ütles sulle, et ma viskasin briljantkõrvarõngad kempsupotist alla?"

Carla krimpsutas üksnes nina.

"Kas see keelekandja nägi tegelikult ka, kuidas ma need potti viskasin?" Suurest naerust tulid talle pisarad silma. Ta kallistas ämma hetkelises rõõmupuhangus. "Oota pisut!"

Binnie sööstis vannituppa, õngitses kõrvarõngad pesukorvist välja ja magamistuppa naastes riputas ehted endale kõrva. Kui ta lootis, et Carla seepeale leebub ja koos temaga selle tobeduse üle naerab, siis ta eksis.

"Parimal juhul üks vilets nali. Tõepoolest ei kõlba see kuhugi, et sa kogu aeg ennast nii vulgaarselt ülal pead. Ma lootsin, et võin oma minia üle uhkust tunda."

"Carla – sa ei ole kunagi tahtnud, et ma sulle ema ütleksin –, võib ju olla, et ma pole peenes koolis käinud, aga ma pole mingi tobu. Ma õpin kiiresti. Kas me ei võiks asju selgeks rääkida?"

"Tegelikult pole meil millestki rääkida. Sa käitud

kohutavalt. Sa teed meid naerualuseks. Rahaasjades oled sa ääretult pillav. Sinu arust ma vist ei tea su arvetest midagi. Fritz võib ju olla kompanii juhataja, kuna härra Belsize on surnud, aga pea seda meeles, et mina olen perekonna pea ja mina kirjutan tšekkidele alla."

"Kas sa ka tead, kuidas ma need viis viimast aastat olen elanud?"

"Minu meelest väga luksuslikult."

"Oh muidugi. Siidist aluspesu. Kasukad. Toatüdrukud. Ülemteener. Minusuguse plika jaoks päris hästi. Aga kas sa ka tead, kuidas ma tegelikult olen elanud? Jälginud teid homaare ja lambalihapraadi söömas ning üritanud teid matkida. Osalenud igasuguste komiteede koosolekutel, kuuldes selja taga sosistamist: "Kes tont see niisugune on? Kust ta pärit on?" Näinud, kuidas teised tüdrukud oma emadega – ja ämmadega – suurepäraselt läbi saavad – "

"Ma viisin sind seltskonda. Ma täitsin oma kohust."

"Sa ei korraldanud mulle teeõhtut. Kuidas ma sinu arust ennast tundma pidin, kui ma teada sain, et peigmehe emal on tavaks vastse minia auks teeõhtu korraldada? Viimase paari aasta jooksul olen ma nii mitmel sellisel õhtul käinud, et olen aimu saanud ämmade kohustustest."

"Teejoomine korraldatakse pärast ametlikku laulatust. Teie Fritzuga aga lasksite jalga."

"Sa tead väga hästi, miks me põgenesime. Ma ootasin last."

"Siis sa veel ei oodanud last, kui Fritz su minu juurde tõi."

Binnie punastas, kuid ei löönud silmi maha. "Aga järgmisel päeval lahkudes juba ootasin." Äkilises tundetulvas haaras ta Carla käe. "Palun proovi mind mõista? Ma võitlesin oma elu eest ja ma võitsin! Mul polnud midagi. Ei kodu, perekonda, sidemeid, raha ega elukohta. Niikaua kui ma ennast mäletan, seisin ikka ukse taga ja proovisin sisse saada. Ma tahtsin kuhugi kuuluda, olla perekonnas, ja kui ma Fritzu kohtasin ja ta

mind vajas, olin esimest korda õnnelik sellest ajast alates, kui" – tema hääl murdus – "kui mu ema suri. Fritz vajas mind, Carla. Ma tegin ta õnnelikuks. Ja kui ma sind kohtasin, siis pidasin sind kõige imetlusväärsemaks inimeseks, keda ma kunagi kohanud olin. Nii ilus. Nii elegantne. Nagu kuninganna palees. Ma tahtsin väga sulle meeldida. Oh, kuidas ma seda ihkasin! Kujutlesin, kuidas sa püsti tõused – minu unistuses oli sul teekleit seljas; ma ei olnud kunagi varem säärast kleiti näinud, kuid olin selle kohta lugenud – ja kallistad mind ja nimetad mind oma tütreks ja näitad mulle Fritzu lapsepõlvepilte ja räägid mulle tema halbadest harjumustest ja sellest, mida siis ette võtta, kui tal paha tuju on – "

Carla oli endiselt jäik ja sõnatu.

"Miks sa mind kuulata ei taha! Miks ei võiks me teineteisega kenasti läbi saada? Jumala pärast, unustame kogu vaenu, vähemalt Michaeli pärast ja minu pärast ka. Ta on ju samuti sinu lihast ja verest. Sinu ainuke lapselaps."

"Minu kiuste andsite te talle selle naeruväärse nime. Kas te ise ei taipa, kui piinlikku olukorda ta tulevikus alati satub, kui ta oma nime kohta selgitusi jagama peab? Ja täna tõstsid sa ta lihtsalt voodist välja ja näitasid teda råhvale justkui tsirkusehüljest!"

"Me panime talle nimeks Michael Gabriella, sa tead küll. Kui sa soovid, hakkame teda Gabriellaks kutsuma. Gabby! See nimi sobib tollele väiksele lobamokale päris hästi. Me võime seda kohe praegu tegema hakata. Ta harjub sellega kähku."

Carla tõusis. "Ma teadsin kohe algusest peale, et sa ei sobi meie hulka. Muidugi pole see üksnes sinu süü. Sina pole ju süüdi oma minevikus ega ka selles, kuidas sa üles kasvasid. Säärase majapidamise eest hoolitsemine nõuab vastavat kasvatust ja ettevalmistust. Näiteks praegu on sinu kohustuseks külaliste eest hoolitseda. Meil on aeg alla minna."

"Sa pole mulle kunagi õieti võimalust andnudki," ütles Binnie. Väärikas kogu eemaldus juba trepimademele.

"Sa veel kahetsed seda!"

Küll nad kõik veel kahetsevad! Kui ometi oleks Carla tema poole hoidnud! Kui nad vaid saaksid omavahel hästi läbi! Kas nad tõesti arvasid, et ta võis kõrvarõngad veega alla lasta? Binnie käed tõusid kõrvade juurde. Ta rebis ehted kõrvast ja ruttas uuesti mustast marmorist *salle de bain*'i. Seekord viskas ta need tõepoolest potti ja haaras külmast metallkangist. Huvitav, mis tunne oleks ise koos veega alla minna, välja siit majast, nii et kunagi ei näeks enam ühtegi neist nägudest.

Oh jumaluke! Olukorra tobedust tajudes tabas teda selline naeruhoog, et kõris hakkas kraapima. Ta pistis käe potti ja õngitses sealt tilkuva varanduse välja. Kõrvarõngad kuulusid talle. Need olid tal välja teenitud tolles suures abieluvoodis. Keegi ei tea, mis see talle maksma on läinud. Ei Carla ega tema barrakuudadest sõbrad. Ega ka Spence, kelle nägu tal igal õhtul uinudes silme ette kerkis, kelle kallistavat kaisutust ta hommikuti ärgates igatses.

Nii et süüdistagu Carla siis iseennast, kui ta Spence'iga põgenema peaks. Binnie oli püüdnud kõigest hingest olla hea naine ja ema. Carlalt lootis ta üksnes veidike sõbralikku mõistmist. Viimase pooltunniga oli kõik oma kohale asetunud. Ta veel näitab Carlale. Ta veel näitab neile kõigile. Ta põgeneb Spencer Belsize'iga. Hetke pärast oli ta juba allkorrusel külaliste seas, sädelevad ehted kõrvas. Ta otsis pilguga Spencerit. Kell oli kolmveerand kaksteist.

Terve rood kelnereid liikus ringi kandikutega, millel olid pasunad ja pabermütsid. Igale külalisele anti väike hõbedane kingitus: meestele mündikujulised lipsunõelad, naistele südamekujulised ripatsid. Kõigile asjakestele oli graveeritud: "Parem ootab ees. 1929". Pisut enne kesköödlangesid laest alla õhupallid, Jazz Cats improviseeris "Auld Lang Syne'i" meloodial, pakuti jahutatud šampanjat ning lükati lahti uksed söögituppa, kus ootas kerge õhtusöök.

Binnie vaatas otsivalt ringi, kuid ta ei näinud ei Carlat ega Spencerit, ja mis Sally Bentonisse puutus, siis tedagi

mitte. Klaveritoolil kössitavat Fritzu silmates tundis ta kergendust, et vähemalt abikaasa oli alles. Jazz Cats'i ninamees tõstis käe ja osutas kellale. "Kaks minutit on jäänud!" Binnie astus tema juurde poodiumile ja vaatas alla rahvahulgale. Tundus, et see oli märkimisväärselt tihenenud. Pilk kella sekundiosutil, pistis ta sõrmed suhu ja laskis kuuldavale kõrvulukustava vile, et vaikust nõuda. Selle nipi oli ta õppinud Jerry Minkowilt 10. poistekoolist ning see oskus tegi temast kogu kvartali imetlusobjekti. "Vee-eel üks minut! Nii, nüüd tähelepanu. Viiskümmend üks, viiskümmend, nelikümmend üheksa, nelikümmend kaheksa, nelikümmend seitse – kõik koos, palun. Ma ei jaksa üksinda uut aastat kohale kutsuda – " Pidulised kordasid kooris: "Kolmkümmend viis, kolmkümmend neli, kolmkümmend kolm, kolmkümmend kaks – "

Ta otsis piduliste hulgast pingsalt Spencerit. Kuidas ta võis niimoodi lihtsalt sõnagi ütlemata minema jalutada? "Kakskümmend neli, kakskümmend kolm, kakskümmend kaks – " Bonilla ulatas Binnie'le šampanjaklaasi. Ta neelas selle ühe lonksuga alla – esimene klaas alkoholi sel õhtul, taipas ta äkki. "Neliteist, kolmteist, kaksteist – " skandeerimisest sai kõrvulukustav lärm. "Seitse, kuus, viis, neli, kolm, kaks, üks – HEAD UUT AASTAT!" Spencer?

Märguande peale võttis Jazz Cats üles "Auld Lang Syne'i", samal ajal liugles laest sadu õhupalle kirjaga 1929. Paugutajad ja pasunad lisasid lärmi omajagu juurde. Tuttavad ja võhivõõrad kallistasid ja suudlesid.

"Head uut aastat, Fritz!" hüüdis Binnie, haaratud hetkelisest tundeliigutusest. Kui Fritz ei oleks tema mees, elaks ta praegu võib-olla mõnes üüritoas ja jooks šampanja asemel õlut. Pisarsilmil haaras ta kahe käega kaasal kaela ümbert kinni ja surus ennast vastu teda, unustanud igasuguse pahameele ja etteheited. "Meil läheb hästi, Fritz." Temaga on Binnie'l turvaline olla. Ta oskas meest ümber sõrme mässida. Üsna vähese vaevaga sai ta Fritzu niikaugele, nagu Spence'i ei iial. "Olen sinu vastu hea, Fritz. Me oleme õnnelikud. Küll sa näed."

Pilk, mis talle otsa vaatas, oli joomisest udune, nägu punane ja pundunud, suunurgad rippu. "Mitte millestki muust sa ei mõtle, mis! Ainult seks. Kas sa arvad, et kõike, mida sa siin ilmas tahad, saab seksi eest, ah?"

"Sinu ma ju sain kätte, eks ole?"

"Sõnnik – " Mees rüüpas klaasi tühjaks ja andis Sloanile märku, et tahab uut. "Sa sunnid mind sõnnikusse ronima – " Fritz vajus Binnie'le otsa, šampanja loksus üle klaasiserva käele. "Ma *armastan* sind, Binnie. Ainult sind – ära hooli sellest, mida ema ütleb."

"Parem on, kui sa istet võtaksid, Fritz." Binnie aitas Fritzu toolile istuma.

"Šampanja ei mõju mulle hästi – neetud salaviin – "

Binnie võttis tema käest klaasi. "Ma lasen Sloanil sulle kohvi tuua."

Keegi mees, keda Binnie esmakordselt nägi, jälgis eemalt, kuidas ta Sloanile korraldusi andis. "Vapustav pidu, proua Belsize. Mina olen Vance Stocker. Tänan teid väga, et lubasite mul siia sisse sadada."

"Teie olete vist – ?"

"Irise sõber Hollywoodist."

"Ah et teie oletegi siis see tähtis filmiprodutsent!"

"Päris nii ma just ei ütleks," protesteeris noormees heal meelel.

"Tõepoolest suurepärane, et te saite tulla." Täiuslik võõrustajanna Binnie sirutas käe. Küll on kahju, et leedi Astor ise kohal ei viibi ning teda ei näe.

"Proua Belsize – "

"Binnie. Me ei ole siin üldse ametlikud."

"Binnie – Ma ei teagi, kuidas peaksin oma juttu alustama. Sündinud on ime. Ma ei suuda oma silmi uskuda, sest – " Noormehe pilk oli kiindunud Binnie näole.

"Sest – "

"Te olete Amelia Earhardtiga täpselt ühte nägu!"

"Tõesti?"

"Kas teile pole seda varem öeldud?"

"Oh, paar korda vist küll."

"Kas te usute saatusesse, Binnie? See on peaaegu liiga hea, et olla tõsi. Isegi teie nimi on täiuslik. Bin-nie Bel-

size. Täiuslik nimi võttepaviljonil. Ma kujutan ette, kuidas see tulikirjas välja näeks. Bin-nie Bel-size. Nagu Hollywoodis tavaks – alliteratsioon ning kummaski nimes kaks silpi. Vapustav kombinatsioon. Kas te taipate? Bin-nie Belsize. Bin-nie Bel-size. "Sky Crazy" sen-satsiooniline uus filmistaar!"

"Mina?"

"Muidugi teie!"

"Näitlejaks?"

"Aga miks ka mitte?"

Nagu enamik tüdrukuid, nii oli ka Binnie mõelnud kuulsuse ja varanduse saavutamiseks lavakarjäärist. Ükskord läks ta isegi kuni Ziegfeldi kontori välisukseni, kavatsedes saada rühmatantsijaks. Ta oli üsna pikka kasvu. Kuid ukse juurde jõudes ei suutnud ta end niipalju kokku võtta, et sisse astuda. Film aga on hoopis teine asi. "Photoplay'st" oli ta lugenud, et filmis näitlemine on käkitegu, eelduseks on loomulikult fotogeenilisus. Iga naine on sündinud näitleja. Võib-olla ei saa temast Sarah Bernardt'i, kuid vähemalt sama hästi näitleb ta küll kui too Joan Crawford või see tumm Dora, Clara Bow. See annaks Carlale nurisemiseks tõelise põhjuse. Mitte et see Binnie'le eriti korda läheks, sest kui ta rikkaks ja kuulsaks saab, pole tal vaja ei Fritzu, Spence'i ega ka kedagi teist.

"Kas me ei võiks kuskile eralduda, et sellest lähemalt rääkida?" küsis produtsent.

Sloan ilmus nähtavale. "Õhtusöök on serveeritud, madam."

Enesekindlalt seltskonna matrooni rolli etendades tänas ta väärikalt Sloani, enne kui ta Vance Stockerile vastas. "Lubage mul ainult veenduda, et mu külaliste eest on hoolitsetud – siis võime vestlust jätkata."

Binnie oli kerge õhtusöögi menüü koostamisega tublisti vaeva näinud. "Seltskonnakroonika" vahendusel noppis ta ideid Elsie De Wolfe'i peo menüüst ja võttis samuti eeskuju kuulsa gurmaani Sam Wardi banketikirjeldusest.

Valge söögituba oli kujundatud jäälossiks. Hõbedase

lameekangaga kaetud rootsi laua keskseks kaunistuseks oli kompositsioon mäekristallist lindudest ja mäekristallist kandelaabritest, milles olid hõbedased küünlad. Puhvetkappe ilustasid kristallvaasid valgeõieliste orhideedega. Küünlavalgus helkis hõbedal ja kristallil vastu ja nõudel peegeldusid nii sööjad kui ka toit.

Moodsat joont järgides toodi road lauale luksuslikel liudadel ja tirinates, nii et külalised saaksid sealt ise endale ette tõsta, kelnerite tööks oli üksnes toitu juurde kanda, veini kallata ja koristada musti nõusid ning tühatoose.

Sam Wardi pakutud eriroogade hulgas oli loomalihafilee madeirakastmes, lamba seljatükk piparmündidarretisega, küpsetatud spargel majoneesis ja õhukesed täidisega pannkoogid. Elsie De Wolfe'i artiklist otsustas Binnie ebatavalise Tourangelle'i salati kasuks, mis koosnes kunstipäraselt salatilehtedele seatud keedukartuliribadest ja toorest valgest sellerist, kaunistatud majoneesi ja vahukoore seguga.

Lisaks sellele erinevat sorti juustu ja sorbette, külluslik valik haruldasi puuvilju, väikseid küpsiseid ja beseed. Binnie *piece de resistance*'iks oli banaaniparfee, mida ta mõni aeg enne pidu koka vabal päeval ise järele proovis, kui nad Bonillaga kahekesi köögis toimetasid. Maius koosnes riivitud banaanidest, tolmsuhkrust ja vahukoorest, mis kõik kokku segati ja jääkuubikuvormidesse tarduma pandi.

Vance Stocker saatis teda ringkäigul.

"Imemaitsev õhtusöök, Binnie ... "

"Fan-tasti-line, kullake ... "

"Parem veel kui Nedicki juures ... "

Veendudes, et kõik on korras, tõstsid Binnie ja filmiprodutsent ka endale toitu taldrikutele ning suundusid päikesepoolsesse salongi.

"Fantastiline söömaaeg," ütles ta imetlusega hääles. "Ja teie korraldate kõike seda säärase peenusega, justkui hertsoginna. Ekraanil oleksite te kindlasti kolossaalne, uskuge mind."

"Aga – ma pole ju näitlemist õppinud!" Binnie vidutas

silmi ja heitis pead kallutades vilksamisi pilgu läbi paksult värvitud ripsmete noormehe suunas, lükates samal ajal lõuga ette; seda liigutust oli ta peegli ees tublisti harjutanud, et tema sarnasus kuulsa naispiloodiga veel märgatavam oleks.

"Täpselt! Ma ei otsi sugugi näitlejat. Ma otsin – " ta kummardus Binnie'le lähemale, "filmistaari! Näitlejad – päh. Neid on igal pool tosinate kaupa. Tuhandeid. Kuhu sa ka ei vaataks, kõik tüdrukud õpivad steppimist, vehklemist, kõnetehnikat. Nad võiks hoopis raha säästa. Iga päev trügib minu kontorisse sadu näitsikuid, nii et mul tuleb neid eemale peletada justkui kärbseid. Mingu aga tagasi koju. Filmitähed? Nendest ei saa filmitähti. Täheks sünnitakse! Täht, see on midagi erilist. Üks miljonist. Keegi, kellelt ei saa pilku lahti rebida – ja seda võib teie kohta öelda, vannun seda."

"Ah minge nüüd, härra Stocker."

"See paistab teie igast liigutusest välja. Ma jälgisin, kuidas te liigute – vestlete külalistega – räägite teenritega –, ma ei saanud teilt silmi lahti. Ja ma märkasin, kuidas mehed teid seiravad, kui te vabandate mu väljendust, ja ärge saage minust valesti aru, ma nägin, kuidas te neid kohtlete, nendega flirdite – "

"Mina?" Binnie heitis mehele kõrgi pilgu.

"Ärge mõistke mind valesti. Ei midagi labast, hoopis see, kuidas te neile otsa vaatate – nii et nad tunnevad ennast teie pilgu all hästi. Vapustav esinemine. Loomulik esinemine."

"Esinemine? Ma täitsin lihtsalt oma perenaisekohust lähedaste sõprade ringis vana aasta ärasaatmise peol. Pole tõesti nimetamist väärt – " *Bin-nie Bel-size.* Kaks silpi mõlemas nimes. *Gre-ta Gar-bo. Vil-ma Ban-ky. Mary Pick-ford.*

"Proua Belsize – "

"Binnie."

"Binnie – ma tean, et minust on ääretult ebaviisakas trügida teie kodusele peole ja hakata siis veel äriasjust rääkima, aga ma olen liiga vaimustatud, et kauem oodata. Kas te olete nõus proovivõtetele tulema? Mõelge selle

peale. Te ei pea kohe praegu mulle kindlat vastust andma."

"Mina? Proovivõtetele?"

"Ärge muretsege. Lihtsalt selleks, et näha, kui fotogeeniline te olete, ja ma olen juba ette kindel, et te olete fantastiliselt fotogeeniline."

"Aga – kuidas grimmiga jääb? Kas selleks on tarvis spetsiaalset ruuži ja erivahendeid?"

"Need on pisiasjad. Meil on grimeerija ja juuksur ja kostümeerija. Teil pole mitte millegi pärast tarvis muretseda, olge lihtsalt teie ise."

"Kui kaua see kõik aega võtab?"

"Paar tundi, võib-olla ka terve pärastlõuna, mitte rohkem. Meie stuudiod on Astorias ja lennuvõtted toimuvad Roosevelti lennuväljal."

"Roosevelti lennuvälja ma tean. Mu abikaasa vend lendab Bellancaga – ja hiljaaegu ostis ta vana Jenny."

"Tegelikult ei tule teil endal lennukiga lennata. Selleks kasutame me dublante."

Dublandid *temale? Bin-nie Bel-size, kelle filmiprodutsent Vance Stocker avastas vana aasta ärasaatmise peol esmaklassilises Gramercy Parkis, on selleks liiga eriline, et ise lennukit juhtida.* Binnie kujutas vaimusilmas ette artiklit "Photoplay's".

"Teie *olete* Amelia Earhart. Romantiline, kirglik, kõike seda, kuid samal ajal alati daam. Teil on kangelanna kasvatus, elegants, stiil." *Carla, kas sa kuuled?* "Sinivereline, tõeline ameerikalik kangelanna. Teil on lausa patriootiline kohustus mängida seda osa!" *Hedda, Iris, Trixie, nüüd võite mult autogrammi küsida!*

"Ega te minu üle nalja ei heida, Vance?"

"Võin oma pea pandiks anda!"

"Hästi, siis – mulle on see suur au, kui mind lubatakse proovivõtetele, aga te peate mulle lubama, et te ei vihasta, kui ma ekraanil välja näen nagu Marie Dressler." Ta kujutas end juba ajakirja "Photoplay" kaanepildil. *Clara Bow loovutab osa uustulnuk Binnie Belsize'ile.*

"Vabandage, madam. Härra Belsize soovib teid näha," teatas Sloan Binnie'le.

Spencer. Kohe räägib ta mehele proovivõtetest. Teda soovinud härra Belsize osutus Fritzuks, kes oli vajunud kummuli orkestriesisele lauale, käsi koogitükis.

"Teda on kõvasti džinniga kostitatud!" ütles keegi.

"Kena pidu küll, kus peoperemees end maani täis joob."

"Tule nüüd, Fritz. Aeg on puhkama minna," ütles Binnie.

Fritz tõstis pea. "Halb – " Tema nägu oli pundunud ja kole.

"Lase tal lipsusõlm lõdvemaks."

"Ta peab värsket õhku saama."

"Ära lase tal siin oksendada."

Binnie ja Sloan sikutasid Fritzu jalule ja vedasid ta kahe vahel trepist üles. "Kõige ehtsam mürgitus."

"Kas ma aitan teid, madam?" küsis Sloan, kui Fritz enam öökida ei jaksanud ja ägisedes vannitoa põrandal lamas.

"Ole nii kena, jah, Sloan." Tegelikult oleks hoopis Fritzule lapsehoidja ära kulunud. Nad võtsid ta riidest lahti ja panid voodisse.

"Kas sa härra Belsize'i venda oled näinud?"

"Minu arust lahkus ta umbes tunni aja eest koos proua Belsize'i ja preili Bentoniga."

Binnie ei näidanud oma tundeid välja. "Ma olen täna õhtul nii hõivatud olnud, Sloan. Mis sa arvad, kas meie külalistel oli lõbus?"

Sloan lubas endale põgusa naeratuse. "Väga lõbus, madam, ja lubage mul lisada, et õhtusöök pälvis ülimalt kiitvaid hinnanguid."

"Tänan sind, Sloan." Mehel olid ilusad hambad. Võibolla põgeneb ta hoopis Sloaniga. Muidugi pärast seda, kui temast on saanud filmistaar.

Allkorrusel oli piduliste hulk hõrenema hakanud. Kuhu nad ometi ruttasid? Kell oli kõigest pisut üks läbi. Binnie lootis, et tants kestab hommikuni ning siis pidi kõige vastupidavamaid ootama omlett ja kohv. Aga võibolla polnud kogu see pidu sugugi nii meeleolukas, sel puhul lasus Binnie meelest osa süüst Carlal, kes oli

kutsunud kohale kõik oma vahakujudemuuseumi tüütused.

Elutuba nägi välja justkui pildike mõne seltsimaja kinoseansist, ümberringi flirtivad paarikesed, ühed otse valge klaveri all põrandal. Ka kabinetis oli pime. Kui Binnie sinna sisse astus, sundis summutatud kiljatus teda kiiresti taanduma.

Kus see Spencer küll olla võiks? Kas ta läks tõesti Sally Bentoniga minema? Oli see Carla, kes nii väga neid Bentonite miljoneid ihkas? Binnie silme ette tõusis pilt tangot tantsivast Sallyst ja Spencerist, põsed vastamisi, Sally tiaara mehe silmanägemist ähvardamas. Või kihutasid nad hoopis Spenceri uues kaheistmelises sportautos piki külavaheteed, juuksed tuules lehvimas. Miks oli Spencer niimoodi jalga lasknud, sõnakestki ütlemata?

Mõte Spencerile tegi Binnie põlvist nõrgaks. See oli olnud nii nende esimesest kohtumisest alates.

"Spencer," oli mees kätt sirutades öelnud. "Spencer Belsize, aga sõpradele olen ma Spence." Ta oli tükk aega vaikides Binnie kõrval istunud, enne kui end talle tutvustas, kuigi Binnie oli tema käitumist ette arvanud otsemaid, kui noormees pilku tõstes teda märkas ja bussi peale hüppas. Rohelist ja pruuni karva buss oli Seitsmekümne teisel tänaval enne Riverside Drive'ile keeramist punase tule taga peatunud.

Oli karge septembripühapäev ja Binnie oli otsustanud bussi lahtisel katusel Granti haua juurde sõita. Kui ta Kahekümne kaheksanda tänava ja Viienda avenüü nurgal bussi astus, oli teine korrus täiesti tühi, nii et ta sai istuda oma lemmikkohale tänavapoolsel küljel, ta oli seal justkui maharaani õõtsuva elevandi seljas kõrgel troonil. Binnie eelistas sääraseid omaette matku teiste tüdrukute seltskonnale Knickerbocker Residence'is, kus ka tema elas, või tselluloidkraedega ametnikele selles kontoris, kus ta töötas. Oli küll üksildane, kuid kaugelt parem viibida oma unistuste maailmas kui taluda neid tüdrukuid, kes naersid tema innukat usku, et saabub

prints, kes ta abielusadamasse viib ning kannab oma uhkesse, suurde majja ja öö saabudes hoiab teda oma tugevate käte kallistuses. See unistus oli tal juba lapsena, kui ta palavatel suveõhtutel tuletõrjeredelil istus, East Riveri soolakas tuulehoog põski jahutamas. Seda unistust varjas ta endas ka Clinton Streeti saalis, kus Emma Goldman vaba-armastusest rääkis ning Alexander Berkmanit kallistas. Kõned ja pamfletid olid ju põnevad, aga see polnud tema jaoks. Ta ihkas olla Tuhkatriinu, mitte Jeanne d'Arc.

Kui buss ümber nurga keeras, tajus ta noormehe lähenemist ja seda, et too istus Binnie kõrvale. Mitte mingi hinna eest, kuigi ta seda kõigest hingest ihkas, ei pööranud ta pead oma kangestunud kaela otsas. Binnie tundis, et noormees silmitseb teda, ning rõõmustas, et tema parempoolne põsk oli võõra poole – väidetavasti oli ta profiilis eriti kena – ja veel ettenägelikumalt oli tal peas sinine, valgete roosidega kaunistatud kellukesekujuline atlasskübar. Väga ligitõmbav, tõepoolest, oli preili Eastland kommenteerinud, kui Binnie end väljaminekuks registreeris. Küllap ihkas kõigest hingest teada saada, kuhu ta läheb, va sõjaratsu niisugune.

Buss logistas piki Drive'i edasi, riivates puude oksi, mööda Seitsmekümne kolmanda tänava äärsest muinasjutuhäärberist, mida ümbritses aiaga piiratud park, ja kõrgetest akendega kaljudele sarnanevatest elumajadest. Vasakut kätt ulatus Riverside'i park otse sügavasse orgu, näha oli rohelisi aasu, väikseid metsatukki, liivakuhjasid ja kiikesid ning kaugel allpool lai Hudsoni jõgi, millel liikusid risti-rästi praamid ja pargased, taustaks kõrge kaljusein.

Alles siis, kui nad jõudsid sõdurite ja madruste ausambani Kaheksakümne seitsmendal tänaval ja Binnie oli juba leppinud veel ühe luhtumisega, kummardus noormees tema poole ja tutvustas ennast. Binnie kaelalihased lõtvusid aegamisi ning ta pööras pead. Ta ei olnud veel mitte kunagi nii kena meest näinud, justkui oleks too äsja pildilehest välja astunud. Binnie oli kindel, et noormees kuulub kõrgemasse seltskonda, sääraseid

tegelasi pildistatakse Newportis tennist või Westburys polot mängimas. Tal oli seljas valge kõrge kaelusega sviiter, mille esist ilustas suur sinine C-täht, jalas hallid flanellpüksid ning määrdunud tekstiilkingad, seotud katkiste paeltega. Tema juuksed olid tumedad ja karmid, tuul sasis neid, näonahk üksnes maaklubides hangitava erilise päevitusega kaetud, nina tugeva joonega, naeratus paljastas valge ja ühtlase hambarea. Aga mis Binnie'l hinge kinni lõid, olid tema silmad. Kohevate kulmude all olid need säravalt sinised nagu ema armastatud emailkammid, mis meenutasid Põhja-Itaalia taevast ja Lago Maggioret.

"Kas su keel on sõlme läinud või?" päris noormees.

Binnie ei saanud sõnagi suust. Ta tahtis öelda midagi vaimukat, nagu teevad tütarlapsed romaanides, kuid mitte midagi ei tulnud pähe. Terve elu oli ta palvetanud ja valmistunud just sääraseks juhuslikuks kohtumiseks. Üksluiste tööpäevade ajal õmblusmasina taga ja pikkadel hilisõhtustel jalutuskäikudel oli Binnie valmistunud vestluseks just säärase mehega, rabanud mõttes teda oma arukuse ja teadmistega, nii et ta ei märkakski tüdruku kehvi, kuid maitsekaid rõivaid ega sedagi, et tal puudub nii perekond kui ka sobiv taust.

Viimased kaks aastat, mil Binnie raamatupidajana töötas, hakkas ta aegapidi meelt heitma, lootmata kohata kedagi teist peale kontori koltunud kaasametnike ja arvepidajate. Siiski jätkas ta valmistumist, sooritades väikesi rituaale: kreemitades nahka ja varjates tedretäppide vältimiseks nägu päikese eest, harjates juukseid seni, kuni need läikisid kuldselt ja siidiselt, hõõrudes sõrmedelt tindiplekke ning poleerides küüned roosaks.

Binnie oli veendunud, et ta kohtab oma printsi, kuid kui seda ei peaks juhtuma, olid tal teised plaanid. Raamatupidamine läks tal hõlpsalt; talle meeldisid korrapärased numbriread ning erilist rõõmu pakkus talle puuduvate sissekannete ja vigade otsimine. Ta astus ärikolledži raamatupidamiskursusele, lootes lõpetamisel saada raamatupidaja tunnistuse.

Binnie'le meeldis tööl käia. Kas ta abiellub või mitte,

varem või hiljem, tal peaks olema võimalus endale elatist teenida. Tal oli olnud ka noormehi, ja üks neist, Phillip, oli talle meeldinud, aga too noormees oli liiga laisk. Ka tema töötas raamatupidajana ning elas vanematega koos Coney Islandil. Binnie ja Phillip käisid koos jalutamas piki mereäärset laudkõnniteed ja küpsetasid muulil kartuleid ja suudlesid ja hoidsid käest kinni ning rääkisid abiellumisest.

"Ma hiljem vaatan," ütles noormees, kui Binnie andis talle reklaamlehe New Yorgi ärikomisjoni korraldatavate õhtuste raamatupidamiskursuste kohta.

"Sel juhul saad sa varsti raamatupidaja tunnistuse ja siis saad ka parema töökoha ja ühel päeval on sul oma firma, nimi klaasuksel."

"Ja kas sa siis abiellud minuga?"

"Ma abiellun sinuga kohe samal päeval, kui sa diplomi saad."

"Ah Binnie – kui õnnelikud me siis oleme."

"Ja rikkad," oli Binnie lisanud.

Registreerimispäeval oli Phillip haige. Kui Binnie helistas ärikomisjoni ja sai teada, et oli veel ka hiljem võimalik ennast kirja panna, hakkas noormees naerma ja ütles, et ta jätab selle korra vahele. Binnie armastas teda, nii ta ise arvas; vähemalt meeldis talle Phillipiga olla ja ta ihkas enamat kui suudlused.

Aga ema surmale järgnevatel aastatel ja ka siis, kui ta vanavanemad teineteise järel siit ilmast lahkusid, tegi ta kindla otsuse, et ei hakka kunagi elama üürikasarmus ega abiellu iial vaese mehega, kellel puuduvad ambitsioonid. Parem juba vanatüdrukuna hauda minna. Aga veel parem, kui seda teha miljonärina.

"Kui sa minuga rääkida ei taha, siis ütle vähemalt, kuhu me sõidame?"

"Mina lähen igatahes Granti haua juurde."

"Ja räägibki? Siis pole tegemist üksnes kauni viirastusega. Kujuta vaid ette! Mina ei ole kunagi Granti haua juures käinud, kuigi mul on loengud samal tänaval." Noormees õppis Columbia ülikooli esimesel kursusel ärijuhtimist. C-täht rinnal oli lihtsalt eraldusmärk. Ta ei

uskunud üliõpilasühingutesse, oli käinud kaks korda Euroopas, ta oleks andnud ei tea mida võimaluse eest lennata dirižaabliga, tema meelest oli Ben Turpin pentsik, ta oli äge "Yankee" fänn, ta pidas Firpot veidrikuks, ta vihkas hellitatud, pirtsakaid plikasid, eelistas Black Jacki Spearmintile. Ta oli kavatsenud minna garaaži, et ära tuua oma autologu, kui ta Binnie't bussi ülemisel korrusel märkas, ja kuigi neid ei olnud tutvustatud nagu kord ja kohus, ning muidugi võis ta ju kahtlust äratada, kuid kas Binnie ei oleks siiski nii kena ning sööks temaga lõunat?

Jumal, ütle, mida ma tegema pean. Ema, aita mind ometi. Jumal vaikis, ja üldse sundis olukord Binnie sõnatuks, vaikides ronisid nad üles astmetest, mis viisid Kodusõja kindrali ja tema kõõrsilmse naise hauakambrisse. Sees oli külm. Binnie kartis vaadata üle käsipuu kirstude poole. Ta ootas, et need kohe avanevad. "Huuuuuuu," ümises noormees justkui Binnie hirmu tajudes. "Ma olen Ulysses S. Granti vaim ja ma kavatsen sind – HAMMUSTADA!" Õnnelikult kiljudes põgenes Binnie haua juurest, kannul kiusaja, käed püsti ja nägu ähvardavalt moondunud. "Ma võtan sind kinni-iiii. Võtan kinni-iii."

Põgenedes piki promenaadi vabanes Binnie pagemiselevuses esialgsest tõsidusest, ta tundis, et temaga on sündimas midagi suurepärast ning et ta ei tohi seda rikkuda mõne sobimatu sõna või rumala küsimusega, liigse kodususe või jäikusega. Pärast jalutuskäiku Columbia ülikooli territooriumil ning osalemist üliõpilasseltsi koosolekul istusid nad Claremonti trahteri suletud terrassil, kust avanes vaade Hudsoni jõele, ning sõid lõunat, mille noormees oli ette tellinud. Pidades meeles vanaema õpetusi istuda sirgelt, mitte toetuda küünarnukkidega lauale, süüa vähehaaval ja mäluda toitu kinnise suuga, ei suutnud Binnie sõna otseses mõttes suutäitki süüa.

"Pärast värskes õhus viibimist olen ma näljane kui hunt!" Ilmselt ei teadnud Spencer lauakommetest midagi. Ta kühveldas suu toitu täis, limpsas keelega lõuale

valgunud kastmetilka, samal ajal hoogsalt rääkides ja naerdes, sõnade paremaks illustreerimiseks kahvliga vehkides ning noaga saia küljest tükke lõigates, ühesõnaga kõiki reegleid rikkudes, millest peened inimesed Binnie arvates rangelt kinni pidasid. Vähe sellest, et ta lõsutas laua ääres ja toetas mõlemat küünarnukki lauale ning peaaegu taldrikusse, lisaks sellele vehkis ta hoogsalt vasaku käega. Parem käsi ei seisnud samuti paigal, see kühveldas suhu oliivi-, hapukurgi- ja redisehunnikuid.

"Mis viga? Kas sul polegi kõht tühi?" Ta nügis puutumata taldrikut Binnie ees.

Praad, mis maksis terve päeva palga, põrnitses Binnie'le etteheitvalt otsa. Tulevikku silmas pidades ei suutnud Binnie sellest palakestki suhu pista. Noormehe söömise jälgimine oli teda veel aremaks teinud. Sel ajal kui Binnie suure hädaga paar kahvlitäit kartuliputru alla kugistada suutis, teadis ta surmkindlalt, et kui ta praenoa kätte võtab, libiseb see tal käest põrandale, või kui seda mitte, siis lendab lihatükk taldrikult ja maandub sülle, või kui ta juhtub lõikamisega hakkama saama ja pala suhu pistab, läheb see otse hingekurku ning ta lämbub surnuks. "Nii säilitan ma oma saledat joont."

Spencer naeris lõbusalt, tema siniste silmade pilk röövis Binnie'lt viimasegi meelerahu. "Sa ei söö. Sa ei räägi mulle midagi endast. Aga mis siis! Täna on minu elu ilusaim päev."

Binnie naeratas vastuseks, lootes näida salapärane. "Ma olen võõramaa printsess ja ma elan Ameerikas inkognito. Tulin vaatama, kuidas siinkandis elatakse."

"Ega sa ei kavatse mulle öelda, kust sa pärit oled ja mida sa teed või – kuule, ega sa abielus ei ole, mis? Ega sa ei jätnud maha meest kuue lapsega?"

"No tead – kui vana ma sinu arvates õige olen?"

"Ma üksnes oletan."

"Hästi. Olen üheksateist ja mul pole kuut jõmpsikat ja ma pole abielus!" Noormees võttis Binnie käe ja seda peos hoides silitas neiu sõrmi. Jumalale tänu, et Binnie oli käsi mandlikreemiga määrinud ning eemaldanud

pimsskiviga ühe eriti kangekaelse tindipleki.

"Sul on ilusad käed." Lõõpimine asendus tõsimeelse siirusega. "Mul on hea meel, et sa pole abielus ja et ka minu kohta võib sedasama öelda."

Kui magustoit lauale toodi, oli Binnie nii näljane, et pani selle kiiresti nahka, ja iseendale üllatuseks palus veel üht portsu. Äkitselt tundis ta end oivaliselt, piisavalt julgelt, et uue magustoidu saabumisel nalja teha: "Vaata ette – ma olen lihtsalt üks õnneküttt."

Spenceri autologu osutus väikeseks kollaseks *Pierce-Arrow* kabrioletiks, valmistatud eritellimisel, nagu ta selgitas, lisaks mõned huvitavad täiendused, näiteks mehaaniline õhupump kummide täispumpamiseks ja määrdeõlikann mootori õlitamiseks, nii et käed mustaks ei saaks. "Muidugi kui sulle mootorid meeldivad, siis tekib ju tahtmine sinna küünarnukini sisse ronida ja ennast õliga kokku määrida." Auto oli ema kingitus. Kahekümne esimeseks sünnipäevaks eelmisel aastal.

Binnie magustoidu-hasart rauges. Oli aeg lahkuda. Kui tal oleks vaid võimalik nimetada Spencerile mõni uhkeldav Park Avenue aadress või vähemalt mõni neist kõrgetest majadest Riverside Drive'il. Spenceri naljad teenrite aadressil, tema põlglik suhtumine esmakordselt seltskonda toodavatesse neidudesse ja nende emadesse, tema tüdimus pikkade maamajades veedetavate nädalalõppude vastu, kõik see kokku sundis Binnie't meeles pidama, et nende kohtumine oli romantiline juhus ja nad kumbki kuulusid täiesti erinevasse maailma. Enne Columbia ülikooli territooriumil ringi jalutades ja Mailloli "Mõtleja" alasti jõulisust imetledes oli Binnie endamisi mõelnud, et etendab salapärast neidist ja Spencer armub temasse ning nad põgenevad Greenwichi ja abielluvad, ning et Spencer unustab tema ülimalt tagasihoidliku päritolu. Nüüd aga oli Binnie plaan praktilisem ja oma-nahka-päästvam. Ta palub ennast metroojaama juures maha panna ja läheb metrooga tagasi Knickerbockeri tütarlaste varjupaika, mis oli kiriku ülalpidamisel "noortele kõrge moraaliga ja kõlbeliselt sirgjoonelistele naistele, kel selles suures linnas pole perekonda

ega toetust."

Binnie vanavanemate surm tegi võimatuks edasise elu Forsyth Streetil. Ta andis end Knickerbockerisse üles kui orvu, mis oli ka tõsi. Asjaolu, et ta üheksateistkümneselt veel neitsi oli, tulenes enam tema instinktiivsest soovist edasi jõuda kui rangest moraalist. Voorus polnud oluline mitte vooruse pärast, vaid raseduse vältimiseks. Binnie oli kindel, et tema õnnetund on alles ees, ja sel hetkel tahtis ta olla terve, ilus ja füüsiliselt laitmatu.

"Ma ei või daami metroosse lubada," ütles Spencer, kui Binnie oli talle oma plaanist rääkinud. Nad istusid noormehe kollases lahtises autos restorani parkimisplatsil. "Ma taipan," ütles Spencer ilmselgelt lõbustatult naerdes. "Sa elad kusagil äärelinnas. Kas Brooklynis? Bronxis? Tead, ma ei tunne Bronxis mitte kedagi – "

Binnie vastuseisu vähendas väljavaade sõita maja ette selles fantastilises autos tolle fantastilise välimusega noormehe kõrval, samal ajal kui kõik tüdrukud istuvad tänavapoolsel verandal või küünituvad akendest välja, nagu nad pühapäevaõhtuti teha tavatsevad, eriti too tattnina Muriel Bradnose, kes alati itskede-juutide kohta igasugu märkusi tegi. Binnie ütles aadressi.

"Mis, see on kohe Viienda avenüü juures," rõõmustas Spencer. "Mul oli kunagi tädi, kes elas Brevoortis."

Sinine atlasskübar süles, pilk naelutatud Spenceri seanahast kinnastes kätele, mis seadsid peegleid ja vajutasid mitmesugustele nuppudele, hõiskas Binnie süda rõõmust. *Ma olen õnnelik.* Ta ei ihanud enam viibida kusagil mujal. Nahkistmete lõhn, luksuse aupaiste, kaugel allpool sametine jõgi tulesäras praamide nagu kalliskividega kaunistatud kilpkonnadega – kõik see pühkis Binnie'l muu viimseni meelest. Õhus oli talve eelaimust. Nad olid täiesti üksi, pargitud autod restorani ees nagu tühjad merikarbid. Spencer võttis tal ümbert kinni. See oli täiesti uudne kogemus, samas hirmutav. Teda ei olnud eales keegi autos kallistanud, sest ta polnud kunagi autoga noormeest kohanud.

"Binnie – " Ta tajus noormehe hääles samasugust erutust, nagu ta isegi tundis. Spenceri käsivarre puudutus tekitas temas soovi valjusti karjuda, Binnie uinunud iha tärkas ainuüksi mehe käsivarre tajumisest oma õlgadel ja viisist, kuidas ta tema juukseid sõrmitses. *Ma ihaldan teda.* Binnie nahk, tema käsivarred ja jalad, rinnad ja suu – ta janunes. Talle meenusid nälgivad armeenlased, kes almust palusid, kuidas nende anuvad pilgud olid Binnie'l vastikusest südame pahaks ajanud. Ta oli andnud neile metallmündi ja ise ilma lõunata läbi ajanud, kuid ta ei tahtnud enam midagi teada surmast ja näljast. Vaene peab kõigega alandlikult leppima.

"Binnie – kas sul läks keel sõlme?"

Kerjused ei saa valida, oli vanaema teda hoiatanud. Kunagi ei tohi kerjata. Järgmised minutid olid otsustavad. Liha võib olla nõder, kuid Binnie oli tugev. "On juba hilja."

"Tead, ma olen sinusse armunud." See fraas oli varem mõjusaks osutunud. Binnie taipas, et Spenceri meelest pidanuks see ka praegu mõjuma. Binnie on nii ilus, ütles ta, nii tõsine, nii tark. Spencer tõmbas ta tõrksa keha enda vastu ja suudles teda suletud silmadele. Ta teadis ise, et see viis, kuidas ta seda tegi, ajab tüdrukud kirest hulluks. Binnie ohkas hingeldades, huuled muutusid niiskeks ja paotusid vaatamata pingutustele neid kokku suruda. *Ainult veidikene, ja siis kõik.* Siis lõpetab ta kohe.

"Binnie – kas ma tohin sind puudutada – *palun* – " Just sobivalt anuval toonil palve, millele järgnes suudlus huultele, parem käsi libises osavalt eesmärgi, siidiga kaetud väikese neitsiliku rinna poole.

"*Ei!*" Binnie lõi talle vastu kätt säärase ägedusega, mis üllatas teda ennast samapalju kui noormeest. Täiesti paras, kuna ta nii ruttu endale sääraseid vabadusi lubas. *Labaņe.* Aga kuidas tegelikult Binnie ihkas ta käsi oma kehal tunda, enda alasti kehal, nii et ka Spencer oleks tema kõrval alasti, kuigi ta ei suutnud mõeldagi, mis edasi tuleb, ta polnud kunagi seda kogenud. Ta ei julgenud mõelda noormehe suule, hammastele, keelele, mis oli hetkeks tema oma puudutanud. *Ära suudle kunagi poissi, suu lahti,* meenus lapsena kuuldud elutarkus,

sest nii tehaksegi lapsi.

"Miks sa vihastasid!"

"Ma pole mõni säärane tüdruk."

"Keegi pole oletanudki, et sa oled säärane. Sa murdsid mu sõrmeluu. Tõepoolest, sel on mõra sees." Ta sirutas sõrme ette, et Binnie seda paremini näeks.

"Järgmine kord murran su käe."

"Ära hirmuta. Ma tahtsin sind ainult suudelda. Lepime ära, eks."

Miskipärast tundis Binnie end juba paremini. "Mis olnud, see olnud, kui mu figuur sulle ei meeldi, võta käsi mu – õlalt!"

"Oleksin pidanud taipama, et sa oled poetess."

"Miks nii kahvatu ja viril, malbe armsam? Kaunike, miks nii kahvatu?"

"Ka seda ma tean. Mäletan isegi viimaseid ridu: "Kui ka iseennast ta ei armasta, ei aita enam miski – viib kurat ta põrgusse!""

"Meie õpetaja käskis meil öelda *deemon*."

"Sa oledki deemon."

Spencer sirutas käe tema sõrmede järele. Binnie lükkas selle eemale. "Vii mind metroojaama."

Mootor möiratas käima. "Ma sõidutan sind ukse ette. Sinu arust ma ei ole härrasmees, aga sa eksid."

Ta oli vihane. Binnie oli riivanud tema uhkust. Terve kodutee otsis ta sobivaid sõnu, millega eelnenut heastada. Ta ei võinud ju lasta ennast lihtsalt ukse ette viia, et mitte kunagi enam kohtuda. Spencer oli just selline, nagu Binnie oli endale ette kujutanud. Ilus ja rikas, kes oskas restoranis toitu tellida ja õppis ülikoolis, kes oli kaks korda Euroopas viibinud. Tema suudlused panid Binnie üle keha võbisema. Üksnes tema puudutus pani ta sulama justkui vaha. See oli armastus esimesest pilgust. Kuidas saaks ta Spencerit endast huvituma panna ilma ennast kompromiteerimata? Romaanides tegid neiud seda kogu aeg. Inglise lordile või Texase miljonärile avaldas tütarlaste kasinus ja kombekas käitumine sügavat mõju ning nende abielutseremoonia leidis alati aset põllulilledega kaunistatud maakirikus.

Spencer Belsize sõitis nii, justkui oleks ta autos üksi. Miks ei kutsu ta teda Ritzi tee- ja tantsuõhtule või Keskpargi järvele aerutama? Veidi aja pärast on ta uuesti sealsamas, kust alustaski. Kui ta minema sõidab, ei ole tal mingit tulevikku. Binnie hakkas oma pirtsakust kahetsema. Kahekümne kaheksandale tänavale jõudes peatas noormees auto otse Knickerbockeri varjupaiga ees, kus, nagu ta oli lootnudki, istusid verandaakende taga tüdrukud. Spencer ei teinud katsetki väljuda, vaid üksnes põrnitses enda ette kaugusesse. Binnie teada nägid head kombed ette, et Spencer tuleks ja teeks talle ukse lahti. Säärane viisakuse puudumine tähendaks talle suurt alandust teiste ees. Kuna ta nüüdseks oli kindel, et see on nende viimane kohtumine, kavatses ta nii kaua kannatada, kuni noormees oma kombeid parandab.

"Kas sa Tolstoid oled lugenud?" küsis Spencer pühalikult.

"Lev Tolstoid?" Küsimus üllatas Binnie't.

"Kui palju neid Tolstoisid siis sinu meelest on? Kas sa tead, mida ta ütles?"

"Sõna-sõnalt küll mitte."

"Ta on öelnud: "Ihu mässab ja tõuseb üles ning vaim annab alla, abitu ja õnnetu – "" Veel üks Spenceri kunstipärastest võtetest naissoole mõju avaldada. Tema häälgi värises tundetulvast.

Täielik jama! Muidugi siis, kui keegi teine oleks midagi nii ülespuhutut kuuldavale toonud. Ja seda ei olnud juhtunud. Võib-olla rääkisid armastajad just niiviisi. Binnie tundis ennast kohutavalt ebamugavalt ja ei osanud midagi sobivat vastata. Vastu klaasi surutud näod Binnie vaateväljas ihkasid draamat. Spenceri näol peegelduv enesehaletsus muutis Binnie leebelt suuremeelseks, veel üks vanaema tarkustest pidi tõeks osutuma: "Parem on, kui mees tahab sind rohkem, kui sina teda."

Nad ei saanud sinna ju igaveseks istuma jääda. Binnie pidi kell kümme toas olema, ja kell oli kümme. "Spencer, kullake, täna oli lihtsalt *vaimustav* õhtu," trillerdas Binnie ja kummardus, et teda põsele suudelda. Enne kui

noormees reageerida jõudis, oli tüdruk juba ukse lahti lükanud ja lippas piki kõnniteed maja poole, pealtvaatajate suunas lõbusalt noogutades. Küll ta neile kõigile vesise kakaotassi juures veel räägib, kui kenasti see kõrgemasse klassi kuuluv üliõpilane temaga käitus, ja et kuigi ta on rikas ja kena, oli tema jutt nii tüütu, ning tema küll ei viitsi oma aega sellise peale raisata, kui maailmas on nõnda palju huvitavat teha, ja et seepärast andiski ta poisile hundipassi.

"Binnie!"

Tüdruk seisatas kõige ülemisel trepiastmel ja lehvitas talle. "Head ööd, Spencer – "

"Kas ma tohin sulle homme õhtul järele tulla – umbes kell kaheksa?"

"Ah – võib-olla." Binnie kehitas õlgu ja sööstis tagasi vaatamata majja. Fuajees pani ta ennast kirja ja pages siis uudishimulike küsimuste eest ülakorrusele väikesesse tagaõue avaneva aknaga magamistuppa, mida ta jagas Myra Winterhalteriga. Myra oli parasjagu ära Springfieldis perekonda külastamas ja nii oli Binnie õndsalt üksinda. Ta keeras ukse lukku ja tormas nagu tiiger öökapi sahtlist sinna peidetud kommikarpi võtma. Myra padja enda omale lisaks tõstnud, viskas ta end riidest lahti võtmata pikali ja pistis terve karbitäie maiustusi korraga nahka. Nii näljane oli ta.

5. peatükk

Meie Issanda aasta tuhat üheksasada kakskümmend üheksa oli kaks ja pool tundi vana. Nagu teistel olulistel tähtpäevadel, surma- ja sünniaastapäevadel, abieluaastapäevadel, otsis ka nüüd Binnie endas muutust. Kas ta tundis ennast vanema ja targemana? Või õnnelikumana? Kas oli toimunud edasiminek, paranemine, või hoopis allakäik? Säärane mõõduvõtmine, selline isikliku elu revideerimine oli hiljaaegu talle aina olulisemaks osutunud, sest tema ellujäämine sõltus järgmistest kindlatest suurustest: kodu, abikaasa, laps, kasukad, ehted, teenrid, komiteed, mustast marmorist vannituba, foto ajakirjas "Smart Set". Kõik need olid seatud vastukaaluks deebetile, mida võib küll tasakaalus hoida, kuid mida ei saa olematuks teha: niiske voodipesu, tingud juustes ja tume väävlisalv, surnud kassid rentslis ja käimla õues. Igal juhul, ükskõik millist arvepidamissüsteemi kasutades oli ta omadega mäel. Kahtlemata oli tema ettevõtmist krooninud edu.

Häda oli aga selles, et Binnie Belsize ootas armastuselt liiga palju. Ta uskus ajakirjade ja filmide suuresõnalisi pealkirju. Ta ei suutnud lõplikult leppida mõttega, et tema vahekord Fritzuga oligi kõige ehtsam reaalsus, kõik, mida enamik inimesi sai või lootis. Võib-olla peitus viga, kulla Brutus, temas eneses. Pealegi ei olnud ainult šampanja ja kaaviar see, mille pärast tasus elada. Ta võis täiesti vabalt oma elu ilma nendeta ära elada, neist puudust tundmata. Ausalt öeldes ei saanud sedasama öelda armastuse kohta. Kui armastus oli säärane nagu neil Fritzuga, siis võib-olla oli viga temas endas.

Võib-olla peaks ta psühhiaatri juurde minema. Kõik kõrgema seltskonna tüdrukud tegid seda, ka parimad nende hulgast. Tüdrukud, kes jõid liiga palju ja uputasid džinni oma alaväärsuskompleksi ja tohutut, tohutut tüdimust ning veendumust, et arvatavasti on nad armunud oma isadesse.

Mille üle nad õieti kaeblesid? Liiga palju raha, liiga palju pidusid, liiga palju vaba aega, millega pole midagi peale hakata. Ja mispärast tema viriseb? Kõik seesama, pluss abikaasa, keda ta püüab armastada, kuid ei saa. Hiljaaegu oli Binnie kuulnud ühest joodikust, kes lämbus oma oksesse, ning pidas siis aru, kas säärane asi võiks ka nende magamistoas aset leida.

Ehk peaks ka tema leidma endale huviala väljaspool kodu? Kõigil tüdrukutel ju oli säärane. Lennutunnid. Golf. Hoolekandetöö vaesteurgastes. *Shabes goy*, kes saabub kohale autojuhiga luksuslimusiinis, kütab vanakeste ahje ja soojendab neile konservipurgiube. Võib-olla aga peaks ta hoopis aktiivsemalt ühiskondlikku ellu sekkuma, asuma vabatahtlikule ametiühingutööle. Saccost ja Vanzettist on kahju. Talle pakkus tõelist rõõmu müüa pileteid pidulikule lõunasöögile, et saada raha nende vabastamiseks. Teistest erinevalt, kes võitlesid nende vabastamise eest, uskudes nende süütusesse, pidas Binnie sisimas mõlemat süüdlaseks. Tegelikult hämmastas teda pigem see, et nii vähesed vaesed panid toime kuritegusid.

Ansambel "Jazz Cats" oli lahkunud. Jäänud olid mõned külalised. Binnie suundus keldrikorrusele ning leidis, et köök ja sahver olid säravpuhtad ja inimtühjad. Tee oli see, mida ta ihkas. Tass kuuma, kanget teed. Sahvrikapi ust avades leidis ta mustade laudlinade virnalt magamas kaks inimest – naine, kelle abikaasat nähti viimati ülakorrusel Carla kušetil peatäit välja magamas, mees aga Fritzu skvošipartner, kelle abikaasa oli samuti tegevuses, aga mujal. Nende riiete seisukord ei jätnud mingit kahtlust, mis enne nende uinumist aset oli leidnud. Nagu näha, ei olnudki Dedee loomulik blondiin. Siiski, nende süleluse tunnistamine tegi Binnie

nukraks. Nad näisid nii armunud ja rahulolevad. Binnie püüdis paarikest äratada. Kuna see ei õnnestunud, sättis ta nende riideid, nii et kui keegi teine peaks neile otsa komistama, siis leiab ta vaid kaks süütukest magamas õndsat und.

Teekann vilistas. Binnie mõõtis parasjagu teed, kui Bonilla kööki sööstis, rutakalt põllepaelu sidudes. "Lubage mind, proua." Kohvipruuni naha, sametiste silmade, vormika ja tugeva kehaga Bonilla sobinuks palju paremini mõnda haaremisse või lõbustusasutusse kui, põll ees ja tanu peas, siia kööki.

"Kõik on korras, Bonilla. Mine magama."

"Palun istuge ja puhake, proua Belsize, ma kohe aitan teid." Bonilla püüdis teekannu enda kätte võtta. Binnie ei tahtnud anda. Tont võtaks, jälle vea vägikaigast. Last magama pannes pea lahingut. Tassi tee tegemisel pea lahingut. See siin on tema köök, või kuidas? Ja kui ta tahab ise endale teed keeta, just säärast head ja kanget, vene moodi teed, siis seda ta igal juhul teeb. Bonilla sikutas teekannu elu eest.

"Kõik on korras, Bonilla. Tänan sind väga, aga ma teen seda heameelega ise." Täpselt sama lugu oli aluspesuga. Binnie tundis end pisut kehvasti, kui teine naine, oli siis tegemist teenijaga või mitte, tema aluspesu pesi. Kuna Binnie'l oli kombeks jätta pesu vedelema sinna, kuhu see kukkus, siis eelistas ta hommikuti mitte mõelda, kuhu see sai, kui saabus Bonilla teekandikuga.

"Proua, see on minu töö. Teie olete perenaine ja pole ette nähtud, et teie oma käsi köögis määrima peaksite." Teenija kaitses oma tööd. Ta oli umbes Binnie vanune. Ainuke erinevus nende vahel oli nahavärv ja Fritzu olemasolu, kuid Bonilla aina viis asju ja tõi neid ja hoidis kümne küünega oma tööst, saates iga kuu postkontorist raha lõunasse. Kord oli Bonilla nad peaaegu kindlast surmast päästnud. Fritz oli ostnud vaadi šoti viskit ja kavatses selle naljaviluks nagu puskari vanamoodsatesse moosipurkidesse villida, et siis seda sõpradele kinkida. Bonilla aga oli neid hoiatanud tsinkkaante eest. Viski leotab tsingi lahti ja selle tagajärg võib olla saatuslik.

"Bonilla, ma tahtsin sulle öelda, et härra Belsize ja mina oleme sinu tööga väga rahul. Kell saab juba kolm, pidu läks suurepäraselt korda – nii et ole kena ja lippa magama." Hetkelise aje mõjul võttis Binnie näpuotsaga soola ja pistis terad Bonilla põlletaskusse. "Rumal ebausk. Mu vanaema arvates peletab see kurja silma."

"Tänan teid, proua. Head uut aastat."

Ühele järelemõtlematule teole järgnes teinegi. Binnie suudles tõmmut põske. "Head uut aastat, Bonilla. Tuhat üheksasada kakskümmend üheksa tuleb meile kõigile hea aasta, ja sinule samuti!"

"Tänan teid, proua."

"Ja – Bonilla?"

"Proua?"

"Tuleta mulle homme meelde. Mul on su perele saatmiseks mõned asjad." Talle pakkus palju lõbu kujutleda oma kleite kusagil Põhja-Carolinas pikkade, saledate, tumedanahaliste naiste seljas, võib-olla nad sarnanevad Amelia Earhartiga, võib-olla aga mitte.

Üksi jäänud, tegi ta endale tassi teed ja pidi sellega juba suurde päikesepoolsesse salongi minema, kui märkas mängutoa praokil ust. Kunagi kasutati seda laoruumina. Tema ja Fritz aga seadsid keset tuba piljardilaua ning kamina ette kaks hiiglasuurt läikiva kangaga kaetud tugitooli. Seintele olid kenasti raamistatult ja siltidega varustatult üles riputatud Fritzu markide, müntide ja sigariümbrispaberite kogud. Nurgas seisis mehe vana kušett, poissmehepõlve ainuke mälestus. Fritz tahtis seda alles hoida sentimentaalsetel põhjustel, sest sel samal kušetil olid nad Binnie'ga üheks saanud tollel päeval, kui ta Binnie Carlale näha tõi. Patjade ning päevinäinud karvase tekiga kaetud asemel meeldis Fritzule tavaliselt pühapäeva pärastlõunast uinakut teha.

"Hei – hei! On siin keegi?" hõikas Binnie vaikselt. Ta ei tahtnud veel mõnda lembepaarikest segada. Tuba oli hämar, kui välja arvata mahe, kuldne kuma hõõguvast söekuhjast kaminas, kuhu alles hiljaaegu oli süüdanud tule tubli ja väsimatu Bonilla, selles oli Binnie kindel. Habras teetass kõrvetas kätt. Ta pani selle väikesele

lauale ja vajus ühte tugitooli istuma ning tõstis jalad teisele toolile. Kuna ühtegi pealtnägijat polnud, pani ta suhkrutüki keele alla ja valas natuke tulist teed alustassile. Vaheldumisi puhudes ja rüübates imes ta läbi suhkrutüki kanget, kuuma vedelikku, kristallid sulasid ja suu oli täis magusat maitset.

Mitte miski ei soojenda paremini kui tee, ei kohv ega alkohol, välja arvatud ehk *kvass*, mida vana Salka Brimka oli talle tulekahju õhtul juua andnud, kvass, mis kõrvetas kurku ja pani ta luksuma. Tee oli ainus jook, mis andis sooja, oli kõhule hea ja peletas külma. Kuid ainus ja õige moodus seda juua oli just niiviisi, kõrvetavkuumana alustassilt, tee pidi olema nii tuline, et põletab villid keelele. Mida nood teised teest teavad, tassidel kõrvad nii tillukesed, et sõrm jääb sinna kinni, väike sõrm harali aetud, justkui kavatseksid nad kohe nina nokkima hakata, ja peale selle veel tangid, mis alati suhkrutüki plartsatusega tassi pillavad, ning lisaks teevõileivad – prussakal kuluks neid terve tosin, et kõhtu täita.

Binnie viskas rohekad atlasskingad jalast ning naaldus mugavamalt tugitooli seljatoele, katteriie oli mõnusalt siidine vastu tema paljast selga. *Ma tahan, et armastaksid mind sa, ainult sa, ja kedagi teist ma ei taha.* See oli tema lemmiklaul. Ta oli palunud "Jazz Cats'il" seda mängida, praegu aga ei suutnud ta meenutada, kas ta seda kordki terve õhtu jooksul kuulis. *Ma tahan, et armastaksid mind üüks-nees sa, duu duu biduu.* Tooli kõrval korvlaual oli narmalise varjuga lamp ning kuhi ajakirju. Binnie tõmbas lambi nöörist põlema ja asus lehitsema viimast "Smart Set'i" numbrit. *Ma tahan, et suudleksid mind sa, ainult sa, ja kedagi teist ma ei taha.* Ah, Vina Delmari uus armastusromaan on just see, mida vaja! "Kuldne barjäär" oli lugu tüdrukust, kelle meelest raha väga hästi tõelist armastust asendab. Issake, tema ainult seda tahabki! Binnie viskas ajakirja kaminasse ja kustutas tule. *Ma tahan, et suudleksid mind sa, üüks-nees sa, duu-duu-biduu. Ma ei ii-haldaks enamat muud, kui üüks-nes täituks mu soov pidada omaks sind, duu-*

duu-biduu, duu-duu-biduu. Nüüd laulis ta täiel häälel hõõguva kuma paistel ning lustlikult Helen Kane'ilt kurblikule Helen Morgani imiteerimisele üle minnes lõpetas ta kõlavalt, täiel häälel: *"Ma tahan, et armastaksid mind sa, üksnes sa, ja kedagi teist ma ei taha. Ma tahan, et armastaksid mind sa –* " Viimane fraas meeldis talle eriti ja nii otsustas ta seda veel dramaatilisemalt esitada. *"Ma tahan, et armastaksid mind sa – üüks-nees –* " Hääl katkes oiatades. "Oh, Spencer – "

Binnie ei olnud märganud diivanipatju kušetil liikumas ega unist kuju, kes end küünarnukile ajas. "Jah, Binnie?"

Maad võttis hauavaikus. Binnie oletas, et tegu on meelepettega. "Spencer?" sosistas ta prooviks.

"Jah, Binnie – ma olen siin."

Binnie kargas püsti ja põrnitses pimedat nurka.

"Spencer? Kas see oled sina?"

"Charles Lindbergh küll mitte."

"Mis sa siin teed?"

"Ootan trammi."

"Lõpeta oma vaimukused. Ma ehmatasin ennast kangeks." Nüüd seisis mees tema ees. Kaminavalguses nägi Binnie teda paremini: juuksed sassis, lipsu ja pintsakuta, nägu unine.

"Head uut aastat, Binnie." Spenceri kõne oli ebaselge.

"Pista oma soovid õige purki ja kingi see Sally Bentonile."

"Mis kell on?"

"Tuhat üheksasada kakskümmend üheksa, ja sina oled purjus."

"Ei, Binnie-kullake," ütles ta täiesti selgelt. "Ma olen absoluutselt kaine. Viisin ema koju. Viisin Sally Bentoni koju. Siis tegin endale teed läbi rahvahulkade, et tagasi jõuda naise juurde, keda ma armastan. Mulle öeldi, et sa läksid magama. Oma abikaasaga. Seejärel tulin siia alla." Spencer võttis ta käe. "Head uut aastat, Binnie."

"Mina otsisin sind igalt poolt – "

Lohutuseks oli Spencer pudeli šampanjat endaga kaasa võtnud.

Ta valas soojenenud jäägid ühte klaasi ning nad rüüpasid kordamööda. "Pidusöögil ringikäiv karikas, kallim."

"Head uut aastat, Spence."

Pikemaajalisel sõjapidamisel saabub moment, mil võitlevad pooled seisavad silmitsi ja leiavad, et nende jõud on täpselt võrdsed. Ei võit ega ka kaotus ole enne võimalikud, kui tasakaal kaob. Seni püsib kumbki oma positsioonil ja ootab avanevat võimalust.

"Minu meelest on heaks kombeks kinnitada uue aasta toosti suudlusega," ütles Spence.

"Minu meelest on see labane komme." Binnie pani käed rinnale risti justkui ehitades barjääri enda ja mehe vahele.

"Miks sa nii ütled? Suudlus? Suudlus tähistab kiindumust sõpradesse ja perekonnaliikmetesse. Me oleme ju sõbrad, või kuidas? Ja loodetavasti pole sa unustanud, et me oleme ühe ja sama perekonna liikmed, eks?"

"Ei." Binnie'l oli see meeles.

Äsja oli ta Binnie'le öelnud, et sõidab järgmisel päeval Floridasse.

"Kui kauaks sa lähed?"

"Kes seda teab? Võib-olla kuuks, võib-olla aastaks. Kavatsen minna õnne otsima. Vallutama metsikuid laasi justkui Daniel Boone. Kuivendama mädasoid, rajama teid, ehitama maju. Kavatsen rajada terve uue linna. "Tere tulemast Belsize'i Floridasse, proua. Teile hakkab siin meeldima, kindel see!"

Vestlus toimus kolm kuud pärast nende kohtumist kahekordses bussis. Binnie oli meeletuseni armunud ja täiesti kindel selles, et jäme ots on tema käes. Ta lubas teatud vabadusi, kuid üksnes läbi riiete, mitte kunagi aga pihiku all ja mitte mingil tingimusel allpool vööd. Mees oli tal peos, ta teadis seda. Binnie polnud ometi mõni *säärane* tütarlaps. Ta oli daam ja eeldas, et Spencer käitub *härrasmehena.* Kui noormees oli öelnud, et tal on Binnie'le midagi väga tähtsat öelda ja et ta tahab teda oma vanemale vennale tutvustada, oli tütarlapses tärga-

nud habras lootus, et ehk on tegemist esimese ettevalmistava sammuga kihlusteks. Või tahtis ta hoopis Binnie'ga samal õhtul põgeneda. Igaks juhuks pistis ta sünnitunnistuse ja hambaharja käekotti.

"Aga mis minust saab?"

"Ma hakkan sinust puudust tundma, Binnie. Ma kirjutan sulle iga päev ja ma saadan sulle alligaatori. Tead, mis ma teen, ma panen uuele linnale sinu nime. Binnieville. Ei – Binnieburg. Mis sa arvad? Sa saad kuulsaks."

"Miks ma sinuga kaasa tulla ei tohi?"

"Kuule, kuidas see võimalik oleks? See on meeste töö ning meestel on parem üksi rännata."

Spencer kavatses lahkuda koidikul oma autoga ning üritada esimese päevaga Marylandi jõuda. Ta pidi peatuma perekonnasõprade juures, kel oli suur farm, hobused ning piimakari. Binnie ei olnud kunagi lehma lähedalt näinud. Pärast seda otsustas ta maanduda järgmiste sõprade juures Washingtonis ja Virginias ning võib-olla saab ta sealt auto praamile panna ning kanaleid pidi Morehead Citysse rännata, et seal Dismali soos pisut parte küttida, veeta paar päeva Savannah's, kus elas tema kooliaegne toakaaslane, et siis järele vaadata, kuidas lood selle lõunapoolse külalislahkusega on.

Spenceril oli eriline oskus panna Binnie't end väljavalituna tundma. Mida iganes ta ette võttis, mõjus see imeliselt. Nagu näiteks too pühapäevahommik, kui nad Connecticutti sõites ühe õunaaia juures peatusid. Spence oli võtnud särgi seljast, selle hõlmad ja varrukad kokku sidunud ning nõnda koti saanud. Nad korjasid niipalju õunu, kui särk mahutas ja siis veel natuke, millest sai laduda puude alla sõna: TÄNAN.

Kavandatav reis Floridasse tegi Binnie'l hinge igatsusest haigeks, nii väga soovis ta istuda Spenceri kõrval autos, näha uusi ja imelisi paiku, peatuda tundmatutes ja imepärastes majades, iga päev uus seiklus, iga öö –

"Kui me oleksime abielus, saaksin ma sinuga kaasa tulla."

"Me oleme sellest kõnelnud. Ma olen sulle kõik ausalt ära rääkinud. Ütlesin, et abiellume siis, kui see on

majanduslikult võimalik. Ma olen teine poeg, sa ju tead. Rahakotirauad on Fritzu ja ema käes. Ma lähen Floridasse ja muretsen seal maad. Võib-olla naasen sealt miljonärina, võib-olla aga tulen tagasi hoopis vaesena nagu rott."

"Ma võin sind aidata. Ma oskan raamatupidamist ja – "

"Binnie – palun!"

"Kas sa ei võta mind – ?"

"Miks sa magustoitu ei söö? Kas see ei maitse sulle? Tellime siis midagi muud."

"Kas sa ei taha mind seepärast kaasa, et ma ei luba sul lõpuni minna?"

"Kullake, see siin on avalik koht. Sa tead, et ma pean sinust lugu."

"Sellepärast, Spence – Ma teen kõike, mida sa käsid, mida sa iganes tahad. Palun ära jäta mind üksi – "

Toekas sinisesse peenetriibulisse ülikonda rõivastunud kogu lähenes nende lauale. "Spence!" Kui naiivne oli Binnie olnud, arvates, et Fritz tuleb neile oma õnnistust andma.

"Sa jäid hiljaks. On sul paberid kaasas?" Fritz ulatas talle manillaümbriku. "Binnie, kullake, kas ma tohin sulle esitleda oma suurt venda? Fritz, nurjatu, kus sa olid nii kaua? Ma käskisin sul üheksaks siin olla. Nüüd jään ma konverentsile hiljaks. Kas sa teeksid mulle ühe heateo, vanapoiss, vii palun Binnie koju."

Solvatud tunded sundisid siis Binnie't Fritzu võrgutama. Solvatud tunded kannustasid teda tagant ka praegu. Spenceril paistis pilgus erutus ja seda tajus ta ka mehe kehas tukslemas. Spencer hoidis tema käsi küünarnukkidest, mis olid ikka veel rinnale risti surutud. Mees ihaldas teda, või vähemalt tema keha ihaldas.

"Binnie, me ei saa niiviisi jätkata. Ma tahan sind, luba." Ta võttis Binnie käed ja pani need endale ümber kaela. "Siin on su käsivarte koht." Nad seisid vastakuti, ühepikkused, nende kehad justkui teineteise jaoks loodud. Binnie otsis mehe näolt solvumise jälge. Mis ka ei juhtuks, seekord peab ta võitjaks jääma. Kuid ta võis

tunnistada üksnes märke möödunud viiest aastast, paar hõbedast juuksekarva tumedas juuksepahmakas, mõned peened kortsukiired uskumatult siniste silmade ümbruses, suunurkadesse ilmunud vaod – neid nähes tundis ta üksnes sügavat kaotusekibedust. Binnie vaist oli täpselt samasugune nagu esimesel päeval, kui nad kohtusid. Spencer Belsize'ile järele anda tähendaks teda igaveseks kaotada.

Fritzuga oli täiesti vastupidi. Seks oli temale üksnes tülgas vajadus, mida tuli rahuldada kinnisilmi ja nii kiiresti kui võimalik. Fritzu hämmastus, et ta oli suutnud üle lüüa venna tüdruku, oli samaväärne Binnie ilmselge kirega tema pehme, lödiseva ihu vastu, säärast kahekordset imet oli Fritzul raske uskuda.

"Sa ei näinudki õhupalle," ütles Binnie etteheitvalt.

"Olin kesköö1 üksi ja sõitsin läbi rahvahulkade siiapoole, et nii ruttu kohal olla kui võimalik."

"Sina, kullake, armastad aina hoobelda."

"Siis uhkes üksinduses jõin siinsamas sinu terviseks. Uinusin, mõeldes sinule ja sellele, kuidas sa muutunud oled, et sinust on saanud oivaline naine, ja siis arvasin, et unistasin sinust nii kõvasti, et kuulsin äkitselt sinu häält: "Ma tahan, et armastaksid mind sa, üüks-nees sa," ja siis ma taipasin, et see polegi unistus, ja et sa ise oled siin. Elus Binnie Belsize. Täiuslikult jumalik ja ihaldusväärne Binnie." Mehe käed silitasid ta paljast selga.

"Sa oled ise ka päris uhke."

"Jäta keerutamine."

"Kes siin keerutab?"

"Kas sa oled juba otsustanud? Tuled sa minuga kaasa, kullake?"

Binnie rebis end lahti ja süütas sigareti. "Mis paberid need olid, millele me alla kirjutasime?"

"Binnie, ära mängi minuga. Ma tahan sind."

"Ja mina tahan teada nende paberite kohta. Ma pole mingi tobe Dora. Ma töötasin ärialal, on sul meeles?"

"Sa ei rääkinudki mulle kunagi, mida sa selles tumedas, inetus hoones tegid."

"Sa tahad öelda – sa *jälitasid* mind?"

"Ära pabista."

"Kes siin pabistab?" Binnie haaras šampanjaklaasi ja mehele külmalt otsa vaadates virutas selle vastu kaminat.

"Sa ei öelnud mulle, mida sa teed või kus sa töötad. Ma tahtsin sinu kohta üksnes rohkem teada – "

"Ja sa jälitasid mind?"

" – nii ootasin sind ühel hommikul nurga taga ja järgnesin sulle tööle. Esimene kord, kui ma sind selja tagant vaatasin. Juba siis oli sul ilus taguots – enne kui sa seda keerutama hakkasid – "

"Moekunstnik kavandas selle kleidi!"

" – nii järgnesin ma sulle tollesse hoonesse, aga kui ma sisse astusin, olid sa kadunud kui vits vette ja kuna mulle tundus, et seal asub sadu kompaniisid, ei teadnud ma, milline on sinu oma, ja nii läksin ma klubisse."

Binnie haaras tühja šampanjapudeli kätte, justkui kavatseks ka selle puruks virutada. "Kuidas sa julgesid mulle järele tulla!"

"Jumala pärast, Binnie. Ma ei tundnud ühtegi töötavat tüdrukut. Ma olin uudishimulik. Siiamaani olen rabatud sellest, miks sinusarnane ilus tüdruk üldse töötama pidi."

Säärast lõhet polnud eales võimalik ületada. Spencer lihtsalt ei mõistnud, ei saanud tõepoolest aru, et maailmas elasid ka vaesed inimesed. Mitte talupojad, ääremaade asunikud või rendikohapidajad, kes kõik moodustasid omaette elanike rühma. Ta pidas silmas inimesi, kes nägid välja täpselt samasugused nagu rikkad, ainult selle vahega, et neil polnud katust pea kohal, riideid selga panna ega toitu, mida süüa.

"Sina oled rikas, sa oled alati olnud rikas. Sa pole eales kannatanud tühja kõhtu. Sa ei tea, mis on nälg."

Spencer hoidis teda süleluses. Binnie tundis mehe lõhna, tema keha loomulikku lõhna. Binnie ihkas pista oma nina tema kaenlaauku ja suruda põse vastu tema karvast rinda.

"Ma tean küll, mida tähendab nälg," sosistas Spencer.

"Ma olen viis aastat sind ihanud." Mehe käsi liikus piki tema paljast selga sinnamaani, kus ühinesid aprikoosikarva kumerused. Tema sõrmed avastasid puutumata territooriumi. Binnie tõukas ta uuesti eemale, nii et nende kehad ei puutunud kokku. Spencer sirutas käed ja haaras algul Binnie napi kleidi ühe ja siis teise õlapaela. Lilla krepp sahises aeglaselt põrandale. Mees keeras ukse lukku ja pöördus võiduka hüüatusega tema poole. "Viimaks – "

"Spencer – " Binnie taandus.

"Kallis, sa punastad."

"Ei punasta."

"Mu mõrsja. Mu punastav mõrsja."

Omamoodi peitus öeldus tõde. Binnie oli kakskümmend viis aastat vana ja omal moel veel neitsi, kui mitte süütu, siis täiesti kogenematu. Temasse oli korraks sisenenud mees ja valmis teinud lapse. Võõrad käed olid teda raseerinud ja aidanud lapse ilmale. Binnie oli õppinud läbi raskuste naiseks olemist, kus tunded arvesse ei tulnud.

Viis aastat oli ta üksnes Spencer Belsize'ile mõelnud. Binnie pulmaööl Elktonis, kui Spencer rändas madalatel soistel luhtadel, üritades Florida kinnisvaraturul läbi lüüa. Tol Michael'i sündimise ööl, kui Spencer koos Fritzuga ootetoas istus. Külmadel hommikutel ja sumedatel pärastlõunastel tundidel, kui tema keha janunes hääletult Spenceri ja tema kallistavate käte järele.

"Tahad, ma ütlen sulle midagi?" Spencer haaras ta sülle ja kandis kušetile. Binnie tundis paanilist erutust justkui oleks ta pruut. *Ma tahan sind, Spencer.*

"Mida?"

"Ma olen sinusse armunud."

Purjusoleku ja väsimuse märgid olid mehe näolt kadunud. Ta naeratas Binnie'le otsa vaadates siirast heameelest, nii kindel endale ja temale, sinised silmad ainiti naisele suunatud. Spencer pani Binnie õrnalt kušetile ja võttis endal riided seljast. Sel hetkel oleks Binnie andnud ei tea mida, et saaks põgeneda. Liiga palju aega oli möödunud. Kõik see tuli liiga hilja.

"Sa ei kannagi aluspesu?" märkis Binnie kartlikult, kui mees viigipüksid jalaga eemale lükkas.

"Aluspesu on memmepoegade jaoks. Ja see käib ka sinu kohta, kullake." Binnie'l oli seljas sukahoidja ja sukad ning Fritzu nõudmisel jalga tõmmatud lühikesed laia säärega aluspüksid.

"Ei!" hüüatas Binnie nende külge klammerdudes, kui mees püüdis neid jalast sikutada. Ta arvas, et naine õrritab teda.

"Küll ma sinust jagu saan, sa kõlvatu plika. Mängid minuga, mis? Arvad, et sa oled nii osav? Kohe näitan sulle, kes siin osav on." Spencer naeris ja kuna ta oli tugevam, läks viimaste õhukeste pesutükkide eemaldamine hõlpsalt.

"Ei, Spencer. Palun – " Binnie püüdis ahastades viimasest riideesemest kinni hoida, et sellega meeleheitlikult oma alastust varjata.

"Kas sa arvad, et sa saad Spencerist jagu? Kas sa tõesti arvad, et Spencer kavatseb su nüüd minema lasta?"

Binnie üritas ennast vabaks rabelda, kušetilt püsti saada ja põgeneda. Mees vajus talle täie raskusega otsa, surus ta vastu voodit, hoides Binnie käsi pea kohal kinni, suu tema suul.

Ei, ma kardan. Binnie keha oli pingul justkui pillinöör, ta viskles ja rabeles, et pääseda. Ta pidi siit minema saama.

"Binnie, kullake. Kuula mind. Ma armastan sind, kallis." Eales ei olnud ta kuulnud ühegi mehe hääles säärast õrnust ega tundnud ühegi mehe kehas niisugust armujõudu.

"Spencer!" Hirmust tugevamaks sai paanika. Ta ihkas meest rohkem kui kunagi varem. See äratundmine hirmutas teda ennastki, sest enam polnud tegemist painava unistusega. Nad olid alasti ühes voodis ning Binnie ei saanud pugeda unisuse taha ega hakata lahendama ristsõnamõistatust.

Spenceri kätes peitus võlujõud, Binnie keha pinguldus nende puudutuse ootuses. Fritz, kellega ta viis aastat

abielus oli, ei vaadanud teda kunagi. Oli ühtaegu erutav ja piinlik, kui Spencer teda nii aeglaselt ja naudinguga silmitses.

"Ahvatlevad rinnad." Spenceri sõrmeotsad libisesid üle naha, ta kattis naise rinnad peopesadega ning Binnie tundis, kuidas rinnanibud paisuvad ja tihenevad; seda ei olnud kunagi varem temaga juhtunud, välja arvatud raseduse ajal. Mees toetas pea rahulolevalt tema rinnale, ühtaegu armsam ja poeg, ning siis hakkasid tema käed Binnie pihalt aegamisi allapoole liikuma, üle puusade jalgade vahele, sinna, kus Binnie oli tõeliselt puutumatu. See osa temast oli nälginud ja tundnud iha kõige rohkem; kahtlustav sissetungija suhtes, kartes reetmist.

"Luba mul ennast armastada. Ära lükka mind eemale."

Ta avanes alguses ettevaatlikult, ootusärevusest värisedes.

"Luba ma puudutan sind. Ma tahan sind tunda. Ära puikle vastu."

Binnie avanes vaikides, justkui uskumatus karjes. *Jää minuga. Ära jäta mind üksi ja puutumatuks. Õpeta mind, kuidas armastust jagada.* Tegemist oli neitsiliku osaga Binnie'st, kuid mees teadis, kuidas käituda. Ta oli kogenud ja oskas märke lugeda, liikudes aeglaselt ja ettevaatlikult, aeg-ajalt peatudes nii kauaks kui vaja, ja siis jälle edasi suundudes.

"*Spencer!*" Pea kuklasse sirutatud, klammerdus Binnie mehe külge, sõrmed sasisid tema juukseid.

"Kuss-kuss," rahustas Spencer. "Pole vaja, mu kullake. Olen sinuga ja ma ei jäta sind kunagi. Lase ennast lõdvaks, kallis. Me alles alustame. Olen oodanud seda hetke kõik need aastad."

Surve Binnie sisemuses kasvas, ähvardades välja purskuda, kuid kuidas, seda ta ei teadnud.

"Spencer," palus ta, lihtsalt selleks, et tema nime öelda, seda tajuda, kuulda, justkui andestust paluda.

"Sa oled minu oma, Binnie. Alates sellest päevast Riverside Drive'il. Usalda mind, kallis. Jää minu juurde." Binnie ei saanud enam aru, mis temaga toimub. Tema

keha oleks justkui teistesse mõõtmetesse sattunud, tukseles ja värises, ta hingeldas nii ägedasti, et kopsud ähvardasid lõhkeda.

"Spencer?" Binnie suutis üksnes tema nime korrata. Midagi muud ei tulnud üle huulte.

"Nüüd!" ütles mees veelgi tormilisemalt tegutsedes. "Nüüd, mu armsam." Spencer naeratas talle otsa vaadates õnnelikult, ergutades teda. "On sul hea." Binnie't täitis ülim naudingurõõm. "Ära liiguta!" sosistas mees võidukalt. "Sa oled minu oma. Sa kuulud mulle, iga viimane kui toll sinust. Ma armastan sind, kallis."

"Mina ka," ahmis Binnie õhku.

"Korda seda," nõudis mees.

"Ma armastan sind."

"KORDA UUESTI," möirgas ta.

"Ma armastan sind, sa vana tobu!"

"Katsu sa seda öelda, ma kohe näitan, mida ma sinuga nüüd ette võtan. Kas sa arvad, et ma olen juba lõpetanud? Me alles hakkame võitlema!"

Binnie ei suutnud uskuda, et see kõik oli lõpuks temaga juhtunud, ja ülimas ekstaasis kahetses ta raisatud aastaid. Mõelda vaid, et seda võinuks ta iga öö kogeda. Mõelda vaid, et naine, kes ei saanud endale õiget meest, pidi elu lõpuni täielikku teadmatusse jääma.

"Kallis." Binnie ohkas, sirutades ennast naudisklevalt.

"Kas sa arvad, et muud enam ei tulegi? Sa ei tea sellest veel pooltki, lapsuke."

"Oh jumaluke!" Endine hirm tuli tagasi, kui Binnie nägi, mida mees nüüd tegi. Ta oli sellest kuulnud, tegelikult seda uskumata, sellest sosistati kui veidrusest. Kes küll midagi säärast teeb? Lydia oli seda ükskord pärast mitut šerrikokteili "muhvi-uurimiseks" nimetanud. Kuidas võis ta seda teha, kui Fritz ei suutnud teda isegi sõrmega puutuda?

Spenceril oli olnud õigus. Ta ei teadnud sellest pooltki, või õigemini osakestki mitte, aga ta õppis, andudes mehele, mitte mingid takistused ei hoidnud teda enam tagasi. "Spencer!" Nüüdseks Binnie ei üritanudki enam karjatusi summutada või maha suruda.

"Ja nüüd, madam, *s'il vous plait!*" Ta kummardus Binnie kohale, endaga rahul justkui kass, kes kanaarilinnukest sööb. Tema raskus vajus Binnie'le, nad said üheks.

"Kas sa tunned, et ma armastan sind?"

"Jah."

"Iga päev olen ma ainult sinule mõelnud ja ihanud ainult sind, Binnie."

"Mina ka." Binnie vastus oli küll aus. Aga kas võis sedasama öelda Spenceri kohta kõigi tema reiside ja tüdrukutega?

"Kas sa tunned, kui tugev ma olen?"

See juhtus uuesti, samal ajal sosistas Spenceri hääl talle kõrva. "Halb aeg oli siis, kui sa last ootasid. Ma ootasin koos Fritzuga sünnitustoas, aga südames teadsin, et see oli minu laps ja et sina oled minu naine – "

Seda mitte! Binnie mõistus protesteeris, samal ajal kui keha tuksles ülimas naudinguekstaasis. *Mitte sinu laps! Mitte sinu naine! Sa hülgasid mu. Sa jätsid mind saatuse hooleks!*

"Oh kallis, sa ju näed, kui õnnelikud me kahekesi oleme," ütles Spencer neile mõlemale sigaretti süüdates. "Me teeme tasa kõik need kaotatud ööd, luban sulle seda."

Tuba oli läinud jahedaks, sütest oli saanud tuhk. Nad mässisid end suure villase voodikatte sisse, kare kangas ihul soe ja mõnus.

"Kas sa armastad mind?" kuulis Binnie teda ütlemas, aga uinus enne, kui oleks midagi vastata jõudnud. Kui ta ärkas, oli tuba pime, akna taga andis kahvatu taevas juba aimu saabuvast koidikust.

"Ära mine!" anus Spencer, kui Binnie istuli tõusis.

"Hommik on juba peaaegu käes." Varsti hakkavad teenijad liikuma.

"Sõidame järgmisel nädalal," ütles Spencer. "Californias käimiseks kulub meil kaks-kolm kuud. Kohe varsti on mul oma lennuväljade võrk rajatud. Kõigepealt saame endale posti vedamise lepingud, seejärel kaubaveosed.

Siis nädalavahetustel rändpoliitikud. Me ei lase kohalikel meestel sellele käppa peale panna. Me viime sinnakanti uued tuuled – "

"Mis ajast sa lennukiekspert oled?" tõgas Binnie teda.

"Kuidas saab üldse kedagi eksperdiks nimetada? Kas mitte mulle ei kuulunud Wright Aeronautical sel päeval kui Lindy üle Atlandi ookeani lendas – ja kas selle aktsiad ei kasvanud paari tunniga mitte kahekümne ühesalt ja kolmveerandilt peaaegu kolmekümne viieni? Me ei saa seda eitada. Mõtle ainult, Binnie, meie kahekesi, täiesti omaette, sõidame läbi terve maa, külastame paiku, kus me enne pole olnud. Chicago, Suur kanjon, Texas, Hollywood, nisupõllud, terasetehased. Igal õhtul uues voodis. Ärgata hommikul teineteise kaisus."

Osav kõnemees, kes sõnades kauneid pilte maalis, sel korral oli erinevus ainult selles, et ka Binnie oli neisse unistustesse mõeldud.

"Aga mis Fritzust saab?"

"Mis siis Fritzust saama peab?"

"Sa ei saa niimoodi lihtsalt öelda: mis siis Fritzust saama peab."

"Ta läheb kindlasti endast välja, aga ta peab aru saama."

"Ja Michael?"

"Ma armastan Michaelit. Ta on minu tütar."

"Kas Michael jääb siia? Kas Fritz võtab ta minult ära, sest ma ei sobi emaks?"

"Me arutame selle kõik läbi, luban sulle. Me mõlemad saame väga õnnelikuks, luban sulle."

Binnie võttis lahtirebitud paeltega kleidi ja pani selle selga, sõudes paelad kinni nii hästi kui võimalik, pidades samal ajal meeleheitlikult aru deebeti ja kreediti üle. Binnie eesmärgiks, nagu alati, oli ellu jääda. Viimased viis aastat andsid tunnistust sellest, et ta oli toime tulnud – sularahas arvutatult, mustal ja valgel, elades suures uhkes majas, abielus olles oli ta tulevik kindlustatud.

Luban, oli Spencer öelnud, aga õnne lubamisest polnud Binnie'le küllalt. Ta tahtis garantiid. Vanaema-

sarnastele naistele oli piisanud lubadusest, lootus heale elule oli temas alles ka siis, kui ta nühkis pesulaual pesu pesta, sõrmenukid verised. Kuna vanaema jaoks oli elu *goldeneh medina*'s võrratult parem kui Bialystokis, siis juba sellest oli küllalt. Aga mitte Binnie jaoks. Ühel hetkel oli ta ööpimeduses kirest hullunud, joobunud tänutundest. See hetk möödus koos ööga.

"Binnie, kas sa räägid Fritzuga ise? Või soovid sa, et ma tulen kaasa?"

"Võib-olla me peaksime pisut ootama – "

"Parem sega talle toorest muna vürtsi, õli ja äädikaga. Täna on tal pea kindlasti hirmus haige. Ehk oleks kirjake parem. Väike viisakas kirjake – "

"Spencer – *palun!*"

"Kuule, pea nüüd kinni. Ega sa taha ometi alt ära hüpata?"

"Tead – " Binnie ei suutnud talle silma vaadata, mitte nüüd pärast nende ühinemist ja sellepärast, et temas küpses kindel otsus.

"Sa ju armastad mind, Binnie – " palus ta härdalt.

"Kuni viimse hingetõmbeni."

"Siis, nagu ütles see sell, ela minuga ja ole mu armsam!"

"Ma – ei saa!" Binnie'l oli külm, ta oli surmväsinud. Ta tahtis kuuma vanni ja oma isiklikku voodisse. Ta polnud ammu enam külmetanud, meenus talle äkki. Poolpaljalt, kortsunud kleidis kobas ta kingi ja pesu otsides ringi. See ei lähe kohe sugugi, kui teenijad mängutoast proua Belsize'i intiimpesu leiavad.

Võib-olla oli ta kogu aeg teadnud, et ei lähe kuhugi, lootnud endamisi, et Fritz annab talle selleks põhjuse. Veider küll, et see oli Spencer ise, kes teda niimoodi otsustama sundis. Näidates talle, milline on kirg, tõestas ta samal ajal, et see pole piisav. Binnie oli liiga palju vaeva pidanud nägema, et säärasele elujärjele jõuda. Ta ei võinud üksnes romantilises armutuhinas seda kõike maha jätta.

"Me räägime talle seda koos, Binnie."

"Ei, Spencer. Ma lähen ülakorrusele, sinna, kuhu ma

kuulun."

"Binnie!" Mees kargas püsti, tema alastus oli hommikuses jaheduses nii abitu ja haavatav. Kuigi kahekümne kaheksa aastane, nägi ta välja noor ja hirmunud. "Sa ei mõtle seda ometi tõsiselt. Sa oled minu oma! Kas me ei tõestanud seda just praegu?"

"Palun, Spencer, püüa mõista – "

"Mida siin mõista? Miks sa seda teed? Kas selleks, et mulle kätte maksta? On see nii? Sinu tüsupäine trikk selle eest, et ma sinuga ei abiellunud?"

"Palun ära räägi nii!" vastas Binnie ägedalt. "Ma armastan sind rohkem kui midagi muud. Rohkem, kui ma seda sõnades väljendada oskan. Nagu sinu ema ei väsi kordamast, olen ma üks harimata tüdruk – "

"Kuidas sa võid niimoodi? Nii järeleandmatu? Nii hoolimatu?"

"Just! Kalk ja hoolimatu."

"Kallis, anna andeks. Ma ei mõelnud niimoodi – "

Ta püüdis Binnie't kallistada, kuid naine põikles eemale.

"Sa oled ainuke mees, keda ma igavesti armastan. Ma ei unusta iialgi tänast ööd ning arvatavasti vihkan end igal hommikul, kui ärkan üles sinule mõeldes."

"Sa oled minu oma ja ma ei lase sind vabaks."

"Ei!" oiatas Binnie.

"Vaata mulle otsa!"

"Ei!" Kui ta nüüd Spencerile otsa vaatab, on ta kadunud. Binnie rebis end lahti ja põgenes toast.

See siin on tema kodu. Ta elab siin, täieõiguslik majaperenaine, mitte mingi üüriline või vaene sugulane. Võib-olla on ta tõesti julm. Õigem oleks öelda, et praktiline. Armujoovastus oli küll tore asi, kuid seda ei saanud ei süüa ega peale määrida, kui haigeks juhtusid jääma. Jalutama minnes ei pruukinud kindel olla, et tagasi tulles see sind endiselt ees ootab. Kord oli Binnie olnud viletsuses ja kodutu ning seda ei lase ta enam iialgi sündida.

Käes oli aasta 1929. Ta oli aasta vanem ning tänu armuööle kogenum. Kogu selles möllus oli ta unustanud

uue aasta lubadused.

Temast saab suurepärane abikaasa ja ema, ta õpib selgeks prantsuse keele ja klaverimängu. Ta võidab Carla poolehoiu ja leiab paar tõelist sõpra. Ta käib proovivõtetel ja mängib siis Amelia Earharti ning temast saab filmitäht. Ta aitab neid, kellel pole nii hästi vedanud nagu temal. Ta ei kirjuta enam ühelegi paberile alla enne, kui on selgust saanud selle sisus. Ta on Fritzu vastu kena ja aitab tal, kuna tal on nüüd kogemus, armukunsti õppida. Ta mängib Michaeliga ja viib ta parki uisutama. Ta tänab oma õnnetähte abikaasa, lapse, kodu ja imelise tuleviku eest.

Binnie ruttas trepist üles. Ta paneb Fritzule peavalutableti valmis, kui mees ärkama peaks.

TEINE OSA

31. detsember 1944
Riverside Drive

Üheksa sekundit mõnu,
üheksa kuud vaeva.
Üheksa päeva haiglas
ja siia ilma sünnib Mary Jane.

Manhattani laste hüppenöörikeksu lauluke

1. peatükk

See polnud aus. Ema abiellub täna, aga hoopis tema ootab last. Ta ei suutnud seda ikka veel uskuda. *Jumal, palun tee nii, et see poleks tõsi!* Ta oli terve öö üleval, vaevles justkui sütel, püüdes otsusele jõuda, mida teha, ilma et peaks sellest emale rääkima. Temaga oli juhtunud nüüd midagi sellist, mis alati teistega juhtus. *Oh palun! Tee nii, et seda ei oleks!* Michael Belsize tagus rusikatega vastu atlasskorseti väljaveninud ribisid. Ta ootas last ja kogu lugu. Ta ju teadis ette, et see kindlasti juhtub, kui ta lõpuni läheb. Seepärast ei lubanud ta kunagi ennast allpool vööd või seespool korsetti puudutada.

Ma teadsin seda, ma teadsin seda, ma teadsin seda! Miks oli ta lasknud poisil endale augu pähe rääkida? Üksnes seepärast, et noormees oli armees, mis jäi talle siis muud üle, kui paluda jumalat ja minna oma saatusele vastu.

"Ära muretse," oli poiss korranud. "Mitte midagi ei juhtu."

Sedasama korrutas ka Michael endale üha uuesti, märkides päevi kalendrisse ja oodates selgust. Tol päeval, kui teda pääsemine pidi ootama, ärkas ta teatud kindlustundega. Kuigi polnud veel mingit märki näha, pistis ta sideme koolikoti põhja nagu tavaliselt, sest kooliautomaat oli mõnikord tühi. Nüüd oli juba kümme päeva üle läinud, pakitud side irvitas ta üle iga kord, kui

ta raamatuid välja võttis. Enam polnud mingit kahtlust. Ta saab lapse.

Korsett pitsitas. Ta oli selle suurivaevu selga tirinud, lootes, et see enneaegse sünnituse esile kutsub. *Palun!* Ta sikutas nii kõvasti, kui jõudis. Tõmblukk torkas kätte. Korsett oli sõjaeelne, ostetud kokkuhoitud taskurahast salaja kuueteistkümnendaks sünnipäevapeoks. Algselt erkroosa, oli see nüüdseks luitunud hall, atlassriie oli lugematust pesemisest kokku tõmbunud, nii et toestik hoidis hoopis kaardu, lisades lopsakust sinna, kuhu seda sugugi vaja poleks olnud.

Miks ainult minuga sääraseid asju juhtub? Michael oli nii väga jõule oodanud. Ema oli lubanud lasta tema toa just nii remontida, nagu ta ise tahab. Tädi Roxy tegi vihjeid piibrinahast kasuka kohta. Vana hea Roxy oli ehtne tüütus, aga tema kingitused olid imevahvad. Michaelil oli siiamaani alles Miki-hiire kell, mille Roxy oli talle kinkinud tol aastal, kui ta esimest korda laagrisse läks. Muidugi polnud ta lihane tädi, aga ema oli käskinud teda niimoodi kutsuda ja nüüdseks oli see harjumuseks saanud.

Ja kõige parem oli see, et silmapiiril oli hulk poisse. Igal õhtul pidi toimuma mõni pidu, kaasa arvatud kuuse kaunistamine Cookie Sweetbaumi juures ja lahtisteuste-tantsupidu ühingu Ethical Culture saalis. Peale kõige muu pidi Peggy Coonihani vend tooma neile kummalegi vana-aastaõhtuks noormehed, nooremleitnandid, kes koos temaga Fort Monmouthis teenisid. Isegi Michaeli hinded olid viimasel semestril paranenud, nii et teda vast ei visatagi Barnardist välja.

Miks see nii pidi minema? Kõigest kaks nädalat tagasi oli ta nii õnnelik. Ta oli jõuluostud ära teinud. Kõvaks keedetud munade dieedist oli kasu; ta oli kaalust kuus naela maha võtnud ja pidi veel üheksa võtma, et saaks vana-aastaõhtul selga panna Rita Hayworthy stiilis liibuva musta kleidi.

Nagu ta oli Peggyle maininud, laabus vahelduseks kõik lihtsalt suurepäraselt. Ta lootis, et pahad päevad hakkavad kahekümnendal detsembril. Seega pidid need

jõuludeks läbi saama ja siis jäi veel terve nädal vaheaega. Michael vihkas pidusid, kui ta ei olnud terve. Side oli kohmakas ja ta kartis pidevalt mõnd äpardust.

Alguses sujus kõik lausa imehästi, enne veel kui ema oma abiellumisest teatas. Onu Spence oli saatnud talle šokolaaditahvli ümbrispaberi vahel sajadollarilise rahatähe koos teatega, et loodab võimaluse korral temaga vana-aastaõhtul kohtuda. Loodetavasti ilma maadam Vissninata. Kuidas onu säärase Vissnina üldse naiseks võttis, ei suutnud Michael mõista. Pealegi oli onu Spence delikaatne teema. Tema enda mured ja äkitselt tekkinud abiellumiselevus olid põhjuseks, miks Michael ei olnud emale öelnud, et oli onu Spence'i tänaseks peole kutsunud. Häda oli selles, et teadet kirjutades ei olnud vana-aastaõhtuks mingeid erilisi sündmusi ette näha, sest alles eelmisel nädalal lisandus tavapärasele vastuvõtule ka pulmapidu.

Viimasel ajal polnud emaga üldse võimalik millestki rääkida. Uusi Maavägede Naisabikorpuse lepinguid ja New-Jerseys asuvaid Vinelandi vabrikuid silmas pidades tundusid äriasjad minevat hästi, kuid Roxyga tülitsemine oli ägenenud. Ühel õhtul virutas ema telefonitoru nii raevukalt käest, et see purunes. Üsna hiljaaegu saabus onu Spencer koju koos kolme diplomaadikohvriga mehega ning nende nõupidamine oli kestnud kolmeni öösel. Kui Roxy järgmisel hommikul helistas, haaras ema Michaelilt telefonitoru, surudes ise hoiatavalt sõrme suule.

"Anna andeks, Roxy, et ma sulle eile õhtul ei helistanud. Mul valutas pea ja ma läksin varakult magama."

Tõeliselt häiris Michaelit aga see, mis oli liiga isiklik, et seda isegi Peggyga arutada. Nimelt naljakas ilme ema näol, kui temalt küsiti: "Kas see on sinu *tütar*?" Ta ei suutnud otsusele jõuda, kas naerda nagu totakas või pista sõrm suhu ja punastada. "Oi, jessake!" Filmides hakkas see tütar tavaliselt pisaraid valama või asus stepptantsu vihtuma. Oli see siis tema süü, et ta kaalus sada viiskümmend naela? Põhjuseks olid need neetud Idaho kartulid, mida ema oli talle sisse toppinud, nii et

ta kasvas suureks ja tugevaks. Ta oli kakskümmend aastat vana ja enam ei saanud tema priskust lapseea arvele kanda. Nagu ema tavatses tihtipeale korrata, tuli vaid kahetseda seda, et ta on isapoolsesse suguvõsasse läinud.

Nägu pestes arvas Michael, et tunneb midagi. *Oh, palun!* Kahekümnes detsember oli tulnud ja läinud ning ei midagi. Ta oli kontrollinud ja veel kord näppudel loendades kalendrit kontrollinud, püüdes viivitust vabandada eksamite, külma ilma ja dieediga. Neetud Lennie Coleman. Vähemalt sada korda oli ta poisil lõpetada käskinud.

"Ära muretse. Midagi ei juhtu!" Ta olla Prantsusmaal, Fecamp'is ja Abbeville'is nii mitmeidki asju õppinud. Lõbuasutused! *La-la.* Prantsuse tüdrukud, kes olevat nätsupaki eest nõus nii mõndagi tegema.

"Õige natukene, palun – " mangus ta. "Olgu. Luban, et ma sind ei puuduta. Heidame ainult veidikeseks pikali. Mitte midagi ei juhtu." Igavene lurjus.

Õhtu algas nii kenasti ja paljutõotavalt nagu ei kunagi varem. Itaaliast tulles, taskud puhkuseraha täis, oli Lenny ta Ladina kvartalisse viinud ja ostnud Michaelile orhideekimbu kleidile kinnitamiseks, ning seda paika sättides ta erutus, kuid tegi näo, et midagi pole juhtunud. Michael oli harjunud, et ta poisse erutab. Tema rind oli kõrge, tugev ja vormikas, ning mida muud siis oodatagi?

Revüüetendus sundis Michaeli piinlikkust tundma, sest tantsutüdrukud olid apelsinipuudeks riietatud, rinnahoidjad justkui poolikud apelsinid. Lõpuloos katsid tantsijannad rinnad kätega ja tegid liigutusi, otsekui pigistaksid apelsinimahla klaasidesse, mida nad siis aplodeerivatele sõjaväelastele pakkusid.

"See on tavaline apelsinimahl!" ütles Lennie.

Pärastpoole pani noormees ette oma ööbimiskohta Essex House'i Michaeli kingituse järele minna. Lennie pettumuseks särasid Essex House'i nimesildil kõik tähed korralikult, eriti säravad E ja S purustasid viimasegi ülistava müüdi Ameerika sõdurist.

"Ma ootan fuajees," ütles Michael pirtsakalt.

"Mis sul viga on?"

"Mul ei ole midagi viga."

"Ära tule mulle rääkima, et sa kardad hetkeks üles minu tuppa tulla. Oled sa mõni tita või?"

"Daam ei lähe meesterahva hotellituppa."

"Kas sa arvad, et ma kavatsen sind vägistada?"

"Siin on mul parem oodata."

"Kas sa ei usalda mind? Mind autasustati viisaka käitumise eest medaliga."

"Usaldan küll. Ma ei tuleks ju sinuga välja, kui ma sind ei usaldaks."

"Kui sa mind usaldad, siis pead sa üles tulema. Üksnes minutiks. Tont võtku, mis selle minuti jooksul ikka juhtuda võib!"

Michael oli kindel, et hotelli võmm neid jälitama hakkab. Kohe heliseb telefon, kui nad tuppa astuvad.

"Ainult üks suudlus," oli Lennie mangunud. Nad tundsid teineteist kooliajast saadik. Ja pangu Michael tähele, ta oli ka Pariisis kõigile neile prantsuse tüdrukutele vaatamata Michaelile mõelnud ning talle sealt lõhnaõli kingiks kaasa toonud.

"Olgu pealegi, üks suudlus. Aga püstijalu."

Tagantjärele kogu seigale mõeldes meenus Michaelile, et tal oli seljas olnud seesama korsett, sest sellel olid sukatripid.

"Prantsuse tüdrukud ei kanna korsetti."

"Mina olen ameeriklane."

"See on vereringele halb."

"Sa ütlesid, et üheks minutiks. Minut on läbi. Ma lähen nüüd."

"Vaata nüüd kleiti. See läheb ju kortsu. Võta see parem seljast."

"Sa teed vist nalja."

"Siis on sul mugavam. Vannun sulle, et minust pole sulle mingit ohtu."

Michael oli võtnud seljast kleidi, kuid mitte korseti. Takistustele vaatamata oli Lennie'l siiski õnnestunud eesmärgile jõuda, kasutades armees õpitud osavaid

insener-tehnilisi võtteid.

"*Ma ainult puudutan sind veidike nagu tavaliselt* – "

"Lennie! Sa lubasid!"

"Ainult veidike. Mitte midagi ei juhtu. Ma luban!"

Taksosõidul koju ei rääkinud Michael Lennie'ga sõnagi, aga järgmisel päeval läks temaga ikkagi enne rongi väljumist veel kinno. Kiindumuse märgiks oli noormees tema kätte hoiule jätnud hõbedase ümbrispaberiga hinnalise raamatu "Dawn Ginsberghi kättemaks", teadustades pühalikult, et tema hukkumise korral jääb raamat Michaelile. Kui ühele noormehele meeldis S.J.Perelman, siis ei saanud ta ju üdini halb olla.

Kotexi-karp riidekapi põrandal mõjus ehtsa mõnitusena. See maksis talle nüüd kätte selle eest, et oli ühel päeval karbile jalaga virutanud suures vihas, et peab kandma neid ebamugavaid sidemeid. *Ära unusta oma kuube, Tex ... Prääks, prääks, prääks!*

Need hõõrusid vastu reisi ja panid naha kihelema. Kord kukkus üks side Toffenettis taskuraamatu vahelt välja. Ta tahtis häbi pärast maa alla vajuda. Nüüd oleks ta rõõmuga nõus sidet kandma, ükskõik kui palju see riiete alt välja paistab. *Palun* –

Rohkem kui nädal aega oli ta üritanud leida sobivat võimalust emaga rääkimiseks. Kui Michael jõuluõhtul Cookie juurde peole minekuks ümber riietus, tuli ema tema tuppa.

"Kulla Michael – "

"Ema, tead – " Kas nüüd, või mitte kunagi.

"Kullake, ma tahan sulle rääkida seda, mida ma kellelegi pole veel rääkinud. Ma lähen mehele!" *Mehele?* Ema nägi äkitselt väga tütarlapselik välja. Seljas vana šenillhommikumantel, juuksed tavapärase kuklasse seotud krunni asemel lahtiselt õlgadel, nägi ta välja täpselt samasugune nagu tema klassiõed.

"Lähed mehele?"

"Kujutad sa ette, et leidub keegi, kes sinu vana ema tahab! *Ja nüüd tuleb pruut* – " Ema punastas päris tõeliselt. See üllatas teda samavõrd, kui ema oleks teatanud oma kavatsusest Marsile lennata.

"Oh, ema – "

"Kas sa ei tahagi teada, kellele? Kuule nüüd, paku ometi välja."

Onu Spence'ile muidugi. Seda pidaski onu silmas, kui mainis nende kohtumist vana-aastaõhtul. Michaelil oli alati olnud eelaimus, et kindlasti nood kaks abielluvad ühel päeval ja siis hakkavad nad kolmekesi koos suures majas elama. Võib-olla seejärel lõpevad ka tema hirmuunenäod isast ja sellest, milline ta tol viimsel elupäeval välja nägi.

"Ma tean, kellele – "

"Ei, sa ei tea!" turtsatas ema. "Olgu, tarkpea. Kellele siis?"

"Onu Spence'ile!"

"Kuidas sa ometi võid?" nähvas ema vihaselt. "Ma abiellun hoopis kellegi palju etemaga, tõelise aristokraadiga, kelle sugupuu ulatub veeuputus-eelsesse aega. Sinu taipamatus jahmatab mind tõeliselt, sest ta on viimasel ajal nii tihti siin. Peteriga muidugi."

Peteriga! Kadedus rabas Michaelit jalust ja ähvardas ta maha murda. Vastupandamatu inglane, kes neil mitmel korral lõunal oli käinud. Tänupüha ajal oli Binnie kutsunud Peteri kui ühe paljudest "tormivarju saabunud vaesekestest" neile kalkunipraadi sööma. Hiljem oli mees Michaeli ja Peggy Riverside'i parki jalutama viinud, kus tema kuningliku lennuväe munder ning must side silmal piisavat tähelepanu äratasid. Kui ema oli nimetanud, et Peter ka nende jõuluõhtust osa võtab, tekkis Michaelil lootus, et ehk on mees *teda* märganud. "Vanuse poolest sobib ta sulle isaks," oli Peggy vihjanud, kuigi mõlemad pidid ohates tunnistama, et vanus ei lugenud armastuse puhul midagi.

Binnie kallistas tütart. "Tema kosis mind ja mina olin nõus. Kujutad sa ette? Lennuväekomandör Peter Duff-Winters. Sidekriipsuga. Mina saan ka sidekriipsuga nime."

"Aga – "

"Mis aga, nutu-Leenu? Peter armastab sind ka. Ta ütleb, et on *üsna lõbus*, kui saad endale täiskasvanud

tütre. Kui sõda lõpeb, korraldame balli. Elame nii siin kui Inglismaal, ja sina oled muidugi meie juures. Kohtud igasuguste inimestega. Me paneme su mõnele lordile mehele!"

See polnud aus. Mis õigus oli emal juba teise mehega abielluda, kui temal polnud veel esimestki? Kuidas ta saab nendega koos ühes majas elada? Kuidas tutvustab ta Peterile oma lontkõrvadest poisse? Ta silme ette kerkis pilt Peterist ja emast voodis, naermas koos tema üle, kes on ehtne müürililleke.

Alles nüüd taipas Michael ema viimase aja kirglikku soovi madala kontsaga kingi kanda. Need ei olnud jalgadele tervislikumad. Lihtsalt ta ei soovinud olla Peterist pikem. Michaelit hämmastas mõte, et ema suutis sääraste asjade pärast muretseda. Järele mõeldes meenus talle, et ema oli viimasel ajal Peteri juuresolekul üldse kummaliselt käitunud, viskas kingad nurka ja seadis end korvtoolis istuva Peteri lähedusse madalale türgi diivanile, samal ajal mehe poole üles vaadates. Ema oli armunud ja seda ei saanud talle pahaks panna.

Peter Duff-Winters nägi välja nagu segu Leslie Howardist "The Scarlet Pimpernel'is" ja Henry V-st Azincourt'i lahingut kujutavalt maalilt, mis rippus draamaosakonnas – kui muidugi tema silmaside välja arvata. Peteri juuksed olid siidiselt heledad, pikemad kui Ameerikas meestel kombeks, nina peene joonega ja kongus, ainus silm säravroheline. Kas tema musta sideme asemel oli teine silm alles või haigutas seal võigas tühjus, seda oleks Michael hirmsasti teada tahtnud, kuid ta ei julgenud küsida.

Kindlasti oli Peter kõige romantilisem mees, keda Michael oli kunagi kohanud. Tema käitumisviis oli õrritavalt galantne. Teda rabas jalust, kui Peter ütles midagi säärast: "Ma leian, et Michael näeb täna õhtul vapustavalt hurmav välja." Jõulude ajal oli ta kuulutanud: "See kleit on *absoluutselt nõiduslik*." Kui Peggy tema kingitusi vaatama tuli, jahmatas ta mõlemat sellega, kuidas ta nende sigarettidele tuld pakkus ning neile mantlid selga aitas.

Ka mõnel teisel tüdrukul oli kasuisa, kuid ükski neist polnud nii hiilgav kui Peter Duff-Winters. Oodaku vaid, kui nad kõik temast kuulda saavad. Michael ei mäletanud oma isa enam sugugi ja ta oli alati kadestanud tüdrukuid, kel oli isa. Oodaku aga, kui ta neile fotosid näitab ja ütleb, et Peter on sõjaväelendur. Ja Briti aristokraat pealegi!

Abielutseremoonia pidi aset leidma vana-aastaõhtul.

Jõuluõhtul, Michaeli meeleheitliku ootuse viiendal päeval saabus Peter varakult, et kingitused kuuse alla seada.

"Täna tuleb meil vaikne õhtu," oli ema muigamisi öelnud. "Tädi Roxy sõitis pühadeks lõunasse, Bocasse."

"Oh – " Michael püüdis varjata pettumust.

"Oh, Michael." Ema naeris nakatavalt. "Roxy ei unustanud sind. Sulle on siin suur uhke pakk I.J. Foxilt, ja küllap sa juba tead, mis seal sees on."

"Piibrinahast kasukas!" Ta võiks selle maha müüa, et saada raha abordi tegemiseks. Ta võib ju öelda, et kasukas varastati ära.

Michael oleks loobunud kõigist kingitustest, kui asjad oleks olnud vaid nii nagu enne toda õhtut Essex House'is. Miks pidi see kõik temaga juhtuma just praegu, kus ta populaarsust saavutama hakkas. Kaks poissi Cookie Sweetbaumi kuusekaunistamise peolt pidid kohtuma tema ja Peggyga Biltmore'is kell seitse kella all. Nad mõlemad olid kõigest reamehed, aga nad olid pikka kasvu ja ühel neist oli sõber, kes töötas kinos "Paramount" kohanäitajana ja võis nad piletita sisse viia.

Michael lihtsalt pidi kohe tädi Roxy kingituse avama. Kindlasti oli selles ihaldatud piibrinahast kasukas. Ta saab selle juba samal õhtul selga panna. Suurest erutusest ei saanud ta kingituse paela lahti. Peter pidi talle appi tulema. "Jäta raskem osa minu hooleks."

Nii ilusat kasukat polnud ta kunagi varem näinud. Aga rõõm oli enneaegne. Kasukas oli liiga väike.

"Oh, kullake. Ta arvab, et sa oled ikka veel väike tüdruk!" Ema naeris. "Luba ma proovin, kuidas see minu

seljas välja näeb."

Ei, see on minu oma!

Peter aitas kasuka emale selga ning Binnie keerutas ringi, et ennast näidata. See sobis talle oivaliselt, püstkrae säravat nägu ümbritsemas. Kuidas ta ometi võis?

"Kui sa nii väga tahad, võid selle endale võtta!" Sügavalt alandatuna tormas Michael toast välja. Juba see oli küllalt halb, et ta rasedaks jäi. Kas nad tõesti pidid ka veel tema figuuri üle naerma.

"Anna mulle andeks, kullake," hõikas ema teispool lukustatud magamistoaust. "Ma ei tahtnud sulle haiget teha. See on nii Roxy moodi kinkida sulle näidiskasukas. See läks mullegi vaevalt selga."

"Luba mind – " ütles Peter. "Michael, paike, see olen mina."

Michael tegi talle lõpuks ukse lahti, nautides kasutütre uudset rolli, ja eriti Peteri kätt ümber õlgade ning tema nõudmist, et ta oleks hea tüdruk, puuderdaks nina ja tuleks nende juurde söögituppa. Leebunult pitsitas ta end tviidseelikusse ja tõmbas selga Peteri kingitud angoorasviitri kirjaga "Minu armsale sviitritüdrukule. Hip-hip-hurraa." Sviitris nägi Michael välja nagu tünnike, kuigi see asjaolu ei olnud takistanud Danny Segalit temaga öösel kella neljani kaelakuti istumast. Ta oleks peaaegu Dannylgi lasknud lõpuni minna – sest mis luges see kõik nüüd enam? –, aga Michael taipas, et poiss seda tegelikult ei lootnud. Kõigele vaatamata oli ta "korralik" tüdruk.

Järgmisel hommikul Michael oksendas. Kui ta käed vastu kõhtu surus, tundis ta liikumist.

"Juba liigutab!" soigus ta Peggy juurde jõudes.

"Need on gaasid. Sa sõid eile õhtul liiga palju. Kogu see ports šokolaadikooki karbonaadi otsa."

"Ma ju ometi tunnen!"

Peggy surus kõrva vastu sõbranna kõhtu. "Suur jumal – sul on õigus. Täitsa elus ja muudkui korrutab: "Lase mind välja, lase mind välja-aaa.""

"Käi põrgu!" karjus Michael.

Rockefeller Plazas uisutamise asemel jäid nad Peggy

juurde. Terve Coonihanide perekond oli Port Washingtoni sugulastele külla läinud, nii et neil ei olnud mingit segamist karta, kui nad katsetasid iga võimalikku moodust Michaeli soovimatust koormast vabastamiseks. Kõigepealt sõi ta ära purgitäie hiniinitablette. See tekitas üksnes rõhitsusi. Siis istus ta keevkuuma vanni, rüübates samal ajal kodust salamahti kaasa toodud džinni. Kahe tunni jooksul lisas Peggy kuuma vett juurde, tema aina higistas ning tundis end kehvemini ja kehvemini, kuni lõpuks minestas. Hirmust, et sõbranna võib ära uppuda, katsus Peggy teda veest välja sikutada, aga kui see ei õnnestunud, jätkus tal oidu vesi vannist välja lasta ning katta Michael käterätikute ning ema vatitekiga.

Toibunud ja õnnetu Michael ajas end turiseisu ning asus meeleheitlikult kõigest jõust jalgrattasõitu tegema. "Ma ei jaksa enam!"

Peggy ei jätnud jonni. Ta laskis Michaelil köögitaburetilt maha hüpata, et sisemust raputada. Ta sundis Michaeli dušši võtma mingi lilla vedelikuga, mille Bonilla oli ühelt Harlemi ämmaemandalt saanud tookord, kui Peggy arvas, et on omadega sees. Kui ainult Bonilla seal oleks olnud. Aga ta oli pühadeks Newport Newsi oma mereväelasest abikaasa juurde sõitnud.

Viimseks abinõuks segas Peggy talle piima magneesiumi ja tubli annuse lahtistiga. "Nõbu Molly ütleb, et kui sa oled sedapsi, ei tohi lahtistit võtta."

Oh, palun! See kõik oli nii ebaaus. Nüüd peab ta piibrinahast kasuka pandimajja viima ning panema end kirja mõne New Jersey arsti juurde, kelle visiiditasuks on kakssada dollarit väikestes rahatähtedes, ning kes seob sul silmad kinni, et sa teda hiljem ära ei tunneks. Temal ei vea, sest ta ei saa minna mõnda üksildasse majakesse nagu Mary Astor filmis "Suur vale" ning tuua oma lapsuke seal ilmale, et anda ta siis Bette Daviesele, kes oli parem inimene ning armastas tõepoolest George Brenti. Miks nad mõlemad üldse George Brenti armastasid, jäi Michaelile mõistatuseks. Van Johnson meeldis talle hoopis rohkem.

"Kas sa Jinky Tarafellot mäletad?" küsis Peggy. See juhtus just enne seda, kui ta Julia Richmani nimelise keskkooli lõpetas. Jinky nägi välja justkui kaheteistaastane, ema oleks ta maha löönud, kui ta oleks suud värvinud või kõrge kontsaga kingi kandnud, aga see ei takistanud teda rasedaks jäämast. Ta oli lapse emale andnud ning sõjatehasesse tööle läinud. Michael pidas aru, mida tema ema tulevasest lapsest arvab, kuid eriti kainestavalt mõjus taipamine, et neljakümne üheselt võiks vastne pruut ka ise veel lapsi saada.

Ja aasta viimasel päeval, ema pulmapäeval ning üheteistkümnendal kannatuspäeval kaalus Michael Belsize kõike uuesti ning keeldus veel kord ainuvõimalikust lahendusest.

"Räägi Lennie'ga ja abiellu temaga!" ütles Peggy.

Ei räägi. Ta oli terve elu unistanud abiellumisest ja kui see aset leidma pidi, siis ihkas ta, et see oleks kombekas ja sünnis kurameerimise ja ametliku kihlumisega ning pidudega, kingituste toomisega ja veimevakaga ning kaasavara muretsemisega, kõigi nende eelnevate tegemistega enne ametlikku tseremooniat ja seejärel hiiglasuurt vastuvõttu hotellis "Ambassador" või "Astor Roof", kus on orkester ning kus ema ja Bonilla ning tädi Roxy nutavad ja Peggy Coonihan on tema pruutneitsi. Seda ta ihkas ja seda peab ta ka saama. Ta ei lase ennast sellest ilma jätta, nagu ta oli ilma jäänud igasugu muudest asjadest.

Majandusliku depressiooni tõttu oli ta ilma jäänud õnnelikust lapsepõlvest. Ta ei mäletanud suurt midagi uhkest majast Gramercy Parkis, kus olid ülemteener ja toatüdrukud, kuid ema jutustas talle väsimatult vanast heast ajast, mil eriti olulist rolli oli etendanud toatüdruk Bonilla, kes triikis tema tillukesi organdiist kleidikesi. Juttu illustreerisid muidugi ülesvõtted, kõige enam meeldis talle foto, kus nad kõik olid onu Spence'i autos, emal kasukas seljas ja kellukesekujuline kübar sügavalt silmadele tõmmatud, tema ise kapotil seismas.

Sel ajal kui teistel lastel olid isad ja kodud, käis tema koolis, võti paelaga kaelas, pidevas hirmus varaste ja

sokiaukude ees, mis ajasid ema raevu. Ka viieteistpennised sokid olid neile hirmkallid.

"Kui sa olid väike, siis oli sul iga kleidi juurde sobiv paar sokke ja juuksepael samuti. Me võtsime värvipliiatsid ja joonistusvihiku isa autosse kaasa ja autojuht sõidutas meid loomaaeda ning ootas seni, kui ma sind karussellile viisin ja sul oravaid toita lasksin."

Ema lood sünnipäevapidudest ja teejoomisest lastetoas ning hoidja Goodingi karmusest segunesid tema enda ebamääraste mälestustega, nii et ta ei suutnud enam eristada enda mälestusi ema omadest.

Kas ta tõesti oli seisnud valgel klaveril, pidžaama seljas, ning laulnud "Kas pole ta kena"? Kas oli vanaema Belsize tõepoolest kinkinud talle paki väärtuslikke aktsiaid, mis oleksid ta sõltumatult jõukaks teinud, kui poleks krahhi tulnud? Oli see tõesti tõsi, et emast oleks saanud filmistaar, kui ta vaid ise oleks tahtnud?

Tema ainsad selged mälestused pärinesid toast, kus nad kolmekesi elasid siis, kui ta lasteaias käima hakkas. Ta mäletas, kuidas ema karjus ja teda lõi, kui ta kogemata piimapudeli põrandale katki pillas, ja seejärel nutma hakkas ning andeks palus, ning kuidas tädi Roxy ostis talle mingid kingad ning mängis temaga pärast kooli oma kodus kaarte, kuidas nad siia korterisse kolisid ning nende elujärg tasapisi paranema hakkas.

Nad ei olnud enam nii vaesed kui enne, kuid tänu sõjale pettasaamise tunne püsis. Igal hommikul Seitsmendalt avenüült metrooga Barnardisse sõitmise asemel oli tema lootnud lõputunnistuste kätteandmise pidulikku tseremooniat heakorrastatud ülikooliterritooriumil pühapäevaste jalgpallimatšide ja krüsanteemidega ja üliõpilasühendustega, tohutu hulga sviitrite ja amulettkäevõrudega ja maani tüllkleitidega. Michaeli unistustes kõrgema hariduse omandamise käigust oli väga oluline osa täita kõrgemast seltskonnast pärit punase kabrioletiga noormehel, kes temasse armub ja ta jõuluks oma vanemate luksuslikku maamajja viib.

Sõda oli alanud valel ajal. Kui ta oleks viis aastat vanem, oleks temast võinud saada sõjakorrespondent

nagu Marguerite Higginsist ning ta oleks võinud sõita igale poole: Londonisse, Pariisi, rindele. Poseerida meeste keskel, välimunder seljas ja elegantne kiiver peas. Muidugi juhul kui ta mõnel räpasel New Jersey köögilaual enne hinge ei heida, ei lase ta ennast enam eales lõksu püüda. Ema ütles, et sõda lõpeb varsti. Kohemaid, esimesel võimalusel kavatses ta rändama minna, kuhu iganes laevad ja rongid sõidavad. Ta ihkas armulugusid võõrast rahvusest meestega ja tormilisi seiklusi maailma igas nurgas. Pärast neid kirjutab ta sääraseid romaane, nagu näiteks "Igavesti sinu, Amber" ja saab rikkaks ning kuulsaks ja ostab endale ise kasukaid, mis on talle parajad.

Ta veel paneb mehi kannatama! *Kan-na-tama!* Nii nagu Rita Hayworth ja Lana Turner neid kannatama panid. Kui ta sellest supist kuidagi pääseks, ei laseks ta eales ühelgi mehel ennast ära kasutada, ei Lennie Colemanil ega ka kellelgi teisel. Ta tahab olla säärane nagu tema ema. Tugev. Kui ta ainult julgeks emale Lennie'st rääkida. Tegelikult ei karda ta ju oma ema. Muidugi ei meeldiks emale mõte Michaeli andumisest mõnele poisile, aga igal juhul ei tormaks ta ummisjalu preestrit tooma, nagu Peggy ema seda tegi.

Asi oli selles, et emale ei meeldinud isiklikest asjadest rääkida. Pikki aastaid ei suutnud Michael end kokku võtta, et temalt küsida selgitust tolle ammuse öö kohta üüritoas. Michael oli siis umbes seitsmeaastane ja ärkas äkitselt. Algul arvas ta, et tegemist on järjekordse hirmuunenäoga. Toa teises otsas voodil lamas ema. Tume kogu kummardus tema kohale ja ütles Bonilla häälega: "Kusskuss. Kohe saab kõik korda." Lambile oli käterätik varjuks seatud. Põrandal ema voodi kõrval seisis pesukauss. Michael nihutas end ja voodivedrud krägisesid.

"Jumaluke – "

Bonilla pööras ümber. Michael kangestus ja sulges silmad, julgemata neid uuesti avada.

"Kas ta ärkas üles? Ta ei tohi näha."

"Kõik on korras, kullake. Ta magab."

"Spen-cerrrrrr – " See oli ema hääl, kuid ajas hirmu

peale.

"Pinguta. Nüüd pinguta." Bonilla kordas neid sõnu üha uuesti, saatjaks arusaamatud helid, mida Michael määratleda ei suutnud, justkui luksumine, mida taltsutada üritatakse, kuni kostis võidukas sosin: "Kõik on *korras*, kullake. Kõik on korras!"

Mõne aja pärast kuulis ta ema küsivat: "Kumb see oli, Bonilla?"

"Katsu nüüd rahuneda. Püüa magama jääda."

"Palun sind väga. Ütle mulle. Ma tahan teada – "

"Ära räägi. Joo parem seda."

"Kumb see oli?" Ema hääl oli äkitselt läbilõikav ja kile.

"Sa äratad Michaeli üles – "

"Kumb see oli?"

Leebelt ja vaikselt kostis Bonilla suust: "Poiss."

Mälestus vallandas uue hirmu ja vihasööstu. Ainuüksi mõtegi sukkadele ja sukahoidjale tekitas vastikust. Ta pani selga vateeritud hommikumantli, mis oli tema paljale rinnale liiga kitsas, ja läks paljaste jalgade patsudes söögituppa. Keskpäev oli peaaegu käes. Emale ei meeldinud, kui ta niiviisi ringi kõndis. Üksnes talupojad käivad paljajalu. Ema välimus oli alati laitmatu. Aga mis emal sellest? Tema on see, kes abiellub.

"Kuule, laiskvorst. Ma lootsin, et sa tuled mulle appi." Binnie luges lauahõbedat, seadis nuge-kahvleid ja taldrikuid virnadesse. Kell kolm pidid saabuma palgatud kokk ja abilised ning ema tahtis selleks ajaks valmis olla. "Näe, seasink on juba kohal ja ootab." Michael oli päris unustanud prae, kõige pirakama Virginiast pärit singitüki, mida eales nähtud; see oli kingitus musta turu lihunikult. Lihatüki kõrval märkas ta kaussi ananassimehuga, korvikest küüslauguküüntega ja kotti pruuni suhkruga. Seda tegevust oli Michael lapsepõlvest saadik armastanud, pikkida pehmet, rasvast liha küüslauguküüntega, torgata käed kaussi ja patsutada peoga ühtlaselt ananassiputru laiali, küüslauguküüned mehu all nagu kiviklibu, ja mis veel kõige mõnusam, tunda pruuni suhkrut krõbisemas küünte all, kui ta seda ananassile raputas ja see tema silme all tumedaks muutus.

"Emps – "

"Mis on?" Nad olid söögitoas kahekesi, see oli suurepärane võimalus.

"Ma olen – nojah, ma olen hädas, ema."

" – kolmkümmend, kolmkümmend üks, kolmkümmend kaks – tont võtaks, sa ajasid mind sassi. Mis siis juhtus, kas pruun suhkur sai otsa või? Kuule, loe uuesti üle. Vaata, kas kõiki on kolm tosinat."

Kõrvaltvaatajal oleks tekkinud raskusi otsustamisega, kumb neist on ema, kumb tütar, eriti kui nende väljanägemist silmas pidada. Nagu alati heledapäisel ja saledal Binnie'l oli seljas kombinesoon, mille ta oli lasknud õmblustöökoja tüdrukutel spetsiaalselt Winston Churchilli riietust silmas pidades endale valmistada, juuksed laubal kohevasse pompaduurlainesse seatud ning kuklal musta sametpaelaga hobusesabaks kokku seotud. Vastandina emale küürutas Michael laua kohal, seljas matroonlik hommikumantel, mille vateering lisas veelgi kogukust tema lopsakale rinnale ja vormikatele puusadele, sassis tumedate juuste pahmakas oli klambriga kuklasse kinnitatud. Michaeli silmade all olid tumedad rõngad, nägu muretsemisest tursunud, samas kui ema meikimata näonahk oli pingul ja õhetav, üksnes paar õrna kurdu silmanurgas vanust tunnistamas.

"Mis sa täna õhtul selga paned, ahvike?"

Michael kehitas õlgu.

"Kuule, sa peaksid oma juustega midagi ette võtma. Need näevad sul välja justkui põrandahari. Peter kutsus paar sõpra külla. Lõbusad naljamehed, nagu nad endid nimetavad. Kaks neist on üle kahekümne, nii ta ütles. Just Michaelile sobivas vanuses, need olid ta sõnad. Näed, kuidas ta sinule mõtleb. Ma olen lausa armukade. Nii et lõpeta nüüd see mossitamine. Ma tahan, et sa ennast kokku võtaksid ja särama lööksid."

"Emps – "

"Sa tead, et ma ei kannata su mossis nägu, justkui oleks keegi surnud. Tee kohe mõistlik nägu pähe. Täna on mu pulmapäev, täna on vana aasta viimane päev. Sina aga näed välja nii, justkui viidaks sind elektri-

toolile. Nüüd aga, taeva pärast, ütle mulle kohe, mida sa õhtul selga kavatsed panna?"

Michael üksnes põrnitses sõnatult.

"Kas sa ei tahagi siis veetlev välja näha?"

"Ma tahan hoopis vastik välja näha."

"Oh, lapsuke – " Binnie jättis töö pooleli ja astus tütre juurde. "Mida sa ometi räägid? Sa oled kakskümmend aastat vana. Sa oled loomu poolest veetlev. Mina olen vanamoor. Kuidas ma tahaksin, et mul oleks samasugune nahk nagu sul – ja säärased rinnad. Tead, Peter nõuab, et ma kaalus juurde võtaksin. Ta ütleb, et ma olevat liiga kondine – "

Kuigi Binnie püüdis seda varjata nii hästi kui oskas, taipas ta Michaelile heidetud pilgust, et poleks pidanud seda ütlema. Ta ju teadis, kui väga püüdis Michael kaalus maha võtta. Riiete ostmine sarnanes õudusunenäoga. Kolledžirõivad sobisid poisilikele tüdrukutele, mitte talle. Volditud seelikus Michael nägi välja justkui mustapesukott, veel hullem oli pilt, kui ta meeste püksid jalga tõmbas ja sinna peale üleskeeratud käistega särgi pani. Kord kui tal oli seljas vähemalt neli numbrit suurem valge lohmakas pluus, oli üks poiss talle öelnud, et ta näeb välja nagu kartulikott, kust kassipojad üritavad välja pääseda. Selle hooaja moodsad seelikud ja kroogitud talupojapluusid nägid tema vormikatel kumerustel välja naeruväärsed. Üldkokkuvõttes oli ta üks suur õnnetus.

Kuigi moes olid hernekeppidena kõhnad tüdrukud, koosnes Michael valdavalt ümarustest. Ka tema nägu ei vastanud sugugi moeajakirjades heakskiidetud iluideaalile. Rauge nagu Šeherezade, kuigi ta ise seda ei tajunud, küps ja sõna otseses mõttes pakatav, tumedad silmad suured ja kergelt viltuse lõikega. Tal oli meelas, täidlane suu, mis juba iseenesest oli paljutõotav. Punase huulepulgaga tugevasti värvitult muutus see paljulubavaks ahvatluseks. Üritades matkida Lauren Bacalli, kammis ta juuksed hirmsa vaevaga paažisoengusse, mis esimese viie minuti jooksul uuesti tõrksatesse kiharatesse kähardus. Lühidalt öeldes nägi Michael Belsize

pidevatele pingutustele vaatamata välja nagu araabia haaremitüdruk, kes on eksikombel kolledžikauplusesse sattunud.

"Sa võiksid mõne minu kleidi selga panna."

"Oh, ema – " Viimane kord oli ta ema rõivaid kandnud üheteistaastaselt, kui täiskasvanute riided talle veel pinget pakkusid.

"Mõelda vaid, et sa olid kunagi kondine ja kõhn. Mis sa sellest oranžikast krepist arvad?"

"Oh, ema – "

"Bonilla keeras terve proovitoa pea peale, et see sulle istuma hakkaks. Kleit sobib sulle, eriti hästi läheb kokku sinu jumega."

"Aga mis sa kollasest taftkleidist arvad? Ma ei mõista, miks see sulle ei meeldi. *Mademoiselle*'is oli täpselt samasugune müügil, kakskümmend üheksa üheksakümmend viis, mina aga sain enda oma Kleini juurest üheksa dollariga!"

"Sa tead, et mulle ei meeldi, kui sa Kleini juures käid."

"Sa tavatsesid alati uhkustada eriti soodsate ostude üle, mis sul Neljateistkümnendalt tänavalt õnnestus teha – "

"Sa ei tohi seda kollast taftkleiti selga panna. Selles näed sa välja nagu maakera. Ära mossita. Kuula mind. Sa ei hakka kunagi välja nägema nagu Lauren Bacall, nii et unusta see ära. Sa oled ilus hoopis teistmoodi. Meelas. Poisid jookseksid su järel nagu hullud, kui sa ennast vaid sirgu ajaksid ega käiks ringi säärase näoga, justkui oleksid äsja kaotanud oma parima sõbra."

Kui Binnie ei oleks seda tüdrukut sünnitanud ega näinud teda kasvamas ja märganud tema sarnasust Fritzuga, poleks ta eales uskunud, et Michael on tema tütar. Tema enda Amelia Earharti nurgeline konstruktsioon peab ju olema kusagil peidus selles olendis, kellel rinnad hakkasid kasvama üheksaselt, kes vajas rinnahoidjat kümneselt ja kelle plumpsakatele puusadele oli peaaegu võimatu sukahoidjat leida. Vanaema Idal oli tütarlapsena ilmselt samasugune figuur nagu Michaelil. Ehk oli siin tegemist semiidi pärandusega, mis kol-

mandas põlves tema tütart Saalomoni ülemlaulu vormidega varustades välja lõi.

"Ma palun ainult, et sa oranži kleiti selga prooviksid. Ma ju ei soovitaks seda, kui see sulle ei sobiks. Täna on minu pulmapäev. Kas sa ei arva, et mu tütar peaks ka kena välja nägema. Mis sa oma juustega kavatsed ette võtta?"

Nüüd. Nüüd oleks Michaelil paras aeg öelda, et rasedus muudab juuksed sorakaks. *Rasedus?* küsiks ema. *Jah, ema, tead, asi on nii, et –*

Selle asemel võttis Michael klambri juustest ja tõmbas salgu üle silma. "Veronica Puddle."

Binnie naeratas ja loetles mõttes korraldamist vajavaid tegemisi. Tuhat asja tahtis veel õiendamist. Peter pidi Briti konsulaadi kaudu kasti alkoholi muretsema. Bonilla nõbu Hattie lubas Long Islandi farmist kanu tuua ja need ära moorida, ning kui see ka palgatud abilistelē ei meeldi, tuleb neil sellega leppida.

Portselan, klaasid, küünlad, lilled ja muidugi õhupallid. Õigel vana-aastaõhtul peavad alati olema õhupallid. Jumalale tänu, et Bonilla täna õhtupoolikul Newport Newsist tagasi jõuab. Sündinud administraatorina oskas ta kogu vabriku ümber oma väikese sõrme mässida. Kui abilised ninakaks lähevad, saadab ta Bonilla neile kallale. Siis meenus talle, et ta pidi ka veel kompanii peole jõudma. Tal poleks tarvitsenud õmblejatele jõulupreemiat maksta, aga seda ta oli teinud ning nüüd tahtsid töötajad Binnie'le head ja õnnelikku uut aastat soovida, vein ja koogikesed saadi tänutäheks Gail Bermani vennalt, kes töötas Waldorfis bankettide korraldamise osakonnas.

Lõpetanud Virginiast pärit praetüki ettevalmistuse, vajus Michael toolile ja hakkas nüril ilmel hõbedasest pähklikausist peotäite kaupa akažuupähkleid suhu ajama.

"Michael! Jumala pärast! Ma arvasin, et sa pead dieeti!"

Tüdruku suu ei seisatanud eales. Mil iganes sa talle otsa vaatasid, sõi ta midagi, või kui ta parajasti ei söönud, siis oli tal suus närimiskumm või krõbistas ta popcorni, lutsutas klaaskommi või limpsis jäätist. Või hoopis mälus lagritsat, paberitükke, nööri või kummipaela. Kõva, pehme, magus, vürtsine – see polnud oluline. Ta pugis kõike, viineripirukaid, rasvapirukaid, bageleid, kooke, marineeritud köögivilja, hikkoripähkleid, kõrvitsaseemneid.

Kui ta oli väike, püüdis Binnie teda võõrutada kombest toppida suu nii toitu täis, et põsed olid lausa punnis. "See ei ole ilus."

Umbes kümneaastaselt tekkis Michaelil teine halb komme, nimelt kummarduda iga kärus istuva beebi kohale ja asuda neid musitama. Emad tulid Binnie'le kaebama. "See on tema emainstinkt. Ta armastab väikseid lapsi," oli Binnie neile selgitanud, kuid omavahel olles käskis Michaelil sellised õrnused lõpetada, sest vastasel juhul ei lubata neid enam mänguväljakule.

Musihulluks oli Binnie teda kutsunud. See komme ei olnud mitte ainult püsima jäänud, vaid ka laienenud kõigile külalistele, kes nende korterisse astusid, eriti meestele.

"Sa oled juba liiga suur, et igaüht kohe kallistama hakata," hoiatas ta tütart, kui too oli kaheteistkümnene. "Poistele ei meeldi liiga vaba käitumisega tüdrukud, kes kohe suudlema kipuvad. Sul tekib halb kuulsus."

Nüüd märkas Binnie tütre kaelal punast laiku.

"Mis see on?"

"Mis asi?" küsis Michael.

"Kas see on maasikas?"

"Ah, ema – "

"Kui palju ma pean sulle rääkima – kui sa ise ennast ei austa, ei austa sind ka ükski poiss."

"Mis kasu on austamisest? Ma ei kavatse niikuinii abielluda."

"Oh, Michael, mina ei jõua enam! Sõõ, mida tahad. Suudle iga viimast kui poissi. Sa oled piisavalt vana, et ise selle üle otsustada, mis sulle meeldib. Aga ära siis minu juurde jookse, kui sul häda käes on."

Michaeli vastuseks oli üksnes hävitav vaikus.

"Kulla Michael." Ema ohkas. "Sa tead, et ma päriselt nii ei mõtle. Ma olen sinust vanem. Olen ilmas kauem elanud ja, usu mind, ma räägin tõtt oma kogemuste põhjal. Nüüd aga tee ennast ilusaks ja lõbutse täna õhtul, kuid pea meeles, mida ma sulle rääkisin."

Michael ootas pärast jõule terve nädala, lootuses, et ükord iseenesest kuidagi laheneb. Ta ei tahtnud seda sugugi tunnistada, kuid emal oli olnud õigus. Ta oli lasknud Lennie liiga kaugele ning nüüd see räpane lurjus ei saada talle isegi jõulukaardikest. Oleks talle paras, kui ta surma saaks. Sõja viimasel päeval, just siis, kui rahu välja kuulutatakse. Põmm! Jaapanlaste viimasest kuulist. Ta saaks siis vähemalt "Dawn Ginsberghi kättemaksu" endale jätta.

Mida lähemale jõudis õhtuse peo algus, seda ärevamaks muutus Michael, mõeldes onu Spence'ile. Võimalik, et onu oli abiellumisest juba teada saanud, aga võib-olla mitte. Michael ei tahtnud mõelda sellele, mis juhtub siis, kui ta keset tseremooniat välja ilmub, ning otsustas talle kontorisse helistada.

Onu sekretäril oli telefonile vastates niisugune hääl, justkui oleks ta äsja naela musti ploome söönud ja need hakkasid parasjagu mõjuma, tema hääl oli ähvardavalt kannatamatu, sellest kumas läbi paaniline alatoon. Tal oli kahju, kuid härra Belsize'i polnud kohal. Räägib tema kõige armsam vennatütar, Michael Belsize, kes on alati hädas. Sekretär kahetses küll, kuid härra Belsize oli väljas. Kas see tähendas, et kontorist väljas või hoopis riigist lahkunud, saadetud täitma mõnd president Roosevelti salajast ülesannet – või oli ta hoopis Armadosse rummitodi jooma läinud?

"Ma ütlen härra Belsize'ile edasi, et te helistasite."

"Ja millal see võiks olla?"

"Niipea, kui ma teada saan, kus ta on."

Väike keelevääratus võib laeva hukutada. Gut wurk, fräulein, te põle välja lobisend ühtegi saladust!

Michael võinuks muidugi ka onu New Yorgi korterisse helistada ja Zu-Zuga rääkida, kuid Zu-Zu oli selgelt mõista andnud, et ta ei soovi Michaeli tädi rolli etendada. Temale oli sõda üksnes tüütu ebamugavus, mis sundis neid Spenceriga loobuma ekspatrieeritu mugavast elust Prantsusmaal ning sõitma lastega Ühendriikidesse. Boulevard Cimiezi viimaste teadete kohaselt olid sakslased lahkudes enamiku mööblist kaasa viinud, aiast oli tehtud prügimägi, maja oli terve, kuigi tugevasti kannatada saanud. Zu-Zu isa saatis tähtsate tuttavate kaudu Prantsusmaale raha, et alustataks korrastustöid.

Michael tundis oma onu, ta võis olla teab kus. Ehitamas barakke kusagil pärapõrgus. Pariisis kindral Eisenhowerile head nõu andmas. Laenatud lennukiga George Washingtoni silla all surmasõlme tegemas. Ta onu oli tõeline kosmopoliit. Michael teadis, et tema hädast kuuldes onu ahastusse ei satuks. Tema aitaks kindlasti. Võib-olla ta isegi teab kedagi.

See polnud aus. Teistel kõigil oli keegi, kelle poole hädas pöörduda. Miks siis temal ei olnud? Miks pidi tema ema praegu abielluma, selle asemel et ihust ja hingest tütrele toeks olla ning öelda: "Ära muretse, kullake, ma korraldan selle ära." Kui ta oleks tõepoolest suurepärane ema, nagu temast arvati, miks ta siis ei märganud, et tütar on hädas, et midagi on viltu? Kui su lihane ema ka ei märka, et sa oled pigis, siis pole mingit mõtet talle öelda: "Palun vabandust, ema, ma tean, et sa abiellud täna, aga ma ootan last."

"Armando" ülemteener ütles, et härra Belsize lahkus mõne minuti eest. Nii et ta siis ikkagi oli linnas. Tähendab, et tema ilmumine vana aasta ärasaatmise peole oli täiesti tõenäoline. Muidugi ka ilmumatajäämine. Polnud mingit võimalust ette ennustada. Michaeli ainsaks lootuseks oli see, et ta saabub pärast abiellumistseremooniat.

Šokolaaditahvlit mugides seisis Michael magamistoa akna juures yiieteistkümnendal korrusel, talvises hämaruses avanev vaade sarnanes sinakashallile freskole, Hudsoni jõgi nagu tuhm satäänkangas. Riverside'i pargis kõrgus Üheksakümne esimese tänava mänguväljaku kohal sõdurite ja madruste monument, mänguväljaku kiigepostid ja juuspeened laudkiiged meenutasid suveõhtut, kui Kaljukassi klubi oli kutsunud ta liivaluidetele.

Teised tüdrukud olid hoiatanud teda, et ärgu mingu. Kaljukassid olid jultunud. Veendunud selles, et tüdrukud olid talle kadedad, sest temal oli juba rinnahoidja, neil aga mitte, läks ta kaasa poistega, kes ei raisanud aega ja asusid kohe asja kallale, üritades teda liiva sisse pikali lükata. Ta oli nii valjusti karjuma hakanud, et poisid ta lahti lasksid.

Nina vastu aknaklaasi surunud, nägi ta otse all bussipeatust, mis jäi Drive'i idapoolsesse külge. Ta pidas aru, kas raske metallist bussipeatuse märk on endisel kohal. Tihtipeale bussist maha astudes nägi ta märki ja mõtles, kas see on sama, mis talle tol ajal, kui nad sinnakanti kolisid, pahanduse kaela tõi.

2. peatükk

"Pinguta nüüd, Peggy! Lükka!"

"Pinguta ise, kui tahad. Ma ei jaksa!"

"Tee kiiremini või muidu saadakse meid kätte."

"Tee ise kiiremini. See oli sinu mõte, mitte minu oma."

Tumedad tedretähnid, vasksed lokid lehvimas, põlved armikorbaga kaetud, pingutas Peggy Coonihan oma kaheksa-aastase keha iga rakuga nii kuidas jõudis koos Michaeliga bussipeatuse märki sikutada. Kõnnitee prakku sattudes lõi märk ohtlikult kõikuma ja vajus küljeli, libisedes Peggy'l käest.

"Kobakäpp!" nähvas Michael ja vaarus märgi raskuse all. Koos märki toetades suutsid nad kogu jõudu appi võttes märgi püsti ajada. "Nüüd veeretame seda. Veeretame seda küljelt küljele."

Sel moel veeretasid nad märgi bussipeatusest eemale ja ümber nurga Üheksakümnendale tänavale. "Jeesus, Maarja ja Joosep!" Peggy lõi risti ette ja võttis valvelseisangu. Kolm nunna lähenesid neile, Drive'ilt puhuvas tuules paisusid nende rüüd kurjakuulutavateks purjedeks. Michael soovis, et tal jätkuks julgust risti ette lüüa. Aga ta polnud katoliiklane ja Peggy oli teda hoiatanud, et kui ta seda teeb, lööb välk ta maha.

"Tere hommikust, õde!" Peggy nõtkus põlvist.

"Tere hommikust, tüdrukud," vastasid nunnad koraga.

"Seda tüdrukut ma tunnen, ta on kolmanda klassi kõige suurem lobamokk." Üks nunnadest viibutas Peggy suunas sõrme.

"Margaret Bridget Coonihan, õde." Tüdruk tutvustas

ennast.

"Aga tema? Kas sina ei käi Pühitsetud Nime koolis?"

"Ta ei ole katoliiklane, õde. Ta käib üheksakümne kolmandas koolis," vastas Peggy tema eest. See sobis talle hästi. Michael kartis nunnasid. Ta haaras kaitset otsides mantlinööbist kinni kohe, kui ta mõnda neist nägi.

"Mis te märgiga peale hakkate?" Nunnad kogunesid märgi ümber.

"Üks mees bussikompaniist käskis meil see enda hoolde võtta," teatas Peggy põlevail silmil. "Ta ütles, et tuleb kohe tagasi ja annab meile viis senti."

"Ja mis sa viie sendiga teed?"

Peggy naeratus oli täiesti õnnis, tema pea ümber võis peaaegu pühapaistet märgata. "Ma panen selle vaeste korjanduskarpi, kui ma homme hommikul missale tulen." Nunnad patsutasid teda pealaele ja jätkasid oma teed.

"Sa valetasid. See on ju patt."

"Mul olid sõrmed risti."

Kaardilt oli näha, et Riverside Drive ja West End Avenue kulgesid teineteisega paralleelselt ja sama võis öelda ka suurte, uhkete korteritega majade kohta, mis neid ääristasid. West Endi või Riverside'i aadressiga majadel oli livrees valgete kinnastega uksehoidja, kel vihma puhuks käepärast suur must vihmavari. Esiuks oli uhke, majaesine rentsel enamasti ehisvõrega kaetud. Maja fuajees avanes suurejooneline vaatepilt antiikse mööbli, kristall-lühtri ja marmorpõrandaga, mis hinnaliste kingade kontsade all vastu kajas.

Erinevalt nendest koosnesid Riverside Drive'i ja West End Avenue vahelised kõrvaltänavad peamiselt vanadest punakaspruunist liivakivist mitmesuguse lagunemisastmega majadest. Ehitatud sajandivahetusel, kui linn põhja ja lääne suunas laienes, kuulusid vähesed neist veel ühele-kahele perekonnale. Ajahambale lisandunud depressioonist tingitud majanduslik surutis oli põhjuseks, miks enamik neist oli kohandatud üürimajadeks, kus sai üürida tube nädalaks või kuuks, kusjuures tasu

taheti sularahas ette.

Neis majades puudus köök ja omaette vannituba. Söögikeetmine toimus ühe plaadiga elektripliidil või priimusel. Kiiresti riknevaid toiduaineid, nagu piim ja munad, osteti väikestes kogustes ning neid hoiti aknalaual.

Just ühes säärases masendavas hoones elas ka Michael Belsize emaga. Kõigest paari jala kaugusel Riverside Drive'ist eksisteeris nii sotsiaalselt kui ka majanduslikult täiesti teistsugune maailm. Nurgapealsete kindluste uksehoidjad tegid vahet "oma" ja kõrvaltänavate laste vahel, peletades viimaseid eemale, kui nad keksumängutuhinas või palli vastu seina põrgatades liiga kaugele sattusid.

Peggy perekond elas samasuguses majas Üheksakümne neljandal tänaval Broadway ja Amsterdam Avenue vahel. Nemad asusid üheksakesi kolmetoalises omaette köögi ja vannitoaga korteris.

Kui tüdrukutel tuli mõte bussipeatuse märk minema tassida, ei olnud kumbki sellele mõelnud, kuidas nad märgi trepist üles saavad. Varandust vastu treppverandat toetades üritasid nad seda altpoolt tõugates üles saada, aga märk hakkas veerema ja raksatas kõnniteele, sekundi murdosa jooksul jõudsid nad alt ära hüpata.

"Mis te teete?" Kaks suuremat poissi, põlvpüksid jalas ja sviitrid seljas, seisid ja jälgisid neid. Tüdrukud tegid näo, et ei märkagi neid. Nad olid mõlemad märgist kinni haaranud ja püüdsid seda nüüd esimesele astmele veeretada. Praeguseks Michael juba kahetses nende ettevõtmist. Isegi kui nad märgi verandale saavad, on nende toani veel kaks trepivahet ning pikk koridor.

"Hei – kas te ei tea, et see on kõigi oma? Mis te selle märgiga teete?" Poisid lonkisid lähemale. "Mis te sellega teha tahte, ah?"

"Minge koju. Ema ootab teid," sisistas Peggy, nägu nii punane, et tedretähnid tundusid kahvatuvat.

"Kuulge, me aitame." Poisid võtsid märgi ja tirisid selle trepist üles. Itsitades ja teineteisel käest hoides järgnesid Peggy ja Michael neile.

"See on meie oma. Ärge katsugegi seda pihta panna," hoiatas Peggy, pead õlgade vahele tõmmates ja erutusest hambaid kokku pigistades.

"Kes siin elab?" tahtis suurem poiss teada.

"Michael," vastas Peggy.

"Michael? Kas see oled sina või?"

"Jah."

"Kas sa oled poiss?"

"Ei, ei ole – ma olen tüdruk!" Selle kinnituseks raputas Michael ägedalt pead, nii et pikad tumedad juuksed lehvisid.

"See on poisi nimi."

"Ei, ei ole. Mu emme ütleb, et see on väga peen nimi ühele tüdrukule."

"Võib-olla su emme valetas sulle. Võib-olla oled sa hoopis poiss."

"Ta on tüdruk mis tüdruk!" Peggy trampis jalgu vastu maad ja pani käed puusa. "Ta on minu parim sõber!"

"Kas tõesti? On või?" Nad olid kolmandale korrusele jõudnud ning liikusid piki kitsast koridori edasi.

"Tõesta seda!" torkas teine poiss vahele.

"Just, tõesta seda." Tema sõber haaras sõnasabast. "Tõesta, et sa oled tüdruk."

"Ma olen tüdruk! Küsi ükskõik kellelt."

"Ta on tüdruk!" Peggy hääl muutus erutusest kilavaks ja ta hakkas tobedalt itsitama. "Ta *on*, ta *on* – tüdruk."

"Ära vassi siin midagi. Michael on poisi nimi. Kõik teavad seda!" Neist mõlemast jultunum haaras Michaeli juustest kinni ja rebis need kukla taha. "Pikad juuksed ei tee veel kellestki tüdrukut. Kuule, Timmy, võib-olla ta varjab midagi. Ehk on ta poiss, aga varjab seda."

"Ma olen tüdruk. Ausõna olen. Mul on kolm nukku, tead sa mis."

"Michael on tüdruk ja teie olete väga pahad poisid!" Nüüd imiteeris Peggy nunnasid. "Poistel on riist, aga tüdrukutel ei ole! Ja Michaelil ei ole seda, vat mis."

"Just-just! Tõesta seda."

"Tema näitas mulle enda oma ja mina näitasin talle enda oma, kas tead. Vannun ristimärgi nimel ja tabagu

mind välk, kui ma valetan."

Poisid sosistasid isekeskis ja nügisid teineteist. "No-jah, võib-olla me usume sind, aga võib-olla mitte. Las ta parem ise näitab meile. Meile ei meeldi, kui mõni poiss plikat mängib." Nad jõudsid Belsize'ide toaukseni.

"Minu emme ei luba mul kedagi sisse lasta." Binnie oli rääkinud rohkemgi, hoiatanud last võõraste eest, maalinud jubedaid pilte pussitamisest ja kägistamisest ning vihjanud õudsetele tegudele, mis on liiga hirmsad isegi neist rääkimiseks. Ta oli sundinud Michaeli lubama, et ta ei lähe kunagi kellegagi kaasa, ei mehe ega naisega, kes pakuvad talle kommi, jäätist, küpsiseid, viineripirukaid, kinopiletit, nukku või mida iganes, ning et ta ei lase end viia kusagile, ei keldrisse, koridori, autosse, ja kui keegi katsub seda jõuga teha, peab ta täiest kõrist kisendama hakkama.

"Ära karda. Me ei tee midagi paha."

"Ja-ah," lisas tema kaaslane. "Me ei kavatse mitte midagi paha teha."

Michael keeras ukse lahti. Enne kui tüdrukud neid takistada jõudsid, veeretasid poisid märgi sisse.

"Ema lööb mu maha."

"Kuule, kus su ema on."

"All-linnas."

"Aga isa?"

"Surnud. Ta isa on surnud." Peggy viskus lustlikult ühele ülestegemata kušetile. Nüüd, toas olles hoidsid poisid teineteise lähedale ja vaatasid ebalevalt ringi. Pikem poiss kõnetas Michaelit. "Kuule sina. Kas sa oled ikka kindel, et sa oled tüdruk?"

"Ma ju olen tüdruk, vaata!" Kulunud tualettlaual seisis ülesvõte kolmeaastasest Michaelist, tärgeldatud kleidike seljas, hiiglasuur lehv silmale vajunud.

"See ei näita midagi. Michael on poisi nimi ja sa pead tõestama, et sa ei ole poiss. Viska pikali. Hakkame arsti mängima."

"Sa pole mingi arst!" Peggy viibutas süüdistavalt sõrme.

"Kes ei ole?" Poiss pistis käe tasku ja tõmbas välja

marlirulli, mille külge oli kinnitatud kaks haaknõela. "Näed? Mul on alati side kaasas – hädavajaduseks. Nüüd heida aga pikali, noor daam," jätkas ta arsti kõnepruuki matkides.

"Ei!" Michael ajas alumise huule õieli. "Sa ei saa mind käskida. Ja kõik."

"See on ju mängult. Me ainult mängime arsti."

"Mina olen patsient," pakkus Peggy. Poisid seisid justkui naelutatult, kui Peggy kušetile viskus. "Mina olen noor pruut ja sina oled arst, ja mul on hirmsad valud ja sina pead küsima: "Oh, vaene proua Connery, mis teil viga on?" ja mina vastan: "Oooooh, mul on kohutavad valud," ja siis pead sina põetajaks hakkama." Ta viipas käskivalt Michaeli poole.

"Parem kaduge siit minema. Ema lööb mu maha."

"See on kõigest mäng. Ole nüüd mõistlik."

"Ema lööb mu maha!" kordas Michael.

Peggy kargas püsti. "Mängime parem võmme ja röövleid! Michael on röövel ja meie läheme teda kinni võtma ja saame alles siis teada, kas ta on poiss või tüdruk. Mina olen politseiülem ja teie olete politseinikud. Võtke ta kinni!" Poisid sööstsid käsku täitma. Nad haarasid Michaelist ja sundisid ta põrandale pikali, hoides kinni tema põtkivatest jalgadest ja kůünistada ihkavatest kätest. "Tõmba tal püksid maha!" Mõlemad poisid hoidsid Michaelit kinni ning Peggy sikutas sõbrannal sinisest saržist aluspüksid jalast. "Nüüd on London, nüüd Pariis, Michaelil püksid jalast siis."

"Ei – ei – EI!" Michael rabeles vastu. Häda oli veel selles, et kummipael oli katki läinud ning ema võttis püksid haaknõelaga vöökohast kokku, praegu aga tegi talle tuska hoopis miski muu. "See pole aus – kolmekesi ühe vastu!"

"Näete nüüd, et ta on tüdruk!" hõiskas Peggy võidukalt.

Kuna kõik oli möödas, lõpetas Michael rabelemise ning teda täitis äkiline uhkustunne selle üle, et ta oli tähelepanu keskpunktis, tema alastus tekitas kõigi kolme nägudel hirmuäratavat aukartust. Eriti poiste

ilme oli hirmunud ja aupaklik.

"Lähme minema," ütles Timmy, teisest arglikum.

"Hull oled või? Me hakkame kohe arsti mängima, eks, Michael?" Ta naeratas avalalt. "Me palume sinult vabandust, Michael. Ei mingit kahtlust. Timmy, vabanda kohe!" Ta väänas sõbra käe selja taha. "Ma teen sulle kõrvenõgest – "

"Palun vabandust."

Ilmselt soovist kõigi tähelepanu endale tõmmata, viskas Peggy end teisele voodile pikali ja ajas püksid jalast. "Kas te mind ei taha vaadata? Mina olen ka tüdruk. Näete?"

Mingil Michaelile arusaamatul põhjusel ei lasknud poisid teineteisest lahti. Eestvedaja Spike pani käed ettevaatlikult Michaeli reitele. "Nüüd ma olen arst." Tema käte puudutus tekitas veidra tunde, nagu siis, kui ta oli väike ja selleks, et ta pissile hakkaks, keerati kraan lahti.

"Tahan pissile," virises Michael.

"Kannata!" käsutas Spike. "Praegu olen ma arst ja sul on valud. Ja mina vaatan kohe järele, mis sul viga on, muidu võid sa ära surra või midagi sellist. Võib-olla on magades pisike hiir sinu sisse roninud!" Timmy müksas vastu sõbra kätt ja itsitas erutatult.

"Ei! Ma ei taha mängida!" Hiire nimetamine tekitas hirmu. Michael surus jalad kokku ja kattis ennast pihkudega.

"Tasa, tasa, väike tüdruk," ütles Spike arsti kõnemaneeri imiteerides ja sikutas Michaeli käsi eemale. "Sa oled sõnakuulmatu. Kui sa niimoodi teed, lähevad su peopesad karvaseks."

"Või saadetakse sind hullumajja," lisas Timmy.

Nüüdseks olid ema hoiatused ununenud. Nii kena oli lesida pikali voodis ja lasta end poistel imetleda, justnagu siis, kui ta oli veel väike ja onu Spence teda suures voodis ringi veeretas, teda kõdistas ja aitas tal kukerpalli teha. See oli palju kenam kui tookord Peggyga arsti mängides. Peggy leidis arstikotist mingi kummist asja ja toppis selle talle sisse. See oli valus ja Peggy nimetas

teda suureks titeks, aga Michael oli ikkagi koju läinud.

Spike surus oma käe tema jalgade vahele. "Kas siit valutab, väike tüdruk?"

"Jes-sas!" Timmy näris huult.

"Kuule, ma ei tee sulle haiget. Ma lihtsalt vaatan järele," ümises Spike, tema sõrmed tegutsesid aina kiiremini. Tunne oli väga mõnus.

"Luba mind ka!" sosistas Timmy. "Ma ei ole kunagi – see tähendab, et ma olen näinud, aga pole kunagi katsunud – "

"Minu kord. Tee mulle ka!" nõudis Peggy.

Spike'i sõrm ulatus üsna sügavale. Michael värises ja tundis põlvi laiali nõksavat justkui konnal. Äkitselt tundis ta sõnulselematut õnneiha, otsekui nälga millegi senitundmatu järele.

"Pista sisse!" käsutas Spike oma sõpra.

"Jes-sas!"

"Pista sisse, sa tobu."

"Mä ei saa – ma pole – "

"Pista sisse!" kiitis Peggy takka.

"Pista sisse!" ühines temaga ka Michael. Aga mida ta pidi sisse pistma? Michael ihkas, et juhtuks midagi, mis leevendaks pinget ja lõpetaks mängu. Justkui peitusemängus, kui see liiga kaua kestis ning otsija tema peidupaigast aina uuesti ja uuesti möödus, teda märkamata. Pinge oli talumatu.

"Olgu, tobu. Kui sina seda ei tee, teen ma ise!" Spike nööpis püksid lahti.

Michael ahmis õhku. "See on *räpane*! Minu ema ütleb, et see on räpane!" Ta tõukas poissi eemale, kuid poiss surus ta pikali ja istus talle otsa, peenis sõrmena püsti. Vaatepilt hirmutas Michaelit. Ta rabeles, et vabaks saada. "Ma räägin emmele ära!"

"Me ju ainult mängime! Mis see muud siis on?" Poiss istus tal otsas, tonksides vastu tema visklevat keha.

"Michael! Kas sa oled toas?" hõikas ema hääl koridorist. "Ma unustasin võtme maha."

"Jeesus, Maarja ja Joosep!" Peggy lõi risti ette ja puges kiiruga pükstesse. Michael lõi enda omad jalaga voodi

alla. Poisid nihkusid neist nii kaugele, kui see üldse võimalik oli.

Binnie tagus vastu ust. "Ma tean, et sa oled toas. Ma kuulen küll. Tee otsemaid uks lahti!"

Tüdrukud puhkesid nutma.

"Michael, vasta mulle või ma kutsun politsei. Michael – kas sa saad rääkida? Jumal küll – vasta mulle otsemaid või sa saad sellise nahatäie, et nädal aega ei istu!"

"Emmm-meee."

Ema häälest kostis kergendus. "Tee uks lahti," käsutas ta juba rahulikumalt. Kujuteldamatu pahanduse eelaimuses õngitses Michael püksid voodi alt ja sikutas need üle paksu tallaga kingade jalga, kingapaeltele ja põlvikutele jäid rippuma villakiud.

"Michael!" Binnie surus täie raskusega vastu ust. Lukk rappus. Kruvi ei pidanud pingele vastu. "Mida sa seal sees teed? Ma ei anna sulle peksa, luban seda. Ma pean ju alati sõna. Mida sa seal sees teed? Mängid tikkudega! Löön sul sõrmed otsast. Kui palju ma olen sind tikkudega mängimise eest hoiatanud. Tee nüüd kohe uks lahti. Ma ei puuduta sind, luban." Just siis kui Michaeli käsi luku suunas sirutus, andis lukk järele ja uks paiskus lahti.

"Emm-mee!" Michael sööstis tillukese toa kõige kaugemasse nurka, üritades end väikese kraanikausi alla peita, silmad hirmust pärani.

Peggy vingus nagu kutsikas, keda pekstakse, niuksudes ja luksudes vaheldumisi. "Me ei teinud midagi. Ausõna."

Poisid kordasid kajana: "Me ei teinud midagi. Ausalt." Nad sööstsid ehmunud Binnie'st mööda ning olid enne kadunud, kui ta ennast koguda jõudis.

"Tulge kohe tagasi, väiksed lurjused. Mida te tegite neile väikestele kullakestele?" Korraga sai Binnie'l mõõt täis. "Ma ei saa ju ühekorraga igal pool olla." Kas Michael siis ei taipa? Ta pidi tööl käima, et kuidagi ots-otsaga toime tulla. "Miks sa ometi mõistlik olla ei või?"

Michael kössitas kitsukeses praos seina ja kraanikausi vahel, nuuksed raputasid tema keha, nina lurises.

Peggy ulgumisest oli saanud vingumine. "Me ei teinud midagi. Vannun seda. Ausalt."

"Kas nad puudutasid teid? Vasta mulle. Kas need väiksed värdjad puudutasid teid näpuotsagagi? Kumbagi teist? Vastake mulle!"

Peggy sööstis Binnie juurde ja haaras tal ümber piha kinni, nagu ta hädas olles oma emaga teha tavatses. Binnie tõukas ta eemale ja astus aegamisi kükitava tütre juurde. Põgenemistee oli nüüd vaba. Peggy jooksis koridori, tõrjumisest solvunud. "Niikuinii – minu ema ütleb, et ma ei tohiks Michaeliga mängida. Ta ütleb, et Michael avaldab mulle halba mõju. Ta ütleb, et kui inimesed elavad üüritoas, siis peab midagi ikka vä-äga halvasti olema." Ta noogutas teadvalt pead. "Sa avaldad mulle halba mõju. Said nüüd!"

Ta näitas keelt ja lippas minema.

"Kullake – " Binnie Belsize surus sõrmed paksu juuksepahmakasse ja sikutas tütre peidikust välja. Ehtsas emarõõmus kallistas ta last kergendustundest, siis keeras tüdruku oma põlvele ja andis talle täiest jõust paar laksu vastu tagumikku.

"Ma hoiatasin sind. Sind oleks võidud tappa. Sind oleks võidud vägistada. Kas sa tead, mida vägistamine tähendab? Sind oleks võidud tappa! Oleks lõigatud väikesteks tükkideks ja visatud prügikasti. Seda juhtub väikeste tüdrukutega, kes ema sõna ei kuula."

Just kõnealusel laupäeval oli Binnie kõigest pool päeva tööl olnud. Tema ametiks oli pika puulaua taga kunstlilledele lehti varre külge kinnitada. Aga masin oli katki läinud, lehed tulid katkised ja muditud. Töödejuhataja oli kõik varretegijad koju saatnud. See tähendas küll kaht kaotatud dollarit sel nädalal, kuid Binnie'l oli hea meel, et laupäeva pärastlõunal varem koju saab. Siis jääb tal aega koristada, pesta mõned riided, võib-olla jõuab ta isegi Michaeli talvemantlit kandiga pikemaks teha. Lapsed kasvavad nii kohutavalt ruttu. Kena väike mantel oli ostetud Harrodsist Londonis. Ta oli selle Beth Ordwaylt välja mangunud. Ka Ordwaydel olid käes kitsad ajad, oli Beth talle rääkinud, kui nad juhuslikult

kohtusid. Bethi tütar oli Michaelist aasta vanem; lausa häbiasi oleks anda tema riided kirikule, kui mõni tuttav neid veel kanda võiks. Kui Binnie Ordwayde Ida Seitsmekümne viienda tänava korterisse rõivapakile järele läks, leidis ta, et Bethi meelest tähendasid rasked ajad ühe teenijaga läbiajamist.

"Minul oli veel valusam kui sinul." Binnie pesi lapse nägu külma veega. Ta kammis tütre paksud mustad juuksed siledaks ja vahetas tema kleidi. See oli üks Ordwayde pruugitutest, kuid isegi see oli rinnust liiga kitsas. Juba kleidile käsitsi tikitud maasikad tegid selle kallihinnaliseks. "Siia sigalasse me ei jää. Lähme välja."

Lapselikus abituses sirutas Michael oma käsi ja laskis emal endale mantli selga aidata. Ordwayde mantel oli kahvatulillat ja pruuni karva pehmest ševiotist sama värvi sametkraega, mida Binnie oli teekannu kohal aurutanud. "Ma pean sind kohviga jootma hakkama," õrritas ta Michaelit, sikutades mantli nööpe eest kinni. Ta oli varrukad nii pikaks lasknud kui võimalik. Mantel nägi kahtlemata hinnaline välja ja meenutas Gramercy Parkis veedetud aegu hulga riidepuudele riputatud kleidikeste ja mantlitega ning tillukeste kingade ja karvaste susside ning uiskudega.

"Oh jumaluke!" Ta kallistas tütart. "Luba mulle, et sa ei lähe kunagi ühegi mehe ega poisiga kuhugi – ei siin ega kusagil mujal!" Michael noogutas. "Ja tead, kiisu-miisu, see Peggy. Minu meelest sa ei tohiks temaga mängida. Ta avaldab sulle halba mõju."

"Ta on minu kõige parem sõber."

Michaeliga piki laupäevast tänavat astudes jõudis Binnie otsusele. Ilm oli ilus. Kolme järgmise nädala üür oli makstud. Tal oli natuke raha säästetud. "Kuule, kiisu-miisu, lähme ja ostame sulle mantli." Nad keksisid piki tänavat edasi, otsekui rõõmust joobunud. Üheksakümne esimese tänava metroojaama jõudes tegid nad trepil aega parajaks, nagu neil tavaliselt kombeks, kuni oli kuulda läheneva rongi mürinat. Siis ruttasid nad pöördväravani, kus Binnie avasse metallmündi pistis ja Michael alt läbi puges, siis sööstsid mõlemad edasi piki

perrooni ja kohe vagunisse, enne kui uksed sulgusid. Vanemad kui viieaastased lapsed pidid sõidu eest tasuma.

Seitsmekümnendal tänaval istusid nad ümber kiirrongi. "Emme, kuhu me läheme?"

Binnie oleks meelsamini läinud Besti, aga oli üldiselt teada, et kui sul on head silma kanga ja detailide suhtes, siis võis Neljateistkümnendal tänaval teha sama soodsa ostu poole väiksema hinna eest. Michael põlvitas istmel, nina vastu räpast aknaklaasi surutud, ning jälgis möödavilksatavaid jaamu, Binnie kaitsev käsi varjuks Michaeli põlvikukannal. Kannad olid väga õhukeseks hõõrdunud. Varsti on neil augud sees. Paksude taldadega kingad olid kulunud, see oli Michaelil ainus paras paar jalanõusid. Teisel pool vahekäiku istus Michaeli-vanune väike tüdruk mugavalt isa ja ema vahel, kõik kenasti riides, ilmselt suundumas meelt lahutama, võib-olla "Childs'isse" einetama ja seejärel Roxysse või muusikali vaatama. *Kui ebaõiglane!* karjus kogu Binnie olemus hääletult. Nii ebaõiglane, et ta peab jälle üksi elama, lisaks veel laps, ning hoolitsema mõlema eest, ning ei mingit abi kelleltki, mitte mingisugust, ei Spencerilt ega muidugi tervelt Belsize'i perekonnalt; see oli paras naerukoht.

Väike käsi sikutas Binnie käekotti. "Nätsu tahan."

"Kui me rongist välja läheme, annan sulle penni." Mitte iial enam ei pista ta nätsupakki endale kotti. Binnie'l tõmbus uuesti südame alt õõnsaks, kui talle meenus too päev Broadway ja Üheksakümne neljanda tänava nurgal paar kuud tagasi, kui Michael aina nuias nätsu, kuni ema andis talle terve paki, mispeale Michael kõigilt viielt liistakalt paberid kooris ning need korraga suhu toppis.

Kuidas Binnie siis seda väikest moondunud nägu naeris. Kui laps oli talle ümbrispaberid andnud, kägrutas Binnie need kokku ja viskas minema. Pisut hiljem meenus talle, et tal oli viiedollarine peos olnud, viis dollarit, millest nad nädal aega elama pidid. Michaelit kättpidi järel sikutades läks ta tuldud teed tagasi, tuh-

nides kõnniteedel ja rentslis vedelevas prügis justkui rämpsuotsija, kutsudes tänavamüüjaid ja möödujaid endale appi rahatähte otsima. Üks tänavakaubitseja ulatas talle kotikese plekiliste puuviljadega. Binnie oli kindel, et mees nägi, kuidas ta raha koos nätsupaberitega minema viskas.

"Nätsuta kinnise suuga. Lehmad mäletsevad, suu lahti." Binnie pigistas peos väikest sooja kätt, kui nad trepist üles Neljateistkümnendale tänavale astusid. *Vaene värvuke.* Mis sellest lapsest saab? Kõik need painajalikud unenäod ja öine voodimärgamine. Päevad läbi tänaval nagu väike huligaan. Nüüd oli järg jõudnud juba poisteni, väikesed räpased lurjused. Kuidas tohtisid nad tema väiksekest sõrmeotsagagi puudutada. Kui ta nad kätte saab, käänab ta neil kaela kahekorra. Maailm on hädaohtlik paik väikestele tüdrukutele. Alles eile oli ta Michaelit nimepidi hõikudes teda tervest Riverside'i pargist otsinud, kuni jõudis alla jõe äärde ja märkas siis punase baretiga väikest kogu vee piiril istumas. Peaaegu kinga kaotades tormas Binnie kaldast alla. Michael istus plangul koos paari kõhetu kodutuga, kes jõest angerjaid püüdsid ja kokkuklopsitud onnides magasid. "Ta on ainult kaheksa aastat vana!" karjus Binnie.

Mehed põrnitsesid teda tõsiselt. "Me ei teinud talle midagi."

Mis saab veel siis, kui ajad raskemaks lähevad? Pisarad põskedel voolamas, ulatas Binnie kodututele kümnesendise hõbemündi. "Palun vabandust."

New York võis ju olla Ameerika stiilne meka, kui Neljateistkümnes tänav välja arvata. See sarnanes pigem idamaise turuga, millele andsid tooni Vahemeremaade külaelanikud, kõnniteedel tunglesid tänavakaupmehed, kostis tingimist, valitses hullumeelne segu pukkjalgadel lettidest, kõrvidest, kärudest ja hobustest. *Proua, ostke soolakringlit ... Veererõngas väikesele neiule.*

Kuule, preili – ... Säästa aega, säästa raha, säästa toitu käepärase Shred-o-Matiga ...

Broadwaylt kuni Union Square'ini särises õhk kauplemisest. Siin tänavamüüjate selja taga asusid ihal-

datavad kaubad, soodsa hinnaga järeletehtud esemed ootamas neid, kel maitset ja teravat silma. Sadu riietusesemeid rippus tihedalt lihtsatel toruvarbadel. Kuhjades kübaraid, käekotte, aluspesu, koolikotte. Komplekte kootud mütsidest ja nende juurde sobivas toonis muhvidest. Igas suuruses kingi, kalosse, toatuhvleid tõotavalt ja paljulubavalt hunnikus. Jalanõud, mida pidi proovima seistes ja näha võis neid põrandale seatud mõranenud peeglitükist.

University Place'i nurgal palkas poolkorrusel asuv pruutpaaride kauplus mannekeene, kes akende taga kõndides katkematut moedemonstratsiooni korraldasid. Otse moepromenaadi vastas ilutses täies ulatuses S. Kleini kaubamaja, kuulus asutus, kus Lehmanid ja Rockefellerid soodushindadega sisseoste sooritamas käisid, autojuhiga luksuslimusiinid ukse ees ootamas. Madam K, nagu vabrikutüdrukud seda äri kutsusid. Nimi kõlas nii, justkui oleks tegemist mõne peene moeka poega.

"Mantel väikesele tüdrukule? Kas mul on teile mantlit!" Enne kui Binnie teda takistada jõudis, vedas väikese tühja erakaupluse omanik nad sissepoole. "Preili Eisenberg – " hõikas ta. "Eritellimuse järgi tehtud mantel noorele daamile."

Mu vaene lapsuke! Michael seisis tema ees, äkitselt arglik, hall villane karakullkraega mantel ulatus tublisti allapoole põlve. Justkui väike orvutüdruk Annie. Lohmakas rõivas tegi tüdruku tillukeseks. Ümarad põsed tundusid äkitselt kahvatud ja lohkus, rõõmsad silmad ettevaatlikud, tugevad jalad peenikesed justkui hambaorgid. Michael nägi välja otsekui immigrandilapsuke, kes on äsja laevast maha astunud. Puudu oli veel üksnes nimesilt.

Preili Eisenberg tõmbas mantli seljaosa koomale, et see kitsam välja näeks. Enne kui Binnie midagi öelda jõudis, tõstis ta paluvalt käe. "Oodake – kuulake mind palun ära. Mantel on pisut suur. Kas te arvate, et ma olen pime? Mitte sugugi. Olen kakskümmend seitse aastat seda ametit pidanud ning kahtlemata ma näen,

et see mantel on suur. Aga, proua – " ta tasandas häält, "teate," ta heitis pilgu ümberringi, justkui pelgaks pealtkuulajaid, "lubage, et ma annan teile head nõu," justkui südamesõbranna. "Tänapäeva lapsed," ta patsutas Michaelit pealaele, "nad kasvavad! Mitte nagu meie ajal. Meie olime kääbused. Ja uskuge mind, arvestades seda, et nad kasvavad kui Jack Oavars, siis on see mantel lausa jumalamuidu saadud."

Binnie tegi juba suu lahti. Preili Eisenberg raputas pead.

"Kuulake mind ära. Te olete elegantne naine, osav näputöös. Nii et teil pole muud vaja, kui teete varrukaid pisut lühemaks, keerate sisse, mitte ei lõika, lõigata ei tohi. Ja milline kangas! See kangas on lihtsalt suurepärane!" Ta tõstis Michaeli käe üles. Binnie katsus riiet. "Miski ei anna sellega võrrelda. Selleks hooajaks keerate ääre sisse. Järgmisel aastal, kui väikseke on suuremaks kasvanud, lasete õmbluse lahti ja teil ongi tuliuus mantel! Uskuge mind, täpselt samasugune mantel on müügil ülalinnas, teate ju küll Besti ja kompaniid. Seal käivad ainult väga peened inimesed – ma ise nägin, ega ma ometi valetama ei hakka, täpselt samasugust mantlit kaks korda kallima hinna eest."

"Mantel on liiga suur."

Preili Eisenberg võpatas, otsekui oleks teda oraga torgatud. Viimast jõudu kokku võttes jätkas ta valulise häälega: "Proua, proua. Teie lapse pärast palun teid. Vaadake mantli voodrit. Kas te olete kusagil niisugust voodrit näinud? Isegi Mary Pickford ei tea säärast tahtagi – "

Piisas vaid pilgust, et Binnie märkaks viletsa õmblusmasina ebaühtlasi pisteid. Praak. Seepärast need mantlid siin pikas reas rippusidki, kõik ühesuurused, parajad vähemalt kaheteistaastastele.

"Emme, emme, vaata – " Michael oli leidnud midagi. "Oh, emme –" hüüdis ta, hääles säärane igatsus ja erutus, mida Binnie tema puhul esmakordselt kuulis. Ta kaisutas süles midagi kohevat ja valget.

Preili Eisenberg ruttas juhust kasutama. "Nii naiselik väike tüdruk. Kui vana sa oled, preili?"

Erutusest pöörane, sikutas Michael endale selga aarde, tokerdunud valge jänesenahkse kasuka, millel oli nööbitav keep, lisaks samasugune kõrvadega müts, mis lõua alt kinni käis, ja valge satäänpaelaga krae külge kinnitatud muhv. Kasukas seljas, nägi Michael välja nagu kääbus-eskimo. Esimesel hetkel Binnie üksnes ohkas, kuid siis meenutas valge muhv talle kahekümne aasta eest juhtunud tulekahju akendest langevate kehadega, valget muhvi, ema kingitust talle teisest ilmast.

"Võta kohe ära!"

"Aga emme – " Michael kallistas teda, et ennast maksma panna.

"VÕTA KOHE ÄRA!" käratas Binnie tütrele. Michael taandus poenurka.

Preili Eisenberg ruttas olukorda päästma. "Olgu pealegi, proua. Tule siia, preili – " Ta seisatas lapse ees ja hakkas nööpe lahti tegema. Michael klammerdus muhvi külge, surus selle vastu nägu, paitas sellega põske.

"Ma tahan seda!" nuttis ta haledalt.

Maakas, äärelinna räpane agulilaps vana maailma matsliku maitsega. Aga nad elasid Ameerikas ja tema lapse maitse peab olema laitmatu, kui see ka temasse sisse peksta tuleb. Binnie tõukas müüjanna kõrvale ja nööpis mantli lahti, Michaelit käest väänates, kui ta alandavat rõivast lapse seljast rebis.

"Ma tahan seda!" Michael viskas end karjudes põrandale pikali, surudes kingakontsad kulunud linoleumpõrandasse, et ema ei saaks teda minema lohistada. Binnie teadis, et teeb talle haiget, aga ta ei hoolinud. Ta rebib kas või Michaeli käe paigast, kui vaja. Nad pidid siit minema saama. Preili Eisenberg jooksis ust lahti tegema. Binnie sikutas Michaeli püsti ja tiris ta tänavale.

"Tulge teine kord, kui väike neiu on paremas tujus," hõikas preili Eisenberg neile järele. Soolakringlimüüja seadis parasjagu kaupa puuorkide otsa. Kringlid olid värsked, soolast krõbedad.

"Ära nuta, Michael. Ma ostan sulle soolakringli. Anna oma näts siia." Michael sülitas nätsutüki emale pihku ja püüdis otsusele jõuda, millist kringlit ta tahab.

Soolakringlimüüjal oli nuuksuva ostja kohta oma arvamus. "Mis viga on. Kas su emme on sinu vastu paha?"

"Kuidas te julgete niimoodi öelda!" ütles Binnie ägedalt. "Kuidas ma oma tütrekese vastu paha saan olla. Kui te teaksite, kuidas ma töötama pean. Kahel kohal, ööd ja päevad. Ma ei seisa tänaval, et kringleid müüa. Ma töötan palehigis oma lapse heaks."

Kringlimüüja nägu tõmbus tõsiseks. "Proua, mul on neli last ja ka mina töötan palehigis nende heaks, uskuge mind. Teate, see pole mingi lõbuasi."

"Ma – oh jumaluke – " Haavunud Binnie kõndis kiiresti minema, Michael kannul. Viienda avenüü buss hakkas parasjagu kohalt võtma, kui Binnie lapsega peatusesse jõudis. "Üles," käsutas ta Michaelit. Nad olid juba mitme kvartali jagu edasi jõudnud, kui konduktor nendeni jõudis, et piletiraha sisse kasseerida. "Kas see buss sõidab all-linna?" küsis Binnie häbelikult.

"Proua, te olete vales bussis. See sõidab teisele poole."

"Oi ei! Mis nüüd saab. Me peame kohe maha minema." Tema segadus oli nii häbelikult ehtne, et konduktor aitas ta õõtsuvast trepist alla ja toetas teda seni, kuni buss järgmisesse, Kahekümne kolmanda tänava peatusesse jõudis. Mees osutas üle tee.

Ema ja tütar lehvitasid sõbralikule konduktorile, kuni buss oli silmist kadunud. Nad ei läinud üle tänava, vaid ootasid järgmist ülalinna sõitvat bussi ja kõik kordus uuesti. Seekord vestles Binnie arglikult konduktoriga, kuni nad otse Besti kaubamaja ees Kolmekümne viienda tänava ja Viienda avenüü nurgal asuvasse peatusesse jõudsid, mis oligi nende sihiks. See oli Binnie eriline moodus bussis rahata sõita.

Nüüd aga pani Michael grammofoni käima. "Emme, miks sa ei ostnud mulle seda kasukat? Ah, emme? Mulle meeldis see kasukas. Emme, palun osta mulle see kasukas. Poeproua ütles, et see sobib mulle. Kuule, emme, lähme tagasi ja vaatame veel seda kasukat. Mis sa arvad, emme – "

"Veel üks piiks sinu suust ja sa ei saa midagi." Vinguv

hääletoon oli see, mis Binnie raevu ajas. Enne elegantsesse Besti kaubamajja astumist peatus ta hetkeks, et välimust korda teha. Ta puhastas Michaeli nina, kammis tal pea siledaks ja tõmbas põlvikud üles. Tema enda peegelpilt paksul klaasaknal andis tunnistust noorest moodsast emast, seljas mustast tihedast villasest riidest mantel, mis oli küll pisut lühike, kuid siiski päris kena, kui arvestada, et see oli kolm aastat vana, üks viimastest riietusesemetest, mis ta enne pankrotti minekut ostnud oli. Kui ta oleks enne kohtu alla minekut teadnud, et isiklikke riideesemeid ära ei võeta, oleks ta kogu oma garderoobi uuendanud.

Õigupoolest läks ta ehetega alt. Kohtu poolt määratud eestkostja oli selgitanud, et registreerides tahtmatut pankrotti – teiste sõnadega puupaljaks muutumist – läheb oksjonile kõik väärtuslik: maja, auto, kasukad, maalid, lauahõbe, antiikesemed, ehted, kõik viimseni.

Varanduse kohta valeandmete esitamine või väärtesemete varjamine on seadusevastane. "See võib tähendada pankroti kohtulikku tühistamist," oli advokaat teda hoiatanud.

"Ja mis siis saab?"

"Siis aga, kulla proua Belsize, peate te ise kõigi oma võlgade eest vastust kandma. Teid võidakse arreteerida nii seaduse ignoreerimise kui ka võlgade mittemaksmise eest. Selle eest võite kõik vangi minna."

"Binnie, kullake, palun sind. Ära tee asju hullemaks, kui need juba on. Me peame loobuma kõigest väärtuslikust," oli Fritz talle öelnud.

Tol päeval kui kohtu poolt määratud eestkostja tuli Gramercy Parki inventuuri tegema, andis Binnie talle üle neli kasukat, briljant- ning nefriitkõrvarõngad ja kõik ülejäänud ehted, mis Fritz oli talle kinkinud, välja arvatud vääriskividega kaunistatud Boucheronist ostetud pross.

"Ma ei leia seda. See on kas kadunud või varastatud," ütles ta, ennetades Fritzu paberite kontrollimisel tekkivaid küsimusi.

"Te teate, proua Belsize, et meil on võimalik kindlaks

teha pandimajja ilmunud asjade omanikke."

Binnie mähkis prossi puuvillasesse riidetükki ning ömbles selle Michaeli kõige armsama kaltsunuku sisse. Ta ootas, kuni palju aega hiljem nende olukord meeleheitlikuks muutus, enne kui ta rubiinid, smaragdid ja briljandid ükshaaval välja kangutas ning need väikestesse Broadway kaugemas otsas asuvatesse juveeliäridesse müüs. Plaatinast prossi ta müüa ei julgenud, sest selle Boucheroni päritolu võidaks ära tunda, nii täitis ta tühjad augud punaste, kollaste ja roheliste želeekommidega ning kandis seda mustal mantlil väga edukalt nagu tänagi. See oli tema ainus ehe.

Binnie neiuea kombed püsisid. Tema kingad ja sukad olid laitmatud, kuigi parandatud, käed valged ja maniküüritud hoolimata vabrikutööst. Teiste suure puulaua taga istuvate tüdrukute põlgusest välja tegemata kasutas ta töö juures kummikindaid. Mis puutus teistesse kinnastesse, oli tal alles viimane paar musti pehmeid nahkkindaid. Neil olid sõrmed katki, seepärast hoidis ta neid pihus. Ainuüksi hästiriietatud inimeste nägemine tõstis tal tuju. Mitte eales ei lähe ta enam Neljateistkümnendale tänavale sisseoste tegema. Maksku see, mis maksab, kas või terve nädala üüri, kui vaja, Michael pidi saama uue mantli, tõeliselt sobiva ja korraliku. Pealegi, Beth Ordway oli nimetanud, et kavatseb lastele jõulupeo korraldada. Ta ei või lasta Michaelil ringi käia nagu kaltsukubu.

Lasteosakonnas märkasid nad kõigepealt kübarate väljapanekut, laiaäärelisi madalapõhjalisi meremehemütse, lehvivad paelad taga. Marmoralusele seatud raamitud rotograviüüril olid Inglise väikestel printsessidel, Elizabethil ja Margaret Rose'il just samasugused kübarad peas. Binnie'l tõusid pisarad kurku. Ta tahtis, et tema tütar näeks samasugune välja.

"Kas pole veetlev, proua? Inglismaalt toodud." Hind kaheksa dollarit. Binnie otsis raha välja, talle jäi nüüd kaks dollarit ja natuke peenraha. Michael nõudis kübarat kohe pähe ning võttis karbi kätte. Sellest teeb ta beebivoodi onu Spenceri saadetud nukule, seal on tal

teki sees mõnus ja soe magada. Ta ei luba Peggy Coonihanil seda näpuga ka katsuda.

Kaugemal rippusid klaasuste taga lastemantlid. "Kas ma saan teid aidata, proua?"

Binnie ajas lõua ette ja sirutas kaela pikaks, nagu ta oli Carlat jälgides õppinud, kuidas peab teenijatega käituma, ning kortsutas heatahtlikult kulmu. "Arvan, et midagi igapäevast."

"Miks ma ei tohi endale kasukat saada?" vingus Michael.

"Michael!" hoiatas Binnie ja selgitas müüjannale: "Laps näeb nii palju kasukaid. Ma ei tea, mida ma pean temaga peale hakkama. Tuleb ta vist kloostrikooli saata." Naised vahetasid mõistva naeratuse.

"See peaks olema riidest mantel," ütles Binnie.

"Kuidas oleks kaherealise meremehestiilis mantliga, proua? Tänavu on neil hea minek." Ta astus klaasuste juurde ja võttis nende tagant täiusliku mereväesinise mantli, millel kaks rida ankrutega kaunistatud messingnööpe, punane flanellvooder ja kuldne ankrumärk varrukal.

"Kas te soovite seda selga proovida, proua?"

Binnie peas oli kuju võtnud üks mõte. "See oleks tore. Aga me võiksime ka teistsuguseid mudeleid passida, kui me juba siin oleme."

Mantlirivis olid esindatud kõik värvid: erksinine, taevasinine, orhideekarva, sidrunkollane. Väikesed ilusad mantlid, mis on seljas peentel valgete glasseekinnastega väikestel tüdrukutel, kel on hoidja ning keda ootab auto. Punases nägi Michael välja lausa inglike, kuid Binnie kavatsust silmas pidades oli see liiga silmatorkav. *Kes on see väike tüdruk, punane mantel seljas?*

"Ma ütlesin juba. Tahan kasukat!" Michael trampis jalgu.

"Ja mina ütlen sulle, noor daam – "

"Ma jätaksin teid hetkeks üksi, et te saaksite otsustada." Müüjanna kadus. Kas nüüd või mitte kunagi. Binnie otsis mantlite hulgast üles kaherealise mereväesinise. "Pane see kohe selga ja ma ei taha enam

piiksugi kuulda."

Laps oli kui ümber sündinud. Elegantne mantlike sobis suurepäraselt. Laiaservaline kübar peas, nägi Michael välja täpselt nagu tilluke pärijanna, kes ta ka olla võiks. Väike miljonär! Nii peab ta tütar välja nägema ja nii ta hakkab välja nägema, kui see Binnie'le kolmandat töökohta tähendaks, kui ta ka kommipoodi röövima peaks minema. Kui palju see maksab? Ta ei suutnud oma silmi uskuda: kakskümmend kaheksa dollarit. Samahästi võinuks hind olla kaks tuhat kahekssasada dollarit.

"Ma näen, et te olete otsusele jõudnud, proua."

"Ma ei tea veel. Siin on nii palju ilusaid asju." Binnie soris käekotis, tundes kergendust, et tegu oli tema vana, kuid siiski soliidse alligaatorinahast kotiga, mille Fritz oli talle Prantsusmaal ostnud. "Minu arvates peaks meil siin arve avatud olema – Teate, me oleme mõnda aega ära olnud. Palun, kas teil oleks võimalik järele uurida."

"Muidugi, proua. Kuidas teie nimi on?"

Michael uuris süvenenult nööpnõelakarpi. Binnie hingas sügavalt. "Proua –proua Desmond Reed-Morris, Viies avenüü 1175."

"Olen kohe tagasi, proua Morris."

"Proua *Reed*-Morris."

Kui naine oli läinud, asus Binnie kärmelt tegutsema. Ta riputas Michaeli vana mantli riidepuule ning sättis selle teiste vahele. "Seisa siin, Michael." Ta lipsas müügisaali ja piilus ümberringi, kuni märkas müüjannat ühe kaugema laua juures telefoniga rääkimas. Prooviruumis tagasi, haaras ta Michaelil käest. "Tule nüüd. Hakkame minema."

"Aga emme – "

Hinnalipik! See rippus täiesti nähtaval tugeva nööri otsas. Binnie rebis seda, kuid asjatult. Ta otsis käekotist küüneviili või mingit muud abivahendit.

"Mis sa teed, emme?"

Higi nirises mööda Binnie selga alla. Põlved värisesid. "Kuss." Tagasiteed ei olnud. Ta pidi selle mantli saama. Põlvili vajudes haaras ta nöörist hammastega ja näris

seda kõigest jõust, rebides seda edasi-tagasi, kuni nöör lõpuks katkes. Ta toppis asitõendi taskusse ja keeras last enda ees, veendumaks selles, et rohkem reetlikke tunnismärke ei ole. "Tule nüüd!"

Michael osutas rippuvate mantlite suunas. "Minu mantel!" Üks ema paljudest õpetustest käskis tal alati oma mantlil silma peal pidada ning mitte jätta seda kunagi sinna, kust seda varastada võidaks.

"Unusta see."

"Minu *mantel* – "

"See on nüüd sinu mantel, kullake." Rahva seas endile osavalt teed tehes suundus Binnie liftide poole. Keskmisest pikem, pidas ta samal ajal silmas lauda, kus müüjanna jätkuvalt telefoniga vestles.

"Emme, kus see daam on? Kas ta tagasi ei tulegi?"

"Tasem, kullake. Valjusti rääkida pole viisakas." Tuleks see lift juba. Nüüd märkas ta müüjannat prooviruumi poole vaatamas. Kas poleks alles tore, kui selgub, et Viiendal avenüül majas number 1175 elab tõepoolest proua Desmond Reed-Morris. Binnie vajutas täiest jõust liftinuppu. Neil polnud aega oodata. Viit juhatas trepile. "Ruttu."

Esimesel korrusel valmistus Binnie juba häirekella helinaks või erariides kaubamajatöötaja diskreetseks pöördumiseks. Ta astus kiiresti Viiendale avenüüle avaneva väljapääsu suunas, et laupäevasesse rahvasumma kaduda. Siis jäi Michael seisma, nägu mossis.

"Ma tahan oma mantlit!" Lapsele oli meenunud penn vana mantli taskus. Pealegi oli ta väsinud, uus meremehekübar silmile vajunud.

"Hakka kohe astuma, noor daam."

Laps ei nihkunud paigast. Kübarakarp kukkus põrandale ja veeres eemale. Tüse viiekümnendates aastates hinnaliselt riietatud, hallidesse niisketesse juustesse vajutatud lokkide ja kübarata naine kummardus, et karpi üles tõsta.

"Tänan teid," ütles Binnie. Sedasama naist oli ta märganud varem nende mantlite proovimist jälgimas ning hiljem oli ta liftiootajate hulgas seisnud. Kas naine

oli kaubamaja detektiiv, kes ootas sobivat hetke, mil nende käed raudu panna, niipea kui nad tänavale on astunud? Naine vaatas talle otse silma sisse, naeratas kaastundlikult ja suundus siis salliosakonda.

Ka teised ostjad heitsid nende poole pilke, silmis vanemlik äratundmisrõõm. Mõned aga näitasid välja oma pahameelt, kuna nende otsetee oli seega takistatud.

"Veel üks piiks ja ma jätan sind siiasamasse – ihuüksi – sind pannakse siia ööseks kinni ja *koll viib sind minema*!"

"Ma tahan pissile," sosistas Michael põlvi kokku surudes.

Binnie laksas talle vastu kätt. "Sa pead ootama, kuni me koju jõuame." *Kui meid muidugi enne Sing-Singi kinni ei panda.* Binnie ei suutnud isegi uskuda, et varastab mantlit ning et tema oma laps on selles kaasosaline. Kuskil mitu põlve tagasi on nende hulka halba verd sattunud. Kas tema juutidest või itaallastest esivanemate hulka, seda ei saa ta kunagi teada. Võib-olla oli tegemist hullushooga, mis kordub iga viieteistkümne aasta järel. Viimane ja ainus kord, kui ta midagi varastas, oli viieteistaastaselt kohe pärast Vaherahupäeva. Viiendal avenüül Plaza hotelli ees põletati Saksa keisri pilti. Noor mundris lendur tegi Binnie'ga juttu. Tema nimi oli Eric ja ta elas Great Neckis. Pärast seda kohtusid nad paar korda, kuid Binniel oli häbi teda enda juurde kutsuda. Ta polnud kindel, kuidas noormees suhtub Forsyth Streeti üürikasarmusse ja ta ei tahtnud riskida. Kui Eric teda jõulude ajal tantsima kutsus, muutis Binnie meelt. Kui ta noormehele meeldib, siis ei loe talle ka Forsyth Street. Aga mida ta selga peaks panema. Division Streetil sisseoste tehes nägi Binnie sobivat kahvaturohelist musta pitsiga kaunistatud kleiti. Binnie varjas käsivarrele heidetud kleidi mantliga ja lihtsalt jalutas ümberringi pilkugi heitmata poest välja. Ta oleks kogu loost puhtalt välja tulnud, kui mitte vanaema ei oleks küsima hakanud, kust laps nii ilusa kleidi sai, ja käskis siis vihaselt selle otsekohe tagasi viia. Samal momendil saabus Eric ja vanaema ajas ta

minema sõnadega, et tema koht polevat seal. Nemad jõule ei tähista ja korralikud tüdrukud võõrastega väljas ei käi.

Järgmisel päeval, kui Binnie ja vanaema kleiti tagasi viima läksid, ei olnud poe omanik sugugi nii tänulik, kui võinuks arvata. Ta väitis, et Binnie'l on kleit seljas olnud ning ähvardas politsei kutsuda, kui nad kahju kinni ei maksa. Vanaema maksis, kuid gripp viis ta enne, kui Binnie oma võla talle tasuda suutis.

Nad jõudsid tänavale. Keegi ei peatanud neid. Nad astusid aegamisi Kolmekümne neljanda tänava poole, Binnie igal sammul õlale vajuvat kätt oodates. Kui nad Besti selja taha jättes Kolmekümne neljandale tänavale keerasid, hakkas Binnie sörkima, Michaelit enda järel rebides. Nad jooksid terve tee Seitsmendale avenüüle ja istusid seal kodusesse bussi. Binnie maksis mõlema eest.

Teda läbis metsik hirmusööst, kui ta nägi, et majaesisel treppverandal seisab politseinik. Juba on ta siin? Kuidas nad teada said, kes ta on ja kus ta elab?

"Proua Belsize?"

"Jah – "

"Ma ootasin teid."

Oh jumal küll.

"Kas see on teie väike tütar?"

Kelleks too mees teda õige peab, Kate Smithiks või?

Politseinik vangutas uskumatult pead. "Nii väike laps. Olgu peale, lähme üles ja räägime asjad selgeks, proua Belsize."

Binnie vajus vastu kivirinnatist. "Mida te küll minust tahate? Iga päev on uus mure. Ta kasvab iga tunniga. Tal on kingi vaja. Varsti on tal varbad kõverad, kui ma uusi kingi ei osta. Pesu on päris viledaks kulunud. Tema hambad – tal on hambad katki, väikseid musti auke täis. Mis ma tegema pean, need närimiskummiga kinni toppima või? Te tahate mind kindlasti vangi panna. Bussikompaniid petsime me samuti. Ka selle eest saab meid karistada."

"Kuidas ma teid aidata saan, härra politseinik?" Rahu-

lik ja kindel, pisut kare hääl kuulus naisele, kes oli Michaeli kübarakarbi üles korjanud.

"Tõesti, seal on ju proua Guggenheim ise." Politseinik andis elegantselt au. "Just täna oli meil teist juttu. Te olete väga lahke. See oli teist äärmiselt suuremeelne." Mees naeratas Binnie'le. "Suurepärane daam, proua Belsize. Säärase sõbra üle võib siirast rõõmu tunda."

"Ja palun selgitage, mis probleem on teil proua – Belsize'iga?" Proua Guggenheim noogutas Binnie'le.

"Teate, väga piinlik lugu, ja teie veel proua Belsize'i sõbranna ja puha," ütles politseinik.

"Kindlasti pole see midagi tõsist."

"Õigupoolest see väike tüdruk – "

"Emme, emme – "

Binnie varjas Michaelit. "Taeva pärast, te ei saa ju ometi last süüdistada!"

"Tegemist on mingi eksitusega," sõnas proua Guggenheim.

"Ei mingit eksitust, needsamad väikesed põrgulised. Meil on tunnistaja, proua Feeney, kes elab majas number üks, korter kaheksakümmend. Too proua vaatas aknast välja ja nägi teda ja Peggy Coonihani seda minema veeretamas. Ma küsitlesin Peggyt ning tema tunnistas, et nad tegid seda Michaeliga kahekesi. Kaks suurt poissi aitasid neid, nagu Peggy ütles – väikesed põrgulised – kaheksa aastat vanad ja juba keeravad poisid endale ümber sõrme. Mina pean täitma oma kohust ning toimetama selle tagasi sinna, kus on selle õige koht."

"*Millest* te õieti räägite?"

"Märgist, proua. Lapsukesed tassisid Riverside Drive'ilt bussipeatuse märgi ära."

"Bussipeatuse märgi? Mis jutt see on! Kuhu ta meil toas mahuks?"

Proua Guggenheim võttis Binnie'l lohutavalt ümbert kinni, kui kogu seltskond trepist üles rühkis. Binnie vabandas. "Ma ei arvestanud täna külalistega. Tuba on segamini, pesu on laiali ja puha."

"Ärge muretsege!" rahustas proua Guggenheim teda.

Koridori täitis rasva ja kapsa hais. Koer hüppas Mic-

haelit tervitama. Uus mantel! Binnie sööstis lähemale ja peletas eluka minema. Määrdunud seinad masendasid teda uuesti. Kuidas ta küll võib siin elada? Justkui vangikongi saabudes avas ta toaukse ning lülitas kalgi laevalguse põlema. Millest ta varem oli teadlikult üle vaadanud, seda nägi ta nüüd läbi võõraste silmade. Ühe auguga elektripliit. Lahtised maisihelbe- ja loomakuivikute karbid. Piim ja munad aknalaual. Ajalehele peale asetatud kokkupandav riidenagi, mida ehtisid kulunud öösärgid ning Michaeli valge madrusepluus, mis tal aktusel oli seljas olnud. "Kus siin see bussipeatuse märk siis on?"

"Siin, emme – " Märk seisis seal, kuhu poisid selle veeretasid, kuivatuskapi taga varjus.

Politseinikult nõudis tublisti jõudu, et märki üle toa nihutada. "Proua, millega te oma last toidate? Ta on tugev kui härg."

"Ma pean minema!" sosistas Michael.

"Lase käia," käskis Binnie. Lapse pilgus peegeldus etteheide. Häbiga segatud kartus seda võõraste ees kuuldavale tuua. Binnie kaitses teda alati, toetas teda. Alandav tõsiasi oli see, et neil polnud oma tualetti. Olude sunnil pidid nad kümne ülejäänud elanikuga jagama vastavat asutust koridori otsas, kus torud tilkusid ja korisesid ning iste ja põrand andsid elavat tunnistust kehvast toidust ja nigelatest harjumustest. Poti kõrval rõskes nišis seisis vann. Kord oli Binnie suures vihas end vannituppa sulgenud, kaasas hari ja küürimispulber, ning uksele prõmmimisest hoolimata ei väljunud ta sealt enne, kui põrand ja vann olid säravpuhtad ning ta ise oli kümme minut kuumas, lõhnastatud vannivees lebanud.

Michaeli probleem polnud üksnes selle paiga välisilmes. Ükskord potil istudes ja laulda ümisedes jooksis rott tal mööda jalga üles. Hirmust karjudes kaitses ta end ründaja vastu, virutas ägedalt vastu tokerdanud eluka inetut pead ning seda tehes kukkus ta põrandale ja lõi pea vastu räpast fajanssalust katki. Rott pääses põgenema. Michaeli jalg oli verine. Rott oli teda reiest

hammustanud.

Sestpeale kartis ta tualetti minna, ka igasugusesse teise avalikku tualetti, nagu näiteks koolis. Ainus koht, kus ta end kaitstult tundis, oli ööpotil, mida Binnie kummutikapis hoidis.

Kuna võõrad olid toas, võttis Binnie tal käest kinni. "Ma tulen sinuga. Ära pelga." Ta naeratas rõõmutult. "Kohe tuleme tagasi. Me ei kavatse üle piiri põgeneda." Selleks ajaks, kui ema ja laps tagasi jõudsid, oli politseinik märgi juba trepini veeretanud ja asutas alla minema.

"Kas me peame teiega nüüd kaasa tulema?" küsis Binnie.

Proua Guggenheim kehutas neid tuppa tagasi. "Kõik on korras. See oli kõigest laste üleannetu temp. Politseinik pigistab silma kinni." Ta patsutas Michaelit põsele. "Pealegi on ta liiga noor ja kena, et vangi minna. Neil pole sulle nii tillukest vangirüüd anda, mis, printsess."

Naine tõmbas ukse nende ees kinni ja jäi ise koridori. Binnie kuulis summutatud vestlust ning kotipandla klõpsatust. Pisut hiljem kribis nende heategija ust. Binnie seisis sõnatult, samal ajal kui vanem naine Michaeli uue mantli võttis ning selle riidepuule riputas.

"Kas te nägite, mis ma Bestis tegin?"

"Paras paar sulisid!" Proua Guggenheim vajus raskelt ühele segamini voodile. Michael leidis lõikamisraamatu ja asus tegutsema. Binnie seisis endiselt justkui patune kooliplika direktori ees.

"Miks te meid aitate, proua Guggenheim?"

"Sõbrad kutsuvad mind Roxyks." Ta tuhnis mahukas sisalikunahkses käekotis, millel roomajate jäsemedki selgelt näha, ja võttis välja kuldse sigaretitoosi, millel roheline emailmonogramm "F.L.G.".

"Kas soovid sigaretti?" Toosi hoidev käsi oli hämmastavalt graatsiline, õrnroosad küüned täiusliku kujuga. "Ma olen sind mõnda aega jälginud," ütles proua Guggenheim pärast paari sügavat mahvi. "Ei – tõepoolest. Tead, ma elan siinsamas ümber nurga, Drive'il. Ja ma

olen näinud, kuidas sa oma väikest tütart kooli saadad ja pühapäevahommikuti temaga pargis mängid. Kiigele hoogu annad. Tahad, ma ütlen sulle midagi. Sa oled hea ema."

"Tänan – "

"Tänad mind? Las *tema* tänab *sind*. Ära muretse, ta kasvab suureks. Tema sind ei täna, võid mind uskuda. Ära loodagi seda, siis on sul endal kergem. Ja täna Bestis otsisin ma parasjagu midagi väikest oma nõole – meil endal lapsi pole – ja äkitselt, nagu välk selgest taevast, olete teie seal. Ja mina pean endamisi aru, et väike Cynthia on umbes sama suur, nii et võib-olla oskad sa mulle midagi soovitada, sest mina ei tea lastest midagi. Aga teie tormate trepist alla, justkui oleks teil politsei kannul, ning ma mõtlesin: "Roxy, siin on midagi mäda." Ja kui ma kübarakarbi üles korjasin, oli mul säärane tunne, et sa minestad kohe. Siis taipasin, et midagi on väga viltu."

"Mida ma peaksin tegema?" torkas Binnie vahele. "Ma ei saa tal lasta ringi käia justkui mõnda nälgivat armeenlast. Kuidas saan ma teda niimoodi üldse välja lasta?"

"Rahune maha ja istu. Ja nüüd räägi mulle kõigest."

Binnie ei olnud kellegagi rääkinud, polnud juba kaua aega kellelegi südant puistanud. Oma elule tagasi mõeldes leidis ta, et ei olnud seda õigupoolest teinud aastaid. Terve oma abielu kestel ega ka siis, kui krahh kõik viimseni purustas, ega ka nende viimaste hirmsate kuude jooksul, kui ta rügas justkui mõni loom ainult selleks, et endal ja lapsel hinge sees hoida. Binnie vajus külalise kõrvale põrandale, toetas väsinult pea vastu voodit.

"Mis siin ikka rääkida. Vaata, kus ma elan. Kas sa tahaksid kuulda minu majast Gramercy Parkis ja minu Vionnet' keebist ning mu naaritsakasukast ja mustast marmorvannitoast ning mu mängutoast?" *Ah, Spencer!* "Või tahaksid sa kuulda sellest, kuidas me paari nädala eest peaaegu surnuks oleksime nälginud ja tead, kes siis meie elu päästis? Mu tõmmunahaline toatüdruk, mu

endine tõmmu toatüdruk Bonilla Lincoln, kel seljas *minu* riided, vanad riided, mis ma talle andsin. Nüüd me töötame koos. Me teeme Kahekümne viiendal tänaval ühes vabrikus kunstlilli. Ja tead veel, mis? Tema on osavam kui mina. Ja siis, kui mul veab, kutsutakse mind õhtuti perenaisele abiks Childs Spanish Gardensisse. Seal saab tasuta lõunat ja niipalju toitu kaasa, kui varastada jõuad. Kui terve see šokolaadikook nahka panna – " Binnie ajas põsed punni näitamaks, kui paksuks ta pärast seda läheb.

"Sigaretti tahad?" Seekord süütas Roxy sigareti enda suus, enne kui ta selle, niiske ja huulepulgase, Binnie suhu pistis. "See pole su välimust rikkunud."

"Oh, ma näen kohutav välja. Kogu see räpane vabrik – mu juuksed – "

"Sa oled ilus naine. Ära muretse!" Roxy näol oli emalikult heakskiitev ilme. Kui vana ta olla võiks, arutles Binnie. Viiskümmend või viiskümmend viis?

"Sa ei pruugi seda uskuda, aga minu fotod ilmusid Smart Set'is. Ausõna. Ma ei valeta."

"Usun sind."

"Ei, *tõepoolest*. Mul on mõned numbrid – " Ta tahtis püsti tõusta, kuid Roxy hoidis teda tagasi.

"Ma *usun* sind. Rahune nüüd." Ta silitas Binnie pead, tihedaid heledaid lokke, mille nurgapealne juuksur oli poisilikult lühikeseks lõiganud, kõrvadelt pisut pikemad, kukal masinaga kõrgelt paljaks pügatud. "Rahune." Roxy käsi libises paljale kaelale, mis oli liigutavalt kaitsetu, silitades pingul lihaseid, kuni need järele andsid. Nad istusid niiviisi vaikides, ainsaks heliks Michaeli kääride klõbin, kui ta paberist rõivaid välja lõikas ja need nukkudele selgapanemiseks kokku voltis. Peatselt vajus Binnie pea vastu Roxy põlve. Roxy käe meeldiv surve ning tema pehme villane seelik, millest õhkus tugevat kuivatatud lillede lõhna, tegid oma töö. Binnie silmad vajusid võbeledes kinni ning ta oli uuesti laps oma ema süles.

"Sa meeldid mulle, Binnie."

"Sina meeldid mulle ka."

"Lõpeta see muretsemine. Ma tunnen käega, kuidas sul mured juuste all liiguvad."

"Miks ma ei peaks muretsema? Vaata teda. Kleit on kitsas. Kingad on väikesed. See on viimane paar, mis veel kuidagi jalga läheb. Ta tuli koolist koju, ühel kingal terve tald lahti. Millest neid tehakse, paberist või? Aluspesus on augud. Sokkides on augud. Augud on ka hammastes. Mis see hambaarstil käimine kõik maksma läheb? Ta tahab jalgratast. Kuidas ma talle ütlen: "Ei, sa ei saa jalgratast." Kõigil lastel on jalgrattad. Kurgumandlid. Kooliõde ütles, et tal on põletikulised kurgumandlid. "Andke talle kalamaksaõli." Mina palun teda: "Michael, ära istu märjale rohule!" Aga kas ta mind kuulab. Mis ma küll tegema pean. Ma ei saa ju ühekorraga igal pool olla!"

Südamepuistamine tegi head, justkui vanaemaga rääkimine. Binnie kõneles Roxyle kõigest. Fritzust ja Spencerist. Sellest, et ta viis Michaeli esinemisproovi Horn & Hardarti lastetundi pääsemiseks ja kuidas Michael oli laulnud seal "Nööbi kinni oma mantel", mis kõigile meeldis peale lavastaja, kes ütles, et nad võivad poole aasta pärast uuesti tulla.

"Ma ei ole veel vana. Olen kakskümmend üheksa. Ma tahan elada."

"Sa eladki, see on päris kindel. Sa saad kõik, mida soovid. Usu mind, ma tean. Ja tead sa, miks? Sinus on see midagi, mis sind eriliseks teeb. Sinus on stiili. Võtame su kleidi. Vähemalt viis aastat vana, aga sinu seljas näeb see välja vapustavalt hinnaline. Mina pean säärase kleidi hankimiseks raha kokku hoidma ja Pariisi sõitma." Ta silitas käega Binnie põske ja võttis tal siis lõuast kinni. "Ideaalne nägu kübarate kandmiseks. Täiesti ideaalne."

"Ma armastan kübaraid," ütles Binnie unistavalt, mõeldes emale ja tema suurele, veripunase roosiga sametkübarale, mis aknast alla heljus.

"Binnie, mul on üks mõte."

Ma olen pai tüdruk, ma luban –

"Ma saaksin sind aidata."

"Kuidas?" Binnie peletas mälestuspildi eemale. "Kas sul on poest näppajat tarvis?"

Roxy sõrmed trummeldasid pehmelt vastu Binnie põske, libisesid õrnalt üle tema laugude, kõrvade, tema suunurgas oli näha tubakapuru.

"Sa peaksid roosakamat huulepulka kasutama. Praegune on liiga sinine. Mul on sulle just midagi sobivat. Olen seda ainult üks kord kasutanud, aga minu jaoks on see liiga roosa. Sobib nooremale inimesele." Sõrmed jõudsid huulteni, libisesid üle pehmete kumeruste, ikka ja jälle, äiutades Binnie otsekui nõiduslikku unustusse, milles ta püüdis lahendada küsimust, kas soojendada Michaelile õhtusöögiks spagetikonservi või minna hoopis Nedickisse viineripirukat sööma ja apelsinimahla jooma, mida nad väga armastasid.

"Binnie?"

"Jah – "

"Kas sa magad?"

"Ei – "

"Sa oled nii vaikne."

Binnie sirutas end laisalt. Mida see vana mõrd õige tahtis? "Igasugused mõtted tulevad pähe."

"Siis oleme otsustanud."

Mis oli otsustatud?

"Sa tuled minu juurde tööle. Alustuseks ei saa ma sulle küll eriti palju maksta, aga kui sa mu klientidele meeldid, siis mingeid piire ei ole!"

3. peatükk

"Emps? Oled sa üksi?"

Binnie lebas puuvillase riidega kaetud tutilisel kanapeel, sigarett värskelt maniküüritud sõrmede vahel. Ta oli äsja saabunud väljapanekusaalist iga-aastaselt peolt, kus tüdrukud olid sketše etendanud. Andrews Sisters'iteks riietunud Imogene, Ethel ja Hattie kandsid ette laulu "Klanija Binnie'st", millele oli spetsiaalselt seks puhuks kirjutanud sõnad Etheli tütar ning milles ülistati Binnie osavust lepingute hankimisel ning kanga muretsemisel. Mimeograafil paljundatud lehtedelt sõnu lugedes panid kõik töötajad, kaasa arvatud Bonilla ja raamatupidaja preili Seigal, kes vandus, et ta iial tööajast tualetis ei käi, otsekui "Tibu, tibu"-mängus käed kokku, ülistades Binnie osavust nii nende töö- kui ka toidukorvide täitmisel, samal ajal kui paljud teised rõivatööstuse töölised olid ilma tööta. Väga meeldiv, kuid samas ka väsitav oli see kiidulaul.

Pulmapeoks riietumiseni oli veel küllalt aega. Korteri teises otsas tegutsevate palgatud abiliste vilunud toimetamise ajal oli Binnie vannis käinud ja selga tõmmanud vana šenillhommikumantli. Enne Michaeli koputamist oli ta otsusele jõudnud, et esimest korda elus on ta õnnelik. Peamiselt seepärast, et lõpuks oli ta arusaamisele jõudnud, mis on õnn. Ühe sõnaga öeldes: raha. *Raha eest ei saa õnne osta?* Baloney oli seda öelnud. Aga muidugi ühe erandiga: see kehtib siis, kui kontroll rahaallika üle on sinu oma käes. Kui sa sellise allikaga abiellud, oled sa palgatöötaja. Kui sa ise teenid, oled ülemus. Ülemus aga kehtestab reeglid. Ülemus maksab

ja tellib ka muusika. See kehtib nii poliitikas, pesapallimängus kui ka mujal. Raha pangas on nagu vitamiinid. See annab särtsu ja parandab jumet ning teeb juuksed läikivaks.

Õnn oli see, kui suutsid valitseda asjade käiku, selle oma suva järgi korraldamises, mitte vastupidi. Õnn oli see, kui võisid vabrikus ringi kõndida teadmisega, et kõikide nende inimeste töö sõltub sinust. Õnn oli selles, et ta Bonilla äripartneriks võttis, ja Roxy sõitku põrgu kõige oma põlgusega *schvartzim*'i vastu. Õnn oli ka selles, et ta sai näidata Spencer Belsize'ile, et suudab väga hästi ise enda eest hoolt kanda, kuigi Spence oli kasutanud Washingtoni-tutvusi, et talle armeelepinguid hankida. Binnie oli endiselt kindel partner, kes toimetas kvaliteetse kauba õigeks ajaks kohale.

Õnn oli ka lennuväekomandör *baronet Sir* Peter Duff-Winters. Ta oli kaotanud silma ja naise suvepuhkuse ajal 1940. aastal, kui pomm nende Paulton Square'il asuvat maja tabas. Paar kuud hiljem saatis õhujõudude ministeerium ta sideohvitserina New Yorki, ülesandeks esineda autasustatud Briti lahingukangelase laiahaardelises rollis.

Binnie ja Peter kohtusid poodiumil Briti heategevuskorjanduse banketil. Peter kõneles väljendusrikkalt "võitlevate Briti nõbude" vaprusest ja tänutundest ning asus siis trumlist tõmbama võidunumbreid nädalalõpu veetmiseks Londonis Savoy hotellis, kui sõda läbi saab. Binnie kimbatuseks – ta oli üks banketi korraldajatest – osutus võitjaks tema ise.

Valjuhäälse heakskiitva vilekoori saatel surus ta pimestaval ohvitseril kätt ning suudles teda põsele.

"Võib-olla leiate te aega minuga teed juua, kui te Inglismaale tulete," oli ta Binnie'le sosistanud. "Aga ehk tohiksin teid täna õhtul välja viia ja teile baaris viskit pakkuda."

Järgnevatel nädalatel ütles ta, et imetleb Binnie energiat ja edasipüüdlikkust. "Seda peaks väsinud Inglismaa Uuelt Maailmalt üle võtma." Tänupühal oli ta öelnud: "Ole tubli ja tule mulle naiseks."

Peteriga abiellub ta tugevuse pärast, mitte vajadusest. Binnie armastas teda, kuid tal ei olnud tarvis mehe raha ega tema sotsiaalset positsiooni, kuigi tal pole muidugi midagi selle vastu, et temast saab leedi Duff-Winters. Pealegi olevat Peteril ka väike elamine kusagil maakohas.

"Ma olen maailma kõige õnnelikum mees," oli ta öelnud, kui Binnie nõustus. Selle eest ta juba hoolitseb, et mees ka edaspidi samamoodi mõtleks. Spencer Belsize aga võib minna ja tuulelohet lennutada, kui ta tahab.

"Emps."

"Mis on, kiisu-miisu? Kas sul on mõni mure?"

Michael kõhkles ja ütles siis rutakalt: "Kas sa laenad mulle paari sukki?"

"Võta ise, kullake. Sõda on varsti läbi ja siis jätkub nailonsukki kõigile."

Binnie hoidis hindamatut sõjaeelset siidsukavaru ja mustalt turult ostetud nailonsukki tualettlaua alumises sahtlis. Sõjaaegne kunstsiid oli paks ja kolkunud kohvi karva. Sellest materjalist sukad kotitasid põlvedelt ja vajusid pahkluule lonti, neid jalga tõmmates hakkas tavaliselt mõni silm jooksma. Sääraseid ei pannud Binnie mingilgi tingimusel jalga. Eelmisel suvel oli ta toonivat kreemi kasutanud ning säärele sukaõmbluse joonistanud. See nägi ehtne välja, kuid määris.

"Aitäh, ema. Need kunstsiidist sukad teevad jalad paksuks."

"Šokolaadikook teeb su jalad paksuks."

"Oh, ema – "

"Oh, *ema* – kes pistis eile õhtul pool šokolaadikooki nahka? Kas mõni tilluke haldjas või? Pole ime, et sul riided selga ei lähe."

"Oh, ema – " Michael ohkas. "Ilmselt olen ma üks täielik hädavares."

"Hädavares? Kes sind hädavareseks nimetab?" nõudis ema. "Sa oled ilus tüdruk, ainult et peaksid end vähegi käsile võtma. Tule siia. Las ma vaatan sind. Kas sa passisid oranži kleiti selga?"

"Ma ei leidnud seda üles."

"See sobib sulle imehästi. Täpselt sinu toon."

"Sel pole mingit tähtsust. Keegi ei märkagi mind. Täna on sinu pulmapäev."

"Oh, kullake – " Ema silmad tõmbusid niiskeks. "Muidugi märgatakse sind. Sa oled minu ilus tütar ja ma olen sinu üle uhke." Ema nägu lõi hetkelise mõtte ajel särama. "Ma tean, kus oranž kleit on. Minu riidekapis."

Kleiti selga pannes tõmbas Michael kõhulihased nii tugevasti sisse, kui suutis. Maha vaadates nägi ta üksnes tiheda kreppriidega kaetud rinnapartiid.

"See teeb sind kakskümmend naela kõhnemaks. Volang muudab puusad saledamaks. Värv on brünetile ideaalselt sobiv. Mis sa ise arvad?"

"Sel aastal on õlapaelteta kleidid moes."

"Armas – " Ema naeris. "Sulle sellise konstrueerimiseks oleks inseneri vaja."

Lennie oli insener, täpsemalt öeldes kogu kurja juur.

"Emps – " Pärast pulmi oleks juba liiga hilja. Praegu on võib-olla viimane kord emaga üksi olla.

"Anna mulle juuksehari."

"Kas sa tahad mind karistada selle eest, et ma olen paha laps olnud?"

"Kui sest abi oleks, siis ma teeksin seda. Sul on nii ilusad juuksed. Mõni naine annaks aasta oma elust sääraste juuste eest. Need võiksid hoopis pisut õhemad olla. Ära tee nägusid. Ma ei taha sind piinata. See on hoopis peanahale kasulik."

Michael sulges silmad, kui ema tema juukseid harjas. "Onu Spencer ütleb, et ma olen Rita Hayworthi moodi."

Ta kuulis, kuidas ema ohkas sügavalt. "Millal sa temaga rääkisid?"

"Mitte enne – ma ei mäleta – kui ta nüüd linna tuli. Aga õigupoolest – "

Ema peatas harjamise. "Õigupoolest mis?"

"Tead, ära vihasta – "

"Ma ei vihasta."

"Nojah – ma kutsusin ta täna õhtuks meile peole."

"Sa kutsusid ta minu pulma?"

"Kui ma teda kutsusin, ei teadnud ma pulmadest midagi. Sa lubasid ju kutsuda, keda ma tahan, sest täna

on lahtiste uste õhtu. Nii ma kirjutasin talle, aga ta ei vastanud, ja siis ma otsustasin välja uurida, kas ta tuleb ning helistasin talle kontorisse, aga tema sekretär ei teadnud midagi, nii et arvatavasti pole teda linnas ning ta ei tule niikuinii."

"Kuidas sa ometi võisid seda teha, Michael?" küsis ema vaikselt. "Ma ju olen sulle kõike seda selgitanud. Ta on sinu onu ja ma tahan, et sul oleks onu. Meil on niigi väike perekond. Aga minu suhted temaga on üksnes ärialased. Ta tahtis meid aidata – sinu isa ja mineviku pärast. Ja ma võtsin tema abi vastu. Aga ma ei taha, et ta mu laulatusele sisse marsib, samuti nagu ma ei taha ka Roxyt siin näha. Jumal tänatud, et ta on Boca Ratonis."

Telefon helises. Michael ruttas vastama. "Kus hundist räägid!" Ta naeris ja ulatas toru Binnie'le.

"Roxy?" hüüdis Binnie, oletades, et tegemist on kaugekõnega. "Head vana-aasta lõppu!"

Enne kui ta Florida ilma kohta küsida jõudis, teatas Roxy Guggenheim, et ta on New Yorgis tagasi ning kavatseb igal juhul pidustustel osaleda, sest pealegi on pulmadega tegemist. Kas Binnie tõesti arvab, et ta kavatseb pulmast puududa?

"Tead, emps." Michael lohutas ema, kes istus sõnatult, vaikinud telefon süles. "Roxy on tõesti tüütu, aga ta kuulub meie perekonda."

"Vale!" Binnie pilk oli kalk. "Sina ja mina oleme perekond, Michael. Ainult meie kahekesi moodustame ühe perekonna. Ei Peter, ei Spencer, ei Roxy, ei Peggy ega mitte ka see mees, kellega sa abiellud. Üksnes sina ja mina. Ainult meie võime teineteist usaldada."

"Aga – Roxy on minu vastu alati nii kena olnud."

"Ka Hitleril on mõned head iseloomujooned."

"Tema maksis mu balletitundide eest – "

"Kuni su rinnad liiga suureks kasvasid." Binnie naeris lõbusalt.

"Minust oleks võinud saada priimabaleriin – kui ma vaid varvastel tantsimise oleksin ära õppinud!" Michael keerutas toas ringi.

"Sa tead, et Peter ja Roxy pole kordagi kohtunud." Binnie oli jälle tõsine. "Ma loodan vaid – sa pead mind aitama, kiisu-miisu. Hoia Roxy napsidest eemal. See veel puudub, et ta vintispäi heietama hakkaks – kuidas ta meid elektritoolist päästis."

Samariitlased ja marodöörid kirjutavad oma versiooni ajaloost. Pärastised vallutajad võivad ajaloo ümber kirjutada, kuid esialgne variant jääb püsima. Kui palju kordi oli Binnie naeratades kuulanud Roxy legendi mereväesinisest mantlist ja sellest, kuidas Roxy politseiniku südame pehmeks rääkis ning maksis mantlikese ja kübara eest ise, ja kuidas ta instinkt teda ei petnud, kui ta Binnie alguses enda salongi modelliks võttis, kuni temast sai müüjanna ja lõpuks partner, kõik tänu üksnes Roxy heasoovlikkusele, ning Binnie hea arvutamisoskus ja osavus raamatupidamisel ning võlgnike käest raha sissenõudmisel ei omanud siin mingit tähtsust. See tal täna õhtul veel puudus, Roxy Guggenheimi versioon tema eluloost nimelt.

"See mul veel puudub, sest Peteri sõbrad tulevad samuti. Nende meelest olen ma edukas ettevõtja. Mina käskisin aga öelda, et olen üksnes sõjaaegne vaheltkaubitseja."

"Ja Peggy vend võtab kaks leitnanti ühes. Ma ei tahaks, et Roxy neile ka minust heietama hakkaks. Et kui jumalik lapsuke ma olin ja et ma tegin öösiti alla. Ära muretse, meie Peggyga võtame Roxy enda hoolde."

Tegelikult ei teadnud Binnie seda, kuidas Peter juutidesse suhtub. Binnie ei olnud kunagi rääkinud oma juudi päritoluga isast. See teema ei olnud lihtsalt kõneks tulnud ning Binnie meelest polnud mingit mõtet rääkida esivanemast, kellest ta peaaegu midagi ei teadnud ega kellega ta ennast ei samastanud. Kuna tema juured olid Saksamaal, kiitles Roxy tihtipeale oma põlvnemise üle Ida-Euroopa juutidest, kes olevat tunduvalt etemad leedu ja galiitsia päritoluga juutidest, kes rakendasid oma õmblemisoskusi nende vabrikus.

Roxy toetas igasuguseid heategevusasutusi ja kultuurirühmitusi. Tema abikaasa oli kinnisvaraturul ja

panganduses tegutsedes pärast oma surma Roxy rikkaks naiseks teinud. Siiski oli Roxy ainsaks nimetamist väärivaks sissetulekuallikaks Viiesaja kolmekümne esimesel tänaval asuv Guggenheimi kaubanduskompanii, mida muidugi sääraste suurustega nagu Warburgid ja Schiffid võrrelda ei saanud.

"On juba aeg, Michael," ütles ema. Michael ei tahtnud tema magamistoast lahkuda. See siin oli naise, mitte neiu tuba. Ta kujutles ennast Lennie'ga selles puunikerdustega laias kaheinimesevoodis, kreemikas satään külje all libe ja jahe.

"Mis tunne on olla pruut?"

"Oh kiisu-miisu, küllap sa seda varsti isegi teada saad."

"Binnie – ?" Ema nimepidi kutsudes tundis ta end rohkem täiskasvanud naisena. Kas nüüd või ei kunagi.

Aga ema katkestas teda. "Ära ole nii kurb, kullake. Ma ju kõigest abiellun. Just nüüd oli sul niisugune nägu – sa olid nii väga oma isa moodi. Sul oli samasugune pilk nagu isal. Nagu süüdistaksid mind milleski – "

Fritz Belsize oli teema, mida ema alati vältis.

"Michael, ütle mulle, kas sa veel mäletad oma isa?"

"Miks ma teda mäletama peaksin? Ma olin siis kuueaastane."

"Nüüd oled sa täiskasvanud naine. Ma arvan, et lähemas tulevikus, kui me oleme sisse elanud ja nii edasi, pean ma sulle rääkima kõigest nii, nagu see tegelikult oli."

Smart Set'ile ja Cholly Knickerbockerile käega lüües kolisid härra ja proua Fritz Belsize ning nende tütar Michael, seitse aastat vana, 1931. aasta kevadel uude elupaika pruunist liivakivist majas Manhattanil Lääne Üheksakümnendal tänaval. Tegemist polnud omaette majaga, nagu oleks võinud eeldada nende eelnevat luksuslikku elamist silmas pidades; uutes tingimustes elasid nad kolmekesi ühes möbleeritud toas, mille aken avanes siseõue, kus kraanikauss oli nurgas ja teised mugavused koridori otsas. Hoidja Gooding sõitis tagasi

Inglismaale; Sloan ja teised teenrid saadeti paari kuu eest ilma palgata minema.

Oli raske uskuda kõike seda, mis nendega juhtus pärast musta teisipäeva kahekümne üheksanda aasta oktoobris, kui börs kokku varises ja ühes sellega kogu nende elu. Algul uskusid nad nagu paljud teisedki J.P. Morgani pankuri Tom Lamonti kinnitusi, et tegu on ainult väikese aktsiaturu müügihäirega, kuna vahekasud olevat normaalsed. Ja kas polnud mitte Hoover ise teadustanud, et "riigi peamine tootmisala on tarbekaupade valmistamine ja turustamine" ning et see püsib "kindlal ja õitsval järjel".

Vaatamata registreeritud aktsiakapitali 30-miljardilisele kukkumisele tolle musta oktoobripäeva ja novembri keskpaiga vahel jätkasid majandusteadlased ja ärimehed aktsiaturu stabiliseerumise ennustamist, kõnelesid krahhist kui "tervistavast nähtusest" ja hindasid majanduslikke väljavaateid "optimistlikeks".

"Me oleme põhjas, omadega läbi. Meil pole enam sentigi!" teatas Fritz talle 1929. aasta jõulude lähenedes.

"Aga me tellisime uue auto, õhkkonditsioneeriga, nagu sa soovisid. Muidugi, kui pankrot, siis pankrot. Tühistame tellimuse. Teist autot pole nagunii tarvis. Ja ma räägin kokaga toiduarvete asjus."

"Binnie, sa ei mõista. Me oleme omadega läbi! Kõik, mu ema, Spence. Kogu see neetud Belsize'i korporatsioon. Meil pole enam sentigi! Võlausaldajad on juba kohtusse pöördunud. Nad on meid vastu seina surunud ja nende nõudmisel kuulutatakse meid maksujõuetuks."

Olukorra tõsidus hakkas Binnie'le alles nüüd koitma. "Mis see tähendab? Kas me peame siit paljakäsi lahkuma?"

"Kõik tuleb maha jätta: maja, kontor, kõik! Selleks ajaks kui nad meiega ühele poole saavad, oleme tänaval. Lurjused. Ahned lurjused. Ma palusin neil oodata. Asjad peavad paremini minema hakkama."

"Ma arvasin, et maja on meie oma."

"Maja kuulub pangale. Kohus on määranud hooldaja ja esimese käiguna pannakse maja oksjonile."

"Aga mis siis meist saab? Kuhu meie läheme? Miks me midagi müüa ei võiks – tiibklaverit näiteks – või ehteid – "

"See ei kuulu enam meile. Kui kohus kuulutab välja pankroti, siis läheb kogu meie omandus neile."

"Aga ma võin ju hankida seifi ja raha sinna peita. Seda nad ei saa kätte."

"Kardan küll, et saavad. Sa mäletad neid dokumente, mida sa alla ei tahtnud kirjutada? Need olid laenupaberid ja aktsiate vahekasuga ostmise korraldused. Nii kurb, kui see pole, oled ka sina võlgade eest vastutav."

Kui hoidja välja arvata, jäid teised teenijad nende juurde, sest neil polnud kuskile minna. Bonilla näitas üles osavust juurvilja hankimisel võlgu pärast seda, kui Gristede oli nende arve maksmata jätmise pärast sulgenud, kokk aga ilmutas erakordset nutikust igasugu ubade ja kartulitega ühepajatoitude valmistamisel, mida nii härras- kui ka teenijarahvas sõbralikult koos sõid.

"Ma võiksin ju osa raha kingakarpi peita," oli Binnie visalt jätkanud. "Seda ei oska keegi arvata. Keegi ei saa teada. Ja kui nad ka teada saavad? Ma võin ju öelda, et müüsin mõned asjad enne pankrotti minekut."

"Binnie, sellega sa rikuksid seadust. Varanduse kohtu eest varjamist nimetatakse pettuseks. Sind võidakse vangi panna."

"Ei saa aru."

"Pankrot tähendab seda, et me oleme üle pea võlgades. Kui meie võlausaldajad tahaksid, võiksid nad meid lasta vangi panna, aga sel pole mõtet. Kogu protsessi reguleerib pankrotiseadus. Kui riigikohus sulle pankroti välja kuulutab, siis see tähendab, et kohus võtab kogu su varanduse ja jagab selle võlausaldajate vahel. Võib olla saavad nad dollari asemel kõigest viis senti, aga nad lepivad sellega, et üldse midagi saada – ja siis me ei võlgne neile enam midagi."

"Aga kuidas teab riigikohus, et meil oli väike kontsertklaver, kui me seda ei ütle? Paigutame mööbli ringi. Nad ei oska seda aimatagi."

"Meil on maja kindlustusleping," tuletas Fritz talle meelde.

"Inventarinimestik!" Klaver oli maksnud 3 700 dollarit. Binnie oli kindel, et praegu saaks selle eest vähemalt poole algsummast.

"Binnie, sellest ei tule midagi välja. Inventarinimestik on kindlustuskompaniis olemas. Kui klaverit enam ei ole, peame sellest teatama. Nagu ma juba ütlesin, varanduse varjamine on seadusevastane."

"Varanduse varjamine?" Binnie üritas seda naljaks pöörata, kuid ebaõnnestunult.

Enne krahhi oleks Belsize'ide-taolise perekonna pankrotist kirjutatud ajalehtede esikülgedel, lisaks fotod elegantselt riietatud tõsiste nägudega Binnie'st ja Carlast riigikohtuhoone trepil, fotograafid ja nutuleenud kannul. Aga 1931. aasta kevadel olid nad kõigest liivaterake meres, kus paljud neist kunagi märksa rikkamad olid nüüd pankrotistunud võlgade ja tasumata maksude pärast kinnisvaralt ja äriettevõtetelt, mida neil enam ei olnud.

Kogu protseduur oli osutunud masendavalt lihtsaks, ei mingeid politseiametnike südaöiseid külastusi, et nende mööblile lipikuid külge kleepida, ei välisuksele naelutatud teadet avalikust oksjonist, nagu Binnie oli oletanud. Selle asemel kohustati neid pärast pankrotiavalduse registreerimist ilmuma riigikohtusse, kus kohtunik määras hooldaja, advokaadi, kes pidi hakkama asju korraldama.

Hooldaja, tõsine Sol Cooperi nimeline mees, sai kohtu orderi, et teha inventuuri kogu Belsize'i perekonna omandusest, kaasa arvatud kõigi nende isiklikud esemed. Samal ajal soovitati võlausaldajatel sisse anda nõudmistaotlused. Neil lubati endale jätta isiklikud esemed, välja arvatud kasukad ja ehted. Viimaste hulka ei loetud abielusõrmust ja käekella väärtusega kuni kolmkümmend viis dollarit. Neilt ei võetud "perekonnaelu ja mugavuse huvides" ära ka esmavajalikke mööbliesemeid nagu voodeid, toole ja laudu. Sinna juurde kuulusid potid-pannid, raadio, taldrikud ja igapäevased noad-kahvlid-lusikad. Antiikesemed, maalid, hõbe, hinnaline portselan, kristall, idamaised vaibad ning muu

säärane pidi minema oksjonile.

Cooperi selgituste kohaselt pidi kohus kõigepealt maja maha müüma, et tasuda panga hüpoteek.

"Pangad laostavad kogu maa ja siis krahmavad kõik paremad palad endale!" nurises Binnie rahulolematult.

Pärast pangavõla maksmist jaotati majast ning ülejäänud varanduse müügist saadud raha võrdselt kõigi teiste võlausaldajate vahel, kaasa arvatud lihunik ning Fritzu klubi ajalehemüüja.

Kõige hirmsam päev oli see, kui toimus nende Gramercy Park'i maja oksjon. Carla maja oli juba paar nädalat varem oksjonil maha müüdud ja ta oli tuttavate juurde elama asunud. Spencer oli Floridas, üritades seal oma kaotusi kokku arvata. Selleks ajaks oli ka teenijaskond lahkunud, välja arvatud Bonilla, kes tahtis aidata Michaelit hoida, enne kui kolib Georgiast pärit nõbude juurde Harlemisse. Fritz ja Binnie seisid kohvrite keskel all koridoris, samal ajal tõuklesid kinnisvara-ostjad maja üle vaadates nende ümber.

Kolmekümne nelja aastasest Fritzust oli saanud oimetu hallipäine vana mees. Pärast paari saare ülaosas asuva korteriga tutvumist taipas Binnie, et nad ei saa endale lubada isegi kõige odavamat neist. Majaperemehed nõudsid notari juures kinnitatud rendilepingut ning soovitusi, lisaks sellele veel gaasi- ning elektriettemakseid. Üksi ja häbistatult kõndis Binnie perele elupaika otsides jalad rakku. Ühel päikesepaistelisel hommikul, kui ta kahetsevalt Riverside Drive'i avara korteriga tutvumast lahkus, märkas ta kõrvaltänavatel silte: "Üürile anda möbleeritud tuba".

"Drive asub sealsamas. Michaeli jaoks on seal park ja mänguväljak ning naabruses korralikud koolid. Ta peab sügisel kooli minema," oli Binnie Fritzule jutustanud niisuguse õhinaga, nagu ta vähegi esile manada suutis. Fritz ei abistanud teda kuidagi, vaid üksnes täitis Binnie korraldusi justkui kuutõbine ning näis, et ta ei taipa midagi nende uuest elukorraldusest ega tingimustest. Ainuke heledam moment oli seotud väikese Michaeli rõõmuga selle üle, et ta saab vanematega ühes toas

magada ning et võib nüüd maapähklivõid süüa ja et ta on pääsenud hoidja Goodingist. Michael oli kiiresti sõbrunenud koridori teises otsas elava segaverelise koeraga ning mängis väikeses voodis õnnelikult oma mänguasjadega.

Kujutlusvõime puudumisel ei suutnud Fritz kohaneda eluga, kus ei olnud enam autosid, teenijaid, sigareid, klubi aurusauna, lõbusaid eineid Delmonicos. Ta tundis puudust hommikusöögikandikust ning pooleks kokkumurtud "Times'ist". Ta nuttis taga oma rätsepat ja habemeajajat ning iirlannast pesunaist, kes pesi tema kahekordseid mansette ning kutsus teda ke-enaks härraks.

Enam kui mööblit leinas Fritz taga oma sigariümbrispaberite ja spordialaste postkaartide kogu, mille hind oli mitu korda kõrgem sellest, millega need oksjonil maha müüdi. Kui ta vaid oleks võinud alles jätta "Maheda Kaprali" kollektsiooni, kuhu kuulusid Piraatide Honus Wagner ning Eddie Plank Philadelphia A'st, mõlemad neist eriti haruldased eksemplarid 1910-nda aasta seeriast.

"Nad ei tea nende tegelikku väärtust. See on vargus."

Binnie varasematest vaesuse kogemustest polnud mingit abi. Vaesena vaeste seas elada oli olnud hoopis midagi muud. Aga nüüd, nagu välk selgest taevast oli ta ühegi pennita ja pidi vastutama kahe inimese eest ning tal polnud õrna aimugi, kuidas järgmiseks päevaks süüa osta.

"Oh tont, mis sest kõigest kasu," teatas Fritz ühel septembrihommikul, kui nad olid elanud üüritoas umbkaudu neli kuud. Ta oli oma prillid eelmisel päeval katki teinud. Tol hommikul keeldus ta üldse üles tõusmast. Binnie oli riides ja palmitses parasjagu enne Michaeli koolimineku lapse juukseid. "Mine kuhugi! Helista kellelegi! Ema sõpradele näiteks. Kuskil on kindlasti mõni vaba töökoht."

"Ma ei näe ilma prillideta ja meil pole raha, et uusi osta."

"On ju olemas kliinikud. Mine sinna."

"Jäta mind rahule."

"Võta kepp ja plekktoos. Ma saadan sind Broadwayle."

"Jäta mind rahule, kas sa aru ei saa või."

"Mida me nüüd siis tegema hakkame, kas sureme nälga või? Kus on kõik su suurepärased sõbrad, kes meil külas käisid ja meie salakaubaviski nahka panid – "

"Kas sa ajalehti ei loe? Praegu on kaksteist miljonit inimest ilma tööta. Töökohti pole."

"Aga Fred Grimble? Ja John Dieffer? Kõik need, kes sulle võlgu on. Sinu käest oli ju kerge igasuguste haledate lugudega raha välja meelitada. Kas sa arvad, et ma neist laenudest ei tea? Kus need petistest bluffijad nüüd on?"

"Kas meil on veel kohvi?"

"Kohv maksab raha!" Binnie kahetses öeldut. "Ma ei mõelnud seda nii, Fritz. Ma olen endast väljas." Ta kallas mehe tassi kuuma kohvi. "Me oleme mõlemad endast väljas. Aga on veel sinu ema. Miks sa häbened talle helistada? Võib-olla saab tema meid kuidagi aidata."

Carla elas Pasadenas, "peatudes" lapsepõlvesõbranna Annabel Tarri juures. "Annabel oli alati emale kade. Praegu on aga jäme ots tema käes. Emal pole kusagile minna. Mitte midagi pole enam alles, Binnie. Tal veel vedas, et abielusõrmus ning pärlid alles jäeti."

"Las ta müüb pärlid maha. Lapselaps tahab süüa."

"Kust tema siis taskuraha peaks saama?"

"Kust siis meie peaksime – "

Fritz tõukas suhkruta kondenspiima purgi ilmse vastikustundega eemale. "Mis asi see on? Kus koor on?"

"Koor maksab ka raha. Kas sa siis ei tea?"

Toa ainsast aknast kostis sisse viiuli plekine kriiksatus. Michael jooksis vaatama, mis lahti on.

"Joo piim ära," hüüdis Binnie talle tusaselt.

"Emme – seal on üks mees."

Mees seisis prügikastide vahel, katkine mantel haaknõelaga kinnitatud. Paljapäi, kinnisilmi, käes kindad, millel sõrmed ära lõigatud, mängis ta muusika taktis keha õõtsutades südantlõhestavat meloodiat "Sorrento'st", sellele järgnes Ungari rapsoodia nr. 1.

Teispool tänavat avanes aken ja keegi viskas mündi

maha. Muusik peatus, korjas selle järsu peanoogutusega maast ja jätkas kontserti.

"Emme, palun anna mulle üks penn!"

Binnie ohkas, süda muret täis. Üks penn. Kõigest üksainuke väike penn. Selle eest saaks osta Michaeli õpikutele paberümbrised, kus on jooned nime, aadressi, kooli, klassi jaoks. Mõnel lapsel oli õpikutel ümber vakstu või riie, kuid need olid erandid. Enamik kasutas poest ostetud kaasi. Ka õpetajad eelistasid neid. Binnie kasutas ümbristeks paberkotte, mille ta teistpidi pööras ning siis Michaeli aabitsa, õigekirjaõpiku ning matemaatikaõpiku ümber sobitas. Michael tuli nuttes koju. Teised lapsed olid teda narrinud.

Aga sellest pennist ei sõltunud enam midagi. Nagunii ei suutnud nad järgmise nädala üüri maksta. Siis kolivad nad pargipingile magama, kui just midagi ei juhtu.

"Emme, kas sa annad siis?" Lapse hääl oli kannatamatu.

Binnie võttis rahakotist seitsekümmend kolm senti. Ta sirutas peo ette. Michael valis müntide hulgast kõige läikivama penni ja kahmas teise ka, enne kui Binnie teda takistada jõudis.

"Oota veidi – " Binnie rebis ajalehelt nurga ja pakkis mündid nutsakuks. Michael lippas akna juurde ja küünitas nii kaugele kui sai, hoidudes eemale piimapudelist ja võitoosist.

"Här-ra!" Naerdes viskas ta mündid alla. Mees tõstis pilgu ning andis poognaga viisakalt au. Suurest rõõmust lehvitas Michael vastu.

"Nüüd aitab," hõikas Binnie.

Ema käsku järgides tabas lapse käsi aga piimapudelit. Nad kuulsid, kuidas see vastu maja välisseina kraapides alla libises ja siis betoonil puruks klirises.

"Kas sa tead, mis nüüd saab?" kriiskas Binnie. "Sa pead nisuhelbeid kuivalt sööma, vaat mis." Ta tiris lapse aknalaualt ja tõukas ta toolile bridžilaua taha, kus ootas kauss.

"Ma ei taha nisuhelbeid."

Binnie seisis hetke vaikides. "Ütle talle, et ta selle ära

sööks," käsutas ta abikaasat. Vastuseks pööras Fritz talle selja ning sikutas tekki kõrgemale.

Binnie pani kübara pähe ja mantli selga, samal ajal põrnitses Michael jonnakalt taldrikusse. Ema käitumine lausa provotseeris vastuhakku. "Ma ei *taha* nisuhelbeid."

"Siis ütle oma isale, et ta sulle kalamarja ostaks. Mina lähen nüüd minema." Kuni selle hetkeni ei olnud ta suutnud otsusele jõuda, mida teha.

"Kuhu sa lähed?"

"Keegi peab ju midagi tegema."

"Kas sa arvad, et leiad tööd? Töökohti pole. Ära ilmaaegu kingi kuluta."

"Kui ma siit kohe minema ei saa, hakkan asju loopima. Vii Michael kooli. See on Üheksakümne kolmandal tänaval. Kas sa oskad sinna minna – või ma joonistan sulle plaani?"

"Ma näitan sulle, isa. Ma tean, kus kool on," pakkus laps innukalt, kui Binnie toast välja tormas. Vaene lapsuke. Mis pidi temast saama? Mis saab neist kõigist?

Binnie ei läinud mitte tööd otsima, nagu ta ütles, vaid hoopis Spencer Belsize'i juurde, kelle laev "Rex" pidi keskpäeval väljuma. Spencer oli kutsunud Binnie't endaga jumalaga jätma. Kedagi teist ei pidanud tulema. Ta tahtis nii väga veel hetkeks Binnie'ga kahekesi olla, ja Binnie oli lubanud selle üle järele mõelda.

Viimased paar kuud oli Spencer sõprade kulul elanud, üritanud meeleheitlikult midagi nii perekonnafirmast kui ka isiklikest investeeringutest päästa. See ei olnud õnnestunud ning et viimaseid sõprussidemeid säästa, otsustas ta Lõuna-Prantsusmaale siirduda.

"Minust saab Bradfordide villa auväärne valvur. Nad ei jaksa seda enam ülal pidada, aga keegi ei taha seda osta. Nii maksavad nad mulle pisut – meelelahutusteks ja pudeli *vin ordinaire*'i ostmiseks – ning minu tööks on üksnes murdvargaid eemale peletada ning jälgida, et aed päris džungliks ei kasvaks."

"Võib-olla kohtad sa seal mõnda vana vene vürstinnat, kel on briljante miljonite dollarite väärtuses," ütles Binnie.

"Ta võib mu keha endale saada, aga mu süda kuulub sulle," teatas Spencer kerglaselt ja siis äkitselt anus ta: "Binnie, palun tule minuga jumalaga jätma. Palun, palun sind väga."

4. peatükk

Binnie saabudes oli Spencer kajutis üksi.

"See ei sarnane sugugi kunagiste südaöiste lahkumistega," ütles ta nukralt.

Binnie mäletas hästi seda õhtut, kui nad Fritzuga Euroopasse sõitsid, sõprade parv tungles nende apartemendis, joodi šampanjat ja söödi koogikesi, ning Spencer viis ta salamahti päevitustekile ning suudles teda jahedas õhtutuules, samal ajal kui kell saatjatele lahkumiseks märku andis.

Kajut oli esimeses klassis – Bradfordid maksid –, kuid väike, pime aknata ruum ja üsna kõle. "Nii reisivad siis vaesed inimesed," torkas Binnie.

"Sinu kohalolek muudab selle tõeliseks paleeks," vastas mees. "Oh, Binnie, mul on nii hea meel, et sa tulid!"

Nad ei olnud kordagi saanud kahekesi olla tollest mängutoas veedetud vana-aastaõhtust saadik enne krahhi, veel heal vanal ajal, nagu seda nimetati. Binnie oli sõna pidanud ning pühendunud hambad ristis perekonnale ja abielule, abikaasale, lapsele ja ämmale.

Binnie oli vältinud Spencerit kui tuld. Ta oli viimast välja pannes Carla ees lipitsenud ning eesmärk tundus peaaegu käes olevat, kui väärtpaberite turg kokku varises ja isiklikud suhted teisejärguliseks osutusid. Binnie oli Michaeli Keskparki uisutama viinud, temaga kesklinnas ringi jalutanud ning Fritzuga armatsedes Spenceri oma peast pühkinud.

Kui tore oli aidata Spenceril asju lahti pakkida, sättida ülikondi polsterdatud riidepuudele, paigutada särke ja aluspesu kitsasse kappi, hoida käes ja silitada tema

riideesemeid. Peeglilauale tualett-tarbed: kölni veed, harjad, juuksepumat. Lipsud. Kingad.

"Sul on need veel alles?" Paksu tallaga kingad.

"Kuidas saaksin ma neid minema visata? Need olid mul jalas tol päeval, kui me kohtusime."

"Oh Spencer – " Hommikused mured olid otsekui haihtunud, kuigi ta mõtles, kas ehk Michael ei unusta pestud ja triigitud taskurätti maha.

Golfikingad, tennised, ratsasaapad, nahktallaga õhtukingad. Virn korralikult pakitud kedrisid, mis Binnie'le alati väga väikestele koertele mõeldud veste meenutasid. Kunagi oli tal mõte hankida endale mehhiko siledakarvaline koer ning minna temaga peole, loomake uhke rihma otsas, kedri kõhu all kinni nööbitud.

Fotod. Binnie võttis kätte kahe poolega nahkse raami. "Kas sa hoiad siin minu pilti?" Vastust ootamata tegi ta selle lahti. Ühel poolel oli tuttav foto täies polovarustuses Spencerist hobuse seljas, autasu käes, uhke valgesse linasesse kleiti riietunud Carla tema kõrval, ohjad käes. Teisel pool foto õunrohelises kleidikeses Michaelist tema neljandal sünnipäeval, lapse pilk sündmuse tähtsust arvesse võttes tõsine.

"Luba see mulle!" Spencer võttis temalt fotod ja seadis need tualettlauale, sättides neid tükk aega, selg Binnie poole pööratud. Viimaks keeras ta ümber. "Sinu fotot pole mul tarvis."

"Sa unustad ju ära, milline ma välja näen."

"Ei – kui sa tuled koos minuga."

Binnie'le oli hetkeks see mõte pähe tulnud, kui Spencer tollest villast rääkis. Kui tore oleks põgeneda New Yorgist, eemale õunamüüjatest, tänavatel hulkuvatest räpastest lastest, jõe äärde ehitatud lauajuppidest hurtsikute elanikest. Kui tal ei oleks Michaelit, kaoks ta siit nagu tuul.

"Mis nüüd saab, Spencer?"

"Sinust ja minust?"

"Kõigist! Kogu maast. Kas kõik lendab uppi? Kas me peame nälga surema?"

"Ainult ausad inimesed."

"Mina olen aus – "

"Sina?" Mees ägestus. "Naerukoht. Tüdruk, kes müüs oma hinge – mille eest? Turvalisuse eest? Maja eest Gramercy Park'is? Kah alles turvalisus."

"Käi põrgu! Mina sõlmisin selle lepingu ja ma olen seda täpselt täitnud." Mida ei saanud Fritzu kohta öelda. Põlgus lämmatas kaastunde, mida Binnie tundma pidanuks, kuid ei tundnud. Ta lootis, et Fritz ikka leiab Michaeli kooli üles ega kuku mõnda tänavakaevu. Võibolla oleks ta tõesti pidanud mehele plaani joonistama.

"Ja see on sulle paras."

"Mis sa sellega öelda tahad?" Ainus, mis aitas Binnie'l neil viimastel kuudel vastu panna, oli tema siiras usk põhimõtetesse. Tema abieluleping Fritzuga sõlmiti õitsvatel aegadel ja ta oli otsustanud jääda mehega ka nüüd, kui ajad olid halvaks pöördunud.

"Ma räägin lepingute olemusest. Poliitikud teavad seda hästi. Ärimehed samuti. Lepinguid tehakse selleks, et neid rikkuda. Lepingud on pidevate läbirääkimiste aluseks."

"Aga mina arvasin, et lepingud on täitmiseks. Sa sõlmid lepingu ja pead sellest kinni. Ja kõik on kindel."

"Siin sa eksid! Sina sõlmisid lepingu Fritzuga, tema aga ei täitnud oma kohustust. Tema andis alla, aga sina mitte. Sina tuled sellest kõigest puhtalt välja ning mina samuti. Seepärast me kuulumegi kokku." Spencer riputas fraki riidepuule. "Head uut aastat, Binnie."

"Oh, Spence – ".

"Kus sa sel vana aasta õhtul oled? Kas minuga? Ütle, et sa tuled kaasa. Sõidame koos Monte Carlosse – "

"Oh, Spencer!" Binnie astus mehe juurde. Kajutisse astumisest saadik oli ta teadlikult vältinud igasugust füüsilist kontakti, aga nüüd kallistas ta Spencerit. "Armas!"

"Binnie, ma mõtlesin, et sa ei tule. Ma pidasin kogu aeg ust silmas, lootsin, et see avaneb ja sina astud sisse, ning siin sa oledki."

"Siin ma olen. Ja ma armastan sind ikka veel, tead sa seda."

"Ma muretsesin. Arvasin, et sa ei ole mulle andestanud. Kõik need paberid – mu jumal – "

"Sel pole mingit tähtsust, Spence. Me oleksime niikuinii tänavale sattunud. Kogu maailm lendas uppi – "

"Binnie – "

" – ja nüüd olen ka mina pisut segi. Fritz istub terve päev kodus, näol säärane jube ilme. Oleks parem aknast alla hüpanud nagu teisedki. Me oleksime siis vähemalt tema elukindlustuse saanud – oh jumal, palun vabandust, ma ei tohi niimoodi rääkida."

"Kallis, pole vaja."

Binnie raev lahtus mehe juuresolekul. "Ma olen nii väsinud, Spence. Ma ei suuda kolme inimest ülal pidada. Mida me sööme, kas õhku või?"

Mees juhtis teda voodi poole. "Meil on laeva väljumiseni kaks tundi aega."

Nad ei olnud teineteist puudutanud alates tollest 1929. aasta esimese jaanuari hommikust mängutoas, siiski oli kõik nii lihtne ja iseenesestmõistetav. Spenceri keha ja kõik see, mida ta tegi, oli just samuti nagu tookord. Binnie pihkude all tema tumedad, tihedad juuksed, vastupidiselt Fritzule, kes kippus kiilanema ja kelle pea paljakutel läikis. Spenceri suu, nii pehme ja sile justkui virsikud purgis. Tema ihu, nii soe ja vetruv. Ja tema kujuteldamatult tundlikud käed, mis puudutasid teda samasuguse elegantse osavusega justkui austrikarpi avades või artišokki süües. Ta tegi seda aegamisi, hoolitsedes selle eest, et iga hetk oleks täiuslik ja ülimat naudingut pakkuv. Austrid ja artišokid sulasid Binnie kujutluspildis üheks: paksud rohelised väljapoole avanevad lehed, mille keskel tihe padrik, millest tuleb läbi tungida, et sisuni jõuda; praksatades avanev austrikarp, milles võbelev olend soolasest koopast pääsemist ootab.

"Kas me juba liigume, Spence?"

"Meie liigume, laev mitte."

Kui ta võiks vaid mehe juurde jääda ja purjetada kaugele, kaugele. "Mis kell on?"

"Aega on, Binnie. Nad helistavad kelli varakult, et

armastajatele piisavalt aega jääks."

Nad puhkasid, Spenceri nägu Binnie kõhule toetatud, käsi silitamas ja paitamas tema ihu. "Miks ei võiks sa minuga kaasa tulla?" sosistas ta. "Ma olen selles villas olnud. Veetlev paik. Jakarandapuud. Küpressid. Mimoosid. Akende all nelgid. Ärkame hommikul, meri paistab aknast, ning hommikusöögiks korjame aiast apelsine ja sidruneid."

"Kas poleks see tore?"

"Ma räägin tõsiselt. Me armastame teineteist ja me kuulume ühte."

"Aga kallis – "

"Ma ei tee nalja. Ma ei saa sind enam minema lasta. Kuula mind. Mul on olnud palju tüdrukuid. Sa tead seda. Ja viimati – "

"Jah. Mis juhtus?"

"Ma olen laostunud, ühegi pennita. Mul jäi alles üksnes see, mis seljas. Aga muidugi, tead, kõik ju ei laostunud ning üks tüdruk, Bill Fordyce'i õde, sa vist ei tunne neid – "

"Taevake, räägi ometi, mis juhtus."

"Hästi. Näib, et Billi õde hoidis mul juba pikemat aega silma peal, nii ta vähemalt ütles, ja ta tegi mulle abieluettepaneku. Ta olevat rikas, ning ta ei keerutanud sugugi, vaid teatas: "Ma olen rikas. Ma võin sul aidata äris jalad alla saada või me võiksime paar aastat ringi rännata, mida iganes sa soovid." Kas sa tead, mida ma vastasin?"

"Mida siis?"

Spencer suudles teda. "Ma ütlesin talle, et ma armastan kedagi teist. Ja see on tõsi, Binnie, sina oled mu ainus ja tõeline armastus. Palun sind, kallis. Unusta Fritz. Ta pole su küünemustagi väärt. Mina olen see, kes sind armastab." Tema suu leidis Binnie huuled; nende kehad ühinesid, sobisid täpselt ühte justkui mosaiikpildi detailid.

"Jää minu juurde! Ära mine tagasi."

"Aga Fritz – "

"Fritz käigu põrgu!" Mehe ägedus ehmatas Binnie't.

"Vanim poeg! Kõik kanti talle hõbekandikul ette. Tema aga oskas sellest ilma jääda. Ta ei võtnud eales minu nõu kuulda. Belsize'i firma oli raskustes juba enne krahhi. Ema pani ta etteotsa, sest tema jõud käis Fritzust üle, kuid ise ei osanud ta midagi peale hakata. Ka sinuga ei osanud ta midagi peale hakata, või kuidas?"

"Ei – "

"Ja sina jääd nüüd siia."

"Aga mul pole passi. Ja riideid?" vastas Binnie lõbusalt. Kui ta ainult saaks kõik maha jätta.

"Ma peidan sind siia ära. Oleme terve reisi voodis. Lasen toidu kajutisse tuua, muidugi kahekordsed portsjonid, ja sina peidad end kappi, kui stjuuard meile serveerib."

"Kas sa räägid tõsiselt?" küsis Binnie äkitselt äratundmisele jõudes.

"Muidugi tõsiselt. See on jabur idee, hullumeelne. Aga täiesti teostatav. On sul meeles kõik need tembud, mis me koos oleme teinud?"

"Aga Spencer – "

Binnie nägi, et mehel on tõsi taga. Ta klammerdus naise külge. "Me vajame teineteist. Mul on Floridas veidi maad ning mul on sellega suured plaanid. Tõeliselt vägevad. Lihtsalt nüüd on vaja veidi aega, et kõigest sellest üle saada. Paar kuud Lõuna-Prantsusmaal ja – "

"Aga kuidas Michaeliga jääb?"

"Me laseme ta järele tuua," vastas Spencer, kuid liiga kiiresti. "Me seame end sisse ja siis ta tuleb meie juurde elama. Fritzul pole kindlasti midagi tema eest hoolitsemise vastu. See hoiab ta mõtteid mujal."

"Spencer, sa ei või ometi – "

"Kõik sujub suurepäraselt, küll sa näed! Ma armastan Michaeli samapalju kui sind. Me laseme ta enda juurde saata. Palun, Binnie – "

Nüüd alles taipas Binnie pikkade, alandavate pankrotimenetluse kuude pinget mehes ja tema püüdu teha halva mängu juurde head nägu. Binnie oli nii hõivatud iseenda haletsemisest, et et olnud taibanudki, kuidas puupaljaks jäänud Spencer Belsize end tunda võis.

Ka Fritzule oleks igati parem, kui Binnie lahkuks. See sunniks talle peale vastutustunde, raputaks ta üles praegusest olekust. Kui ta tõesti peaks vargsi minema sõitma, kas oleks siis Fritzul meeles kell kolm Michaelile kooli vastu minna ning anda talle piima ja küpsiseid? Leivakarbis olid täisterajahust šokolaadiküpsised. Lõunaks võiks ta soojendada nuudlist tähestikuga purgisuppi, see meeldib Michaelile.

Nüüd meenus talle, et just täna pidi Michaelile kooli kogunemisel üle antama aukiri ilusa käekirja eest. Juba ärgates oli laps elevil, pesi kaks korda hambaid ja uuris ennast piinlikult peeglist, seljas valge pluus ja sinine volditud seelik, punane lips sama tooni kui paelad tihedates pikkades patsides. Vähemalt niipalju kasu oli hoidja Goodingist, et ta oli Michaeli korralikult kirjutama õpetanud.

Mida hakkab tema tütreke peale, kui ema teda kooli juures ei oota? Muidugi oli Michael piisavalt suur, et ise koju minna. Binnie jalutas juba kuueselt mööda New Yorki ringi. Viieselt. Kord oli ta isegi üle Brooklyni silla läinud. Mida varem sa iseseisvaks said, seda parem. Michael oli üsna iseseisev. Ta oli pidevalt emale korranud: "Kõik teised lapsed lähevad ise koju. Ma pole mõni tita."

Binnie'le meenus, kui võluvalt püüdis väike neiu aidata tal voodeid üles teha. Kuidas ta sikutas tooli kraanikausi juurde ja seal seistes nõusid pesi, Binnie't matkides heitis ka tema käterätiku üle õla. Eelmisel õhtul oli ta kodutöö kohal magama uinunud, vihikus korrapärase kirjaga pealkiri: "Kui ma suureks saan". Seitsmeaastane Michael Belsize oli kirjutanud: "Kui ma suureks saan, hakkan ma emaks."

"Spencer, mis kell on? Kas nad ikka annavad enne märku?"

"Ma ei lase sind kuhugi," ütles mees mänglevalt meeleheitlikul toonil. "Me nuputame midagi välja. Ennegi on jänest sõidetud."

Binnie võttis käekotist huulepulga ja kammi. "Ma pean ennast korda tegema."

"Me laseme ta kohe järele saata, luban sulle."

"Mis temast seni saab?"

"Michaelil on ju ka isa."

"Fritz ei saa kingapaelugi kinni seotud. Kas ma tõesti jätan maha oma väikese lapse?" Kunagi varem polnud Binnie meest niisugusena näinud, nii muserdatuna.

"Aga mina? Sa jätad mind maha." Kas Spencer tõesti arvab, et ta põgeneb temaga vargsi, sellisel viisil?

"Kas sa tõesti laseksid mul väikese tütre niiviisi maha jätta? See on ju hirmus. Fritz lööb põnnama ja annab ta lastekodusse – "

"Ära jäta mind maha, Binnie. Ma kardan. Ma vajan sind ja niisamuti vajad sina mind." Mehe alasti embus ümbritses teda üleni, Spencer surus teda enda vastu, suudles ta silmi, kõrvu, kaela ning Binnie keha lõtvus ja muutus pehmeks kui vaha. "Vajan sind *praegu*. Sa ei tea iial, mis homme juhtuda võib. Kasutame võimalust. Kõik läheb hästi, vannun sulle – "

"Ma tulen sulle Prantsusmaale järele. Võtan Michaeli ja korraldan kõik. Hangin raha. Küll see kuidagi õnnestub. Oleme enne kohal, kui sa kolmeni jõuad lugeda – luban sulle, kallis. Ma armastan sind – "

"See ei lähe, Binnie. Me oleme siidpaelaga kokku köidetud. Kui sa praegu lähed, rebid sa selle katki. Kas praegu või ei iial, kallis. Tule minuga. Kõik läheb hästi. Ma korraldan kõik," veenis ta kasvava meeleheitega.

Binnie püüdis lahkuda, kuid mees tõmbas ta uuesti voodisse ja ta jäi riietatuna lamama mehe süleluses, tundis tema tugeva keha soojust, tema nägu nii lähedal, säravsiniste silmade pilk tõsine. Koos oleksid nad õnnelikud. Nad kuulusid kokku. Ainult armastus tähendab siin ilmas midagi. Koos võiksid nad kõike teha ja see oleks vahva – võiksid avada väikese kohviku, laseksid end palgata ülemteenriks ja toatüdrukuks, hakkaksid kasiinos palgalisteks pakkujateks.

Spenceriga oli alati tore, temaga koos saaks kõigest kohe seiklus, millele lisaks võlu veel igapäevane õndsus teadmisest, et võib iga hetk sirutada käe ja teda puudutada. Binnie unelevatesse mõtisklustesse tungis äkitselt

summutatud kellahelin. "Kõik külastajad kaldale!"

Hirmunud karjatusega kargas Binnie püsti. "Ma ei või niimoodi, Spencer!" Lukk tõrkus. Kas ta üritab naist kinni pidada. Uks avanes.

Binnie vaatas tagasi ja nägi, et Spencer varjab kätega nägu. "Sa veel kahetsed seda, Binnie." Binnie sööstis voodi juurde, suudles teda ning põgenes siis.

Ta ei suutnud kohe kailt lahkuda. Võib-olla tuleb Spencer välja tekile. Võib-olla näeb ta meest veel hetkeks. Ta seisis, surutud vastu käsipuud, sadade saatjate seas, kel käes õhupallid ja käsitsi kirjutatud plakatid: "Head reisi, Henry ja Rose." Tema pilk rändas üle lehvitavate reisijate, kuulmata müra ja märkamata laeva lahkumisettevalmistusi, kraanade kriginat, mootorite podisemist ja reproduktoriteadet, mis hoiatas sadamat, et laev hiivab peagi ankru.

Ülemised tekid olid nüüd rahvast täis, reisiõhinas õnnelikud lahkujad loopisid serpentiine kaela õnnetutele mahajääjatele. Seal, ülemisel tekil peaks nüüd ka tema seisma Spenceriga kõrvu nagu vastabiellunud noorpaar, Binnie'l kleidile kinnitatud lillekimp, Spenceril valge lill nööpaugus, mõlema näod kohtlaselt õnnelikud.

Kõige ülemisel tekil seisis uhkes üksinduses keegi neidis, hele boa hooletu elegantsiga õlale heidetud, pikk sigaretipits kinnastatud käes. Ta nägi välja täpselt selline nagu seltskonnadaamid ajakirjafotodel, samasugune nagu Binnie "Smart Set'is". Noor naine silmitses jahedal pilgul saatjaid. Ta ei lehvitanud. Justkui seisaks ta kõrgemal tunglevast lihtrahvast. Binnie oleks võinud pea anda, et tema ei pidanud leivaraha pärast muretsema.

Äkitselt ilmus üksikust naisest mõne jardi kaugusel nähtavale tuttav kuju. See oli Spencer. Tal oli seljas avar valge kõrge kaelusega sviiter, peas vana tviidmüts, mille ta tavaliselt autosõidu ajal pähe tõmbas. Binnie lehvitas ägedalt. "Ma olen siin, Spence. Siin!" Mees ei näinud teda, kuid boaga daam märkas ja pööras ümber, et näha, kelle tähelepanu Binnie nii kangesti köita püüab.

Kummalise eelaimusega jälgis Binnie naist Spencerile

lähemale astumas ja tema varrukat puudutamas. Mees võpatas otsekui uneuimast ärgates ja tervitas daami elavalt. Ilmselt tundsid nad teineteist. Daam osutas alla Binnie'le, kellel oli väga piinlik. Ta ei oleks tohtinud niimoodi vehkida justkui mõni talunaine. Seal ülemisel tekil oleks Spenceri kõrval pidanud seisma kasukasse mähitud Binnie, saatjaks kallihinnalise lõhnaõli pilv.

Spencer lehvitas ja saatis õhusuudlusi.

"Ma armastan sind. Varsti näeme," ütles Binnie hääletult, lootes, et Spencer nii kaugelt tema sõnu lugeda oskab. Daam andis talle midagi. Spencer heitis selle Binnie poole. See oli serpentiinirull. Binnie püüdis selle kinni. Nüüd olid nad ühendatud paberiribaga, mis oli palju hapram kui siidnöör. Kui laev liikuma hakkas, võttis Spencer daamilt sigareti ning pakkus tema suitsule tuld.

"Spencer!" hüüdis Binnie. "Spencer!"

Muusika rõkatas. *Kas vanad sõbrad meelest läevad ja ununevad igaveseks?* Binnie'le meenus vana-aastaõhtu.

"Spencer!" Serpentiiniots tema käes lõtvus. Laeva liikumine oli purustanud nende sideme. Spencer kummardus üle reelingu, daam tema kõrval, ning puksiir sikutas laeva lõuna suunas, keerates vähehaaval eemale North Riveri ja ulgumere poole.

Keskpäev oli käes. Ta ei võinud ometi koju minna. Ta otsib endale töö. Fritz passigu kodus või mingu kuu peale. Binnie kõndis jalgsi läbi linna, et piletiraha kokku hoida. Viiendale avenüüle jõudes oli ta otsusele jõudnud, et kõige parem oleks Milgrimi kaubamajast alustada. Seal tavatsesid väikese palga eest töötada lustlikud äsja abielu lahutanud naised või need, kel oli igav. Kindlasti pakuvad nad raskesse olukorda sattunud noorele seltskonnadaamile tööd näiteks kindaosakonnas. Binnie oli alati tahtnud proovida kasutada säärast puust asjandust, mille otsa sikutati nahkkindaid, et neid kergem oleks kätte tõmmata.

Milgrimi ees seisatas ta korraks, et vaateaknal žoržetist pärastlõunakleite silmitseda. "Binnie Belsize!"

Hääl kuulus Joy Delaney'le.

"Ma pole sind nii kaua näinud. Kus sa praegu elad?"

"Ajutiselt West Side'is muidugi, kuni Fritz jälle jalad alla saab." Ta uuris Joy riideid, et saada aimu nende majanduslikust seisust.

"Me pidime Sands Pointi maja maha müüma. Aga korter Seitsmekümne viiendal on meil veel alles. Mis sa siin teed, sisseoste või?"

"Ausalt öeldes vaatan ainult väljapanekuid. Fritz pani ameti maha."

"Ed ka. Kuule, kas sa lähed kellegagi lõunale?"

"Õigupoolest ei – " Binnie hammustas huulde. Ta oleks võinud ju jaatavalt vastata.

"Tead, tule parem meile ja sööme midagi ning ajame juttu."

"Hea meelega." Binnie tundis rõõmupuhangut väljavaate üle tasuta toidule meeldivas ümbruses. Tööd võib ta ka homme otsida.

"Ainult ma peaksin enne helistama ja küsima järele, mis meil külmkapis on," ütles Joy. Telefonikõne ajal Binnie uneles. Joy saabus nina krimpsutades tagasi.

"Häbilugu. Teenijatüdruk ütles, et oli just köögipõrandat pooninud. Ta oletas, et jään õhtuni välja. Arvan, et peame mõnda kohvikusse või teepoodi minema."

Binnie teadis täpselt, kui palju tal rahakotis raha on: täpselt kuuskümmend kuus senti. Pärast seda kui Michael sai temalt kaks senti, kulus tal viis senti metrooga all-linna sõitmiseks ning sadamast Milgrimisse oli ta tulnud jalgsi.

"Ma tean üht toredat kohta. Seal on imemaitsvad salatid datlileivaga. Ja üldse mitte kallis koht." Joy haakis end Binnie käevangu. Nüüd ei jäänud Binnie'l muud üle, kui oma vaesust rõõmsal meelel tunnistada, sest tegelikult olid nad kõik ühes paadis.

"Joy – ma – "

"Binnie – " Sõbranna oli otsustanud teda just selsamal hetkel katkestada, silmis ülimalt innukas pilk, hääl võltsilt rõõmsameelne. "Tead, missugune pentsik lugu minuga juhtus! Ma unustasin raha koju. Unustasin toatüdrukule öelda, et kui ta mu rahakotti peeglilaual

näeb, pangu see siis igal juhul silma alt ära, nii et loodetavasti teed sa mulle välja."

"Muidugi teen ma seda." Binnie oli ise ka oma sõnadest üllatatud, samal ajal palavikuliselt pääsemisvõimalust otsides. "Aga kuule – asi on selles, et – minust on muidugi väga rumal – aga mulle meenus just praegu, et ma pidin Michaeli õpetajaga kohtuma – koolis – mingis olulises küsimuses – ja ma jään hiljaks. Nii et arvatavasti mõni teine kord. Küll oli tore sind näha – "

"Proua, takso?" hõikas taksojuht lootusrikkalt. Alandus oli täielik. Kui tal nii kiire on, miks ta siis taksot ei võta? Minema rutates tundis Binnie, kuidas häbipuna põskedele valgus. Tagantjärele mõeldes oli ka Joy jutt üsna ebausutav. *Tema toatüdruk olevat just põrandat pooninud!*

Broadwayl leidis ta toiduautomaadi. Kui ta kohe midagi ei söö, kukub ta kokku. Binnie polnud terve päeva ivagi hamba alla saanud, välja arvatud tass musta kohvi hommikul. Viiesendise eest sai ta automaadist kaks kivikõva saia ja kaks tükikest võid. Tee- ja kohviletist võttis ta tassi ning alustassi. Ta täitis tassi kuuma veega ja tõstis kausist sinna kaks tükki sidrunit ning pani tulisesse sidrunivette suhkrut. Binnie määris mõlemale saiale võid ning lisas siis ühele sinepit, teisele ketšupit. *Tore väike teepood!* Kas tõesti tähendas see nende riigi hukku, nagu räägiti?

Binnie't täitis pisuke võidurõõm selle üle, et oli viie sendiga lõunatanud, kuigi seda ei andnud võrreldagi endiste aegadega, mil viie sendi eest sai suure klaasi õlut ning terve eine munadest, heeringast, marineeritud köögiviljast, kartuli- ja kapsasalatist – või vähemalt nii need kõiketeadjad rääkisid. Ainus kord oli ta kõrtsis käinud siis, kui pidi vanaemale purgitäie lahtist õlut tooma. Ta pidas aru, kas Spencer ja too naine einetasid koos.

Kell oli kaks läbi. Nüüd ei olnud teha muud, kui piki Üheksakümne kolmandat tänavat Michaelile kooli juurde vastu jalutada. Binnie't lohutas teadmine, et oli toiminud õigesti. Ta mõtles aina laevale ja valges sviitris

Spencerile, kel oli müts uljalt kuklas, ja boaga naisele. Ta reserveerib kohad juba järgmisele reisile. Ta kerjab, laenab, varastab, kui vaja, et raha kokku saada. Ta saadab Spencerile telegrammi saabumisajaga. Nõndaviisi otsusele jõudnud, tervitas ta heatujuliselt Michaelit, kes kooliõuest välja keksides ema ootamas leidis.

"Emme! Vaata!" Aukirjas oli öeldud, et Michael Gabriella Belsize'il on "ilus käekiri". "Loodetavasti saab Michaelist klassi parim õpilane," kirjutas õpetaja vanematele mõeldud teates.

"Ma olen sinu üle uhke! Läheme kohe koju ja näitame seda isale."

Binnie üllatuseks oli toauks lukus. Kodus olles ei lukustanud ta kunagi ust ning ta oli alati kodus. Kuhu ta minna võis? "Fritz – ?" Rutakalt otsis ta võtit, aimates halba. "Fritz – ?"

Uks paiskus lahti. Binnie märkas kohe meest, kes lamas selili voodis, sokitallad auklikud, püksilukk lahti, käed valukrampidest kõverdunud. Tema nägu oli haiglaselt rohekas, huuled tõmblesid ja suunurgast valgus alla ollus, mida keha meeleheitlikus ja lootusetus eluihas välja tõrjuda püüdis.

"Isa on haige. Mine õue mängima."

"Aga emme – " Ta üritas emast mööda trügida.

"Siin on sulle jäätiseraha!" Ta tõukas last trepi poole. "Üle tänava ei tohi minna!" Kuidas saab üle tee minemata jäätist osta? Michaeli suu kõverdus, ta ei nihkunud paigast.

"Ma ei taha jäätist!"

"Kas sa hakkad juba ükskord astuma!" Binnie pööras lapse näoga trepi poole ja peaaegu lükkas jonnaka jõmpsika astmetest alla. "Kao siit! Mine kohe mängima, enne kui ma sulle nahatäie annan! Ja maja juurest kaugele ei lähe."

Mehe huúled liikusid, kuid pulssi ei olnud tunda. "Mis sul on? Mis juhtus?" Kas infarkt või lastehalvatus? Laual piimapudeli, Michaeli lahustuva kakaojoogipulbri ning rotimürgipurgi kõrval oli kohvitass ümber läinud. *Taevake.* Binnie lõi mehele kõigest jõust vastu nägu. "Kuidas sa omieti võisid!" Binnie kallas klaasi kuuma vett ja segas sinna sinepit ja soola ning üritas seda Fritzule suhu valada, tal endal läks süda pahaks.

Binnie koputas ustele, kuid kedagi polnud kodus, arvas siis, et pole mõtet naabreid häirida ja kutsus koridori otsas asuvast telefoniautomaadist politsei. Kannatlikult ja tuimalt istus ta toas, tundes üksnes vastikust. Mullaks saavad kõik. Ainult kuus jalga mulda katab neid hauas. Kas oli ta Michaelile ja Binnie'le mõelnud? Ei mingil juhul. Ta mõtles alati üksnes iseendale.

Binnie tänas jumalat, et see hoidis teda ega lasknud kiusatusele järele anda. Mõelda vaid, kui väike vaene Michael oleks isa sealt niimoodi leidnud. Ta oli toiminud õigesti, ja nüüd, varem kui loota võis, lõpeb kõik hästi. Ta abiellub Spenceriga ning nad hakkavad õnnelikult koos elama. Nüüd on see võimalik.

Öö saabudes oli kuivade silmadega lesk saatnud Pasadenasse Carlale telegrammi ning andnud sisse tellimuse, et saada ühendust ookeanilaeval viibiva härra Spencer Belsize'iga. Viie järgneva päeva jooksul takistas Atlandi tormine ilm ühendust, kuni viimaks pidi ta leppima radiogrammiga. Soovimata mehele otsesõnu Fritzu surmast teatada, kõlas see järgmiselt: PAKILINE HELISTA MULLE MAABUDES KOHE KORDAN PAKILINE. BINNIE.

Samal päeval kui laev Le Havre'is randus, ootas Binnie toas, uks paokil, et koridorist telefonihelinat kuulda. Järgmisel päeval saabus vastus, adresseeritud härra ja proua Belsize'ile: ÄRGE MURETSEGE. KÕIK ON KORRAS JA SUUREPÄRANE. ABIELLUSIN ZOE FORDYCE'IGA PÄRAST TORMILIST LAEVAROMANSSI. VÕITE ÕNNITLEDA. SPENCER JA ZU-ZU.

5. peatükk

Esimesena saabus Peggy Coonihan.

"Tere, Bonilla." Peggy suudles elegantselt riietatud naist, kes talle ukse avas. Vaatamata sellele, et Bonilla oli õigupoolest külaline ja kõik viimseni, kaasa arvatud torisev liftimees, austasid teda kui Binnie Belsize'i sõbrannat, saabus ta varakult rohekassinises Nettie Rosensteini juurest ostetud kleidis ning rubiinprossiga ehitult, et vaadata Binnie toiduvalmistajate järele samamoodi, nagu ta kontrollis tööd all-linna töötubades.

Hiljem ühines ta külalistega, seltsides nendega iseenesestmõistetavalt väärikal moel ja ilmutades kannatlikkust nende suhtes, kes pikakasvulist tõmmunahalist, kuid joogikandikuta naist elutoast leides häälekalt oma pahameelt avaldasid. Tänu Spenceri sidemetele oli Bonilla mees pärast haavatasaamist Vaiksel ookeanil Ühendriikidesse tagasi saadetud. Bonilla oli jõulud abikaasa juures Newport Newsis veetnud ning naasis nüüd pulmadeks New Yorki.

"Peggy, sa oled imekaunis."

"Kas tõesti?"

Peggy ihkas modelliks saada, kuid polnud selleks suurt muud ette võtnud, kui et sirvis üksnes ajakirju ja imetles end peeglist. Täna õhtul oli tal uus kaamelivillast mantel üle õla justnagu "Mademoiselle'is" näidati. Tema punased juuksed moodustasid kõrgele tohutule võrele kammitult mõjusa pompaduursoengu, ülejäänud osa juustest oli peidetud pärlitega kaunistatud võrgu alla. Peggy oli määrinud vaseliini silmalaugudele, et pilk oleks unelev, tema punakaslilla huulepulk ja küünelakk olid

ostetud Chen-Yu juurest, Michael oli need talle jõuludeks kinkinud.

"Sul on kena kleit."

"Kas tõesti?"

Peggy oli tervelt kaks tundi triikinud kahekordset võrkseelikut vahapaberi vahel, et see võimalikult jäik oleks. Erinevalt Michaelist oli Peggy rinnust täiesti lame ning ta pidi rinnahoidjasse polstrit toppima, et "ahvatlev välja näha".

"Mu vend ütleb, et ma näen välja nagu kaelkirjak."

Bonilla lohutas teda. "Vennad ütlevad alati sääraseid asju."

"Kus teised on?"

"Pruut paneb riidesse. Michael on oma toas. Tema on veel rohkem närvis kui Binnie. Mul on sulle üks palve. Ütle Michaelile, et ta näeb oranžis kleidis kena välja. Sind ta kuulab."

Michaeli toas vedelesid rõivad laiali. Tal endal oli kombinee seljas ja ema siidsukad jalas. "Ema tahab, et ma oranži kleidi selga paneksin."

"Miks sa siis vastu oled?"

"Mulle meeldib see." Michael võttis kätte kollase taftpeplose.

"See teeb sind paksuks."

"Kah mul sõbranna. Kas mina naeran sinu üle?"

"Kui ma ei oleks sinu sõbranna, siis ei ütleks ma midagi, eks ju? Selles kleidis näed sa paks välja. Kas sa siis ei tea, et peplos teeb puusadest laiemaks?"

"Ei tee ju. See varjab puusi."

"Kuule. Moeajakirjades on see must-valgel kirjas: peplos teeb paksuks."

"Siis mitte, kui sa koort ja suhkrut ei söö."

Peggy viskas ägades talle oranži kleidi sülle. "Pane selga."

Michael pani kleidi selga ja seisis niimoodi, pea longus. "Näed nüüd isegi. Täiesti kohutav."

"Pane kingad ka."

Pruunid seemisnahksed kolmetolliste kontsadega rihmikud jalas, omandas Michaeli keha uued proportsioo-

nid, punakasoranž krepp laskis aimata pikki, vormikaid jalgu, drapeeritud volang tegi puusadest saledamaks, ülemine osa aga toetas ja varjas rinda. Michael nägi välja majesteetlik, justkui elusuuruses Juno ise.

"Hip-hip-hurraa!"

"Jama puha. Ma näen välja justkui vorst."

"Nii vormikas, nii prink, nii ahvatlev!" Peggy tegi talle silma.

"Nagu jõehobu."

"Sa näed fantastiline välja."

"Ausalt või?"

"Täiesti ausalt. Lausa jalustrabav."

"Ma vihkan vana-aastaõhtut."

"Mina ka. Michael – "

"Ema käskis mul juuksed lahti jätta ja lahu keskele kammida nagu Rita Hayworthil."

"Michael – " kordas Peggy uuesti.

Michael raputas pead. "Ei midagi."

"Kas sa emale rääkisid?"

"Ma ei taha tema pulmi ära rikkuda."

"Tead – ma sain nõbu Gillylt ühe nime teada. Tema ise sai selle kelleltki nunnalt, nii et see on aus värk. Olevat väga kena mees. Katoliiklane, kuid kutsumusega. Tema arust käitub emake kirik valesti ja ta tahab üksnes kakssada dollarit."

"On ta arst?"

"Muidugi on ta arst."

"Oled sa selles ikka kindel?"

"Ausalt öeldes ma ei küsinud. Võib-olla on ta loomaarst."

"Kakssada dollarit. Mina saan kaks dollarit taskuraha nädalas. Ehk saaksin talle järelmaksuga tasuda."

"Sularaha ette."

"Oh Peggy, ma kardan!" Michaeli tumeda läikiva juuksepahmaka raamistuses näost, millel suu otsekui pakatav küps ploom, kiirgas naiselikkust, mille olemasolust tal endal polnud aimugi.

"Kõik saab korda. Helistame talle homme. Ma tulen sinuga kaasa. See on tühiasi, justkui hambakivi eemaldamine."

"Muidugi."

"Muuseas – ega sa Lennie'st midagi kuulnud ole?"

"Sellest lontrusest?" Michael oli saatnud talle paki preservatiive ja "Päästerõnga" seebi ning saatjaks kirjutanud Veetlev La Toole, et poisile märku anda.

"Kuule, aga miks sa ei võiks talle rääkida? Siis te abielluksite ning mina saan sinu pruutneitsiks ja seejärel – "

"Oled sa põrunud või?"

"Michael, see oleks imetore! Mõtle, mis hulga kingitusi sa saad: voodipesu, serviisid, öösärgid. Ma tahaksin nii väga ise abielluda."

Selles osas olid Michael ja Peggy täiesti erinevad. Michael tahtis kirjanikuks saada. Kui ta oleks vaid pisut vanem, hakkaks ta sõjakirjasaatjaks või vähemalt töötaks mõne ajalehe juures. Ta oli sellest tööst saanud maigu suhu viimaste lihavõttepühade aegu, kui "Daily Mirror" pühade puhul mõned ajakirjandustudengid tööle võttis. Siis oli Michael näinud esmakordselt laipu, vaestemaja tulekahju söestunud ohvreid. Nad sarnanesid keenud viini vorstidele, ihu lõhkevatest villidest üleni kobrutav. Kui Michael oli toimetajale helistanud, teatas too, et kaksteist surnut on vähe ning ärgu ta enne kedagi tüüdaku, kui ohvrite arv vähemalt viieteistkümneni tõuseb. Käsk hirmutas Michaelit, ning ta ei julgenud küsida, kas tema lugu läheb sisse. Õhtuses väljaandes oli teade aga sees ning pealegi esilehekülgel kõige tähtsamal kohal. Michaeli vapustuseks oli Binnie nutma puhkenud ja tema põske paitanud. "Mu täiskasvanud tütar."

Binnie Belsize oli nii harjunud Peggy kohaloluga, et ta ei vaevunud isegi tere ütlema. Vana šenillhommikumantel ikka seljas, tuli ta Michaeli väljanägemist üle vaatama. "Ma tahan näha, kuidas see kleit sulle sobib. Jumalapärast, aja selg sirgu. Miks sa pead niimoodi kössitama? Vaata Peggyt. Kas tema kössitab?" Peggy tõmbas pea õlgade vahele. "Kui sa niisugune oled, ei annagi ma neid sulle."

Kui Carla Belsize Pasadenas suri, jättis ta maha üksnes pärlid, mis pidid Spencerile saama. Spencer otsustas aga ehted anda Michaelile, mitte oma naisele ja kahele tütrele ega ka mitte Binnie'le. Esimese lapselapsena, vanima poja tütrena olevat Michael kõige sobivam pärija. Ainus kord, kui Binnie tal end pärlitega ehtida lubas, oli olnud keskkooli lõpupidu.

"Nüüd on need päriselt sinu. Alatiseks. Nii et hoia neid hoolega."

"Oh, ema!" Ta kallistas Binnie't.

"Mu tütreke. Mu kaunis laps. Nüüd ma siis tean, miks Peter minuga abiellub – " Tunded ähvardasid valla pääseda, silmad pilkusid, et neisse valguvaid pisaraid tagasi hoida. "Aga ta jätab mind maha, kui sa seda sealauta ära ei kraami. Vannun sulle, et tulen ise siia ja teen puhta töö. Oma käega. Ja ära siis nurise, et ma sind ei hoiatanud."

"Järgmisel nädalal, luban sulle."

"Ära luba, vaid tee seda. Kuule, kas sa Spencerist oled midagi kuulnud?"

"Ei."

"Nii et me ei teagi, kas ta saabub pulmapeole või mitte."

Pilklik naeratus libises üle Binnie näo. "Mis siis ikka, onu Spence'i tabab tõeline üllatus. Ta ei olnud mu esimeses pulmas, nii et talle ongi päris kasulik praeguses osaleda."

Kui Binnie ukse poole astuma hakkas, peatus ta pilk Michaeli laual. "Taevake, mis see sul on?"

Tegemist oli kuivanud gardeeniakimbuga, mille Lennie oli kinkinud talle kolledži tantsuõhtul kleidile kinnitamiseks.

"Kas sa polegi seda välja visanud?" Peggy oli rabatud. Ilmaaegu. Ta ju teadis, et Michael hoiab kõike alles. Iga kirja, sünnipäevatervitust, postkaarti, telegrammi. Viimast kui tunnistust, piletikontsu, programmi. Tikutoose, kutseid, kokteilikõrsi, papist klaasialuseid. Paberile kirjutatud ennustusi õnnekookide seest ja penniseid automaadiettekuulutusi. Pesapallivõistluste kavasid.

Filminäitlejate fotosid. Plakateid. Käisemärke. Mõistatusi. Nimesilte. Raamatuid. Nätsupabereid naljadega. *Temake: Mida sa selle peale ütled, kui nüüd laps peaks tulema? Tema: Saada koju tagasi.*

Lagi oli täis kleebitud "New Yorker'i" kaanepilte. Kapid, riiulid, tualettlaud, kirjutuslaud, seinad olid nagu muuseumis, see oli justkui harakapesa, mis on pungil täis õndsate reliikviate kuhje. Michael vajas sääraseid käegakatsutavaid möödaniku meenutusi, nähtavaid tõendusi isiklikust minevikust, mis juba iseenesest pidanuks talle turvalise tuleviku kindlustama.

Ta oli elanud selles toas üksteist aastat, enam kui pool oma elust, siiski tundis ta end seal ajutise läbisõitjana. Mitte et sääraseks mõtteks oleks põhjust olnud. Alates päevast, kui nad tollesse Riverside Drive'i viieteistkümnendalt korruselt avaneva vapustava vaatega korterisse kolisid, oli see Michaeli tuba, kus ta väiksena magas ja mängis ja pisaraid valas, kui Binnie teda karistanud oli. *Mine oma tuppa.* Seal oli ta kahel korral vereloigus ärganud. Esimesel korral, kaheteistaastasena, oli ema lõbusalt hõisanud: "Nüüd oled sa naine. Tädi tuli sulle külla!" Teine kord juhtus viieteistkümneselt pärast tarkusehamba väljatõmbamist. Voodi nägi siis välja, justkui oleks Dracula ise tal külas käinud, sest haav igemes oli uuesti veritsema hakanud.

Kui teised lapsed rääkisid oma toast, siis mõtles Michael endamisi lapsepõlvetoale Gramercy Park'is. Ta ei mäletanud enam täpselt, kuidas ta seal elas, kuidas magas väikeses baldahhiinvoodis või istus kiiktoolis. Pigem oli tegu nukra igatsusega kodu järele, mida tal enam ei ole, mida ta kunagi enam ei saa.

Sedaaegu täitis ta oma pesa üleelamiste ja kogemuste pudi-padiga, möödunud elu kohta. *Kas sa mäletad?* Rõhknaelaga seinale kinnitatud fotod, millel tema ise koos nukk Brownie'ga. Peggy kõhuli prügikastikaanel mäest alla kolistamas. Michael, kitarr süles, külaliste heakskiiduavalduste saatel kuueteistkümnendal sünnipäeval. Kitarr ise rippus nüüd üle härjavõitluse plakati elutoas – ta ei õppinudki seda mängima. *Seda mäletad?*

Fotod titaeast Carla ja hoidja Goodingiga. Ülesvõtted emast, Bonillast, Roxyst. Alati nii kenast onu Spencerist erinevatel aegadel.

Seda mäletad? Salajase "Debütantide" nime kandva klubi kogu liikmeskond, organiseerijaks Skippy Kessler, kes kuulutas end presidendiks. "See on minu klubi, järelikult olen mina president."

Pärast pildistamist läksid kaheksa tüdrukut, vanuses kümme kuni kaksteist, Skippy koju Michaelit ja Peggyt pidulikult klubisse vastu võtma. Mõlemal tüdrukul seoti silmad kinni ja lasti neil täita mitmesuguseid ülesandeid, nagu näiteks paljajalu kõndimine "klaasikildudel", mis osutus soolakringlipuruks, kõdistamine karvaste "vaimudega". Kästi hammustada õuna, mis oli tegelikult sibul. Viimaseks katsumuseks viidi nad Skippy tualettruumi ning sunniti poti juurde maha põlvitama. "Nüüd pista parem käsi sinna sisse," käsutas Skippy õõnsa häälega. "Sa pead tuttavaks saama Suure Lögakoletisega." Michael sattus paanikasse ja püüdis põgeneda, kuid Skippy surus ta käe vette, teised klubi liikmed hoidsid samal ajal tema väänlevat keha paigal. "Ei – ei!" Michael tundis käe all midagi sooja ja pehmet. "*Ei!*" Ta hakkas öökima. Nad lasksid ta lahti ning Michael tiris sideme silme eest ning leidis, et hoiab käes vees ligunenud banaani.

On sul see veel meeles? Suvelaagrist saadetud fotol esitas Peggy noorte talentide võistlusel pantomiimi: "Ma seisin kesköö sillal!"; selle kõrval ülesvõte Betsy Rossiks riietunud Michaelist sama aasta Neljanda juuli vabaõhuetenduses. Suures agaruses oli Michael oma seeliku külge õmmelnud Ameerika lipu ning nautis nüüd publiku ülimat poolehoidu.

Ja see? Filmiajakirjast rebitud foto Shirley Temple'ist ja Jane Withersist. Peggy jagas tema viha lokkispäise titakese vastu. Ta oli liiga armas, et olla tõeline, ning mõlemad hoidsid alati kindlalt Jane'i poole. Ühel vihmasel pühapäeval joonistasid nad Jane'i pea kohale pühapaiste ning värvisid Shirley hambad mustaks. Nüüd oli Shirley John Agariga abielus, kuid ta oli endiselt mõlema põlualune.

Ja see? Michael seitsmeteistkümneselt Schrafftsi ees Kaheksakümne esimesel tänaval, seljas Buddy Myersi reklaamtuulepluus, naerunäol poisile otsa vaatamas; pildi allääres kiri: "Hoidke end valgete orjapidajate eest. Ho-hoo." Juba pikemat aega oli keskkoolis ringi liikunud kuulujutt tüdrukust, täpsemalt ei teadnud teda keegi, vististi oli tegemist kellegi kauge sugulasega, kes klassikaaslastega Schrafftsis soodavett juues äkki minestas. Kõrvallauas istunud mees olla väitnud, et on õnnetukese onu ning lubanud ta koju viia. Tüdrukut ei nähtud enam ilal. Valged orjapidajad olid ta salaja Alžiiri toimetanud. Kõik koolitüdrukud olid üksteisele pühalikult tõotanud, et ei lase ühelgi mehel enda soodavette unerohtu puistata ja kui nad minestama juhtuvad, siis ei lase nad teadvusetut sõbrannat kellelgi teisel minema viia.

Üks nurk oli täielikult sõjale pühendatud, pealkirjaks: MEIE VAPRAD POISID. Võiduteated, eraldusmärgid, muidugi ka ülesvõtted. Madrusemüts, mille kinkis üks poiss Enterprise'i firmast. Kõige uuem foto ja pealegi aukohal oli ülesvõte lennuväekomandör Peter Duff-Wintersist, kes seisis, kaks sõrme võidumärgiks püsti. Mis puutus Michaeli austajasse Lennie'sse, siis tema foto oli koos Van Johnsoni ja Humphrey Bogarti piltidega kleebitud riidekapi ukse sisekülgele.

"Sa võiksid tõepoolest selle rämpsu välja visata," märkis Peggy. "Milleks sa seda hoiad? Vanaduspäevadeks või?"

"Ma ei saa seda niisama minema visata. Enne tuleb kõik ära sorteerida."

"Mis see on?" Peggy võttis sigarikarbi ümbert kummirõnga. Karbis olid kivikuulid, mündid, helmed ja konnakarbid. Vanast kingakarbist pudenesid välja naljakad kleepsud, Dixie-kirjaga tassikatted, värvipliiatsid, kriit, odavad huulepulgad, vurrid ja jojoo. Tolmusest punutud korvist ilmusid söögipulgad, kroomtrükipildid, odraivasalv, küünepasta, hiina lehvikud, hüppenöör ning kangale kinnitatud jakilõiked, mis olid jäänud välja lõikamata.

Alumisel riiulil seisid virnas koomiksivihikud "Kuulsamaid Naljalugusid", kõik viimased numbrid "Berkshire Bugle'i", laagrilehed, mis Michael oli käsitsi ümber kirjutanud, keskkooli ajalehed, mis kandsid nime "Richmani Uudised" ning punktiarvestustabelid autogrammidega, mille seas ka kuus Mel Otti. Musta paelaga olid kokku seotud "The New Yorker'ist" tagasi lükatud kaastöö, kõige peal eriti hinnaline, millele käsitsi kirjutatud "Paljutõotav".

Karbis, millele oli kritseldatud "Laager", avanesid pilgule käevõrud, tuhatoosid, sõrmused, nahkpaelad asjade kaelariputamiseks ning mimeograafil paljundatud laulusõnad, lisaks 1938. aasta autogrammiraamat, mille kiri oli laiali valgunud tänu üleujutusele naril.

"Sa unustasid need ära viia." Peggy pistis käe paberkotti kirjaga "Tagavara" ja tõmbas sealt välja peotäie hambapasta- ja tsinksalvituube, mida Michael oli otsustanud kokku hoida.

"Lennie jutu järgi oli see valitsuse nõks, et rahvale tegevust leida. Ta ütles, et kuskil Colorado lähedal asub hiiglasuur ladu, kus on tonnide viisi hambapastat. Pärast sõda kavatsevad nad selle kõik Jaapanile maha müüa."

"Lennie on hull. Mida sa nendega peale hakkad?"

"Minu teatrikavad. Ära aja segamini." Need olid jagatud kahte kuhja: etendused, mis Michaelile olid meeldinud, ning need, mida ta ei sallinud, ja selle teise kuhja otsas troonis "Harvey". Kuidas võib täiskasvanud mees kogu aeg küülikuga vestelda? Temale meeldis "Kilpkonna hääl". Kui ta vaid kohtaks Billi-sarnast poissi. Ehk on mõni Fort-Monmouthi leitnantidest selline lahe kuju.

"Kas sa tõesti hoiad Nancy Drew pintsakut alles?" Peggy silmitses tolmust rida tuttavaid vormipintsakuid. "Ja Cherry Ames ka? Kõik on sul siin olemas."

"Ma hoian neid oma tütrele."

"Millisele tütrele?"

"See, kes mul kunagi sünnib, sa tobu – "

"Nojah, sinna ei lähe nüüd enam kaua aega."

"Kas sa jääd ükskord vait."

"Michael – sa peaksid emaga rääkima."

"Ja rikkuma tema pulmapeo? Just täpselt."

"Sa võid seda ka homme teha."

"Ma ei räägi talle seda kunagi."

"Kuidas nii?" Peggy meelest oli loomulik, et raskel hetkel tuli ema poole pöörduda.

"Ma olen täiskasvanud inimene. Ma saan ise endaga hakkama."

"Kust sa võtad kakssada dollarit?"

"Ma võin näiteks sõjatööstuse obligatsioonid maha müüa."

"Kuule, Michael," Peggy haaras sõbrannal käest, "tead, mul on seitsekümmend kolm dollarit ja ma võiksin need sulle laenata."

"Oh, Peggy –," ütles Michael tundetulvast haaratult. "Sa oled mu ainus tõeline sõber kogu maailmas. Sa oled mulle justkui lihane õde. Me jääme alati sõpradeks, eks?"

"Daamid, kui ma tohiksin teid tülitada –," Peter Duff-Winters seisis uksel. "Tõesõna. Pean teile kinnitama, et te olete kaks *ab*soluutselt vapustavat daami. Oodake vaid, kui mu semud kohale jõuavad. Minu komplimendid teile. Mul on teile ametlik teade. Binnie tahab, et te kiiremini teeksite. Külalised hakkavad kohe saabuma ja puha. Ma kohtasin äsja vapustavat Roxy-nimelist isikut."

Michael põikas korraks kiiresti veel mingi paela kinnitamise ettekäändel vannituppa, kuid tegelikult selleks, et viimast korda oma olukorras selgusele jõuda. *Oh, palun!* Ei midagi. Olukord *eba*normaalne, täielik nurjumine. Viimane pilk toas vedelevale varandusele suurendas veelgi ajutise läbisõitja tunnet. Kas hakkab ta seda kunagi oma koduks pidama? Homme ärgates on juba uus aasta ja ka uus isa samas korteris. Kas leiab ta kunagi mõne paiga, mida võiks päriselt koduks nimetada?

Roxy Guggenheim juba varitses teda. "Sul ei olegi täna käevõru randmel."

Michael reageeris ruttu. "Kinnitus läks katki ja ma viisin käevõru parandada."

"Guajaavitarretis." Roxy surus talle pihku viienaelase läikiva purgi. "Oleksid sa vaid minuga koos rongis sõitnud. Nii palju puhkusele sõitvaid ilusaid poisse kõikmõeldavatest väeosadest."

Michael oleks tahtnud kangesti pärida, kuidas temal õnnestus piletit saada. Aga tal ei tarvitsenud seda teha. Roxyl olid selleks oma "nõksud".

"Kuidas sa puhkasid? Sa oled vapustavalt pruun."

Roxy silmitses teda veidral, peaaegu aral pilgul. *Mida ta haudus?* Päevitus rõhutas veelgi sügavaid vagusid ta laubal ning kortsusid kaelal. Esimest korda nägi Roxy Guggenheim tõepoolest vana välja, justkui vanaema, keda ta vahetevahel etendama kippus, kuigi sama hoolikalt sätitud nagu alati – tema toekat keha kattis hallist sametist mantelkleit, kreemikas šifoonrätik kaela ümber seatud, ehitud kõige "paremate" briljantidega –, oli miski siiski teisiti. Muidugi juuksed. Tavaliselt palmikutes pealaele krunniks seatud, olid need tumedamad kui varem, peaaegu süsimustad. Aga sellega asi ei piirdunud.

"Hästi – ja kuidas sa jõuluvanaga rahule jäid?"

Kasukas! Binnie oli talle südamele pannud tänukirjake teele saata. Laulatuse elevuses ja oma isikliku mure tõttu oli ta Roxy unustanud.

"Kas sa ei saanudki mu kirja kätte, tädi Roxy?" Ta ajab kõik postitalituse süüks. Kõik tegid seda, ka see lontrus Lennie vannub kindlasti, et on talle kirjutanud.

"Kas see oli paras? Ma kartsin, et see on ehk pisut liiga ümber, aga mulle meeldib, kui kasukas on kitsas. Siis paistab figuur paremini välja."

Pole mingi ime, et ta naljakas välja näeb. "Nojah, see oli pisut liiga kitsas, nii et ma viisin kasuka tagasi ja lasksin selle number suurema vastu välja vahetada." Õigupoolest kahe numbri võrra, aga milleks Roxyt kurvastada.

"Kas see meeldib sulle?"

"Meeldib? Ma jumaldan seda, tädi Roxy. See on enne-

olematu!"

"Peaasi, et see oleks soe. See on kõige tähtsam. Kui plikapõlves Hamburgis olin – "

"Kas pole romantiline?" sekkus Peggy nende jutuajamisse.

"Oh – kas sa pead pulmi silmas?" küsis Roxy.

"Säärast unistuste meest näen ma esimest korda. Mu ema vihkab inglasi, aga kui ta Peterit näeks – jessas! Kas ta pole vapustav?"

Roxy otsekui kivines. "Kuidas saan ma teda vapustavaks pidada, kui ma pole teda üldse näinud. On alles Binnie. Teeb abiellumisest säärase erakordse saladuse. Mida ta siis kartis, et ma kutsun Walter Winchelli kohale või? Mis ma sinu meelest siis arvama pidin, kui Bernice'ilt seda uudist kuulsin? Bernice sai mulle kaugekõne võtta, Binnie aga mitte? Ma ütlen teile ausalt, et olen solvunud. Ma ei solvu just kergesti, aga seekord küll. Tema kõige parem sõbranna, peaaegu nagu teine ema – ja ta ei kutsugi mind pulmapeole."

"Aga Roxy – ausalt!" Michaeli sõnad tulid täiesti südamest. "Ta otsustas alles jõulude ajal. Sina olid ära puhkusel, esimest korda paljude aastate järel – "

"Binnie teab, et ma kunagi ei puhka. Viieteistkümne aasta järel oli see esimene kord."

Tema ema au oli kaalul ning iga hinna eest oli vaja Roxyt veenda. "Nagu välk selgest taevast otsustasid nad abielluda! Täpselt nii see oli – ja kuna vana aasta õhtul tuleb meile nagunii alati palju rahvast, mõtlesid nad sedasi: "Miks mitte vana aasta õhtul?""

"Kas ta siis poleks võinud mulle teatada? Ma olen talle ju peaaegu ema eest olnud?"

"Usu mind. Ta kavatses sulle helistada, aga mõtles siis, et kindlasti ei õnnestu sul rongipiletit saada ning see teeb sind väga kurvaks, ja ta otsustas sind üllatada siis, kui sa tagasi jõuad." Michaeli lugu oli nii veenev, et ta hakkas ka ise seda uskuma. Võib-olla saab temast hoopis advokaat, mitte kirjanik. Temast saab hoopis kuldsuu Portia.

"Ah, printsess – kuidas ma saaksin eemale jääda? Ma

tahan näha, kui õnnelik on Binnie. Tead, mida su tädi Roxy nüüd ihkab? Üht suurt viskit soodaga."

Elutuba oli rahvast täis, istuti sohvakäetugedel, tutilise kattega klaveritoolil ja aknalaudadel. Ema oli muretsenud nende vana mööbli pärast, aga kogu selle rahvahulga tagant polnud mööbliesemeid nähagi.

Lühikese tseremoonia ajal ei olnud istumist ette nähtud. Noorpaar pidi tõotuse ütlema kohtunik Amgottile, külalised sel ajal nende ümber seismas.

Klaasid kõlksusid. Kelnerid pakkusid kokteile ja sooje hors d'oeuvres'eid. *Hoora hööritus.* Michaelile meenus, et nii nimetati neid näidendis "Isane loom", ja ta soovis, et Lennie oleks kohal, nii et nad saaksid koos selle üle naerda.

Peteril oli seljas tavaline piloodimunder, kollane roos nööpaugus. Ühest mundrist ja ühest silmast oli ta ilma jäänud pommirünnaku ajal. Sõjaaegsete piirangute ja normide tõttu peeti ülimalt sobivaks abielluda vormirõivais, mitte et iga hinna eest uhket riietust hankida. Kõikide pilgud saatsid Peterit, kui ta külaliste seas ringi liikus ning ennast tutvustas.

Peteri kaaslased ja Fort Monmouthist pärit leitnandid saabusid koos. Peggy ja Michael langesid teineteisele kaela. "Nad on *kenad*!" sosistas Peggy. "Kuidas ma välja näen?"

"Vapustav. Aga mina?"

"Vapustav."

Ühtekokku saabus kaheksa meest. Kapten John "Kõvakäsi" Briggs, Peteri kõige parem sõber ja isamees, ning neli noort ohvitseri tema eskaadrist, siis veel Pat Coonihan oma kahe sõbra, leitnant Ronald Fitchi ja leitnant Quentin "Välgu-Joe" Josephsiga.

Brinkmanid pidid tulema tütrega ja oodati ka üht Macy klienti, sõja ajal lesestunud daami. Kui need kaks välja arvata, olid Peggy ja Michael konkurentsitud. Joobnud säärasest imelisest olukorrast, seisid sõbrannad galantsete vaprate vormiriietuses noorte meeste ringis, kes käitusid ülima aupaklikkusega, pakkusid sigaretti, puistasid komplimente ning hoidsid neid himukate pil-

kude turmtules.

Michael märkas, et Roxy astus Peteri juurde. Ta kuulis Roxyt pärimas: "Mida te pärast sõda teha kavatsete, kas tööd otsida?" Peteri vastus kõlas: "Õigupoolest pean ma talu – " Kuid siis hakkas Kõvakäsi Briggs anekdooti rääkima ning Välgu-Joe ütles, et Michael on pisut Rita Hayworthi sarnane ja ta ei saanud ju nende juurest minema kõndida. See olnuks ebaviisakas.

"Ja kus on siis kaunis pruut?" nõudis üks Briti Kuningliku Lennuväe meestest klaasi tõstes. Külalised lõbutsesid päris hästi, daamide õhtukleidid ja meeste mundrid moodustasid koos lillede, lauahõbeda ning brokaateesriietega ühtekokku kireva mosaiigi. Aga kuhu jäi Binnie? Eelnevalt oli ta kõigile neile kinnitanud, et peab iganenud kombeks seda, et pruut ei tohi enne tseremooniat välja ilmuda. Michael ootas, et tema pikk sale ema liugleb iga hetk tuppa, seljas kreemikas pruutkleit ning ümber jala Michaeli kingitud sinine pitssukapael, mida keegi muidugi ei näe, kuid mis pidi rituaalis olulist osa täitma.

"Miks tseremoonia viibib? Minu teada pidi algus olema kell üheksa." Roxy käsi oli kleepuvalt higine, kui ta Michaeli austajateringist eemale tiris. "Mine vaata, mis seal lahti on."

Michael läks mööda pikka koridori ema tuppa.

Binnie silmitses tütart vaenulikul pilgul. "Nii-nii. Seal siis ongi minu mõrsjaabiline. Miks sa minu eest ei hoolitse?"

"Ma hoolitsesin – Roxy eest. Sa käskisid teda valvata, et ta oma nina igale poole ei topiks. Ma ei saa ju korraga kahes kohas olla."

"Siis täidad sa oma ülesannet küll suurepäraselt. Ta oli just siin ja asus kõike korraldama nagu alati. Kas mul on midagi tarvis? Miks ma tema toiduvalmistajaid ei palganud? Need olevat paremad, odavamad ja ei varasta. Ära lase teda enam siia."

"Palun vabandust, ema." Michael tõmbus kössi ning nägi nüüd välja otsekui maailma rinnakaim kuueaastane. Binnie puhkes naerma.

"Kõik on korras, kuklike. Mul valutab pea – arvatavasti on see närvipalavik – ja kõik läheb valesti. Roxy – Spencer – kas ta on siin?"

"Ei. Ära muretse. Spencer on kindlasti kas Pariisis või kusagil mujal."

"Ja kohtunik Amgott. Tema naine helistas äsja. Kohtunik unustas prillid maha ning naine saadab need toatüdrukuga järele. Mina abiellun, too naine aga käsib mul kohtunikule meelde tuletada, et neid oodatakse peole ning et kiirustagu ta koju tagasi."

"Kas sa aspiriini tahad?"

"Võtsin just kaks tükki."

"Sa näed nii – särav välja, ema."

Kogu see aeg kostis eemalt summutatud uksekellahelinat, naeru, jutuvada. Nüüd aga lõikas melusse äge ja läbitungiv helin.

"Mine ruttu vastu – see on kindlasti – kohtunik Amgott," ütles Binnie, kuigi nad mõlemad tundsid Spenceri helistamist.

Kuigi pisut vapustatud väljavaatest kohtuda Spenceriga mõni hetk enne abielutseremooniat, suutis Binnie end koguda. Talle pakkusid rahuldust kõikjal magamistoas vedelevad meherõivad. Peteri hommikumantel lebas pilliroopõhjaga tugitooli seljatoel, tema tualett-tarbed täitsid vannituba, pärast keevkuuma dušši heljus kõikjal tugev mõrkjas seebilõhn.

"Ameerika veevärk. *Ab*soluutselt taevalik!" oli ta öelnud, ilmudes aurusest vannitoast justkui Sherlock Holmes udust.

*Ab*soluutselt taevalik oli *ab*soluutselt õige. Pärast põrgulikku depressiooniaega ja sõjaõudusi ootas neid ees absoluutselt taevalik kooselu. Binnie elu ei olnud läinud kergesti. Peter ei teadnud sellest suurt midagi. Ja mida ta ei tea, see ei lähe talle korda. Nüüd kavatseb ta puhata ja südamest lõbutseda. Muidugi ei unusta ta surmatunnini neid raskeid aegu. Rääkigu poliitikud pealegi keskmisest mehest. Keskmine naine kannatas palju enam. Mehel tarvitses vaid nägu puhtaks pesta ja puhas särk selga tõmmata ning kõik oli korras. Mehe

närune välimus oli tühiasi võrreldes naisega, kel seljas narmendav pesu, jalas kulunud kingad ja katkised sukad.

Binnie ootas, et Spencer tema tuppa sööstaks. Ta oli valmis mehega kohtuma. Rohkem kui kaksteist aastat oli möödunud Spenceri äkilisest abiellumisest, kuid õigupoolest ei andnud Binnie seda talle siiani andeks. Kohe pärast Fritzu surma saabunud uudis rabas teda jalust. Ühegi pennita ja üksi, Michaeli anuva, hirmunud pilgu all oli ta Carlale Pasadenasse telegrammi saatnud ning läbinud uurimiskohtu formaalsused. Carla telegramm teatas, et ta on liiga haige, võtmaks ette nii pikka rongireisi itta.

Binnie teine telegramm Spencerile oli otsekohene: FRITZ SURNUD. ÕNNITLEN ABIELLUMISE PUHUL. BINNIE. Päevad möödusid, kuid vastust ei tulnud. Ilmselt rändas mesinädalatel noorpaar mööda Prantsusmaad ringi ning ei olnud veel Bradfordide villasse jõudnud.

Tema ainus abistav hing oli tõmmunahaline Bonilla. Samal ajal kui kindlasti paljud vanad sõbrad lugesid väikest ajaleheteadet: "Belsize'i järeltulija enesetapp", oli Bonilla ainuke, kes kohale tuli. Ühel hetkel ta lihtsalt seisis Binnie ukse taga.

"Te olete alati minu vastu nii kena olnud, proua Belsize."

"Ütle mulle Binnie – "

"Ma tulin küsima, kas ma saan kuidagi aidata."

"Kas sa tead, kust tööd võiks leida?"

Binnie'l polnud pennigi. Ta oli puupaljas. Mitte säärasel moel laostunud nagu inimesed, kes peavad leppima eelmisel aastal ostetud kasukaga või veetma suve Euroopa reisi asemel Hampton Bays. Kui ta Fritzu riided kaltsukaupmehele maha müüks, saaks ta vähemalt paari nädala üüri ära maksta.

Kui Carla või Spencer talle raha ei saada, siis tuleb Fritz ühishauda matta. Teda hoiti senini surnukuuris. Binnie'l olid paberid olemas, tal tarvitsenuks neile vaid alla kirjutada, ja pealegi oli ta Fritzule tema iseka käitumise pärast nii vihane, et tal oli isegi ükskõik, kas mees

saab maha maetud või mitte.

Siis viimaks saabus Spenceri radiogramm. Nii et mesinädalad olid läbi saanud! Järgnes Spenceri telefonikõne. Muidugi tahtis ta Binnie juures olla. Aga asi oli selles, et järgmine laev pidi Le Havre'ist alles kolme päeva pärast väljuma ning et ta ei jõua New Yorki enne kui poolteise nädala pärast või hiljemgi, kuna ookeanil möllavad tormid. Hilinemise asemel saadab ta Binnie'le telegrammiga raha. Binnie pidi talle teada andma, kas sellest jätkub.

Binnie oli küll kavatsenud Fritzu lasta allkirja vastu ühishauda matta. Fritzule on see ju ükskõik. Binnie võiks siis öelda, et raha saabus liiga hilja ja et väljakaevamine ning ümbermatmine on liiga tülika bürokraatiaga seotud. Kes võiks teda takistada? Kas Carla, kes Californias apelsinimahla jõi? Või Spencer, kes uue, rikka naise kulul elavat abikaasat etendas? Mitte keegi ei süüdistaks teda, kui ta selle kahesaja dollari eest lapsele korralikud kingad jalga ostaks.

Kas oli tegemist jumalakartuse või hirmuga või hoopis uhkusest Bonilla ees, mattis ta mehe korralikult maha ja läks siis koos oma endise toatüdrukuga tööle kunstlillevabrikusse. See hirmus aeg oli kinnituseks Binnie ägedast eluihast, kui mingit kinnitust üldse vajati. Hiljem sellele kõigele tagasi mõeldes otsustas ta, et kui kunagi oleks võinud tulla mõte eluga lõpparve teha, siis see oleks olnud õige moment. Kui ta säärased ajad üle elada suutis, suudab ta kõigega toime tulla.

Binnie oli tundnud hirmu ja nälga, igapäevane töö räpaste pukkjalgadel laudade taga oli otseseks väljakutseks tema huumorimeelele, iganädalane toimetulek suureks saavutuseks. Tahtes jätta muljet, oli ta esimesel tööpäeval selga pannud parima kleidi, kuid pärastpoole riietus ta kitlisse nagu Bonilla ja teised naised, võttis eine kotiga kaasa ja jagas nende nalju ning laulis nendega.

Naiste tööks oli valmistada kaunistusi kaubamajade vaateakendele. Ühel päeval tuli neil näiteks puulehti teha ja need siis traadist puu okstele kinnitada. Teisel

päeval aga pidid nad näidise järgi roosipõõsa kokku panema, eriti keeruline oli paberist roosiõisi tihedasti paiknevate lehtede vahel täpselt õigele kohale kinnitada. Neile maksti tükitöö eest. Kuni Binnie ametiga harjus, harutas Bonilla tema ponnistused laiali ja tegi need kärmelt ümber. Esimesed paar nädalat sõitis ta Binnie'ga koju kaasa ning keetis neile kolmele lõunat.

Binnie oli siis toime tulnud ja ta tuli toime ka Roxy Guggenheimiga, haldjast ristiemaga – tõsi küll, see oli halb ristiema, kuid tema võimuses oli Binnie elu muuta. Peatselt pärast Roxyga kohtumist läks Binnie modelliks väikesesse, kuid elegantsesse Guggenheimi salongi Seitsmendal avenüül. Nii hea oli tunda ihul kallihinnalist riiet ning näha oma seljas oivalisi uusi rõivaid. Ta rääkis Roxyle oma raamatupidamisoskustest ning õhtustest arvepidamiskursustest. Kuigi Binnie'le meeldis uusi rõivaid näidata, pakkus äriline pool talle märksa enam huvi.

Kuid Roxy tähelepanuavaldused ei meeldinud talle sugugi. Algul pani Binnie selle enda kujutlusvõime arvele, sest vanema naise käed katsusid teda alatasa, küll rinnaosal mõnda "detaili" kohendades, küll õmblusi ja sissevõtuvolte siludes, et õstjale õmbluse kvaliteeti demonstreerida.

Roxy ei jätnud teda hetkekski rahule, ja siiski toimus see kõik nii loomulikult, sest Binnie oli mannekeeniks väikesearvulisele luksuslikule rõivakollektsioonile, mille oli kavandanud keegi Ungari krahvinna, kel olid nööpnõelad kogu aeg varruka küljes; kollektsiooni valmistasid sealsamas õmblejannad, kel oli ilmselt juba sündides sõrmkübar sõrmes ning kes meenutasid Binnie'le ta oma ema. Kadunud Nathan Guggenheim oli kogu äri õitsvale järjele seadnud, kavandades spetsiaalseid moode, mida nõudsid "hõivatud naised, kes soovivad korralikku rõivast ning kes proovideks kulunud aja asemel eelistavad osta valmistoodangut". Enne surma oli Nathan Guggenheim kogunud kokku "erilise" maksujõulise klientuuri spetsiaalsetesse salongidesse üle kogu riigi, piirdudes igas paikkonnas ühe salongiga. Roxy oli juhti-

mise üle võtnud. Vaatamata depressioonile läks nende äri jätkuvalt hästi. Nende naiste arv, kes võisid raha riietele kulutada, oli ilmselt piisav. Kas Roxy oli ärinaine, seda pidi tulevik näitama. Tellimusi tuli igalt poolt, kuid raamatupidaja ja kaupade väljasaatmisosakond olid pidevalt hädas.

Sama võis ka Binnie kohta öelda, kui Roxy poolehoiuavaldused ägenesid. Binnie püüdis teadlikult vanema naise patsutusi ja silitamist ignoreerida, veendes ennast, et pidev puudutamine ja paitamine on osa tema tööst. Tema keha oli üksnes riidepuu ning Roxy eesmärgiks oli ainult sõbralikku poolehoidu näidata.

"Kaenlaauk. Kaenlaauk on liiga suur. Tõsta käed üles." Roxy käed liikusid Binnie külgi mööda üles ja alla, peatusid kaenla all, et moekunstnikule probleemi selgitada, ise samal ajal Binnie'le anuval pilgul otsa vaadates.

Binnie ei saanud midagi teha. Roxy oli kaval. Kui Binnie teda ägedalt eemale tõukaks, teeks ta sellega ainult endale kahju. Meeste käsi eemale hoida oli hoopis midagi muud. Mees võib minna upsakaks ja öelda, et tüdruk kujutab vaid kõike ette, kuid see kõik kuulus asja juurde. Aga Binnie ei saanud oma uut sõpra ja heategijat süüdistada ebasündsas ning loomuvastases käitumises. Liiga palju oli kaalul. Justkui ämblik oli Roxy ta võrku mässinud ja hoidis kindlalt oma küüsis. Roxy oli Binnie'ga koos alla kirjutanud rendilepingu, andnud ettemaksuna raha mööbli ja rõivaste ostmiseks, andnud talle auto koos juhiga, kes Michaeli pärast kooli Guggenheimi korterisse viis, kust siis Binnie ta koduteel kaasa võttis.

Nathan Guggenheimi sünniaastapäeval saabus kulminatsioon. "Tule minu juurde lõunale, Binnie. Ma olen pisut kurb."

Söögi juurde jõi Roxy õlut ning pärast seda mitu klaasi brändit. Söögitoast lahkudes vajus ta raskelt vastu Binnie't. "Aita mind magamistuppa, kullake." Justkui jahukotti vedas Binnie teda läbi paksude vaipadega kaetud tubade uhkesse magamistuppa, kus valitsesid Cupidod, valge brokaatkangas ja satään. Roxy tõmbas

Binnie enda kõrvale tutilisele voodile. "Ma jään vanaks, Binnie. Olen vana ja paks ja inetu – " Pisarad valgusid põskedele, ripsmetušist jäid puudrile hallid nired.

"Sa ei ole vana. Sa oled parimas eas."

"Lodev ja vastik. Mitte nagu sina, printsess. Niisugune pole ma kunagi olnud, nii sale nagu osi. Tule siia."

Juba jälle hakkab ta heietama, mõtles Binnie, lapsepõlvest Hamburgis ja rangetest vanematest, kes sundisid teda klaverit mängima ja patju tikkima ja Nathan Guggenheimiga abielluma, kuigi ta ei kannatanud tolle mehe varjugi.

"Roxy, on juba hilja." Nad olid Michaeli külalistetuppa magama pannud. "Ma peaksin Michaeli koju viima, muidu ta ei saa hommikul üles – "

"Viis minutit, rohkem ma sinult ei palu. Kas seda on liiga palju?" *Pärast kõike seda, mida ma olen sinu heaks teinud?* Binnie jäi paigale, istudes sirgelt ja valvsalt justkui annaks intervjuud.

"Ma tean, mis tunne sul on," ütles Binnie lahkelt.

"Kas tõesti?" Roxy küsiv pilk peatus temal.

"Sa oled vist unustanud – ka mina kaotasin abikaasa. Oleme mõlemad lesed, eks ole?"

Roxy võttis Binnie käe pihku. "Sa oled nii armas, nii hoolitsev. Justkui lihane tütar. Minu tütreke." Ta suudles Binnie't põsele ja püüdis teda kallistada. Binnie tõusis püsti. Roxy hoidis tema käsi oma pihus. "Tead, sa näed välja nagu noor neiu. Sinu keha on nii noor, otsekui väikesel tüdrukul. Tillukesed rinnad nagu kümneaastasel. Minu tütreke." Ehmatava jõuga rebis ta Binnie endale sülle, ühe käega teda tugevasti kinni hoides, teise käega tema rindu kobades. "Nii noor – nii noor – " Joobnud Roxy pea oli jõuetult rinnale vajunud, kuid tema käed pigistasid justkui pihtidega.

"Roxy, palun, on juba hilja – "

"Paha laps, tänamatu. Binnie on väike paha tüdruk. Emme annab naha peale – " Samal hetkel kui Binnie aru pidas, kuidas Roxyle viisakalt vastu hakata, keeras Roxy ta ümber ja vajutas endale põlvedele, raudne käsivars vastu ohvri selga surutud. "Ma hoiatasin sind. Kui palju kordi olen

ma sind hoiatanud? Emme annab naha peale – "

See ei saanud olla tõsi. Situatsioon oli groteskne. Binnie tahtnuks naerma pursata. Täpselt nii oli käitunud tema ema, kui ta oli olnud väike. Ta tundis, kuidas kleit üles sikutati ning püksid maha tiriti. Aga ta ei olnud enam väike tüdruk ja see siin polnud tema ema. Ta kuulis, kuidas Roxy õhku ahmis.

"Ilus," ümises Roxy, "mu ilus väike tütar" – tema rütmiliselt liikuv käsi ladus tugevaid lakse – "kõige ahvatlevam koht – säärane kena tilluke taguots – nii pehme ja sile – nagu beebil – väikesel beebil – "

Binnie kannatab selle välja. Ta kaob siit nii kähku, kui saab. Ta ei hakka stseeni korraldama. Aga ta sätib asjad selliselt, et ei jää enam kunagi temaga üksi. Liiga palju oli kaalul. Ta ei võinud sellest nüüd loobuda. Michael tuli hambaarsti juurde viia ja tal oli uiske vaja, kõik lapsed käisid uisutamas. Edaspidi oskab ta ennast kaitstä. Vana *libu*. Va *vitt*. Palju aastaid tagasi oli selle sõna kasutamine keretäie kaasa toonud.

Roxy käsi oli nüüd tema paljal ihul, silitades, kobades teda ümina saatel. "Paha tüdruk. Ma ei tahtnud sulle haiget teha. Minul oli veel valusam kui sul. Roxy palub vabandust. Väike vaene kullake." Ta silitas Binnie tuharaid otsekui oleks tegemist Binnie näoga. "Väike kullake." Äkilise elavusega surus Roxy oma näo vastu õrnroosat ihu, kattes selle suudluste ja kergete hammustustega, oiates samal ajal, kui Binnie püüdis ennast vabaks rabelda.

Roxy vajus tagasi voodile, silmad suletud, suu tõmblemas. "Purjus ... jõin liiga palju ... "

Binnie kohendas riideid. "Michael tuleb üles ajada. Ma pean nüüd koju minema. Loodetavasti on sul juba parem."

Binnie ei rääkinud sellest vahejuhtumist kunagi, Roxy samuti mitte. Justkui jälitatav metsloom, oli Binnie nüüd alati valvas, et mitte kunagi enam Roxyga kahekesi jääda, alati kaalutlev, et temaga distantsi hoida kui võimalik, ja kui mitte, näiteks proovide ajal, püüdis sättida ennast uksele võimalikult lähedale. Samal ajal

seiras Roxy anuv pilk teda ühtelugu, ikka ja jälle talle Fritzu meenutades. Kord aga meeleheitest ja teadmisest, et Roxy teda riietumiskabiini praost piilub, oli Binnie end aegamisi täiesti lahti riietanud ning demonstratiivselt ja põhjalikult oma keha uurinud. Samas vedelevad käärid olid talle kiusliku mõtte pähe pannud lõpetuseks veel häbemekarvu pügada.

Aegapidi asus Binnie aktiivsemalt osalema äritegevuse juhtimises. Kui raamatupidaja pärast tüli Roxyga töölt lahkus, oodates, et Roxy teda tagasi tulema keelitaks justkui varem, ütles Binnie: "Las ta läheb pealegi. Ma hakkan ise raamatupidamisega tegelema. Sa võid mulle juurde anda pool palgast, mis sa temale maksid."

Arvepidamine õpetas Binnie'le ärist palju rohkem, kui valsisammul salongis ringi kõndimine, ja peagi kulus enamik tema aega kontoris või müügitehinguid sooritades. Rõivatööstus võlus teda. Tegemist oli emotsionaalse äriga, mis sõltus moe uperpallidest ning osavusest valmistada rõivaid kasumiga ning õigeaegselt turustada. Siin oli tarvis rändkaupmehe annet, naiste soovide instinktiivset taipamist, bütsantsi kaupmeeste osavust, et kokku arvestada hinnaalandused ja protsendid, diplomaadi võimeid, et saavutada kokkulepped töötajate, vahendajate ja kiiresti kasvava ametiühingu vahel.

Kui ühe väikese moesalongi varustusagent asus tööle suurde riiklikku varustuskontorisse, tuli ta Binnie juurde ettepanekuga, et kui Binnie saaks üht väikest kollektsiooni suuremal hulgal toota, viiks ta need viiekümnesse linna müügile.

"Miks te seda minule räägite? Minge Roxy juurde."

"Mina tahan teiega äri teha. Öelge mulle, kas te saate sellega hakkama."

Binnie oli sellega toime tulnud, arvutanud sendise täpsusega välja kulud, vaielnud ametiühinguga iga nööpaugu pärast, meelitanud rivaalidelt parimad lõigete konstrueerijad ja juurdelõikajad enda juurde, üürinud laiendamiseks lisapinda, sõna otseses mõttes surnuks rääkinud Roxy, kes vangutas vaid hämmeldunult pead

ning tegi Binnie tahtmist mööda. Peagi sai Bonillast tema peamine abiline. Ta ei teinud märkamagi selja taga põlglikult sosistatud sõimusõnu *neeger* ja *schvartza*, ning aegapidi võitis ta vabrikutöötajate ning juhtkonna vahelises asjaajamises usaldusväärse vahemehe kuulsuse.

Kui sõja puhkemise oht Spenceri koos naisega New Yorki tagasi peletas, nõustus Binnie temaga Michaeli pärast kohtuma. Spencer oli lapsele ikkagi ainuke onu.

"Mind paneb imestama, miks sa uuesti ei ole abiellunud," ütles Spencer Binnie'le tol esimesel kohtumisel pärast hüvastijättu laeval.

"Ma olen abielus äriga."

"On sul armsam?"

"Raha on mu armsam. Kuni mul raha jätkub, saan ma rahulikult magada."

"Mina ei ole eriti hästi maganud. Keerlesin ja pöörlesin voodis, mõeldes sinule."

"Ja sa tuled seda mulle rääkima, Spence."

"Palun vabandust. Sul on õigus. Räägime parem rahast. Kas sa oled Guggenheimi äris osanik?"

"Ei – aga ma saan teatud protsendi kasumist."

"Sa tead, et varsti on sõda lahti. Võib-olla ei kista meid sellesse, aga ettevalmistusi tuleb teha, igaks juhuks. Valitsus valmistab ette lepingut mundrite tellimiseks."

"Kust sa seda tead?"

"Zu-Zu perekonnal on Washingtonis sidemeid."

"Mis see minusse puutub?"

"Kui ma sulle paar lepingut saaksin, siis võiksid sa nõuda partnerlust, eks ole?"

"Mis lepingud need on? Mul on tegemist üksnes naiste kleitidega, mundritest ei tea ma midagi."

"Seal pole tegu üksnes mundritega. Neil on tarvis särke, pidžaamasid. Räägitakse ka naiste abiteenistusest, kellele on muidugi vormiriietust vaja. See aga tähendab vabrikute rentimist, tööliste palkamist, süsteemide sisseseadmist – ühesõnaga tervet varandust. Kui algab sõda, siis muutub riidematerjal defitsiidiks. Valitsuse lepingutega on sul igasugused eelised ja mida

sa ise ei kasuta, võid maha müüa."

"Aga mis kasu sina sellest saad?"

Mehe näoilme muutus ebalevaks. "Nii mõndagi. Esiteks seda, et sa saaksid midagi päriselt endale."

"Ja teiseks?"

"Ja teiseks, siis ma tean, et ma ei ole igavene põlualune. Nii palju aastaid on asjatult kulunud. Nüüd olen ma tagasi ja mul on igasuguseid plaane. Neist ma sulle täpsemalt ei räägi, aga niipalju võin öelda, et – sa oled neis osaline, kui sa vähegi ise tahad. Lepingud annaksid sulle kindlama jalgealuse. Kui sõda tuleb, hakkan tegutsema. Juhin lennukit näiteks – "

"Sul on alati võimalus ratsaväkke astuda. Polobrigaadi näiteks."

" – aga pärast sõda tekivad kindlasti tohutud võimalused ja mul on plaane, kuidas me siis terve varanduse saame kokku ajada."

Asjaolud kujunesid täpselt nii, nagu Spencer oli ennustanud. Valitsuse lepingud võimaldasid Binnie'l partnerlust nõuda. Bonilla oli näidanud oma administraatorivõimeid ning ta pandi vastutama New Jersey vabrikute eest, kuhu ta palkas õmblejaid kirikuorganisatsioonide kaudu. Pärast esialgset ägedat vastuseisu taandus Roxy manitseva ema rolli, üritades sekkuda, kuid erilise mõjuta. Vanus oli hakanud talle tasapisi mõju avaldama. Ta oli tublisti üle kuuekümne ning kannatas suhkruhaiguse käes. Roxy ise seda ei teadnud, kuid tema aeg hakkas ümber saama.

Nii paljude aastate järel Spenceriga kohtumine ei olnudki nõnda suur vapustus, kui Binnie oli kartnud. Spencer oli ikka veel kõige kenam mees, keda Binnie oli kunagi näinud, sale ja energiline ning peaaegu samasugune kui varem, kui hallid juuksed ning vaod suunurkades välja arvata. Nende sündimata jäänud pojale mõeldes tundis Binnie kibedusega segatud heameelt. Praeguseks oleks ta juba suur poiss. Mehe enda abielust oli üksnes kaks tütart. Saatuse vingerpuss oli see, et nemad oleksid saanud poja, teiste kaasadega said mõlemad ainult tütreid.

Binnie'l oli tüdrukutest kahju. Nende õitseaeg on nii üürike, laastamistöö hakkab ruttu pihta. Tema ise oli õnnelik erand, nelikümmend üks aastat vana ja veel väga hea välimusega. Binnie oli näinud sünnitusarme ja veenilaiendeid, millega emadus teisi naisi õnnistas. Tema keha oli peaaegu samasugune kui kaksteist aastat tagasi päeval, mil laev sadamast väljus. Tegemist oli puhtalt vedamisega, et tema figuur oli ikka sale ja vibajas, täiuslik modellikeha ja endiselt esinduslik ka kaheosalises päevituskostüümis.

Michaelil ei olnud nii hästi vedanud. Kui ta ette ei vaata, ripuvad ta rinnad põlvini veel enne, kui ta kolmekümneseks saab. Tema lopsakas noor ihu vajub laiali justkui eelkergituseta tainas. Mis teda ometi vaevas? Michael polnud enam laps. Kui pulmad mööda saavad ja kõik on jälle endine, võtab Binnie selle probleemi käsile. Ujumine aitab! Ta paneb Michaeli ujumistundidesse kirja ja viib ta kas või kättpidi kohale, kui vaja.

Võib-olla oli tema muretsemine rumal. Mõeldes vormikale oranžis kleidis Michaelile, naeratas Binnie emalikku uhkust tundes. Täiesti küps, ja võib-olla on ka tema suveks tanu all. Õigupoolest ei peaks ta Michaeli üle sugugi nurisema. Kõike juhtunut arvesse võttes oli ta siiski veetlev noor daam, vähem elutark kui Binnie temavanuselt, kuid ajad olid ju teised. Tänapäeval on kahekümneaastane veel tõesti tüdruk, teismeline. Binnie nooruses ei olnud teismelisi olemas. Neljateistkümneselt tuli tööle minna. Ta tundis suurt rõõmu Michaeli koolielust, ööpidudest, poiste telefonikõnedest. Palju põnevust pakkus talle mõte Michaeli esimesest poisiga kinoskäigust. Binnie pidi talle raha andma, sest nad olid Buddyga kokku leppinud kohtuda Loewi fuajees Kaheksakümne kolmandal tänaval.

Mitte et pärast Fritzu surma neil probleeme poleks olnud. Luupainajad, valetamine, varastamine, onaneerimine. Viimane oli Binnie't tõsiselt hirmutanud, kuni ta Michaeli Roxy arsti juurde viis. Arst võttis eest näpitsprillid ja saatis Michaeli kabinetist välja ning selgitas siis, et eneserahuldamine on täiesti normaalne lapse

puhul, kes on nii palju läbi elanud: suitsiid, kodust ilmajäämine, asjaolu, et Binnie käis tööl. "Suhtuge sellesse lihtsalt kui ühte põidlaimemise vormi – hambad sellest viltu ei kasva."

Peaaegu ununenud oli aeg, kui Michael kodust minema jooksis. Nädal peale Michaeli viieteistkümnendat sünnipäeva, kui Binnie teda karistas liiga hilise kojutuleku pärast, andis mustaääreline kirjake Binnie'le teada: "Lähen ära. Mind pole otsida vaja. Kui ma oleksin vanem, sõidaksin vabatahtlikuna Hispaaniasse. Ära arva, et ma endale tööd ei võiks leida ning ise enda eest hoolitseda."

Ettenägelikult oli Michael aadressraamatu lahti jätnud sobival kohal, õige nimi alla joonitud. Binnie otsustas tal lasta öö otsa omas rasvas praadida ning helistas Peggy Coonihanile järgmisel varahommikul. "Ma igatsen sinu järele, kallis," ütles ta katkeval häälel, kui Peggy toru Michaelile andis. "Sul on õigus. Sa oled suur tüdruk ja kui sa tahad mõnda aega Peggy juures elada, siis austan ma sinu otsust. Aga ma tahtsin sulle öelda, et ma armastan sind ning igatsen sinu järele."

Tol päeval tegid mõlemad poppi, käisid poodides nagu kaks sõbrannat ning sõid Schrafftsis eineks koorekastmes kana šampinjonide ja rohelise pipraga.

Tegelikult oli Michael hea tüdruk. Binnie oli kehtestanud teatud reeglid ning enamasti pidas Michael nendest kinni. Nädala sees pidi ta kodus olema hiljemalt kell üksteist, reedel kaksteist ning laupäeval kell üks. Hilinemise korral pidi ta tingimata helistama, kuid ei mingeid järeleandmisi. See aga ei tähendanud sugugi, et ta enne kojutulekut millegagi hakkama ei oleks võinud saada.

Kuigi Binnie ei olnud pealetükkiv ema, ootas ta lapse kojutulekut. Oma toas lugedes või magamist teeseldes jättis ta ukse lahti, et kuulda võtmekriginat lukuaugus. Kutsu noormees küpsiseid sööma ja piima jooma, oli ta tütart julgustanud. Summutatud kihistamist ning sammunaksatusi kuuldes valdas teda samaaegselt heameel ning nukrus. Ta lootis, et Michael mõistab hinnata, kui

kena kodu neil on ning kui tore on see, et ta tohib poisi kööki kutsuda. Teinekord kuulis ta rüselust koridoris, noorte innukat anuvat sosinat. *Oh, palun – ema lööb mu maha! ... Ma ei tee midagi. Mis ma siis õige teen? Kas ma teen midagi?* Enam kui kord oli Binnie kiusatusele järele andnud ning justkui juhuslikult kööki astunud.

Ning ta lubas endale, et kui kord pulmad läbi saavad, pühendub ta täielikult Michaelile. Ja kui sõda läbi saab, saadavad nad ta ehk aastaks Šveitsi kooli ja pärast seda viivad ta Londonis kõrgemasse seltskonda, nagu Peter oli mitmeid kordi nimetanud. Hangivad talle tiitli. Aga miks ka mitte? Belsize'ide veri oli küllalt sinine – nojah, helesinine vähemalt. Nagu kõik muugi, on tema puhul kõik võimalik.

Binnie abiellumine pidi toimuma paari minuti pärast. Ta tundis end kummaliselt äraolevalt, justkui oleks tegemist näitemänguga, kus tema mängib peaosa. Binnie oli kindel, et toimib õieti. Tema ja Peter jumaldasid teineteist *ab*soluutselt ja voodis armastust jagades oli Peteril esimesena õnnestunud minema pühkida mälestust Spencerist.

Binnie oli üritanud teda unustada igasugusel moel. Kõige mõjusamaks oli osutunud vahetpidamatu töörügamine, nii et ta vajus teadvusetult unne otsekohe, kui pea patja puudutas. Teda piirasid nii mitmedki mehed, klient siin, kangakaupmees seal, siis keegi tähtis pangategelane. Kuna aga Binnie ei toonud eales mehi oma korterisse, kus oli ka laps, vaid piirdus "varastatud hetkedega" hotellitoas, siis saatis teda külma naise kuulsus.

Umbkaudu samal ajal, kui Spencer Zu-Zuga Prantsusmaalt naasis, oli ta sagedasti kohtunud ühe eriti visa noore arstiga, kes mängis golfi ja tõi Michaelile kingitusi. Hirmust iseenda tunnete vastu Spence'i suhtes oli ta arstiga kihlunud. Kihlus kestis hetkeni, kui noormees Binnie kabinetti sööstis, et teda "üllatada", ning leidis nad Spencer Belsize'iga suudlemas. See otsustas kõik. Hea doktor "leidis oma otsa", nagu Peter oleks öelnud, Guadalcanalil ning Binnie võinuks olla juba kahekordne

lesk.

Hetkelise kirgliku lummuse ajel oli Spencer lahutusest rääkinud.

"Ma pole Zu-Zud kunagi nii väga armastanud kui sind."

Kuid Zu-Zu puhul tulid arvesse delikaatsed rahaküsimused ja valitsuse lepingud. Zu-Zu käes olid rahakotirauad. Binnie peab olema kannatlik. Spencer kavatses ohjad enda kätte võtta, nii et peagi on ta majanduslikult iseseisev. Nemad kaks kuuluvad kokku.

"Anna mulle aega."

Aeg oli otsa saanud Peter Duff-Wintersi saabumisega. Lõpuks ometi oli Binnie Spencerist vabaks saanud. Ta ütleb seda mehele otse näkku. Binnie ja Spenceri ärialased suhted muidugi jätkuvad – räägiti, et sõda lõpeb kohe, ning oli veel viimane võimalus raha teenida – aga edaspidi on tegemist üksnes äriga, ja kui see Spencerile ka ei meeldi, tuleb tal see alla neelata. *Hüvasti, Spencer.*

"Kuulge, millest säärane elevus? Kas siin on pulmapidu käimas või?"

Binnie pööras ümber ja seisis silmitsi naeratava Spencer Belsize'iga. Tema huuled nägid välja nii, justkui oleks ta äsja virsikut söönud.

6. peatükk

Välgu-Joe püüdis Michaeliga kurameerida. "Kas sul on silmadega probleeme?"

Michaeli pilk seiras Spencer Belsize'i, kes eemaldus piki koridori ema toa poole. "Ei – "

"Aga minul sinu omadega küll."

"Oh – " Noormees flirtis temaga, õrritas teda. Michael ei taibanud, miks ta meestele just niiviisi mõjus. Isegi Spencer oli saabudes teda tervitanud, tuues kuuldavale vana kulunud mõistatuse: "Mis kaalub rohkem, nael sulgi või nael tina?" Michaeli traditsiooniline vastus sellele pärines samuti ammustest aegadest: "Mitu kolmesendist marki on ühes tosinas?"

Juba aastaid ei olnud Spencer nende juures käinud. Tihtipeale kuulis ta küll ema Spenceriga telefoni teel äriasju arutamas. Hiljaaegu oli olnud juttu mingitest "tühistest tehingutest" Florida soistel maadel, mis olid Binnie nimel. See oli kõik, mis oli jäänud alles Spenceri ettevõtmistest kahekümnendatel aastatel, ning naljapärast hoidis ta omandust alles. Nüüd aga võis ta tõepoolest rõõmu tunda. Spencer oli ise sealseid soiseid maid vaatamas käinud. Maa oli ilusasti olemas ja endiselt Binnie nimel. Sõjajärgse ehitusbuumi saabudes õigustab see maatükk lõpuks tõepoolest oma väärtust.

Michael rõõmustas koos emaga südamest, kui onu Spencer Euroopast naasis. Seadusevastane oli armastada oma onu, aga Michael oli Spencerisse armunud. Isegi tema kõrval piki tänavat kõndida oli vapustav kogemus. Michael märkas, kuidas naised Spenceri ilmudes ärevusse sattusid ja tema tähelepanu püüdsid ära-

tada, vargseid pilke tema poole saates. Onuga koos olles juhtus alati midagi. Rumpelmayeris pidi perenaine neile lauda otsides peaaegu jalaluu murdma. Taksojuht asus talle oma südant puistama. Peggy punastas mis hirmus tookord, kui onu Spence nad Plazasse teed jooma viis. "Ta näeb välja nagu Clark Gable."

Spenceri kohalolekul käisid asjad kähku. Arst oli äkitselt silmapiirilt kadunud. Michael ütles Peggyle, et tunneb puudust kingitustest, mitte arstist endast. Ema ärkas varavalges ning oli kella kaheksaks juba kodust läinud, Bonilla ootas teda maja ees, autojuht oli tema esimesena peale võtnud.

Michaelile ajas siiani judinad peale mõte tollele pühapäevahommikule, kui ta ust avades lootis seal keskpäevasele einele saabuvat Spencerit eest leida.

"Ütle talle, et ta jäi hiljaks. Meil pole enam midagi!" oli ema sahvrist hõiganud.

Spenceri asemel tuhises Michaelist mööda pikk, vihane brünett, ja otse söögituppa, kus seisis Binnie, käes kann apelsinimahlaga.

"Värskelt pressitud, Spence," hakkas ema rääkima.

"Spence ei tule täna siia," teatas Zu-Zu Belsize. "Mitte kunagi enam. Ütlen teile seda otsesõnu. Kui mu abikaasa mind maha jätab, lasen ma ta vangi panna."

Lisaks sõjaaegsetele ettevõtmistele Binnie aitamiseks hankis Spencer endale ka teisi valitsuse lepinguid sõjaväelise otstarbega hoonete ehitamiseks. Täielikult ilma igasuguste ehitusalaste kogemusteta õnnestus tal saada lepingud tänu kavalatele "kihlvedudele" Zu-Zu perekonnatuttavatega. See toimus järgmiselt. Kui kaaluti pakkumisi, vedas Spencer kihla viie, kümne – mõnikord ka kahekümne tuhande dollari peale, et pakkumine ei lähe läbi. Ametnik võttis kihlveopakkumise vastu ning mõlema üllatuseks võitis. Zu-Zul olid selle kinnituseks dokumendid olemas.

"Valitsusametnikele altkäemaksu andmine! Ta saab eluaegse vanglakaristuse!"

Kui Spencer lepingud sõlmitud sai, rabas ta ennastunustavalt tööd teha. Viimasel ajal ulatusid tema tege-

mised Aleuutidest Põhja-Aafrikasse. Täiesti tõenäoliselt polnud ta Peter Duff-Wintersist midagi kuulnud, veel vähem nende abiellumisest.

"Kus ema on?" oli Spencer küsinud.

Riietub pulmatseremooniaks. "Ta on – "

"Vaata vaid, milline hulk lilli. Kas ma olen leinamajasse sattunud? Mis liig, see liig."

"Onu Spencer – "

"Ja tohoh tonti, Briti Kuninglik Lennuvägi ise täies elusuuruses. Kas need siin on Binnie orvukesed? Või hoopis sinu omad? Ma näen, et Peggy Coonihan on kõik oma võlud mängu pannud. Pane tähele, Peggy jõuab veel enne sind abielusadamasse."

"Palun – "

"Oi oi, sealt tuleb maadam LaZonga." Roxy oli Spencerit märganud ja suundus nüüd nende poole.

"Emps on oma toas. Mine ja räägi temaga." Michael lükkas onu, et too magamistoa poole minema hakkaks, ning peletas eemale mõtte eesseisvale peapesule, mis emadalle hiljem kindlasti teeb. Mis ka ei juhtuks, on parem, kui Spencer laulatusest emalt endalt kuulda saab.

"Kas see polnud mitte Spencer ise?" tahtis Roxy teada.

"Proua G.?" tõttas Bonilla Michaelile appi. "Kas ma tohiksin teilt pulmakoogi kohta nõu küsida?" Bonillal oli Roxy nõuannet samapalju vaja kui mereväel Pearl Harborit. Alistunult ohates järgnes Roxy Bonillale kööki.

"Kus see kohtunik nii kaua on?" muutus Peter rahutuks. "Ma arvan, et lähen ja vaatan, kuidas Binnie ennast tunneb."

"Oi ei! Tähendab – ma tahaksin, et sa leitnant Josephsiga, Välgu-Joe'ga tuttavaks saaksid."

Kaks sõjameest tervitasid teineteist kättpidi, ameeriklase medalihulk teravas kontrastis Briti ässa eraldusmärgi ning lenduri teeneteristiga.

"Te olete ääretult vapper," sõnas Peter lahkelt. Ta oli sidekorpuse ohvitserist märkimisväärselt vanem ning pidas kõnetades sobivaks kasutada vanema inimese usalduslikku tooni.

"Tühiasi. Tõepoolest. Kõhatad ja juba saadki medali." Ilmselgesti tundis leitnant Josephs suurt uhkust oma saavutuste üle.

Peter mõistis tõrjuvat vastust valesti. "Kohtasin hiljaaegu üht teie jalaväeohvitseri. Täitsa lahe sell. Näitas mulle oma viimast medalit. Ütles, et sai selle vägistamise ärahoidmise eest. Ütles, et muutis viimasel hetkel meelt!" Lennuväekomandör lagistas naerda. Leitnant jäi tõsiseks.

"Ma tean, et te tõepoolest sõdisite juba enne meid, aga mis pagan oleks teist ameeriklasteta saanud, ah? Ütle mulle seda?"

"Rahu, kulla mees, ma – "

"Kas sa ka tead, mis praegu Bastogne'is toimub? Vägistatakse tüdrukuid? Kas sa tõesti arvad, et me vägistame tüdrukuid?"

"Tasa, tasa. See oli nali – muidugi viletsat sorti, aga ikkagi nali. Minu siiraim lugupidamine ameeriklastele. Ma võlgnen oma elu Ameerika mereväekaptenile. Ta tiris mind neljakümne esimesel aastal Põhjamerest välja." Peter sirutas käe. "See sõda on pikale läinud, leitnant."

Ameeriklane rahunes ja nad kätlesid sõbralikult. "Palun vabandust, sir."

Uksekell helises. Seekord pidi saabuja olema kohtunik Amgott. "Proua Belsize?"

"Preili Belsize," parandas Michael teda, rõõmustades ja erutudes samaaegselt selle üle, et teda pruudiks peeti.

"Palun vabandust hilinemise pärast. Ma ei saanud taksot. Vana-aastaõhtu ju ikkagi."

Mis ta siis mõtles, et käes on Neljas juuli või? Spencer oli ikka veel ema magamistoas. Mida nad seal teevad? Mis siis, kui nad on parasjagu voodis rahuldamas kirelõõma, mis oli neist mõlemast suurem? Aga võib-olla olid nad hoopis mööda voodilinadest köit majast põgenenud?

"Ma ütlen Binnie'le, et ta liikuma hakkaks," sõnas Peter.

Roxy ründas kohtunik Amgotti. "Mina olen Binnie parim sõbranna. Võiks öelda, et peaaegu nagu ema. Ainus põhjus, miks mina ei ole pulmaemand, on see, et

ta ei saanud oma tütrele pettumust valmistada, eks? Kas teie olete Julius Amgotti sugulane? Tööpingitööstusest?"

Michael seadis ennast koridorilävele, põrnitsedes pahaendelises vaikuses üksisilmi koridori teises otsas asuvat suletud ust. Ta nägi, kuidas Peter koputas, seisatas hetkeks ja siis astus sisse. Michael hoidis hinge kinni, oodates iga hetk järgnevat löömingut, karjeid, mööbli kolinat. Suletud ukse taga jäi kõik vaikseks. Mitte midagi polnud kuulda. Mida nad seal küll *teevad*?

Uks avanes aeglaselt. Peter ja ema ilmusid käe alt kinni hoides nähtavale ja vaatasid teineteisele naeratades otsa. Kuigi koridor oli kitsuke, astusid nad edasi, teineteisest lahti laskmata, nii et mõlema vabad käsivarred vastu seina puutusid, sundides Michaeli kiiresti taanduma. Nende selja taga ei olnud kedagi.

Elutoas kajas heakskiiduümin ja aplaus.

"Minu sukapael, kallis," hõikas Binnie Michaelile. "Ma ei saa abielluda ilma sinu kingitud sukapaelata. See on mu voodil."

Alguses ei märganud Michael Spencerit, kes pooleldi kardinatest varjatult aknast välja vaatas. "Onu Spencer – " Tseremoonia pidi kohe algama. Nad kõik ootasid Michaelit.

"Michael – " Onu hääl oli õõnes.

"Mis sul viga on? Kas sa oled haige?" küsis Michael murelikult.

Spencer astus akna juurest eemale, pisarad silmis, mis olid sinisemad ja tumedamad kui kunagi varem. "Zu-Zu laseb mu vabaks. Ta leidis endale uue unistuste mehe, mingi Rothchildi – vähemat sorti küll, aga – oh jumal – "

Mees sirutas käe väikese tumeda asjaga, mida ta nii kõvasti pihku pigistas, et sõrmenukid valged. Ta avas peo ja näitas pirnikujulise briljandiga sõrmust. "Ma palusin teda endale naiseks."

"Mi-chael – " Oli kuulda, kuidas Roxy kingakontsade klõbinal lähemale tuli.

"Binnie ütles, et ma oleksin pidanud seda kakskümmend aastat tagasi tegema. Ta käskis mul endale õnne

soovida ning siis astus see mees sisse. Mu jumal! Ta tutvustas meid. Seisime ja kätlesime viisakalt."

"Mi-chael – "

Michael haaras sinise sukapaela ja sööstis sellega koridori, et takistada Roxy sisenemist, heites veel viimase pilgu onule, kes seisis ja varjas kätega nägu.

Tseremoonia võis alata. Bonilla ulatas Michaelile kollastest roosidest ja kipslillest kimbu ning äkitselt tundis ta end oma oranžis kleidis suurepäraselt. Binnie, seljas virsikukarva siidkleit, peas aprikoosikollane sametmütsike, mis rõhutas veelgi tema kuldsete juuste sära, hoidis käes suurt kimpu õnneroose, mida kaunistasid kleidi- ja mütsiriidest paelad.

"Üks hetk veel – " Binnie pistis kinga sinisesse sukapaela ja sikutas selle siis külaliste heakskiitva naeru saatel mänglevalt mööda jalga üles.

Peteri vasakul käel seisis auvalves pühalikul ilmel Kõvakäsi Briggs. Binnie paremal käel, ja sellest teadmisest tõusid talle pisarad kurku, tema vapustavalt eksootiline tütar, kelle tõmmu ekstravagantsus moodustas rabava kontrasti Binnie enda heledaverelise graatsilisusega. Vaene Spencer. Ta jäi hiljaks. Rong oli juba jaamast lahkunud. Binnie oli selles päris kindel. Ta armastas Peter Duff-Wintersit. Mees oli hea ja vapper, taevaavaruste kangelane. Ta oli suuremeelne ja armastav, ta luges Binnie'le luuletusi ning täitis ta ülevoolava õnnetundega.

"Kas sa võtad – ?" küsis kohtunik Amgott. *Annan*, vaidles Binnie vastu. *Ma tahan ennast anda.* Ta pigistas Peteri kätt.

Kerge kahin, sammud – Spencer oli elutuppa tulnud.

" – et see abielu ei peaks toimuma?"

Michael pigistas oma lillekimpu nii tugevasti, et varred katkesid. Ta nägi silmanurgast oma onu.

" – New Yorgi linnavalitsuse poolt mulle usaldatud kõrgeima täidesaatva võimu nimel kuulutan teid – "

Mees ja naine ... Nad suudlevad. Põleva silmaga Stromberg-Carlsoni plaadimängijalt mürises Mendelssoni pulmamarss. Binnie suudles Kõvakätt ja siis kaisu-

tas korraga Michaelit ning Bonillat.

"Nii tore – nii tore – " soigus Roxy Peteri õla najal. Peter süleles teda viisakalt ja andis ta siis täiendavaks lohutamiseks Kõvakäele üle.

Kusagil helises telefon.

"Michael – see on kaugekõne."

"Kas mulle või?"

Kaugekõne?

"Palun Michael Belsize'i. Kauge-kõne." Operaatori hääl mattus kahinasse ja raginasse.

"Michael Belsize kuuleb."

"Palun Michael Belsize'i. San Francisco ootab."

"Tont võtaks, Michael Belsize kuuleb."

"Olge nii kena ja andke toru härra Michael Belsize'ile. Täna on pühade õhtu ja liinid on koormatud."

"Olge nii kena ja ühendage mind. Michael Belsize kuuleb. Olen juhtumisi tüdruk – "

"Kah mõni tüdruk – " Michael kuulis Lennie häält kusagilt kaugelt läbi ragina. "Hallo – siin Asa Kaminavaip kuuleb. Kas ma tohiksin rääkida Nõidusliku La Toole'ga?"

"Siin Yetta Samovar, sa kapitalistide närune käsilane."

"Head vana aasta lõppu."

"Head vana aasta lõppu."

Michael tahtnuks poisile öelda, et ta kardab. *Oh, Lennie. Ma ootan last!*

"Michael – kas sa kuuled mind?"

"Kuulen."

"Michael – "

"Ja-ah – "

"Ma sain sinu jõulukingi kätte – "

"Kes sulle jõulukingi saatis?"

"Ma tean, miks sa mulle "Päästerõnga"-seebi saatsid – "

Michael imiteeris udupasunat.

"Oh ja mina arvasin, et mul tuleb seebinikerdust harjutada. Sellega saaks terve varanduse teenida. Aga seda ma ei taipa, milleks need naljakad väikesed õhupallid sobivad."

Kui Lennie oleks üht neist kasutanud, poleks Michael

säärase supi sisse sattunud.

"Michael – " jätkas ta pärast mõningast vaikust. "Kas kõik on korras?" Äkilises tundepuhangus jõudis Lennie helistamise põhilise põhjuse juurde: "Oh, kallis Michael. Ma olen seda asja kaalunud. Abiellume ja otsekohe."

"Abiellume?"

See kõlas kuidagi võltsilt. Lennie Coleman oli talle selge sõnaga öelnud, et mingil juhul ei kavatse ta enne kolmekümnendat eluaastat abielluda.

"Katsun siit minema saada nii kiiresti kui võimalik. Kolm kuud kulub veel jaapani keele õppimiseks. Ja siis, kui ma siit pääsen, lööme japsid puruks, sina saad lapse ja – "

"Saan *lapse*!"

Peggy oli talle helistanud.

"Ma löön ta maha!"

"Kuule, sõbrake. Ma armastan sind, sõbrake. Me pidime nagunii ühel päeval abielluma, miks siis mitte kohe praegu. Me abiellume otsekohe, kui ma siit pääsen."

Michael oli sõnatu. Ema pulmade eriline hõng heljus ta ümber, ta pigistas tugevasti oma pruutneitsikimpu. Kõigepealt pruutneitsi, siis pruut. Võib-olla pidigi kõik niiviisi tsükliliselt toimuma. Täiesti põhjusetult meenus talle esimene nädal möbleeritud üüritubadega majas ümber nurga. Ühel hommikul mängis ta parasjagu koridoris, kui avanes uks ning turske kurnatud näoga mees astus toast, teine mees nagu laps süles. Tundus, et see mees magas. Tal oli seljas määrdunud pidžaama, räpane tekk ümber keeratud, nägu tiheda habemetüükaga kaetud, silmad suletud ning aukus. Nuuksuv naine järgnes neile tänavale, kus nad suure pingutusega vanasse roostes Fordi ronisid. Hiljem sai Michael teada, et mees oli surnud ning nad viisid ta niimoodi Brooklyni leinamajja, sest neil ei olnud auto tellimiseks raha.

"Sinu isa sureb järgmisena," hoiatas tolle surnud mehe poeg Michaelit. "Me elasime enne teie toas. Selle isa, kes seal elas enne meid, suri. Me kolisime ümber, aga see ei aidanud. Kui juba midagi juhtuma hakkab, siis juhtub see uuesti. Minu isa suri selles toas. Sinu isa

sureb samuti ... "

Michaeli ema oli äsja abiellunud. Külalised õrritasid teda: "Kas sina oled järgmine, Michael?" – "Kas sa polegi kade, Michael?" – "Vaata ette, Michael, jääd veel vanatüdrukuks." Miks mitte tema? Kõik muutub, ta teadis seda. Nüüd ei või ta enam lihtsalt ema vannituppa astuda. Ning ei mingeid omavahelisi laupäevaõhtuid Chinksis. Kitty Danielsil oli uus kasuisa. Ta ei võinud sõbraga isegi elutuppa astuda, sest tema uus isa armastas seal istuda aluspükste väel.

"Michael? Keskjaam – *keskjaam* – " Lennie koputas vastu toru.

"Ma kuulen – ma üritasin mõtteid koguda – "

"Nüüd kuula mind ära, sõbrake. Kas sa kuuled mind, sõbrake?"

"Ma kuulen sind, sõbrake."

"Tead, kuula mind, sõbrake – me abiellume! Me magame ühes voodis. Terve öö."

"Oh Lennie – " Michael tundis, et punastab.

"Ei mingeid korsette enam – viska korsetid minema – unusta need neetud korsetid – " Tema hääl valjenes lõbusas joovastuses. "Unusta hotelli võmm – me *abiellume*!"

"Oh, Lennie – "

"Kas see on kõik, mis sa oskad tulevasele isale öelda? Oh mu jumal – vett – andke mulle vett – " Ta teeskles lämbumist.

"Lennie – sa tobu."

"Mis sa ütled? Istud kohe esimesele rongile. Võib-olla saab onu sulle lennukipileti hankida."

"Ma – ma helistan sulle tagasi."

"Saada mulle siis telegramm."

"Ma – ma helistan sulle tagasi. Ma ei tea – "

"Mis see tähendab, et sa ei tea? Sul on – see tähendab, et meil on ju juurdekasvu oodata, või kuidas?"

"Tead, ma – oh, Lennie. Ma tahan saada kirjanikuks – " Michael tahtis elada Pariisis, katusekambris.

"Hakka pealegi kirjanikuks – mina ei ole sugugi vastu. Sul on aega küllalt, et kirjanikuks saada."

"Aga, Lennie – abielu on nii – ma ei oska öelda – hirmutav."

Lennie hääl alanes kähedaks sosinaks. "Mina kardan samuti, Michael. Kui Peggy seda mulle ütles, siis oleksin peaaegu – nojah, sulle võin ma seda öelda, hirmust peaaegu püksi lasknud. Mina ja isa? Aga ma olen selle üle järele mõelnud – mis siis selles halba on? Mis on halba abiellumises ja omaette elama asumises? Me armastame teineteist, nii et kõik on korras. Oled nõus, naisuke?"

"Nõus, kallis mees."

Onu Spencer lendas ringi sõjaväe transpordilennukitel. Võib-olla saab ta ka Michaeli mõnele sellisele sokutada. Või hoopis Roxy oma tutvustega hangib talle rongipileti väljaspool järjekorda. Michael tundis kõhus rõhuvat raskust, nii et ta ei suutnud seda enam hästi sisse tõmmata, ning jalad olid nagu tina täis ning valutasid. Michael mõtles sellele, mis tunne oleks veeta öö Lennie'ga. Ilma korsetita.

Elutoas oodati teda, pruut ja peig seisid hiiglasuure pulmatordi taga.

"Me ei saa ilma sinuta toosti öelda," ütles ema.

Kõvakäsi Briggs tühjendas šampanjapokaali ühe sõõmuga. "Sõja haavad, kardan ma. Liibüa sõjakäigust alates on mul pidevalt kurk kuiv." Ta oli purjus. "Kaunid daamid, vaprad härrased, palun vaikust. Kuigi nüüd on pruudil liiga hilja oma meelt muuta, oleks siiski otstarbekas valgustada mõrsjat oma uue isanda ja peremehe tõelise palge suhtes – "

"Tänan sind väga, semu Kõvakäsi," segas peig vahele.

"Braavo, braavo!" kostsid erinevad briti hääled läbisegi.

Kõvakäsi õngitses mundrikuue taskust paberipataka märkmetega. "Minu kõne – "

"Hästi tehtud, vanapoiss Kõvakäsi. Seda ei oleks sa saanud paremini öelda," hüüdis üks kuningliku lennuväe ohvitseridest.

Teine neist haaras paberid Kõvakäelt. "Toost, vanapoiss. Toost!"

"Mul kulus nii palju aega selle kõne kirjutamiseks," protesteeris Kõvakäsi.

"Kui sa veel saksa keelt oskaksid, siis räägiksid sa ka natsid surnuks!"

"Olgu pealegi. Saan vihjest aru. Daamid ja härrad. Tõstame klaasid. Teen ettepaneku juua pruudi ja peigmehe terviseks."

Nüüd oli Peteri kord. "Kõigepealt, kallid sõbrad, palvetagem kõik koos sõja peatse lõpu nimel. Et lihavõtteks oleksime Berliinis ning juulis juba Tokios!" Ta ootas aplausi vaibumist ning võttis Binnie käe. "Nagu David Copperfield oma armsamale ütles: "Kalli terviseks, kelleta ma pole midagi väärt – " Minu armsa naise terviseks!"

"Kas pole romantiline?" sosistas Peggy.

"Ma ei räägi sinuga," sisistas Michael.

"Lennie lubas mulle – "

"Ja sina lubasid mulle ka."

"Mis ta ütles? Mis te ette võtate?"

"Kuss!"

"*Ütle mulle, mida Lennie rääkis* – "

"Ah, ei midagi erilist. Lihtsalt tegi abieluettepaneku."

"Seda ma arvasin. Millal? Kus?" Peggy kallistas teda.

"Rahune maha. Ma ei tunne ennast – nojah, ma ei tea – " Ta peab leidma mingi mooduse, kuidas sellest emaga rääkida.

"Ja sealt tuleb järgmine pruut!" helises Binnie hääl. Pruudikimp lendas läbi toa täpselt Michaelile sülle.

"Michael on järgmine!" hõikas keegi.

"Hoia minust selle asjandusega eemale!" Välgu-Joe taganes kabuhirmus.

Onu Spencer suudles teda. "Arvatavasti oled sa järgmine pruut. Täiskasvanud naine ja jätad oma vana onu ka maha."

"Mitte iialgi!" vastas Michael, äkitselt Peter Duff-Wintersit vihates.

Spencer murdis pruudikimbust roosi ning muljus selle kroonlehed pihus katki. "Ta kuulub mulle. Kui ta arvab, et sellega on kõik lõppenud, eksib ta rängalt. Ma

ei hooli sellest, kui paljude ühesilmsete inglastega ta ka abielluma peaks."

Keegi oli konga plaadi mängima pannud. Toa teises servas viipas Välgu-Joe, teda tantsule kutsudes. Michael viipas vastuseks ja võdistas õlgu nii ägedalt, kui suutis. Nad lähenesid teineteisele justkui tantstõves sumomaadlejad. Tantsi kongat. *Kooi, kooi, kongat!*

Liiga palju kehasid küttis toa palavaks. Ja muidugi šampanja. Michael polnud alkoholiga harjunud. Pea hakkas valutama; ta tundis, kuidas higised kiharad laubale kleepusid. Reite siseküljed hõõgusid ja kleepusid ...

Oh, palun! Michael vabandas ja jooksis magamistuppa. "Peggy!"

Oh, taevale tänu, taevale tänu, taevale tänu. "Jumalale tänu!" juubeldas ta, kui tema oletused olid kinnitust leidnud. "Peggy!" hüüdis ta vannitoast.

Millise rõõmuga kooris ta aluspesu seljast. Millise heameelega toppis selle mustapesukorvi. Millise tänutundega pani ta vöö ümber ja võttis kapist sideme. *Taevale tänu, taevale tänu, taevale tänu.* Ta tervitas valuhoogusid, sidemest põhjustatud ebamugavustunnet, puuderdades end rõõmsas teadmises, et see ei aita sugugi, aga mis sel tähtsust? Ta oli jälle tüdruk, mitte tulevane ema! Temast saab kirjanik, mitte abikaasa, vähemalt lähemas tulevikus mitte, ja kui ta kunagi üldse abiellub, siis kellegi onu Spence'i sarnasega, mitte sääraste tobuga nagu Lennie.

"Kas sa kavatsed seda Lennie'le öelda?" nõudis Peggy.

"Muidugi räägin ma seda talle."

"Aga siis ta ei pruugi sinuga abielluda."

"Muidugi ei pruugi ta minuga abielluda!"

"*Viimaks ometi oma armsamat näen,*" laulis Välgu-Joe mahedalt Michaelile kõrva paar minutit hiljem. "Head vana aasta lõppu, Michael," lisas ta, suudeldes teda otse suule.

"Ja mis see peaks tähendama?"

"See tähendab, et sa oled vapustav tüdruk."

"Oh ma vaeseke. Kes seda ütleb?"

"Mina ütlen. Sa tuled homme koos minuga Roxy juurde."

"Kes seda ütleb?"

"Unistada ju võib, või ei tohi?"

Michaelile meenus Lennie ja ta purskas naerma.

Binnie sõrmitses vastset abielusõrmust. Kõik tundus imeline. Ta oli õnnelik. Ta suutis Spencerile otse silma sisse vaadata ning tundis seda tehes üksnes kergendust. Ta jälgis Michaelit tantsimas noore ohvitseriga. Ta võtab Michaeli siinsamas õnneks, kui tüdruk ette ei vaata. Binnie'l oli hea meel Michaelit lõbutsemas märgates. Enne pidu nägi ta välja justkui õnnetusehunnik. Arvatavasti on see närvidest.

Binnie't liigutas südamepõhjani vaatepilt pingevabast ja lõbutsevast Peterist. Mees vältis isiklikest tunnetest rääkimist. Enda allatulistamisest kõneles ta kui "ebamugavusest" ning sõjaraskused olid "tüütud". Peteri pingesoleku üks põhjustest selgus nädalavahetusel, kui ta Michaeli äraolekul oli Binnie juures ööbinud. Keset ööd sündis madalalt lennanud lennuk teda une pealt täies pikkuses põrandale viskuma.

Peter oli kõige lahkem, kõige romantilisem mees, keda Binnie teadis. Esiotsa arglik, oli ta armatsemises lüürilisеks muutunud, innukaks ja nõudlikuks, peaaegu metsikuks. Ta *vajas* Binnie't. Ainult üks väike pisiasi häiris Binnie't. Ta teadis, et see on rumal; aga ikkagi vaevas see teda. Peteri õlale oli tätoveeritud väike süda, keskel sõna "Deezie". Kas see tähistas Demetriat, tema kadunud naist?

"Lapsik noorusrumalus," oli kogu vastus, tema tavaliselt nii lahke pilk enesesse sulgunud.

Spencer oli mantli selga tõmmanud. Binnie sai ta otse ukse juures kätte.

"Kas oleme sõbrad?" Ta sirutas käe.

"Ära arvagi, et kõik on nüüd sellega lõplik. Meie sinuga kuulume kokku. See ei kesta igavesti. Mina ootan. Küll sa näed. Ühel päeval saab sinust minu naine. Pea seda meeles!" Unustanud kõik juuresolijad, võttis ta Binnie'l ümbert kinni ning suudles teda nukra õrnusega, nii et naisel jäi hing kinni. Ja juba oli ta läinud.

Kesköö oli peaaegu käes. Pabermütsid toodi välja ning

plekkpasunad lisasid melule oma osa. Bonilla kustutas enamiku tuledest ning valmistus õhupalle lahti päästma – selle traditsiooni oli Binnie pärast viieaastast vaheaega 1934. aastal uuesti elustanud ning sellele endiselt truuks jäänud.

"Keerake raadio kõvemaks."

Raadiost kostvate kellalöökide kumin täitis toa.

"Ma armastan sind, Peter," ütles Binnie vastsele abikaasale, kes klaasidesse šampanjat kallas.

"Minu naine!" Ühtaegu nii veider kui ka imetore oli jälle abikaasa olla.

Raadiost kostis kirikukellade helinat ja pasunate rõkatust. "Head uut aastat kõigile!" hüüdis Binnie.

""Helisege, metsikud kellad, metsikusse taevasse ...," tsiteeris Peter.

Lubadused 1945. aastaks: *Mina, Binnie Duff-Winters, luban kindlasti armastada kõigest südamest oma abikaasat ning ütlen lahti kõigist teistest, ja sellega pean ma silmas Spencer Belsize'i, välja arvatud ärilistel põhjustel. Lisaks luban veel valmistuda hoolikalt sõja lõppemiseks ning selleks, et rahuaegses hoogsas äritegevuses tõsiselt kaasa lüüa. Ning luban, et ei tunne ennast süüdlasena Roxy Guggenheimi ees. Ja pühendan rohkem aega Michaelile ning sunnin ta dieeti pidama ja lasen tal minema visata selle jubeda punakaslilla huulepulga, mis teeb ta huuled toore maksa sarnaseks.*

Binnie oli oma elu jooksul küllalt raskeid aegu näinud. Nüüd kavatses ta elu nautida. Viimast korda ja lõplikult otsustas ta Spencer Belsize'ile näidata, et saab ka ilma temata õnnelik olla.

Söögitoa sametkardinate varjus seistes vaatasid Michael ja leitnant aknast välja Hudsoni jõele.

"Head uut aastat, Michael," ütles noormees, otsesel ja isiklikul viisil saamatult Michaeli punakaslillat huulevärvi eemaldades.

"Head uut aastat!" Michael tundis kõige ehtsamat võidurõõmu. Ta lubas endale edaspidi ettevaatlik olla ja mitte aru kaotada ja võtta kaalus maha, et põsed läheksid lohku justkui Katharine Hepburnil. Ta pühendub

kirjutamisele, et ema saaks tema üle uhkust tunda. Ta ei jäta kunagi, mitte iial onu Spence'i maha, kuigi tema ema seda tegi. Ta annab nii ettevaatlikult kui võimalik Lennie'le teada, et ei abiellu temaga, sest selleks pole tarvidust!

Käes oli 1945. aasta ning praegu oli parim aeg, et olla kahekümnene, suudelda meest, kes oskas seda, kuid oli härrasmees ning ei üritanud teha rinnahoidjat kleidi all lahti nagu see tobu Lennie. Käes oli aasta 1945 ning oli viimane aeg lapsepõlvega hüvasti jätta. Ta kraamib oma toa puhtaks ja sisustab selle kirjaniku kabinetiks.

Michael, kes alles hiljaaegu nii ägedalt kõike minevikku meenutavat alles hoidis, ei vajanud seda enam. Käes oli aasta 1945 ning talle pakkus äkitselt suurt rahuldust olla naine.

KOLMAS OSA

31. DETSEMBER 1962
PARK AVENUE

1. peatükk

"Kas teateid on?" Binnie tuiskas nagu tormituul Park Avenue korterisse; tema ümber keerlesid kohvrid, mantlid, kasukad ja liftimees. Viimasena tuli pikk siilisoenguga mees, kes kannatlikult oma kapuutsiga jope puupöörasid sõrmitses ning ootas tormi raugemist.

"Taevas hoidku, ema! Ma ju ütlesin, et ära tule siia!" Michael pani pitsatüki käest ja jooksis talle vastu, jalas lääpatallatud balletisussid, mis tal kodus tavaliselt jalas olid, ise maruvihane, et ema tabas ta niimoodi, riides justkui lohmard ning põrsa söögikommetega nagu tavaliselt.

"Andke keegi mulle kakskümmend dollarit!" käsutas Binnie, hääles pisut britilikku üleolekut.

"Olge head, armuline proua!" Lennie, froteehommikumantel seljas, punased sokid jalas, oli ämma saabumise üle sama üllatunud kui Michael. Ta otsis rahakotti. Binnie napsas selle tal käest ja võttis kotist kaks kümne- ja ühe viiedollarise ning andis rahatähed liftimehele.

"Andke taksojuhile viisteist ja ülejäänu jätke endale. Head vana aasta lõppu," ütles Binnie ning andis talle käeliigutusega märku lahkumiseks, sest mees nihkus parasjagu lähemale, et ülihelde jootraha eest tema kätt suudelda.

"Ausalt, ema, ma ju ütlesin sulle, et me saame hakkama." Michael keeras pitsatüki tuhatoosi kokku ja aitas emal sooblikraega mantli seljast.

"Just äsja lendasin tuisu ja tormiga üle Põhja-Atlandi. Palun räägi nüüd mulle, mis siin toimub."

"Mitte midagi. Me muudkui ootame – "

"Mida politsei ütleb?"

"Politsei!" halvustas Lennie. "Mis nad ikka ütlevad. "Andke meile tema foto." Me andsime neile Christa foto. Kadunud isikute bülletäänis avaldati teadaanne. Politsei väidab, et sel aastaajal muutuvad paljud lapsed rahutuks ja lasevad kodust jalga."

"Christa pole ometi ju paljud lapsed!" turtsus Binnie vihaselt. "Mis neil viga on? Ei suuda isegi ühtainust neljateistaastast tüdrukut üles leida. Poleime, et maffia on kogu riigis ohjad enda kätte võtnud. Seda oli arvata."

Kui jõululaupäev sai läbi ning Michael ei olnud talle helistanud, arvas Binnie algul, et liinid on katki. Võibolla oli Lennie otsustanud nad hoopis Vermonti sõidutada ja seal pole telefoni käepärast. Tavaliselt ei unustanud Michael kunagi emale helistamast. Binnie oli oodanud eelmise päevani ja siis helistas ise nende White Plainsi majja, kus nuuksuv Vera talle jutustas, et Christa oli kodunt minema jooksnud ning et Colemanid viibisid Park Avenue korteris, oodates politseilt teateid.

Michael oli teiselt kontinendilt kostvat Binnie häält kuuldes samuti nutma puhkenud, arvates hetkeks, et Christa on vanaema juures Londonis. Binnie lubas esimese lennukiga kohale tulla. Kuna kraadiklaas näitas alla nulli ning Idlewildi lennuväli oli jääs, palus Michael teda paigale jääda ning lubas otsekohe helistada, kui nad midagi teada saavad.

"Sina oled tema ema. Mis tal viga on?" nõudis Binnie.

"Mitte midagi – ta oli täiesti nagu harilikult. Ma ei tea. Ta oli täiesti nagu harilikult."

"Kas ta ootab last?"

"Ta on neljateistaastane!"

"Kas ta ootab *last*?"

"Ta – tal pole ühtegi poissi."

"Niipalju sa siis oma tütart tead."

Naised silmitsesid teineteist vihaselt, nende osad olid kattunud ja samas põimunud, silmas pidades kadunud tüdrukut, Binnie nii ema kui ka vanaema, Michael aga kui tütar ja ema.

Binnie valutas kadunud tütretütre pärast tõsiselt

südant ja närveeris samuti, sest tal oli vaja esitleda meest, kes teda sel erakorralisel lennureisil saatis. Ta oli kavatsenud meest kunagi perekonnale tutvustada küll, kuid pärast vastavat pinnasondeerimist ning täiesti ettevalmistatud olukorras.

Michael värises hirmust mõtte ees, et tema emal võiks õlla õigus. Et Christa ootab beebit. Bioloogiliselt oli see täiesti võimalik. Tema ise ei olnud kunagi emale südant puistanud. Miks peaks ta siis arvama, et Christa seda teeb? Tookord sõja ajal, kui ta kartis, et on Lennie'st rasedaks jäänud, rääkis ta oma murest Peggyle, mitte emale. Ja siis Inglismaal, kui David ta ära põlgas ning ta meeleheitest surra ihkas, lakkus ta ise oma haavu ning Binnie ei saanud ka seekord midagi teada.

"Sul on õigus, emps." Nagu ikka, emps. Ema peaks ju juba kaugelt tajuma, kui tema lapsega on midagi korrast ära. Kui nii, siis miks Binnie tema, Michaeli muresid ei taju? Miks siis, kui Michael varem talle nii palju kordi Londonisse helistas, ei taibanud tema intuitiivne ema, et Michaeli abielu on karile jooksnud? Talle pakkus teatavat rahuldust, et tema teab midagi, mida Binnie ei tea, ning pidas aru, mida ema seepeale ütleb, kui tõde teada saab.

Michael märkas, et ta on vaikiva noormehe vastu väga ebaviisakas. "Andke meile andeks. Me oleme hirmsasti mures. Mina olen Michael Coleman ja siin on minu abikaasa Leonard."

Binnie ahmis õhku. "Kui ääretult rumal minust. Saage tuttavaks, Cash Cochran, minu väga hea sõber, kes oli lahkelt nõus mind saatma. Minu tütar ja väimees, kes juhib Gramercy ettevõtete Ameerika haru."

Michael oli kuulnud uuest mehest, Binnie viimasest pärast Peteri üle parda heitmist. Temast rääkis üks Lennie hanketööde ettevõtjatest, kes Londonis Binnie juures käis. "Näeb välja nii umbes kolmkümmend viis kuni nelikümmend aastat vana. Väitis end olevat lahutatud, lapsi ei ole. Ütles, et on etnograaf Tennessee'st. Sarnaneb Ken Maynardiga. Tunked ja ruuduline särk seljas. Käitus nii, justkui oleks oma kodus. Ei liigutanud

kõrtki terve see aeg, mil ma seal olin."

Kätlemisel jälgis Binnie nende reaktsiooni. Kui Len mõne idiootliku märkuse kuuldavale tuua kavatseb, nülib Binnie ta elusalt. Ta ei olnud kunagi oma vanust Cashi eest varjanud. Kui mees tahtis teada saada, et ta on viiskümmend üheksa, siis tarvitses tal vaid Burke's Peerage'ist või Ameerika Who's Who'st välja otsida vastav artikkel, rääkimata Wall Street Journalis ilmunud loost naissoost ärimagnaatide kohta. Tema Londoni majas olid kõikjal Christa fotod. Ta oli uhkelt selgitanud, et Christa on tema tütretütar. Seal, kust Cash pärines, abiellusid tüdrukud viieteistaastaselt ja said vanaemaks kolmekümneselt, nii et teoreetiliselt võinuks ta olla neljakümnendates aastates, tegelikult aga paistis veel noorem välja.

Binnie't kohutas see, et Michael sarnanes hernehirmutisega. Kleit tema seljas nägi välja nii, nagu oleks ta selles maganud. Kui palju kordi oli ta tütart keelanud kootud rõivaid kanda. Binnie ise oli sama sale ja nõtke nagu alati – looduse kingitus ning suurepärased geenid. Ja tema juuksed olid sama kuldsed nagu alati ning nägu endiselt noor ja nahk fantastilistel põsesarnadel pingul, oma välimuse eest võlgnes ta tänu juuksuri näpuosavusele ja plastilisele kirurgiale. Koridoripeeglis nägi ta end kõrvuti Cashiga. Koos nägid nad vapustavad välja. Viiekümne üheksase vanamoori kohta ju täiesti suurepärane. Briljantsõrmused sõrmes, raha pangas ning noor särav ajaloolane selleks, et mõtteid äriasjult eemale juhtida.

"Võib-olla on ta Bonilla juures?"

"Bonillal on Bahamal."

"Bahamal on ka telefonid, kui sa teada tahad," salvas Binnie ja kahetses seda kohe. "Palun vabandust, Michael." Ta kallistas tütart. "Ma tean, missugune põrgulik tunne see on. Kaksteist päeva ja ei mingit teadet." Miks see ninakas plika talle Londonisse ei helistanud, kui ta hädas oli? Binnie oli talle sadu kordi korrutanud: "Kui sa pigisse satud, kullake, siis helista kohe vanaemale, selge." Nemad kahekesi olid väga lähedased. Nad olid

isegi välimuselt sarnased, Christa oli täpselt Binnie lapsepõlvekoopia. Pikk, heledapäine, pikkade jalgadega, nagu tulesäde, ja ei grammigi rasva, mitte nagu Michael, kes lausa pakatas.

Kolmekümne kaheksa aastase Michaeli näoilme oli nüüd lapsik, mossis solvumusest ja valesti mõistetud ajenditest. "Ma helistasin kõigile. Arvasin, et võib-olla on ta onu Spenceri juures – "

"Christa on just tema jaoks parajas vanuses!" muigas Binnie, kuid siis tabas endal Cashi pilgu. Pada sõimab katelt! Spencer oli hiljaaegu abiellunud kahekümne kaheksa aastase stjuuardessiga. "Kas sa oled uut proua Belsize'i näinud?" Spence oli osavalt vältinud uue abikaasa ja Binnie kohtumist.

"Ta on täiesti jalustrabav, emps. Mina tundsin ennast tema kõrval nagu Chaillot' hull naine."

"Niisugusest vanatoist poleks seda osanud arvatagi," lisas Lennie imetlevalt.

"Vana? Kes on vana?" lõi Binnie särisema. Spencer oli temast kõigest kolm aastat vanem. Teda ajas vihale, et kuuekümne kahe aastane mees võis abielluda endast enam kui kolmkümmend aastat noorema naisega ja kõik aplodeerisid seepeale. Vana tubli Spence, ikka endiselt olukorra kõrgusel. Aga kui tema, Binnie, abielluks Cashiga, kes oli temast ainult kakskümmend aastat noorem, tõuseks alles kära. Kuigi abiellumine polnud neil kordagi kõne alla tulnud. Peterist lahutamine oleks nii keeruline, et samahästi võiksid nad sellę kohe unustada. Cash oli noorelt abiellunud ja ka lahutanud ning ta kartis end uute kohustustega siduda. Peaasi oli see, et nad said omavahel hästi läbi, ja nagu vanaema Ida alati rääkis, ei üritanud Binnie liigselt minevikus sorida.

Õnnetuseks oli perekond Spencer Belsize pühadeks ära sõitnud. Nende New Yorgi korteris ei vastanud keegi. Spenceri sekretär ütles, et nad harrastavad akvalangiga sukeldumist Martinique'i saarel.

Täiesti ootamatult puhkes Michael südantlõhestavalt nutma. "Ta on *surnud*, emps. Mul on säärane tunne."

"Michael, palun – " anus Lennie.

"Ma ei usu sind. See on *tema* laip, ma tunnen seda!"

"Mis laip?" küsis Binnie sõnu vaevaga kuuldavale tuues.

Michael vajus Lennie najale. Mees selgitas, et natuke aega enne Binnie saabumist oli helistatud politseist ja antud teada, et East Riverist oli laip välja tõmmatud. See olevat tublisti lagunenud. Kas Christa on umbes viis jalga pikk? Jah. Kas tal on esihammastel portselankroonid? *Jah. Milline hulk raha kulus uute hambakroonide panekuks pärast suusatõstukilt kukkumist.* Kas ta on kunagi vasaku jala murdnud või saanud jalaluusse mõra? *Jumal tänatud, ei!* Ja siis meenus neile kord, kui Christa proovis tagurpidi vettehüpet, kuid kukkus vastu hüppelauda.

Muretsemiseks pole põhjust, oli kohtulabori töötaja rõõmsalt teatanud. Mitmed täiendavad testid pidid kindlaks määrama laiba täpse vees viibimise aja. Ta lubas uuesti helistada.

"Näed isegi, et see ei saa Christa olla." Lennie anus Binnie'lt kinnitust, justkui suudaks tema arvamus tegelikkust mõjutada. "Ta on kõigest kaksteist päeva kadunud. Selle ajaga ei jõua keegi täiesti ära laguneda."

"Muidugi tead sina kõike!" nuuksus Michael. "Nemad teavad ka, et ta on kaksteist päeva kadunud. Kas sa arvad, et politsei ei kuula üldse, mida sa neile räägid?"

Michaeli närvilisus nakatas ka Binnie't. "Mis me siin passime nagu mingid topised? Kas te ise püüdsite teda otsida? Või istusite siin ja ainult õgisite pitsat?"

Äge süüdistus rahustas Michaelit. "Me helistasime igale poole. Teatasime Westchesteri politseisse, riigipolitseisse. Lasksime foto üles panna raudteejaamadesse, bensiinijaamadesse, suurtesse toidukauplustesse. Lehte me ei saanud teadet panna selle neetud ajalehtede streigi tõttu. Pagana Bert Powers! Kui Christa sureb, siis see on tema süü – "

"Aga kas ta ei võinud kooli tagasi minna?" küsis Binnie. Viimased kaks aastat oli Christa käinud Arizonas ühes maakoolis, et leevendada astmat.

"Kool on pühade ajal kinni," selgitas Lennie.

"Oleme kogu New Yorgi läbi otsinud. Times Square'i, Village'i, kõik selle külmaga. Andsime tema foto Music Halli kohanäitajatele. Ta jumaldab Music Halli. Siis veel Bellevue, Punane Rist, Päästearmee. Ma ütlen sulle, emps, et kui see jõmpsikas praegu uksest sisse astub, keeran ma tal oma käega kaela kahekorra!"

Binnie heitis pilgu Cashile, et näha, kuidas tema olukorda suhtub. Mees oli jope seljast ära võtnud ja istus aknalaual, tema träpsulised püksid ja must kõrge kraega sviiter moodustasid hallide siideesriietega terava kontrasti, Cashi näoilme oli mõtlik ja raidkujuna liikumatu, lühikesed juuksed tihedalt krussis.

Ta nägi välja läbi ja lõhki ameeriklane, ning Binnie't hämmastas mõte, et mees oli peaaegu sama kaua Inglismaal elanud kui temagi, saabunud sinna 1952. aastal Fulbrighti stipendiumiga, et otsida vanade lõunapoolsete mägilasballaadide ja rahvalaulude algallikaid. Binnie kohtas teda Suurbritannia kõige tähtsama folkloori-seltsi, Cecil Sharpe House'i fondi korjandusel, ning peagi taipas ta, et Cash oli mees, keda ei saanud lükata-tõmmata ega kellele polnud võimalik puru silma puistata. Vana tõrges muul, nii nimetas ta ennast ise vaidluse ajal, mis Binnie meelest oli ehtne lahing, Cashi arvates aga pelgalt pisike mõttevahetus. Kui Binnie kannatuse kaotas ja karjuma hakkas, märkis Cash: "Mida enam sa muula sõitled, seda vähem ta sind kuulab."

Rahvas võib hakata Cashi üle keelt peksma. Nad võivad üksteist küünarnukiga müksida pidudel või restoranis. Nööpsilmne Monica Blake oli Binnie'lt pärinud, kust ta ometi Cashi *leidis*, justkui oleks tegemist vanniseebi või uue masseerijaga. Tehku pealegi oletusi. Tema ei kavatse mingeid seletusi pakkuda. Asjalood olid lihtsalt järgmised: sir Peter ja leedi Duff-Winters elavad käesoleval hetkel lahus ning viimase südamesõber, laitmatu volikirja ja veatu professionaalse staatusega ameerika akadeemik üürib temalt Chelsea maja alumist korrust.

"Mis me siis nüüd teeme, kas hakkame kirbumängu

mängima?" esitas Binnie küsimuse suurele ringile. Ta oli täiesti kurnatud – reisist ja terve ööpäeva kestnud pingelisest tööst, lahendamaks kriisiolukorda Manchesteri vabrikutes. Tellimiskirjades oli tehtud viga. Valmistati 144 000 suurte käiseaukudega sviitrit, mitte väikestega, nagu nõuti Ameerika turul. Kui tellitud kogus oleks minema saadetud, olnuks tulemuseks tuhanded rahulolematud ostjad ning kahekordistunud transpordikulud, et kaupa tagasi tuua, rääkimata tühistatud tellimustest. Binnie lahendas probleemi niiviisi, et suunas valmistatud suurte käiseaukudega sviitrid Lõuna-Aafrikasse ja Austraaliasse, kus neid meelsasti osteti, ja lubas töötajatele preemiat, kui nad nõutud koguse sviitreid valmis saavad nii kiiresti kui võimalik.

"Me ei *saa* midagi muud teha," skandeeris Lennie.

"Teie mõlemad olete kindlasti näljased," ütles Michael pingutatud rõõmsameelsusega. "Kas te tahaksite ehtsat New Yorgi pastramivõileiba? Tõelise kapsasalati ja tõelise sinepi ja tõelise köömne-rukkileivaga?"

Michael sikutas kootud kleiti puusadel sirgemaks ning tõmbas kõhu nii sisse kui sai. Õnnetuseks ei olnud tal täna korralikku korsetti seljas. Binnie aga oli sale ja elegantne nagu alati, riietatud šanellkostüümi, kaela ümber hooletult seotud Pucci siidsall. Michael oli ostnud endale Pucci firma siidkleidi. Tema seljas nägi see välja nagu öösärk. Vastse staatusesümboli asemel võinuks tal seljas olla kahesajadollarine tšekk.

Mure tütre pärast tekitas temas hirmsa söögiisu. White Plainsist saabudes ta aina sõi, tellides Stage Delist kohale erinevaid eksootilisi toiduaineid, mida linna põhjapoolses osas saada polnud. Nagu tavaliselt, väitis Lennie, et ta on varunud moona tervele armeele, aga praegune olukord hajutas Michaeli süütunde. Nagu ta mehele selgitas, peab alati valmis olema juhuks, kui keegi külla tuleb.

Park Avenue korteris olid küll olemas toiduvarud: oliivid, artišokid, marineeritud köögivili, suitsetatud austri-, krabi- ja kokteilikastmete konservid. Likööri- ja šampanjakastid. Igat sorti küpsised, kuivikud, maka-

damipähklid, kašuupähklid. Teokarbid. Pasteet. Virnade viisi karastusjooke. Hõrgutavaid suppe. Hambaorke. Kuid mitte midagi sellist, mida Michaeli meelest võinuks tõeliseks toiduks nimetada, millele saaks hambad sisse lüüa.

Tegelikult ei elanud Park Avenue korteris alaliselt kedagi ja seda oli tunda, eriti köögis. Gramercy Ettevõtetele kuuluvat korterit kasutati ärialaste pidude korraldamiseks ja tähtsate külaliste majutamiseks, et maksusoodustusi saada. Lennie ja Michael peatusid seal, kui nad pärast New Yorgis veedetud õhtut White Plainsile ei viitsinud matkata. Kuna Binnie elas enamiku ajast Londonis, hoolitsedes äriasjade eest Euroopas ja Suurbritannias, siis sai Park Avenue maja talle New Yorgi peatuskohaks, kui selleks tarvidus tekkis, teda ootas seal eraldi sisustatud korter, mis tema äraolekul lukus seisis.

Sel ajal kui Michael oli ametis võileibade valmistamisega, püüdis Lennie, endiselt hommikumantlis, nahast välja pugeda, pakkudes ämmale sigaretti, kašuupähkleid, soolakringleid, kartulikrõpse, piimapulbripallikesi, nonparelle, juustuviilusid, marineeritud köögivilja, pistaatsiapähkleid, Binnie keeldus kõigest. Binnie oli tema ülemus ja ta teadis, et Lennie poeb kas või nahast välja, kuid ei suutnud midagi süüa. Oma ärevuses üritas väimees ämma viskisse brändit lisada ja tammus kannatamatult ringi, kui Binnie teda takistas.

Kui ta vaid lõpetaks selle debiilse hüpiknukuliku karglemise. Meeleheitest masendatud Binnie suutis üksnes endamisi ägada, ning ehmatusega meenus talle, et Lennie on kadunud lapse isa ning et tal on täielik õigus murest hulluda.

"Mis uudist?" küsis ta siis, et nende mõlema mõtteid mujale juhtida. Arizona projekt muutus iga päevaga komplitseeritumaks.

Tundes kergendust uue vestlusteema üle, asus Lennie ette kandma viimaseid täpsustatud arve, ülevaadet turuuuringutest ja arhitektide soovitustest. Tema hääle ühetoonilisus suigutas Binnie unelema, siniste silmade

pilk väimehe näole kinnitunud, mõtted aga vabalt uitamas.

Talle meenus äkitselt, et tema ja Peter Duff-Winters olid täpselt kaheksateist aastat tagasi abiellunud. Suures ärevuses oli ta unustanud, et käes oli nende pulma-aastapäev. Pärast sõda oli nii palju juhtunud nende kõigiga: Peteri, Spenceri, Michaeliga – ja muidugi temaga. Laisalt mõtiskles ta, kus ja kuidas – ning kellega – Peter seekord vana aastat ära saadab.

Algul olid nad olnud meeletult õnnelikud, terve esimene abieluaasta oli üksainus jätkuv mesinädal, mille kõrgpunktiks kujunes liitlasvägede võit Saksamaa ja Jaapani üle. Sõja lõppedes on neil ees imetore elu, oli Binnie veendunud. Paar kuud peale abielu esimest aastapäeva viis lennuväekomandör, lenduri teeneteristi kavaler baronet *Sir* Peter Duff-Winters ameeriklannast naise koju Inglismaale ja seega oli alanud liikumine mööda allakäiguspiraali.

Käes olid 1946. aasta märtsi lõpupäevad. Nad saabusid Londonisse aprillis Buckinghami palees toimuvaks ordenite piduliku kätteandmise tseremooniaks, mis oli pärast sõda esimene. Kuningas George ise pidi kinnitama lindi Peteri teeneteristile ja pärast seda kavatsesid nad suunduda Manton Grange'i, Peteri perekonnalossi Hertfordshire'is.

Võidupäevast alates oli nende aeg väga toimekalt kulgenud. Binnie ja Spencer rajasid uue kompanii Gramercy Ettevõtted ja võtsid Bonilla osanikuks. Tänu sidemetele Washingtonis sokutas Spencer nad soodustusnimekirjadesse, et saada uusi kangaid, mis pidid vabrikutest saabuma niipea, kui oli toimunud ümberseadistamine rahuajaks. Kuna eelisõigused tulenesid nii kompanii sõjaeelsest kui ka sõjaaegsest kogutoodangust, siis ostis Spencer kontrolliõiguse mitmele rahalistesse raskustesse sattunud väikesele firmale, millel olid tänu varasemale toodangule kanga saamise eelisõigused.

Guggenheimi kompanii aga oli nende plaanides kesksel kohal. Viimased viis aastat oli Binnie töö käigus

õppides tegelikult kompaniid juhtinud ning ta leidis, et tema algeline raamatupidamisharidus oli tugevaks aluseks edukate süsteemide juurutamisel. Roxy ei osutanud juhtimise ülevõtmisele suuremat vastuseisu. Spenceri hangitud sõjaväelepinguteta oleksid nad omadega alt läinud. Kui Binnie nõudis võrdset partnerlust Guggenheimi kompaniis, ei jäänud Roxyl muud üle, kui nõustuda. Raha voolas sisse kuhjadena. Mis tähtsust on lõpuks sellel kõigel? Eimillestki pool on eimidagi, oli ta filosofeerinud.

Kui sõda lõppes ja Binnie talle prisket rahasummat pakkus ning samuti täiendavat aktsiakapitali, et Guggenheimi kompaniis täielikku kontrolli enda kätte saada, ei olnud Roxyl jällegi teist valikut. Ka vanadus oli hakanud tunda andma ning pärast nii paljusid aastaid oli päris tore Boca Ratonisse pensionipõlve pidama minna.

"Queen Mary" oli endine sõjaväe vedamiseks kohandatud laev, mis ei sarnanenud sugugi sõjaeelse ujuva paleega. Nende pagasi lõviosa moodustasid käterätikud, linad, potid-pannid, naelad, toidukraam ja konservid, millest Inglismaal valuliselt puudust tunti.

"Ja kempsupaber!" oli Peter nõudnud ning Macy müüjaneiu oli neid ehmunud pilgul silmitsenud, kui nad tellisid kastide viisi tualett-, sigareti- ja vahapaberit ning salvrätikuid ja lasksid selle kõik "Queen Mary" pardale viia.

"Te viite Inglismaale tualettpaberit?"

Talvisel ookeanil kimbutasid neid tormid. Unistust, milles Binnie tavatses seista abikaasa käevangus tuulisel ülatekil, asendas pidev südamepööritus kajutis. Tema mõtted keerlesid hetke ümber, mil Spencer tema elust välja purjetas. Kui ilm oleks ka tollal säärane olnud, ei oleks Spencer eales Zu-Zu Fordyce'iga abiellunud ning ka tema elu oleks teistsugune. Mitte et ta seda kahetseks. Praegu, Peteri kõrval küll mitte.

"Tere tulemast Inglismaale, kallis," ütles mees, kui nad Southamptonis randusid. Reisist kurnatud, värises Binnie kašmiirsallidesse ja nööpideta naaritsakasukasse mässitult, samal ajal kui Peter seisis tekil külma trotsides, bleiser seljas ning värviline siidsall kurgu all sõlme seotud.

"Pea püsti, vanatüdruk; varsti on sul sama soe kui röstitud leival." Väljavaade ei lohutanud Binnie't, silmas pidades seda, et inglased eelistavad serveerida röstitud leiba jääkülma ja kivikõvana.

Sadamast linna suunduvas rongis, kus puudus nii küte kui ka igasugune kehakinnitamisvõimalus, oli Binnie'l külm. "Tead, siin on tegemist range lihtsusega." Tal oli külm ka taksos, mis neid tummisarnases udus üle Waterloo silla sõidutas.

"Kus siis Robert Taylor on?" küsis Binnie, et endal tuju tõsta.

"Kas sa mõtled seda näitlejat?"

Peter ei käinud kunagi kinos.

"Suudle mind ja tee mulle sooja," anus ta, kui nad Savoy hotellituppa jõudsid.

"Vaene väike hiireke. Tillukesel hiirebeebil on külm," ümises Peter kähiseval kurgusosinal, mis oli Binnie't algusest peale köitnud ning sundinud teda kindlale veendumusele, et tema on ainus naine kogu maailmas, kes suudab läbi murda mehe inglaslikust reserveeritusest. Binnie'l oli külm ja talle meeldis mehe juuresolekul abitut ja õrnukest etendada. Fritz oli lasknud temal alati tugevam olla. Peter imetles ja austas tema otsusekindlust äritegevuses, omavahel olles aga hellitas teda ja õrnutses temaga, justkui oleks ta habras lelu.

"Ma tahan vanni minna."

"Ameeriklased käivad liiga palju vannis." Peter naeris.

"Kas sa tahad mind koorimata või kooritult?"

"Ja pisut hollandi kastet peale? Vaimustav. Ma pistan sind nahka."

"Kallis – " Binnie heitis käed ümber mehe kaela. Nad seisid akna juures ja vaatasid alla uduga kaetud Thamesi jõele. "Ma olen sinuga nii õnnelik."

"Paari päeva pärast oleme Manton Grange'is, oma kodus," ütles Peter.

"Ma ei jaksa enam oodata. Seal hakkab mulle kindlasti meeldima. Kas majas on veevärk olemas?" Binnie näitas

mehele keelt ja sööstis vannituppa, et vesi jooksma lasta.

"Mu kallis armuline abikaasa, Manton Grange võib uhke olla ehtsate Crapperite üle."

Binnie purskas naerma. "Peldikute üle või? Kas sa mõtled tõepoolest peldikuid?"

"Võta teadmiseks, et *Sir* Thomas Crapper tootis viktooria-ajastu kõige kaunimaid portselanööpotte ja vanne ning loa selleks andis talle Tema Majesteet ise."

"Ja Manton Grange kubiseb neist?"

"Kubiseb."

"Jumal tänatud, et me nii palju kempsupaberit kaasa võtsime."

"Ära ole rumal. Me ei hakkagi seda kasutama. Vahetame paberi šampanjapudelite vastu."

Mees oli ülemeelik ja sama võis ka Binnie kohta öelda. Viimaks ometi olid neil mesinädalad ning aega volilt käes, ainsaks kohustuseks ilmuda paleesse tervitama kroonitud päid, ja seejärel otse Manton Grange'i. Vanni voolav vesi oli leige. Külma portselanpinnaga kokku puutudes jahtus see veelgi. Aga kindel maa jalge all oli Binnie'le jõudu juurde andnud ning sellega koos oli taastunud ka tema leidlikkus.

Riietunud kümblemiseks lahti ning naaritsakasukat hommikumantlina kasutades võttis Binnie teekandikult kannu keeva veega ning valas selle bideesse. Cheshire'i irvikkassi ilmel Peterit vaadates istus ta vanni servale ning pistis vaesed külmunud jalad ettevaatlikult tulikuuma vette, mõnutundest ohates, kui soojus üle kogu keha laiali levis.

Peter jälgis teda veidral ilmel. "Ma arvasin, et nüüd lähed oma salajasemate kehaosade kallale."

"See on sinu valitsemisala," teadustas Binnie ja läkitas mehe suunas veejoa, andes endale aru tagajärgedest, mida säärane ninakus põhjustada võib.

Hiljem jalutasid nad uduses linnas. Binnie ei olnud sugugi valmistunud selleks, mida ta nägi. Tema ettekujutus sõjast purustatud Londonist põhines ajalehtedel, Ed Murrow kõnedel, ajakirjadel "Life" ja "Pathe News". Kuid nähes oma silmaga purustatud ehitisi,

varisenud seinu, millele toed alla seatud justkui kargud vigastele, sai fotodel kujutatud hävitus tegelikuks.

"Kõik need inimesed – " New Yorgis ei osanud keegi tegelikkust ette kujutada. Isegi praegu ei suutnud ta ette kujutada, mis tunne on pommirünnakut üle elada. Binnie mõtles Peterile ja tema esimesele naisele, kes olid parajasti voodis, kui maja nende kohal kokku varises.

"Pommirünnakutes hukkus umbkaudu kuuskümmend tuhat tsiviilisikut," teatas Peter asjalikult. "Pommide ja rakettmürskudega purustati kolm miljonit kodu."

Hilary, Peteri vanem õde ja ainus elav sugulane saabus pidulikuks autasustamistseremooniaks kohale Devonist. Seljas Püha Johannese Ambulantsibrigaadi vormiriietus, oli Hilary südamlik ning Peteri sõnade kohaselt täitsa kena inimene.

Kui Binnie temalt nõu küsis New Yorgist tseremoonial kandmiseks ostetud peenvillase, puusavolangiga musta pealelõunakleidi kohta, Hilary vaid ümises vastuseks. See oli samasugune vihaleajav hääl, mida Peter tavaliselt kuuldavale tõi, kui talle miski ei meeldinud või kui ta oma arvamust avaldada ei soovinud.

"Mida teised naised selga panevad?"

"Ah, aga sina oled ju ameeriklanna."

"Palun ütle, Hilary! Kui mul on seljas sobimatu kleit, siis võidakse ta autasust ilma jätta."

"Nojah, tegelikult ei riietu õukonnas keegi musta, välja arvatud leina puhul. Muidu aga peetakse musta Pariisi lõbunaistele sobivaks värviks. Tõepoolest oleks kohasem, kui sa paneksid selga midagi tagasihoidlikku, üsna lihtsat ja pastelltoonides. Midagi sellist nagu Tema Majesteedil tavaliselt."

Kahvatud toonid tegid Binnie luitunud pesukaltsu sarnaseks. Ta lahendas probleemi, otsustades beeži peeneruudulise kostüümi kasuks, mille ta oli ostnud Inglismaa kevadet silmas pidades. Hilary läks Binnie'ga Bond Streetile kaasa kübarat ostma ja valis välja peakatte, mis sarnanes prügikastiga. Binnie ei küsinud, kas

naaritsat sobib õukonnas kanda. Kas tohtis või mitte, Binnie'l oli külm. Tal oli naarits õlgadel, kui nad Buckinghami puna-valge-kuldsesse ballisaali astusid.

Printsesside nägemine meenutas talle Michaeli põrandal veerevat meremehekübarat ja seda, kuidas too õhtupoolik Bestis oli nende elu muutnud. Pidulik sündmus ise ei jätnud Binnie'le erilist muljet. Kõik teised naised, kaasa arvatud kuninganna ja mõlemad printsessid, seljas pastelltoonides kleidid, nägid välja justkui kulunud pesukaltsud. Kogu kuningapere oli kääbuskasvu. Autasustatutest oli tema abikaasa kõige kenam ja romantilisem, mehe tagasihoidlik vaprus täitis Binnie't uhkuse ja õrnustundega. Pärast kõike seda, mida ta oli üle elanud, tõotas tulevik säärase erakordse mehe kõrval tulla imeline.

Enne kui Hilary Devonisse oma perekonna juurde tagasi läks, soovitas ta Binnie'le: "Osta endale korralikud paksu tallaga matkakingad!" – Peteri jutu järgi kindel märk, et Hilaryle ta meeldis ning et ta kiitis nende abielu heaks.

Samal õhtul lõunatasid nad "Milroy's", elegantses klubis Park Lane'il, endises Rothschildide perekonnahäärberis. Nad kohtasid Peteri lennuväeeskaadri kaasvõitlejaid ning tõstsid klaasi Basheri terviseks, kes oli suunatud teenima Hong Kongi. Oli juba väga hilja ja nemad olid viimaste tantsijate hulgas, kui üks purupurjus mees neile otsa komistas.

"Kas see pole mitte Peter!" imestas mees valjuhäälselt.

Peter ei teinud temast väljagi ning keerutas Binnie't üle põranda. Mees vaarus neile järele. "Kuule, mis Deezie'st on saanud?"

"Neetud eesel!" sisistas Peter vihaselt. Ta vedas Binnie lauda tagasi ja kirjutas tšekile alla. Nad lahkusid otsekohe. Binnie märkas, et too mees jälgis nende minekut, pead vangutades ja käega vehkides, et nende tähelepanu köita.

Pikas Londoni taksos istudes haaras Peter naise embusse ja suudles teda äkilise kirepuhangu ajel. "Ma armastan sind, Binnie. Parim asi mu elus on, et sinuga

kokku sain. Ma olen õnneseen."

"Deezie" oli Peteri õlale tätoveeritud nimi. Rumal oleks küsida temalt selgitust kellegi kohta, keda mees ilmselt iga hinna eest unustada püüab. Miks siis sellepärast oma pead vaevata? Mis olnud, see olnud, pealegi oli mees praegu ju temaga.

Järgmisel õhtupoolikul viis lühike rongireis nad King's Crossi raudteejaamast Hatfieldi. Harrington ootas neid vanas sinises Lagonda's, mis oli 39-ndast aastast saadik sõjaväe käes olnud. Tema ja kokk, proua Force, moodustasid nüüd kogu teenijaskonna, lisaks nendele käisid veel külast pesunaine ja aednik.

"Armuline proua," tervitas teda Harrington. Binnie oli New Yorgis tublisti naernud pöördumise "armuline proua" üle, aga praegune situatsioon polnud selleks sobiv, ning ei passinud sugugi, kui ta silmi pööritama või tobedalt kihistama oleks hakanud. Kui Carla või vanaema teda nüüd näeks. Küll oli alles lugu. Väike Binnie, Forsyth Streeti metslane ja nüüd tiitliga Inglise leedi.

Peter istus rooli taha ja tee viis neid mööda Hatfieldi vanast kuningalossist, korrapäratult laiutavast kuueteistkümnenda sajandi häärberist. "Siin, mu kullake, sai Elizabeth teada, et tema vaenlane ja kiusaja Mary Tudor on viimaks ometi surnud ja temast – kujutle vaid selle hetke erutusärevust! – sai lõpuks Inglismaa kuninganna! Lossis on tema kuulus hermeliiniga portree, mis maaliti tükk aega hiljem, tema hiilgeaja tipul, kui tema elu ja saatus olid tema enda kätes. Nüüd äkki ma taipasin, mis mind esimesel hetkel sinu juures köitis, kallim: sinu läbitungiv ja arukas pilk. Sinul ja Elizabethil on ühesugused silmad."

Mõni minut hiljem keeras ta läbi tavaliste väravate erateele. "Tere tulemast Manton Grange'i," ütles ta pühalikult. Binnie tahtnuks hõisata ja huigata, mehe käevangu pugeda ning panna pea tema õlale, aga Harringtoni kohalviibimine takistas teda. Tegemist oli ülimalt traditsioonilise momendiga: majaperemees saabub sõjast koju, kaasas mere tagant toodud kuldjuukseline pruut.

Võssakasvanud põõsaste ja kaskede taga allee lõpus terendas Manton Grange. Sigrimigri-loss, nagu Peter ütles, suuremalt jaolt seitsmeteistkümnendast sajandist, ehtsa Tudori ajastu halliga endisest, mahapõlenud majast, ning eriliselt kauni George'ide perioodi kuuluva juurdeehitusega maja tagaküljes. Kuus aastat sõjaväe peremehetsemist oli jätnud murule sügavad rattaroopad. Jämedad telefonikaablid kulgesid mööda seinu akendeni. Ballisaal oli muudetud sidepidamise keskuseks. Enne sõda kaunistasid seda gobeläänvaibad Jasoni ja Medeiaga, "sarnased Windsori lossi vaipadega, kuid muidugi mitte nii suurejoonelised". Kui ballisaal jälle endist otstarvet täitma hakkab, tuuakse uhked vaibad aukohale tagasi.

Varasematel aegadel kasvatati Manton Grange'is ka tõuveiseid ja sigu, kuid Esimesest maailmasõjast alates oli suurem osa haritavat maad kohalikele talupidajatele välja renditud, enda kasutada jäi üksnes köögiviljaaed, rosaarium ja labürint, mis pärines Elizabethi aegadest. Perekonna jõukuse allikaid oli palju: piimakari Devonshire'is, kalalaevad Põhjamerel ja lambakasvatusfarmid Austraalias.

Peter viipas eemal laiuvale aasale. "Seal seisis tavaliselt ema lennuk. Armas vana kosu." Marigold Duff-Winters oli esimene pereliige, kes lendama hakkas, süles väike poeg, kel lubati juhtkangi hoida. Ema suri 1936. aastal pärast seda, kui hobune oli ta seljast maha visanud.

Kui maja ümbrus oli sigrimigri, siis Manton Grange'i sisemus sarnanes laoga. Lambid, portselannõud, raamatuvirnad seisid laudadel, toolidel, kaminasimssidel, põrandal. Maalid ootasid seintele riputamist, vaibarullid seisid nurkades. Majoolikas kausid ja linnud. Hõbedast lauanõude kuhi, mida järk-järgult puhastati, nende hulgas torkasid silma kaks kuninganna Anne'i kohvikannu, mida Peter jumaldas, ühel merihobu-kujuline tila, teise kaant kaunistasid tammetõrud.

"See on minu triktrakilaud!" Peteri sõrmed libisesid hellitavalt üle inkrusteeritud puupinna. "Kas sa tead, et

triktrakilaudu leiti isegi piiblist tuntud Uri linnas?"

Binnie ei teadnud seda. Samuti polnud tal teadmisi merevaigust, elevandi- ega kilpkonnaluust. Ka polnud tal õrna aimu nuusktubakatoosidest, lornjettidest ega metsotinto miniatuuridest, mis klaasplaadiga laudu katsid. Samuti maalidest jahiriietuses meeste ja naistega, lapsed-koerad kõige ees. Tal oli nii palju õppida.

"Kas see on Wedgwoodi portselan?" küsis Binnie kannu ja kaht taldrikut silmates, tundes kergendust seeüle, et ta üldse midagi küsida oskab. Nõud sarnanesid mustvalge teeserviisiga, mida Roxy väljaulatuva keskosaga puhvetkapis hoidis ning kunagi ei kasutanud.

"Jõletu saksa koopia," mühatas Peter põlglikult. "Ma ei tea, miks ma seda üldse alles hoian. Sentimentaalsetel põhjustel vist. Minu vanaisa ostis selle. Ta ei tunnistanud kunagi, et laskis end sisse vedada. Sajandivahetusel elas Saksamaa, eriti selle põhjaosa üle inglise perioodi, kõik mehed riietusid Savile Row' rätsepaülikondadesse, tee kõrvale söödi suitsuheeringat, ja tehti muud taolist jama. Kellelgi tuli pähe mõte kopeerida kohalikele Wedgwoodi. Peamiselt basaldist. Must pidavat teutooni hingele hästi mõjuma. Aga see kraam sai nii jõle, et isegi koduperenaised ei tahtnud seda. Vanaisa komistas nende väärisesemete otsa siis, kui ta Bad Homburgis koos kuningas Edwardiga tervisvetel oli. Ilmselt tegi tervisvesi vaesel vanakesel aju pehmeks. Kuni surmatunnini jäi ta endale kindlaks, et tegemist on haruldase Wedgwoodi portselani suurepäraste näidistega."

Harvaesinevalt jutukas meeleolus Peterilt sai Binnie teada, et vanaisa oli Esimese maailmasõja ajal olnud sõjaväes kapten ning isa oli lapsekingades kuningliku lennuväe piloot. Maa kinkekirja ja baronetitiitli oli 1632. aastal kuningas Charles I isiklikult üle andnud. Kusagil muuseumikirstudesse pakitult seisid perekonna kroonimisrüüd, mille Peter ja Binnie tõmbavad ülle ühel päeval kauges tulevikus Westminster Abbey's, kui pärast George VI surma tema järglast hakatakse kroonima.

Proua Force, igivana punaste käsivartega keerub,

ruttas köögist neid tervitama. Tema niksuga tervituseks ei olnud Binnie sugugi valmis ning armuline proua pidi peaaegu niksu vastu tegema. Ta suutis end piisavalt koguda, et koka menüüettepanekud ära kuulata ning heaks kiita. Inglastele tuleb au anda. Nemad teavad, kuidas elada.

Viimaks juhatas Harrington nad trepist üles läänetiiba, lobisedes terve tee sellest, kuidas ta loodab, et kõik on neile meele järele.

"Taeva pärast, saada ta minema," sosistas Binnie abikaasale kõrva. "Ma tahan, et sa mind suudleksid."

"Enne lõunasööki on meil aega lademes," kinnitas mees vastuseks, nende kehad puutusid kokku, kui nad eespool ruttavale baikapõlle ja käisehoidjatega kogule järgnesid.

Harrington tegi ukse lahti ja ootas kummardades, kuni nad sisse astuvad. "Kinnitan teile, et kõik vastab teie soovidele, sir," ütles ta ilmse uhkusega hääles. "Usutavasti oleme lahti pakkinud kõik olulised asjad. Paar asja on küll puudu. Näiteks teie vanaisa sõdurikepp Ladysmith'ist. Aga kindlasti ilmub see mõnest kastist päevavalgele, *Sir*."

"Väga kena, Harrison. Tõesti väga kena," märkis Peter.

Binnie ei usaldanud suudki lahti teha. *Väga kena?* Tegemist oli kõige kaunima, kõige romantilisema toaga, mida Binnie eales näinud oli. Mujal Manton Grange'is valitsevat segadust silmas pidades võis vaid ette kujutada, millist vaeva Harrington ja teised olid näinud, et magamistuba korda seada.

"Tule edasi, kallis. Vaata ringi. Sina elad ka siin," ütles Peter.

Niisugust magamistuba polnud Binnie kunagi varem näinud. Nelja sambaga, viinamarjaväätide ja rullisornamentnikerdustega külluslikult kaunistatud voodi oli kutsuvalt ahvatlev ja luksuslik, haneudusulgedest patju ja suletekki kattis pits. Tinaraamistuses akendest avanes vaade roosiaeda ja labürindile. Toas oli erinevaid laudu, kirste, äravooluta kraanikauss ja lai marmorist kaminasimss, kõikmõeldavaid pindu täitsid pikaaegse

perekonnaajaloo tunnismärkide kuhjad: medalid, lehvikud, kirjapressid, paberinoad, pitsatid, raamitud fotod, kus Peter vapustavalt äratuntav isegi beebiealisena vanamoodsas lapsevankris, väikese jässaka poisina istumas ühemootorilise lennuki tiival, tema kõrval naine, ratsapüksid jalas, kaitseprillid ees, samuti nagu sellel fotol, kus ta on sirgunud pikaks suurte kõrvadega noormeheks, kes hoiab kinni kaamelist, taustaks püramiidid. Näis, et Duff-Wintersi perekonna elu kulus piknikel, reisides või masinate ning loomade seas, kes aiva liikusid.

Nii et sedasi kasvas siis Peter üles. Ta ei heietanud kunagi mälestusi. Samuti ei olnud Binnie talle rääkinud naljakamaid juhtumisi oma lapsepõlvest. Binnie rõõmustas, et tal puudus nuhkimise komme.

"Kas minu vana kirjutuslaud on alles?" küsis Peter.

"Teie riietumistoas nagu ennegi. Seal on teile mõned kirjad, *Sir*."

Peter sirvis posti ning muutus üht väikest sinist ümbrikku märgates liikumatuks. Binnie oli piisavalt lähedal veendumaks, et tegemist oli täpselt samasuguse Barlastoni sinise kirjapaberiga, mida Peter ise ka kasutas, aadress oli kirjutatud peenes kirjas. Mees avas ümbriku, libistas silmad üle napi sõnumi ebaloomulikult kiiresti ning pistis siis paberi tasku.

"Kas seal on halbu uudiseid?" küsis Binnie, tajudes äkilist muutust mehe meeleolus.

"Üldsegi mitte," vastas Peter ning üritas naeratada.

Binnie lootis, et enne õhtusööki saavad nad mõnda aega omaette olla. Ta ihkas Harringtoni lahkumist, et saaks käed mehe kaela ümber heita ning teda kallistada.

"Ma pean minema. Harrington tahab mulle näidata, mis tallides on tehtud," ütles ta lahkudes ning Binnie oli liiga vapustatud, et isegi protesteerida. Peter saabus alles veidi aega enne õhtusööki, et riideid vahetada.

"Palun vabandust, kallis," ütles ta rutuga varem valmis seatud smokingit selga tõmmates. "Üsna tobe küll, aga teenijaskonna pärast peame seda tegema." Ta ei lubanud Binnie'l oma kikilipsu kohendada.

Õhtusöögi ajal ei puudutanud Peter toitu, sundides seega Binnie't rohkem sööma, kui tal isu oli, et proua Force'ile meele järele olla. Elutoas oli küdeva kamina ette seatud väike laud, mida kattis valge brokaat ja kaunistasid kõige kenamad vanaaegsed hõbenõud ning portselan, mida Binnie oskas ette kujutada.

"Öelge proua Force'ile edasi, et õhtusöök on oivaline," lausus Harringtonile Binnie, keda häiris teadmine rangetest piirangutest toiduainete osas, Peter aga ei olnud suutäitki söönud. Ta lootis, et mees ei hakka haigeks jääma. Peteri nägu õhetas pisut palavikuliselt.

"Kuidas sa ennast tunned, kallis?" küsis Binnie.

"Suurepäraselt."

Pärast lõunasööki keeldus Peter kohvist, mis oli neile juba salongi serveeritud ja läks kohe üles, Binnie tema kannul.

"Kas midagi on juhtunud, Peter?" tahtis Binnie teada, kui nad kahekesi jäid.

"Ma olen pisut väsinud, kallis. Arvan, et lähen magama. Aga sina ära pane tähele."

"Kas ma tegin midagi valesti?" Binnie püüdis häältooni pilklikuks manada. "Kas Harrington ütles sulle, et ma ei anna armulise proua mõõtu välja?"

"Kallis, ära ole rumal."

Peter kiirustas riietumistuppa ja hetk hiljem oli ta juba tagasi, pidžaama seljas.

"Peter – "

"Kui sul und ei ole, siis allkorrusel on raamatuid. Kamina juures on šoe. Võid muusikat kuulata. Raadio töötab suurepäraselt. Nii Harrington mulle kinnitas."

"Peter, palun – "

"Head ööd, kallis. Sul on vist õigus. Sa ütlesid, et pärast nii pikki eemal oldud aastaid on raske koju tulla. Ole tänatud, kallis. Head ööd!" Ta puges baldahhiinvoodisse ja tõmbas teki peaaegu üle pea.

Kas mees häbenes teda? Ta ei olnud esimese abikaasa surmast alates Manton Grange'is käinud. Võib-olla oli põhjus selles. Võib-olla aga kummitas siin magamistoas. Või hoopis voodis. Ehk ei talunud ta mõtet uuest naisest

samas voodis, kus ka esimene naine oli maganud.

Juhul kui ta muidugi teda, Binnie't ei häbenenud. Need pagana inglased on ju suurepärased näitlejad. Mitte kunagi ei võinud arvata, mida nad tegelikult mõtlevad. Hilaryle ta meeldis, selles oli Binnie kindel. Pidulikul ordenite üleandmisel ei olnud ta perekonna nime häbistanud ega riietunud justkui mõni Pariisi lõbunaine. Tegelikult oli Peter pärast tseremooniat, kui autasustatud mehed ja nende perekonnad palee äias üksteisele ülesvõtete tegemiseks poseerisid, Binnie't kõigile tutvustanud sõnadega: "Minu kaunis sõjapruut", nõudes teda samas igale pildile.

Võib-olla ei tundnud ta ennast päris hästi, teda vaevas kõhukorratus või midagi sarnast, ning ta oli võimetu esinema olukorra kõrgusel, esimesel romantilisel õhtul Manton Grange'is. Binnie'le meenusid nende omavahelised kõlvatud jutud kavatsustest, mida ja kuidas nad teevad tolles esivanemate majas. Vaene kallis. Ilmselt on põhjus selles.

"Peter – " ütles ta vaikselt.

Vastuseks kuulis ta vaid üminat.

"Sa ei oska ealeski arvata, mida ma nüüd tegema hakkan. Ma lähen tulikuuma vanni."

Päev enne laevareisile asumist oli Binnie ostnud eriliselt vulgaarse musta šifoonöösärgi, mis oleks au teinud igale Pariisi lõbunaisele. Ta oletas, et Peterile teeb säärane rõivaese nalja. Aga nüüd ei teadnud ta enam, mida kõigest arvata.

Söetuli kaminas soojendas magamistuba, kuid Binnie vannituba oli külm nagu kelder, härmatis aknaklaasidel ja käterätikud niisked ning külmad. Binnie varasemad kogemused "Savoy" hotelli bideega andsid talle idee edasiseks tegutsemiseks, et Inglismaa veevärgiga edukalt toime tulla. Õnneks oli Harringtonile teada antud ameeriklaste kuumaveehullusest. Seda oli piisavalt. Binnie laskis vanni täis voolata, kuuma vee ja jäise portselanpinna kokkupuutest kerkisid õhku aurupilved. Justkui oleks vana kustunud vulkaan jälle ellu ärganud.

Binnie lippas tagasi magamistuppa ja seadis naaritsa-

kasuka kamina ette tooli seljatoele, vooder väljapoole, nii et see lahtiriietumise ajal soojeneks. Kasukahõlmad tihedasti vaheliti, soe satäänvooder paljal ihul, pidas ta hetkeks isegi plaani kasukaga magama minna. Ta ei olnud kunagi varem naaritsakasukas maganud, kuid praegu oli ülim hetk sellega algust teha.

Selle asemel jätkas ta esialgse plaani elluviimist ja astus vanni, sikutades kasukat ülespoole. Jalad muutusid tulipunaseks ja ta tundis, kuidas soojus üle kogu keha laiali valgus. Binnie vajus põlvili, sikutades kasukat üha kõrgemale, kuni ta õlgu külmakartlikult kössi tõmmates kasuka punutud vannitoolile heitis ja sügavale kuuma vette sukeldus, nii et ainult nina paistma jäi.

Kui Binnie magamistuppa naasis, oli tal seljas must šifoonist öösärk, mille krepdešiinist ribad üksnes kõige intiimsemaid kohti varjasid. Magamistuba valgustas vaid hõõguvate süte kuma.

"Kallis – " sosistas ta, vaadates end hetkeks kamina kohal rippuvast raske kuldraamiga peeglist. Tema heledad juuksed helkisid pühapaistena, alabastervalge ihu kumas läbi õhulise šifooni. Säärases valguses näis ta nii noor ja ebamaine. Just sellisena näeb Peter teda nende esimesel õhtul kodus.

"Peter – "

Mõnikord teeskles mees magamist ja kargas siis talle kallale. Binnie puges mehe kõrvale teki alla ja keeras end tema poole, et teda suudelda nagu tavaliselt, kuid leidis siis, et mees oli selja keeranud. Esimest korda viieteistkümne abielus oldud kuu jooksul ei kallistanud mees teda. "Appi! Voodis on keegi – pesukaru vist!"

"Mine nüüd, kallis – " Peter torises ennast ümber pööramata. "See on kuumaveepudel. Harrison mässib neile villase kampsuni ümber."

Binnie hakkas kergendustundest itsitama. "Nüüd on mu varbakestel soe. Aga mis saab ülejäänud kehast?"

Vastuseks kostis jälle ümin. "Kallis oled. Head ööd."

Miks ta niimoodi tegi? Isegi kui nad ei armatsenud, käitus ta Binnie suhtes helluse ja õrnusega. Ta ei saa ju ometi lamada siin justkui post. Binnie käsi puges mehe

rinnale; sõrmed leidsid pidžaamapükste nööri ja sikutasid sõlme. Mees liigutas end nii, justkui tahaks naist takistada. Võib-olla oli see uus mäng, teeselda magamist, nii et naine saaks temaga armatseda. Muidugi.

Enamasti oli Peter teda hommikuti armastusega äratanud. Binnie meenutas, mis tunne on ärgata aegamisi, raugelt erutudes ja pooleldi taipamata, mis juhtuma hakkab, siis aga leides armsama end erutamas aeglaselt ja õrnalt, kuni tema keha unises ihas võbelema hakkas. Seda, mismoodi mees Binnie'ga käitus, ootas ta harilikult ka naiselt.

Binnie sõrmed kobasid keerdus pidžaamavoltide vahel, kuni leidsid pääsu sooja pehme ihuni, ainsa kehaosani, mis oli alati nii pehme, kuid mitte kunagi kauaks. Binnie puudutas meest ja tundis teda elavnevat.

"Jumala pärast, Binnie!" anus mees.

Naine nihkus mehest nii kaugele kui võimalik, päris voodi servale. See kõik tundus painajalik. Ta ei tohi oma huumorimeelt kaotada. Kõik oli olnud kena kuni sinnamaani, kui nad teisele korrusele läksid ja mees ümbriku avas. Selles kirjas oli midagi. Võib-olla oli tegu perekonnaprobleemidega? Aga peale Hilary ei olnud tal kedagi. Ja pealegi, kui midagi oleks viltu, miks ei võiks ta seda siis naisele rääkida?

Binnie püüdis uinuda, kuid paanilised mõtted ei andnud talle rahu.

"Peter," sosistas ta. Mees oli juba mõnda aega rahulikult hinganud. Ilmselt ta magas. Lõunalauas oli ta üksi terve pudelitäie veini ära joonud. Binnie mähkis end kasukasse ja hiilis vaikselt mehe riietumistuppa. Kirjad olid laual. Binnie sirvis neid. Helesinist ümbrikku ei olnud enam seal.

Muidugi on see tema taskus. Binnie leidis bleiseri, mis mehel oli pärastlõunal seljas olnud. Taskud olid tühjad. Jäi üle veel smoking. Taskud olid tühjad, kuid voodri vahel krabises midagi. Kiri oli peidetud sisemisse rinnataskusse. Vasakule poole, taipas Binnie, otse südame kohale.

Jalad hirmust jääkülmad, piilus ta magamistuppa,

veendumaks, et Peter magab, ja võttis ümbrikust paberilehe. Kribune käekiri iseenesest mõjus väljakutsuvalt, sellele lisaks õhkus kirjast nõrka lõhnaõlilõhna.

Peter, mu südame kallim – ihkan sinuga kohtuda. Millal? Palun, palun sind väga, ära valmista mulle pettumust.

Allkiri sarnanes täpselt tätoveeringuga abikaasa õlal: jultunud süda, mille keskel nimi: Deezie.

2. peatükk

"Ikka kinni!" Lennie virutas telefonitoru käest.

"Lubati ju kohe tagasi helistada! Mida nad seal teevad, peavad pidu või?" Pinev ootus tappis. Michael ei leidnud vanasõnadest mingit lohutust. Seni kuni puudusid igasugused teated, võis oletada, et midagi halba pole juhtunud. Michael tajus oma hääles võltsi hüsteerilist tooni. Ta oli hirmust sõna otseses mõttes haige. Ta lihtsalt ei teadnud, kuidas seda teistele vastuvõetaval moel väljendada.

Kuidas pidanuks käituma kadunud tütre ema? Kui ta on liiga rahulik, võivad teised oletada, et ta on hoolimatu. Kui ta kokku kukub või karjuma hakkab, arvaksid nad, et tal puudub enesekontroll. Kui ta aga pead kammiks ja nägu meigiks, ütleksid nad kindlasti: "Vaata nüüd teda, ta mõtleb ainult iseendale. Tütar on arvatavasti surnud ja temale ei lähe miski korda peale huulepulga."

"Kas tal pole mitte riietel nimi sees?" küsis Binnie.

"Ema, sa oled geniaalne! See ei saa olla Christa. Tema riiete järgi saaks seda kohe öelda, sest tema nimi on kõikidel asjadel. Aluspesul, kõigel viimseni. Ma lasksin veekindla tiriditempli valmistada. See väike pärdik tormas ringi nagu hull ja tembeldas kõike, mis ette juhtus, mind, seinu. Tema meelest on see suurim leiutis tollest ajast, kui viiludeks lõigatud leib välja mõeldi. Oleksid sa teda näinud. Ta kallas tampoonikarbi tühjaks ja lõi igale tampoonile templi oma nimega: "Vaata, ema, monogrammiga Tampax!" Milline huumorimeel. Just nagu

sinul, ema!"

Ka Christa armastas vempe visata nagu vanaema. Kord täitis ta suhkrutoosi soolaga, teinekord saatis Michaelile valentinipäevaks kaardi allkirjaga "Cary Grant". Siis leetriepideemia ajal tegi näole joodiga täpid ja hoidis kraadiklaasi kuumas vees, nii et esimesel hetkel arvas Michael rabatult, et lapsel on 40-kraadine palavik.

Michael tundis end kummaliselt võõrdunud nii emast kui tütrest. Nad mõlemad heidutasid teda. Nende vaimustus tegi Michaeli nõutuks. Ema ja tütar olid tema meelest kadestamisväärselt hoolimatud. Mõlemad toimisid täpselt nii, nagu neile meeldis. Kui antud juhul oli tegemist Christa-poolse naljaga, kavatses Michael tal selle eest kaela kahekorra käänata. Mis tal ometi puudus? Tal oli kõik olemas. Kõigepealt muidugi isa. Isa, kes teda kukil kandis ja unejuttu luges, kes teda mänguasjakauplustesse ja pallivõistlusi vaatama viis ning tema ja teiste lastega pulgamängu mängis. Tema ei pidanud tänavail ringi uitama, võti paelaga kaelas. Christal ei tulnud kunagi kooli lahtiste uste nädalale üksi minna seepärast, et tema ema käib tööl.

Muidugi olid nad ise süüdi. Christa pidas kõike seda endastmõistetavaks. Jalgratast, koera, raamatuid, plaate, mänge, sviitreid, käevõrusid. Vaevalt soovi avaldanud, sai see täidetud, ning pärast ei hoolinud ta asjadest enam küünevõrdki. Christa soovis kuldkalu; Lennie tiris koju akvaariumitäie harilikke sirpuimi ja huul-niitkalu, aga kes neid toitma ja akvaariumi puhastama pidi? Ja kes koera välja viis? Ning õmblusmasin, mida Christa vaid üksainus kord kasutas ja mis pidi kõikide uute riiete raha tasa tegema? Christa oli endale pähe võtnud sametseelikut õmmelda hoolimata hoiatustest, et sametit on raske õmmelda. Bonilla oli talle tookord appi tulnud, viinud seeliku vabrikusse, kus tüdrukud selle üles harutasid ning uuesti kokku õmblesid.

Michael oli lugenud ajakirjadest ja kuulnud naisklubi liikmetelt, et see probleem ei olnud temal ainsana. Teismelised tütred tavatsesid vihata oma emasid. Christa ei

vihanud teda – ta tegi lihtsalt nii, nagu ise tahtis. See tegi Michaelile haiget. Tema suutis asjast üle olla, aga miks pidi Christa isaga niiviisi käituma? Kas ta siis ei taibanud, kuidas tal vedas, et tal üldse isa on? Nii paljude aastate järel pidas Michael oma isa enesetappu hülgamiseks.

"Christa rääkis kindlasti midagi, andis mõne vihje. Tuleta meelde, Lennie. Mingi põhjus peab ju olema," käis Binnie peale.

"Ei mingit! Mis te näägutate mind kogu aeg."

Nii et siiski oli seal midagi. Kõikide ootavad pilgud Lennie'le suunatud, uuris ta võileiba oma pihus, justkui kubiseks see vakladest, ning viskas siis leiva kirjutuslaua alla sametisse paberikorvi.

"Lennie! Samet – "

"Liiga rasvane. Nagu sinagi."

"*Lennie* – "

"Tasa, Michael!" käsutas Binnie. "Kas ta ütles midagi, mis võiks meile vähemagi vihje anda – ?"

"Mitte midagi. Ma ju ütlesin."

"Miks sa siis ennast õigustad? Mida sa varjad?"

"Te ajate mind lihtsalt hulluks. Kas te olete ära unustanud, et Christa on ka minu tütar? Ma ei ole üksnes palgatööline, või kuidas."

Michael Belsize'iga abielludes astus Leonard Coleman nii paljude teiste vaeste poiste jälgedes: ta hakkas naise suguvõsa heaks tööle. 1947. aasta sai otsa. Guggenheimi operatsioon lõppes rahu jaluleseadmisega pärast uue nime, Leedi Bee Moemaja, kasutuselevõtmisega ning mitmete edukate keskmise hinnaga kleidiseeriate tootmisega moekaid rõivaid ihalevatele daamidele. Spenceri sidemed olid neile andnud tubli edumaa. Lisaks Leedi Bee'le, mis sai nime Binnie järgi, oli neil veel kaks seeriat: Bonilla auks Krahvinna Bee ning Michaeli auks Mike'i armastus, mis eelistasid villasest ja kreppkangast tooteid.

Umbkaudu pool aastat pärast seda, kui Christian Dior oli Pariisis uut kollektsiooni tutvustanud, muutusid daamide garderoobid päevapealt vanamoodsaks. Tuhan-

ded naised ihkasid rõhutatud taljet, pehmet õlajoont ning avarat pahkluuni ulatuvat moodi. Diori 1945. aasta kevadkollektsiooni vapustavamaid tõmbenumbreid oli plisseeritud siidkleit, mille seelikuosale ainuüksi kulus peaaegu kakskümmend kolm meetrit šifooni.

Samal ajal kui Bonilla ja Binnie terve nädalavahetuse kääride ja lõigetega tegelesid, lendas Lennie lõunasse, et esmaspäeva hommikul ise isiklikult vabrikutes kohal olla, selle asemel et sinna helistada. Nädala lõpuks turustas Leedi Bee Moemaja Diori "interpretatsioone", millele kulus umbkaudu kümme meetrit kunstsiidi. Nad müüsid kolme nädalaga 30 000 kleiti ning oleksid võinud müüa 50 000 lisaks, olnuks neil vaid rohkem kangast ning suuremaid lepingupartnereid.

Lennie oli osutunud üllatavalt osavaks ametiühingutega kokkuleppeid sõlmima. Tema oli ülemus, kuid kuna ta oli üles kasvanud rahutus juutide-itaallaste Kingsbridge'i linnaosas Bronxis, kulusid vandesõnad ja ähvardused marjaks samavõrra kui oskus sääraste inimestega käituda. Kontoris oli tal seljas helevalge triiksärk ning tema väikest sõrme ehtis suure safiiriga sõrmus, samas arvutas ta peast protsente ning patsutas eestöötajat istmikule säärase eneseteadliku kindlusega nagu keegi, kes kuulub tööliste hulka, kuid on olnud piisavalt nutikas abiellumaks bossi tütrega.

Paari aastaga oli Gramercy Ettevõte tublisti laienenud, peamisteks tegevusaladeks tootmine ja ehitus. Pärast Binnie ja Peteri abiellumist 1944. aasta lõpus tekkis Binnie ja Spenceri suhetes küll kerge jahenemine, kuid järgmise aasta maikuus, kui sõda lõppes, unustati isiklik hõõrumine rahuaegsete kavatsuste tuhinas.

"Kas oleme endiselt sõbrad?" küsis Binnie, kui Spencer kahe šampanjapudeliga 8.mai pärastlõunal nende salongi saabus, et võidupäeva tähistada.

"Sõbrad ja partnerid!"

Koos töötades ei läinud neile sugugi korda see, et nad polnud omavahel abielus. Sõnatul kokkuleppel vältisid nad kõnelusi koduse elu ja abikaasade teemadel. Tegelikult oli Zu-Zu loobunud Rothschildiga abiellumast ning

jäi Spenceri juurde kuni 1950. aastani, mil ta kohtas üht arheoloogi. Sel ajal oli Spencer nii äriasjadega hõivatud, et ta peaaegu ei pannud tähelegi lahutusprotsessi ja Zu-Zu ärasõitu Egiptusesse. Alles kümme aastat hiljem kohtas ta ärilennul Palm Beachi üht ninakat stjuardessi. Naine kolis Spenceri New Yorgi korterisse ning paari kuu pärast nad abiellusid. Tema nimi oli Penny.

Levittowni ehitustegevuse edukat eeskuju jäljendasid kogu riigi ehitajad. Rahuaegse elavneva majandustegevuse tõttu vajati kibedasti elamispinda. Vastsete perekondadega errusaadetud sõjaväelased täitsid Floridasse, Arizonasse ja Texasesse kerkivaid Belsize'i külasid.

"Enneta vajadusi; rahulda vajadusi," oli nende loosung, mida nad ka aastaid hiljem rahva sekka minnes kasutasid, kuid see oli nende filosoofia algusest peale. Heaks näiteks oli viiekümnendatel aastatel koole tabanud moehullus. Seitsme õe kolledžite tüdrukutel olid seljas roosad Brooks Brothers'i särgid ja äkitselt ihkas iga neiu välja näha nagu Vassari-tüdruk. Binnie ostis kokku nii palju kui võimalik meeste roosasid ja muid pastelltoonis puuvillaseid särke ning lõikas need naistele sobivaks.

Binnie passis üht sellist ka endale selga, sidus sellele vöö peale ning leidis, et kui särk on pisut pikem, saab sellest vapustav kleit. Peagi tekkis BeeBee särkidele nii suur nõudlus, et neid ei jõutud piisavas koguses valmistada.

Lisaks energiale ja kujutlusvõimele peitus nende edu saladus arukas suhtumises finantsidesse ja tootmisesse. Gramercy Ettevõtted oli esimeste moeettevõtete hulgas, mis arenes alt üles. Enne sõda valitses kõikjal Seitsmenda avenüü filosoofia – sul endal ei ole midagi, sa sõlmid kõigele lepingud. Sel moel olid kõik üksteisel kõris kinni või sorisid teise taskutes. Kedruse omanik müüs kangavabrikule, kangur omakorda vahendajale, vahendaja vabrikandile, kes seejärel andis töö edasi hanketööde ettevõtjale, kes siis tegelikult rõiva valmis õmbles.

Gramercys aga moodustati üks terviklik süsteem. Neil

olid oma masinad, nad ostsid ise kedruse, kudusid ise vastavalt vajadusele kangad ja õmblesid kõik rõivaesemed ise, jättes seega kõrvale kõik vahendajad ning omades täielikku kontrolli kvaliteedi ja koguste üle.

Olles välja kujundanud oma moekunstnike, modelleerijate, müüjate ja turustajate kaadri, oli Gramercy laienenud ka teistele aladele, ostes kokku väiksemaid kiratsevaid kompaniisid, mis kingi, särke, kohvreid ja käekotte valmistasid ning hiljem Gramercy tiiva all õitsele puhkesid.

Lennie oli Binnie'ga töötades rikkaks saanud, kuid Binnie ei pannud talle seda pahaks. Ta oli iga viimase kui penni ära teeninud ja kui nad järgmisel aastal kasumit kahekordistavad, siis ulatub Lennie oma peaaegu poole miljoni dollarini. Siiski oli Lennie'l õigus ühes. Binnie unustas tõega, et tema on Christa isa. "Kulla Len. Me oleme kõik endast väljas. Kui sa midagi tead, siis jumala pärast räägi seda meile."

"Ma lõin teda! Ma ei tea, mis mulle sisse läks. Ma ei oleteda kunagi sõrmeotsagagi puutunud. Mitte iial. Karistanud küll, jah. Keelanud televiisorit vaadata või saatnud oma tuppa. Aga ma ei ole teda eales löönud. Mitte iial. Ma ei tea, mis mulle sisse läks." Lennie raputas hämmeldunult pead.

"Räägi meile, mis juhtus," ütles Binnie.

Lennie oli varase rongiga koju sõitnud, kuid raudteejaamas leidnud, et tema autot ei olnud tavalises kohas parkimisplatsil. "Arvasin, et Michael võttis auto. Seda on varemgi juhtunud. Tema autol on midagi viga ja siis ta kasutab minu oma. Võtsin takso ja veidi aja pärast, mis ma näen? Minu auto sõidab maja ette. Ja kes on roolis? Christa!"

"Ta on kõigest neliteist aastat vana!" ütles Michael.

"Mis sa korrutad kogu aeg ühte ja sedasama. See rabas mind muidugi jalust. Pidin peaaegu infarkti saama. Aga tõele au andes pean tunnistama, et tema oli rahu ise. Parkis auto perfektselt. "Mis sina siin teed, issi?" Olin valmis tal kaela kahekorra käänama. "Ma elan siin," vastasin. "Mida sa minu autos teed? Kas sa oled

hulluks läinud või?"

"Oh, *palun*, issi," ütleb Christa. Sa tead küll seda "*palun*, issi"-rutiini, kui ta sulle süütu näoga otsa vaatab. "Jäta järele, Christa. Ma räägin tõsiselt. Sa oled autoga sõitmiseks liiga noor."

"Aga sa ise lubasid mul juhtida – " – "Ma olin sinu kõrval autos." – "Aga ma olen hea juht," ütleb tema. "Me oleme sellest kõigest rääkinud," vastan mina. Seaduse järgi ei tohi ta rooli istuda ja, tont võtaks, kui temaga mõni õnnetus peaks juhtuma, saadetaks ta otsekohe kinnisesse kasvatusasutusse."

Lennie selgitas edasi, et veelgi hirmutavam olevat olnud Christa suhtumine asjasse. "Laskis käiku vanad nõksud. "Mina olen sinu armas väike tütreke, eks, issi?" Kallistas mind. "Kullake, mina räägin sinuga tõsiselt. See pole nali." Kogu see aeg seisis mul silme ees pilt lõmmis autost, Christa seal sees. "Luba mulle. Anna otsemaid ausõna, et enne kuueteistkümneseks saamist ilma minuta, üksi rooli ei istu."

"Kas ta siis lubas sulle?" küsis Binnie kärsitult.

""Nii nagu sa soovid, issi!" Ja teate, mis ta siis tegi? Ta purskas naerma ja näitas mulle oma käsi. "Mul on sõrmed risti, see lubadus ei loe!" Siis ma alles vihastasin! Ma andsin talle vastu kõrvu. Mida ta õieti arvab, et auto on mänguasi või? "Ma vihkan sind, issi! Ma vihkan sind!" Te võite minu tundeid aimata, mina, kes ma oma tütrekest armastan. Christa jooksis trepist üles oma tuppa ja keeras ukse lukku. Ja siis tuli Michael koju ja mina mõtlesin, et olgu, ma ei kaeba lapse peale. Olgu see talle õppetund. Nutab peatäie ja kõik on korras. Aga kui ma läksin teda lõunalauda kutsuma – " Lennie hääl murdus.

"Ta oli kadunud, ema. Tema hoiukarp oli põrandale puruks visatud," nuuksatas Michael. "Kuhu ta läks? Ta oli naabrite juurest takso kutsunud. Ütles neile, et meie telefon on kinni."

Tekkinud vaikuses kallas Lennie endale klaasi tubli lonksu viskit ning neelas selle lahjendamata alla.

"Ära süüdista ennast, Len," ütles Binnie kaastundlikult. "Kui mina oleksin ta roolist tabanud, oleksin veel

midagi hullemat teinud. Mida talle seal koolis küll õpetatakse?"

"See polnud sinu süü," lohutas Michael meest.

Cash astus akna juurest lähemale ja kallas ka endale viskit ning lõi kaastunnet avaldades Lennie'ga kokku.

"Kas sa jalgpalli vaatad?" küsis Lennie Cashilt.

"Kunagi küll, aga kuna olen nüüd pikemat aega Inglismaal elanud, enam mitte."

"Näete, mis mul on!" Lennie sirutas käe kahe kartongist piletiga. "Eile oli Packersite mäng. Kas sa oled Packersite poolt? Oli alles mäng, kuusteist seitse. Maksin nende eest soolast hinda. Tahtsin Christaga koos minna – "

Lennie't ehmatas see, et Binnie võttis tal lohutavalt ümbert kinni ning suudles teda põsele. "Sa oled hea isa. Kõik saab korda, küll sa näed."

Jälgides neid kolme sõbralikult koos seismas, tundis Michael end nähtamatuna. Nad ei eiranud teda sugugi sihilikult, nad lihtsalt ei märganud teda. Tihtipeale ütles pea lõppedes mõni sõber siiras üllatuses: "Oh, sina ka siin?" Mälestus Christa kaheksanda klassi lõpetamisest tegi siiani valu. Binnie oli Londonist kohale lennanud. Bonilla oli võtnud vaba päeva. Pärast tseremooniat kogus Lennie kõik külalised mikrobussi, elevil koolilõpetajast tütar esiistmel tema kõrval. Nad olid juba poolel teel parklast välja, kui Michael neile joostes järele jõudis. Kõik olid seda naljana võtnud ja tema samuti.

Michael tajus endas täielikku võimetust teistes kaastunnet äratada. Ta kadestas inimesi, kes abi palusid. Tema seda ei suutnud. Eelmise aasta augustikuu oli tüüpiliseks näiteks. Michael helistas Londonisse Binnie'le, tahtis emale teada anda, et ta jättis Lennie maha, aga ema häält kuuldes lõi kartma. "Ma tahtsin sulle tere öelda," oli ta mannetult kuuldavale toonud, lootuses et ema tajub tema õnnetut olekut ning sunnib teda südant puistama. Kuid Binnie oli üksnes küsinud, kuidas ta elab, ja nurisenud ilma ning Leedsi puupeade üle ja et Peter käituvat justkui üks viimane põrsas. Vestlus lõppes Binnie palvega osta talle Bonwiti juurest sukki, kuna

Inglise sukakaup olevat liiga lühike.

Tarvitses aga Christal mingi supi sisse sattuda, lendas Binnie otsemaid kohale. Michael püüdis ette kujutada, mida ema teeks, kui ta saaks teada, et Michael on oma mehele truudust murdnud ja sellest, et ta on kohutavalt õnnetu, ning kui ta siis samal hetkel paluks: "Lõpeta Christa pärast muretsemine, ema. Muretse vahelduseks minu pärast ka."

Tegemist oli saatuse irooniaga, et kui kaks inimest toimisid ühtemoodi, siis ühele sai osaks poolehoid, teisele vaid pahameel. Teismelise põgenemine oli dramaatiline. Võib-olla on ta surnud, vägistatud, ja süü lasus igal juhul teistel. Kui aga täiskasvanud naine kodust lahkub, siis peab ta üksnes ennast süüdistama. Kõik viimseni, ema kaasa arvatud, hõõruvad talle nina alla, kui suurepärane mees on Lennie, kes peab perekonda ülal ja on jumaldav isa. Kuidas tohib ta siis mehe juurest minema kõndida?

Tegemist oli just säärase suvise pühapäevahommikuga, mil armunud kavandavad abiellumist ning abielunaised abielurikkumist. Sel ajal kui Lennie välja värskete saiade ja ajalehtede järele läks, lesis Michael voodis, vihast ja enesehaletsusest torssis. Samasugustes kodudes tõmbasid naised selga tennisekostüümid või bikiinid, kõik nad viimseni olid kondised ja päevitunud, nende riided Jackie Kennedy-toonides, nii et eemalt vaadates näisid nad kõik teismelistena. Nad sõid kõhnumistablette ja jõid eineks vett. Õhtuti toitsid nad mehi piruka ja böfstrooganoviga, samal ajal näksisid ise ube ja kressisalatit. Kui Michael neid lõunale kutsus, ütlesid nad, et tema pasteet ja šokolaadikreem on tapvad ning sonkisid taldrikus suutäitki söömata.

Nad hoolitsesid enda eest, nii nad väitsid, ning Michael ei taibanud, miks tema seda oleks pidanud tegema. Nemad ostsid rõivaid number kolm suurusele ja hankisid spordidressid soodsa hinna eest kaubamaja lasteosakonnast. Michael aga pidi muretsema suurust number kuusteist, põhjendades seda oma suure kondiga.

Michael tõmbas iga päev selga lõbusa lese nimelise korseti, et vähegi mingit joont saavutada, ning toonitas silmaaluseid. Ta kuulunuks justkui teise ajastusse. Tema figuur oleks sobinud hästi Lily Langtry ja Lillian Russelli perioodi, kui naised nägid välja nagu naised, mitte nagu marslased.

Keha oli nendele naistele religioon, saledus nende abielu püha kohus. "Mu abikaasa jätab mind maha, kui ma peaksin kasvõi naela juurde võtma!" Kui abikaasad naelase kosumise pärast minema lähevad, miks siis Len Coleman veel tema juures on? Kui välja arvata asjaolu, et Len tema ema ja onu heaks töötab ning kust veel leiaks ta säärase hea koha. Ja kui välja arvata fakt, et Len ajab ringi New Yorgi libudega ja loodab samal ajal kõigest puhtalt välja tulla.

Kahtlused, mis said alguse Neljandale juulile järgnenud nädalavahetusel, kui Len läks mingite lepingute pärast New Yorki ning sattus tunde kestnud liiklusummikusse, leidsid tol kaunil pühapäevahommikul kinnitust. Michael ärkas varakult ja leidis kuumuse pärast lina maha lükanud mehe paljalt taguotsalt selged hambajäljed. Need ei kuulunud Michaelile ja kui Len polnud kondiväänaja, ei saanud need ka tema enda omad olla.

Võib-olla saab Lennie talle ka täna suure teene osutada, tööasjade ajamise ettekäändel tibukese juurde minna ning teda rahule jätta. Kõige halvem oli aga see, et Michaelil ei olnud mitte kellegagi rääkida. Ema elas Londonis ja pealegi tahtis ta kuulda ainult head. Peggy nelja lapsega oli Bostonis ja temalgi oli omi muresid küllalt. Spordiklubi naised tegid alati oma abikaasade armulugude üle nalja. "Aelegu ringi, palju jõuab, peaasi et mina palgatšeki kätte saan."

Michaeli elu ei huvitanud neid eriti. Ta sai nendega päris hästi läbi ning teda võeti alati kampa. Hindamist leidis Michaeli võime küpsetada kolmsada portsu lasagnat Itaalia õhtu heategevuskorjanduseks ja see, kuidas Michael organiseeris lapsevanemaid, et avaldada survet uue valgusfoori ülesseadmiseks kooli lähedale. Aga kunagi ei tundnud keegi huvi, kus ta soengut teeb

või kust ta endale kingi ostab või kuidas Len ka voodis on.

Michael oli hea meelega etendanud kuulaja rolli, kuna tal oli väga harva midagi huvitavat rääkida, kuni eelmisel kevadel toimunud kirjanike konverentsini. Sealt tagasi jõudes ruttas ta klubisse. "Kui te vaid teaksite, mis minuga juhtus!"

Ükskõikseid nägusid nähes oli Michaelile selge, et nad ei ihkagi nii väga tema seiklustest kuulda. "Te ei usu oma kõrvu," ütles ta meelitavalt. "Kokku olid tulnud loomingulised inimesed kogu riigist. Kirjanikud, toimetajad, luuletajad," ütles Michael vaimustusest põledes, lisades pisut häbelikult: "Mina võtsin kaasa lühijutud ja poolelioleva romaani." Esmakordselt mainis ta seda, et kirjutab romaani.

Allison Flint katkestas näolihaste harjutuse, et öelda: "Mu väike õde müüs äsja lühijutu "Atlantic'ule". Kõige esimese jutu, mis ta üldse kirjutanud on." *Käi põrgu, Allison!*

"Las ma räägin teile vaid, millist jumalikku meest ma kohtasin. Võrdleva kirjandusteaduse professorit. Tema juhatas ilukirjanduse sümpoosioni ja luges minu jutte ja – "

"Tere, tere." Gail Miller pillas ploomijogurti lauale. Talle tehti laua ääres ruumi.

"Ma jätkan nüüd. See professor saatis kogu aeg nii romantilisi pilke minu suunas – "

"Oi, kui te vaid uut golfitreenerit näeksite." Gail Miller naeratas üleolevalt. "Parem veel kui Tony Curtis. Väga armas pealegi. Ta ütles, et on nõus minu löögitehnikat lihvima."

Ilmselgelt huvitas neid hoopis rohkem Gaili pisike seiklus kui tema oma. Ise teavad, millest nad ilma jäävad. Häda oli selles, et kellegi meelest ei juhtunud temaga midagi romantilist. Michael ei olnud kavatsenudki neile intiimseid üksikasju jutustada, üksnes üldjoontes rääkida hiilgavast mehest, keda ta kodust eemal oli kohanud, kavatsedes sellele lisada mõned väljamõeldised, et lugu huvitavam välja kukuks. Vähemalt või-

nuksid nad lasta tal jutu lõpuni rääkida. On alles mühakad. *Käigu nad kõik põrgu!*

Vastavalt trükitud juhendile saatis ta näiteid oma töödest hindamiseks professor James Ellisele. Esimesele jutule oli professor kirjutanud: "Tundlik, teravmeelne, kurb. Suuremat tähelepanu tuleks pöörata süntaksile ja põhjalikumalt läbi töötada lõpuosa. Kas elu on tõesti nii hirmus?"

Michaeli teemaks oli pingutus kaalu mahavõtmiseks. Need naeruväärsed moed. Plastikust trikood, mis tekitasid paiseid. Dieetjoogid, millest tekkis suhu maitse, nagu oleks kogu Vene armee sellest paljajalu läbi marssinud.

"See pole just eriti originaalne," oli professor talle öelnud pärast esimest päeva. Ta võttis kätte Michaeli teise kirjatöö. "Aga see on väärt arendamist. Selle põhjal võin ma öelda, et sinust võiks saada hea kirjanik, kui sa lõpetad logelemise ja tõsiselt tööle hakkad. Kui sul aega on, võiksime sellest põhjalikumalt rääkida."

Michael oli teist kirjutist üle andes kõhelnud, kartes osutuda naeruväärseks. "Erootilisi mõtteid meie presidendist" kirjeldas üksildase naise ja ema elavaid fantaasiapilte pärast 1960. aastate valimisi. Kõiki tema mõtteid täidab president Kennedy. Maja koristades, süüa keetes vestleb ta temaga, kuni hakkab presidenti oma majas nägema. Nad tülitsevad, armatsevad ja proovivad kõikvõimalikke pentsikusi, millest Michael oli küll kuulnud, kuid polnud kunagi ise proovinud. Kinnismõte aina kasvab, kuni valitseb kogu naise elu, saavutades kõrgpunkti siis, kui naine ostab kiiktooli ja viib selle pööningule luku taha, kus ta saaks üksi olla ja kujutleda, et istub presidendi süles.

"Kas paljud naised mõtlevad president Kennedyst niimoodi?" küsis professor Ellis, kui nad klassiruumist väljusid.

"Ma ei tea."

"Kas naised mõtlevad ka Ike'ist niimoodi?"

"Te teete nalja."

"Aga Trumanist?"

"Nojah, tema oli väga armas, aga – "

Nad läksid läbi nelinurkse siseõue majja, mille võõrastetoas professor peatus.

"Mis sa arvad, kas sada aastat tagasi tahtsid tüdrukud Abe Lincolniga vahekorda astuda?"

"Kui tal olnuks Henry Fonda välimus!" Michael naeris. "Ärge unustage, et nemad ei näinud Lincolni igal õhtul pildikastis. Nad ei lesinud voodis, vaadates, kuidas Lincoln piki randa jookseb, juuksed lehvimas. Kennedy on justkui filmitäht, paremgi veel, sest ta võimuses on muuta minu elu."

"Võib-olla sa ise ei taipagi, kui omapärane mõttemaailm sul on," ütles mees, kui nad kahekesi tema toas olid.

"Kas te tõesti arvate nii?" Võib-olla oli tal siiski annet. Võib-olla, kui ta vaid suudaks end kokku võtta ja kirjutama hakata, saaks temast teine Marya Mannes või Simone de Beauvoir.

"Jooksime õige midagi."

Tegelikult ihkas Michael suurt kokakoolat hulga jääga. Mees sirutas käe viskipudeliga. "Kas see sobib?"

"Kas jääd on?"

Mees võttis vannitoariiulilt kaks pabertopsikut. "See siin pole mingi "Waldorf", nagu sa tead."

Viski oli soe ja vastik.

"Kõlbab?" küsis mees.

"Suurepäraselt."

Mees vaatas teda üle papptopsiku serva. "Sa oled väga omapärane naine. Tavaliselt me säärastel üritustel sinutaolisi ei kohta. Kordan veel, et sinust võiks saada tõeline kirjanik, kui sa end kokku võtad. Sa oled intelligentne ja sul on fantaasiat."

Michael teadis ette, et kohe kallab mees tema topsikusse viskit juurde.

Seda ta tegigi. Justkui oleks Michael ise nende vestluse kirjutanud. "See soojendab sind üles."

"Kas ma vajan teie meelest soojendamist?"

"Ma ei tea. Kas sa vajad soojendamist?"

Mees oli teda suudelnud, nagu Michael ette teadis, ja siis läksid nad voodisse. "Sa oled tõepoolest ehtne nai-

ne!" kordas mees ühtesoodu, sundides Michaelit rabelema ja oigama, nagu tema arvates ehtsad naised sellises olukorras käituvad. "Sinust saab kuulus romaanikirjanik. Seda on sinu kehast tunda," lisas mees, andes seega Michaelile tõepoolest hoogu juurde. Sest kui säärane mees temasse uskus, oli ta kõigeks valmis.

Viimasel konverentsipäeval küsis Michael temalt: "Mida me nüüd teeme?"

"Mis sa sellega mõtled?"

"Mis edasi saab?"

"Mina lähen tagasi Milwaukee'sse ja sina lähed tagasi Westporti."

"White Plainsile – või kuhugi sinnakanti. Aga mis saab" – *meist*, ta tahtis öelda: meist – "meie suhetest?" Lugu ei saanud ju niiviisi lõppeda.

"Oh, Michael, kas sa pole siis tõesti aru saanud, et see oli üksnes hetkeline põgenemine reaalsusest. Sina mängid kirjanikku ja mina mängin kirjanduslikku nõuandjat. Sinul on oma elu. Mul on viis last, vana auto, kopsakas hüpoteek ja ma suitsetan kaks pakki sigarette päevas. Osalen säärastel üritustel, et saaksin paar arvet ära maksta. Mõnikord on see jube – kari koduperenaisi, kes kõik peavad end Kathleen Winsoriks. Seekord tegi sinu kohalolek selle – peaaegu meeldivaks."

"Aga me sobime nii hästi kokku. Me oleme teineteise vastu head. Ma tean, et tegin sind õnnelikuks, ja sina tegid ka mind õnnelikuks. Miks siis loobuda. Lahutus ei ole kunagi meeldiv, aga ma – "

"Lahutus?" Mees kõigutas end vapustatult. "Sina naiivne – uskumatu naine. Just praegu kuulsin ma sinu suust suurimat komplimenti, mis ühele mehele osaks võib langeda. Olen tõega liigutatud. Aga jumaluke, kust tulevad armsatele, headele, armastavatele naistele säärased mõtted pähe? Te kohtate üksnes raisakotkaid, kes imevad teist elumahla, et maksta pangalaenu protsente. Mine koju, armas Michael. Kirjuta midagi tõeliselt head."

Mees keeldus talle oma aadressi andmast, aga see ei peatanud teda. Michael kirjutas talle ülikooli aadressil pikki, intiimseid kokkuvõtteid oma lootustest ja unis-

tustest, ning hoidis koopiaid kübarakarbis. Ta mäletas, et mees armastab pähkli-šokolaadikooke ja küpsetas talle plaaditäie eriti šokolaadiseid, ning saatis need talle koos oma romaani esimese peatükiga. Mees ei vastanud kunagi, välja arvatud pliiatsikirjas märkus tagastatud käsikirjal: "Ära latti alla lase."

Michael oli pooleldi lootnud, et Lennie saab kõigest teada. Võib-olla siis oleksid nad maha istunud ja arutanud, kuhu nende abielu triivib ja et Michael otsib endale suuremat väljundit. Nüüd kui ta teadis, et mees petab, oli ta rõõmus, et Lennie ei tea midagi. Enda meelest ei olnud Michael kedagi petnud. Ta oli armunud ja kui Jim Ellis oleks nõustunud, oleks Michael Lennie maha jätnud. Lennie ei olnud armunud. Nagu teisedki abielumehed, ajas ta üksnes ringi. Nagunii pidi see kunagi juhtuma, aga praegu faktiga silmitsi seistes ei suutnud Michael sellesse samamoodi suhtuda nagu teised abielunaised. Ta tahtis surra ja ta ihkas verd.

Uks paukus. Lennie tuli kompsides trepist üles, jalas töösaapad, milles ta nädalavahetustel käia armastas. "Kas kohv on valmis?"

Igavene lurjus!

"Tead, ma seisin kakskümmend minutit saiasabas."

Vana kaabakas. "Kui sa kohvi tahad, siis võid sa – " *Lasta sel New Yorgi libul endale keeta!* Lause lõpp sumbus patja.

"Olgu, paksuke. Mis sul viga on?"

"Ma ei ole kohvimasin ja mu nimi ei ole paksuke." Öösärgi õlapael oli alla libisenud, paljastades Michaeli hiiglasuure rinna. Tumedate sassis juustega ja mossis näoga nägi ta välja nagu napoli tänavakaubitseja, kes on õhtul oma äri kinni pannud.

Michaeli ümber heljus tajutavalt ähvardav hõng. Lennie põlvitas tema juurde maha ja näpistas ta rinnanibu. "Olgu pealegi, sa ei ole paksuke. Sa oled hoopis Gina Lollapaloosa. Kas sa nüüd keedaksid kohvi?"

"Käi kuradile."

"Kuule nüüd, musike. Ma tegin ainult nalja. Tead, mul on raske nädal seljataga. Kui sa oleksid tõeliselt paks, ei

kutsuks ma sind paksukeseks. See on hellitusnimi. Ma tahan sellega öelda, et armastan sind."

"Kuidas sa siis mind kutsuksid, kui sa mind vihkaksid?"

"Jäta nüüd, musike. Kas ma "musike" võin öelda?" Lennie tõmbas ka teise õlapaela alla, paljastades mõlemad rinnad. "Miks sa neid peidad? Siin pole peale meie kedagi."

"Jäta!" Mehe käed tekitasid vastikust. Kogu aeg püsisid tal silme ees hambajäljed mehe taguotsal. Ehk on see mõni kontorinäitsik? Ta võtab õunad kaasa ja laseb neil kõigil hammustada ning võrdleb siis nende hambajälgedega, va lurjus.

Naise tõrkumine erutas Lennie't. Tavaliselt tegi ta seda, mida mees tahtis. Mehe käed libisesid üle tema. "Lase nüüd – täna on ju pühapäev. Meil on aega mõnuleda."

Michael rabeles lahti ja jooksis minema, öösärk pihale vajunud, rinnanibud kikkis, oliivikarva jume raevust veelgi tumedamaks tõmbunud – täpselt nagu sõjakäigul amatsoon. "Kas nii kuidas sa selle naisega mõnuled?"

Lennie nägu vajus pikaks. Piltlik kõnekujund sai seekord tegelikkuseks, justkui oleks tema lõualuu sõna otseses mõttes kinnitustest lahti kukkunud ja ripakile vajunud.

"Suu jäi lahti, mis, pojuke. Kas sa arvasid, et ma ei tea midagi?"

"Midagi? Millest sa räägid?"

Kulunud väljend number kaks. Esiteks kukub abikaasa lõug töllakile ja siis küsib ta, millest sa räägid? Esmakordselt elus sundis Michael mehe vingerdama. Viieteistkümne aasta jooksul polnud ta seda kordagi teinud. Alati oli ta ettevaatlik olnud Lennie ego, tema mehelikkuse suhtes. Mõelda vaid, millest ta ilma oli jäänud. Piitsaga plaksutamise ülimast rõõmust. Samal ajal otsustas Michael ajusoppi talletada käesoleva hetke iga viimase kui varjundi, et seda romaanis kirjeldada.

"Ma tean kõike. Iga sinu sammu. Iga kohta, mida sa külastad. Ma tean nimesid *ja* aadresse, Romeo, nii et kui

sa oma naisukest rumalaks pead, siis sa eksid sügavalt."

"Sa oled hull."

"Olen."

"Kas hull või on sul kõht kinni."

"See pole naljakas. Sul on armulugu käsil. Ära üritagi eitada."

"Olgu. Tõesta seda."

"Väga kaval. Mul on fotod."

"Nüüd on selge, et sa oled hull." Mees vehkis käega justkui märku andes, et see teema on ammendatud, ja otsis ajalehest spordileheküljed üles.

"Mitte sinust ja tollest libust, aga midagi päris samaväärset."

Mees teeskles end lugevat. "Olgu, läksin õnge."

Michaeli meelest oli see erakordselt naljakas. "See naine juba läks. Hammustas su suurt paksu perset, paksuke. Ja mul on foto punastest hambajälgedest sinu tagumikul. Tegin sellest pildi siis, kui sa magasid."

Mees silmitses teda vaikides, keel limpsas üle kuivade huulte. Sel hetkel soovis Michael, et Lennie saaks infarkti ja kukuks tema jalge ette maha, anudes kivikujuna seisvat Michaelit, et too arsti kutsuks.

"On sul alles fantaasia, Michael. Pean sind tõepoolest õnnitlema. Kas seda sa seal kirjanike konverentsil õppisidki?"

"Kas sa püüad hambajälgi maha salata?"

"Ma püüan sulle meelde tuletada, et meie fotoaparaat on katki ja et ma viisin selle eelmisel nädalal parandusse."

"Põrgusse see fotoaparaat. Kas sa tahad väita, et sul pole käsil mingit armulugu? Või hammustas mõni väike puudel sind taguotsast?"

"Ma ei räägi sulle midagi, enne kui sa maha rahuned ja ennast riidesse paned. Ja et sa näeksid, kui kannatlik ma olen, lähen ise alla ja keedan kohvi ning me istume maha nagu viisakad inimesed ja räägime asjad põhjani sirgeks."

"Me oleme juba põhjani jõudnud. Sinu taguotsani. Võib-olla peaksid sa ennast süstida laskma. Võib-olla on

sul marutõbi. Sul on vaht suunurkades – " Aga Michael oli selle lahingu kaotanud. Nüüd ta taipas, miks mees oli nii osav lepingute sõlmimise läbirääkimistel. Ta oskas ebasoodsa olukorra enda kasuks pöörata. Mees suutis jääda rahulikuks, samal ajal kui tema lõugas nagu kalamüüja.

"Mine pese nägu puhtaks," soovitas ta ja lahkus toast. Michael tagus rusikaga vastu voodit ja rebis voodiriided põrandale. Ta leidis mehe kõige armsama lipsu ja üritas selle lõhki rebida. Kui see ei õnnestunud, sidus ta lipsu sõlme. Ka mehe särgid ja sviitrid olid sama hästi õmmeldud ja avaldasid tema vihale visa vastupanu. Samas ei suutnud ta küünekääre või žiletti käiku lasta. Oma romaanis kavatses ta need rõivaesemed siiski ribadeks lõigata.

Rahunedes riietus ta linnarõivastesse ja pakkis väikese koti. Kui mees oleks teda takistanud, oleks ta jäänud. Kui ta oleks aknast välja vaadates hüüdnud: "Oota!", oleks ta jäänud. Viimane, mida ta mäletas, oli värske kohvi lõhn.

3. peatükk

Kõige halvem asi kodust lahkumise juures oli üksindus. Michaelil oli meeles esimene põgenikuna veedetud õhtu ja ta mõtles, kas Christa kannatab samasugust agooniat. Michael registreeris ennast Waldorfi hotelli õige nime all, juhuks kui mees teda otsida kavatseb. Hotelli keskjaama taltsutamatult tüüdates helistas ta korduvalt koju ja viskas toru kohe käest, kui Lennie vastas. "Michael – ma tean, et see oled sina."

Kui mees on nii kaval, otsigu ta siis üles. Pole just erilist ajutööd vaja, et hotellidesse helistada. Järgmisel hommikul ootas ta mehe lahkumiseni, ja helistas siis koju Verale, et kuulda saada, mida Lennie oli öelnud.

"Tere, proua Coleman. Mida ma lõunaks keedan?"

"Kas härra Coleman ei öelnud siis midagi?"

"Ei, proua."

Mis tal viga oli? Kas Vera meelest ei olnud see imelik, et Michaelit hommikulauas polnud? On ta tõepoolest nii nähtamatu?

"Ma jään paariks päevaks linna, aga võib-olla ka kauemaks. Pean paar ema asja korda ajama. Ma ei tea, kas härra Coleman jõuab koju sööma. Ta ütleb teile ise."

Michaeli suur põgenemine! Ei näinud just sedamoodi välja, nagu kavatseks nad teda otsida. Ta helistas kontorisse. Lennie sekretär ütles, et mees oli korraks käinud, kuid kohe jälle välja tormanud. Tema arvates vististi raamatupidamisse seoses järgmise aktsiatiraaži probleemidega. Ja et kas ta saab kuidagi aidata? Michael jättis Waldorfi telefoninumbri. Kui sa ise peitusemängu alustasid, tuleb kaudseid näpunäiteid anda.

Michael jäi terveks päevaks tuppa, lubades toateenijal enda ümbert koristada, ja sõi televiisorit vaadates jälle aplalt. Ta helistas korduvalt keskjaama, et kontrollida, kas tema nimi ikka on kirjas. Lennie ei helistanud. Ta oli kindlasti tolle lipaka seltsis.

Järgmisel päeval võttis Michael vastu esimese pakutava üürikorteri, ateljee Greenwich Village'is, mis asus viiendal korrusel tuletõrjeredelit mööda üles ja kus olid prussakad. *Kuidas saavad prussakad viiendale korrusele: nad kasutavad tuletõrjeredelit.* Kuidas võis Lennie temaga niimoodi käituda, lasta tal lihtsalt minema minna? Mis siis, kui ta näiteks haige on? Ja kuidas jääb rahaga? Mees ei teadnud midagi Michaeli tühja konservipurki peidetud 178 dollarist. Mehe teada peaks ta rahast täiesti lage olema.

Pidurdamatult süües tegelesid tema mõtted vahetpidamata seksiga. Professor Ellis ja president Kennedy võitlesid tema pärast. Mõlemad anusid teda endaga põgenema. Mõlemad palusid härdalt, et ta otsustaks, tõotades talle kõikvõimalikul viisil rahuldust pakkuda. Ajuti ilmus ka kujutluspilt Lennie'st, sõjaaegsest mundris Lennie'st, kes teda lahti riietades enda usaldusväärsust kinnitas.

Michael lamas voodis ja sõi masinlikult viigimarjaküpsiseid ja sefiiri, eukalüptikomme ja kirsse, samal ajal ise fantaasiamaailma sukeldunud. *Luba ma armastan sind.* Mehe kogu ähmaselt terenduv, näojooned hägused. *Luba, ma armastan sind.* Mehe käed tema kuklal, keha ihkamas tema järele, vajamas teda. Jim Ellis laskis end armastada, hoidis teda hiljem embuses ja kinnitas talle, et see oli olnud nii hea. Lennie oli öelnud, et ta on eemaletõukav. Korralikud naised nii ei tee, ainult lõbunaised. *Luba, ma armastan sind.*

Ta manas silme ette terve rea tegelasi, kujutledes end nendega: Frank Sinatra, Peter Duff-Winters, David Zacharias, Marlon Brando, Gregory Peck, Elvis, klubi golfitreener, Josh White, Joe DiMaggio. Täiesti raisus. Kas ka teised naised tundsid sedasama? Pärast nelja lapse sünnitamist teatas Peggy, et ei kannata enam

ühtegi meest. Michaelile tundus, et tema klubi naised tulid ses küsimuses abikaasale vastu ning need omakorda ostsid naisele tänutäheks naaritsakasuka ja kalliskividega sõrmuseid.

Kui tal enam mehi meelde ei tulnud, võttis ta ette naised. Praegune hetk tundus täiesti sobiv selleks, et teada saada, kas ta on lesbiline, ja võib-olla peitub tema õnnetuse põhjus selles. Ta mõtles Liz Taylorile. Ei midagi. Marilyn Monroele. Ta ootas mingitki mõju. Tuhkagi. Doris Day, Joan Crawford, Jackie Kennedy. Ei midagi. Küll aga tajus ta kadedust ja pisut uudishimu. Kuid Michael ei suutnud kujutleda end suudlemas mõnda neist naistest, veel vähem neid puudutamas.

Waldorfist lahkumisest saadik polnud ta kellegagi sõnagi vahetanud. Kui Lennie seda niimoodi soovis, mis siis ikka. Neljapäeval ei suutnud ta enam kannatada ja läks Bonilla juurde.

"Ma arvan, et sa peaksid koju minema."

Michael nägi kohutav välja, ja ta ise teadis seda. Ta oli vähemalt viis naela juurde võtnud ning pea tahtis pesta. Michael ütles, et tahab üksi olla ja kõige üle järele mõelda. Bonilla andis talle raha ja lubas, et ei räägi Binnie'le. Village'i telefoninumbrit Bonillale andes lootis Michael, et Bonilla annab selle Lennie'le.

Trepist üles ronides kuulis ta telefonihelinat. See oli Lennie. Michael läks välja, et kohtuda võõra mehega, enda abikaasaga. Lennie oli käinud Washingtonis FHA erakorralisel koosolekul. Sekretär ei olnud talle Michaeli esmaspäevast teadet üle andnud, arvates, et Michael on Waldorfis kõigest päeva ja jõuab Westchesteri tagasi enne mehe kojujõudmist.

"Kas sa tuled koju?" küsis Lennie väsinult.

Palu mind. Sunni mind. Meelita mind ilusasti.

"Kuidas soovid." Ta andis Michaelile raha ja jättis ta kõnniteele seisma.

Lennie oli nõus, et nad ei räägi sellest esialgu kellelegi, eriti Christale. Michael läks koju nädalaks ajaks, mis jäi laagri ja kooli vahele ning siis uuesti jõuluks. Tänupüha ajal lahendas olukorra Spencer, kes viis Christa Stowe'i.

Michael aga läks Bonilla juurde kalkunit sööma ...

Kui Christa on surnud, siis ei taha ka tema elada. Sel polnud tähtsust, et Christa armastas isa rohkem. Tütred armastavad tavaliselt isasid rohkem. *Issi tütar.* Caroline Kennedy oli issi tütar. Michael hakkas igatsusest nutma, mõeldes tugevate ja armastavate käsivarte kallistusele.

Michael oleks tahtnud teada, kas kõik naised tunnevad sedasama. Muidugi mitte tema külm ja rahulik ema, kelle soeng oli pärast kümnetunnist lennureisi laitmatu, ja kes ilmus välja oma noormehega justkui muuseas, luba küsimata. Teda ei pannud miski muretsema. Ta tegi täpselt nii, nagu tahtis.

"See on vahva," ütles Binnie. Lennie oli talle näidanud täiskasvanute värviraamatut, viimast ultramoodsat leiutist.

"Võib-olla saaksime seda kohandada posti teel tellitavale kaubale? "Kodu värviraamat II". See oleks päris naljakas."

"On sul meeles, milliseid trikke sa tegid, emps? Nagu tookord, kui sa kohale lonkasid, jalg kipsis, ja siis pidid kõik naerust hinge heitma, kui sa tšarlstoni vihtuma hakkasid."

Esmakordselt märkas Michael ema eputavat naeratust. "Kongat, kullake." Ta parandas tütart ujedalt ja selgitas siis Cashile lähemalt: "Ma ei tea, mis mul pähe torkas. See oli sõja ajal. Meil oli pidu vanas kodus Riverside Drive'il ja ma tahtsin rahvast pisut elustada, nii lasksin arstil jala kinni siduda ja tulin longates piduliste sekka ning – asusin kongarivi juhtima!"

Ära räägi emale vastu. Kui ta luiskab, on tal selleks oma põhjused. Luiskamine ei ole valetamine.

"Ema armastab alati vempe visata," ütles Michael usalduslikult Cashile, justkui oleks tema ema ja Cash tütre kosilane. "Mäletad Algernoni balli? Oleksite te teda siis näinud. Teate küll, kui jäigad on inglased. Vean kihla, et nad tuletavad seda praeguseni meelde."

Binnie naeratas tütrele otsa vaadates säravalt. Ta ei olnud Michaelile rääkinud sellest, mis tol õhtul tegelikult juhtus. Seda tahtis ta tütre eest igavesti varjata. Tema

ise oli üle elanud hirmsa vapustuse, kuid mitte keegi ei pidanud seda teada saama.

1947. aasta mais oli leedi Duff-Winters naasnud ühelt sagedaselt Ameerika-reisilt Inglismaale. Seekord saabus ta koos tütar Michaeliga, kes tuli veetma suve Manton Grange'is. Aasta jooksul pärast kolledži lõpetamist oli Michael leidnud ühtejärge kolm töökohta kirjastustes ja neist kõigist loobunud. Kolledži lõpetanuna ei piisanud talle šabloonsete kirjade tippimisest või jooksupoisiks olemisest, mida talle esimeses kohas pakuti. Teine töökoht oli meditsiinikirjandusele spetsialiseerunud kirjastuses, tema ülesandeks oli kontrollida ladina keele õigekirjutust. Ja viimane töökoht oli juhtiva moeajakirja reklaamiosakonnas, ta kirjutas tänavaagentidele lendlehti ja veel ilmumata artiklitele ahvatlevaid eelreklaame.

"Kui see sulle üldse ei meeldi, miks ei paku sa ennast tööle säärasesse ajakirja, mis sulle meeldib? Näiteks "The New Yorker`isse"?"

Kui Michael talle selgitas, et oli ennast edutult pakkunud ajakirjadele "The New Yorker", "The Reporter", "Collier's", "The Saturday Evening Post", "Saturday Review of Literature", "Look", "Life" ja "Seventeen", ütles Binnie: "Võta suvi vabaks. Mulle ei meeldi sugugi, et sa selles suures korteris nii palju aega üksi pead olema."

Korteris elas muidugi ka toatüdruk Bertha, ja pealegi oli Michael kakskümmend kolm aastat vana. Binnie oli selles vanuses juba ema ning tal oli oma kodu. Tänapäeva lapsed olid teistsugused.

"Siis saan ma oma romaani kallal töötada."

"Romaani kallal töötamiseks sul küll aega ei jää. Kavatsen sind tuttavaks teha tervele reale sümpaatsetele meestele. Peteril on üks sõber, keda ta sulle eriti tutvustada tahab."

Esimese Grange'is veedetud öö ebameeldivused olid Binnie'l ammu ununenud. Pärast Deezie kirja lugemist oli ta kaua aega üleval istunud, pidades aru, mida ette võtta. Ilmselt oli Deezie Peteri vana armastus, kes tahtis

talle uuesti käppa peale panna. Kui mees aga kirjast ei räägi, ei saa ka Binnie seda teemat kunagi üles tõsta. Kõige järgi otsustades oli Deezie'l mehe minevikus täita väga intiimne roll. Binnie pidi lihtsalt ootama ja vaatama, enne kui otsustada, mida ette võtta.

Kui Binnie koiduhämaruses iidsesse baldahhiinvoodisse puges, leidis ta eest kahetseva ja kirgliku abikaasa, kes teda ootas, et temaga tormiliselt armastust jagada, pärast seda oli Binnie heameelest ja kergendusest rammetu.

"Sirutasin käe, aga sind polnudki! Ära jäta mind kunagi maha, kallis," anus mees. "Ma suren, kui sa lahkud."

Binnie ei lahkunud. Niisamuti ei maininud ta kirja. Kui Peter ka Deezie't nägi, ei andnud ta sellest märku. Otsekui ei oleks seda vahejuhtumit kunagi aset leidnud, arvatavasti oli tegemist tüdrukuga, kellega Peteril oli sõja ajal armulugu. Kui ta ka kohtas seda tüdrukut, ei puutunud see Binnie'sse. Peter oli härrasmees ja kindlasti leidis ta loole kõige sobivama lahenduse. Samal ajal läks nende kooselu omasoodu edasi. Tegemist oli nii palju, et Binnie'l polnud ei aega ega ka põhjust mõelda mõnele väikesele tüütusele, kes ennast mehele kaela püüdis määrida.

Peamiseks tööks oli tavapäraste Ameerika-reiside vahepealsel ajal Manon Grange'i elamiskõlblikuks muutmine.

"Sinust oleks saanud pagana hea kindral," märkis Peter pärast seda, kui Binnie oli organiseerinud hulga külanaisi põrandaid pesema ja puupaneele poleerima.

"Kui see oleks minu teha, siis oleks sõda kahe nädalaga läbi saanud!"

"Ja kuidas sa oleksid seda teinud?"

"Ma oleksin naised kõikide lahinguväeosadega kaasa saatnud. Sa ju tead, kuidas kumbki pool propagandasaateid üle rindejoone teisele poole läkitas? Mina oleksin saatnud neile igasuguseid armuhäälitsusi. See oleks teise poole mehed kadedaks teinud ja nemad hakanuks ka naisi kaasa nõudma. Ja siis oleks olnud mõlemal pool

küllalt rõõmsat tegevust ning sõdimine oleks muutunud mõttetuks."

Juuksed punase rätiku alla peidetud, seljas Churchilli inspireeritud kombinesoon, juhatas Binnie isiklikult vägesid, naisi isiklikult kamandades ning haarates nende tõrksatest kätest harju ja kaltse. "Kuule, anna siia. Niimoodi peab tegema."

Kuna riidematerjaliga oli Inglismaal endiselt raske, tõi Binnie iga kord New Yorgist tulles kaasa rullide kaupa tihedat mööbliriiet ja mustrilisi puuvillakangaid, ta meelitas ühe Londoni parimatest polsterdajatest Grange'i, lubades varustada kangaga kogu tema klientuuri.

"Täitsa vahva, eks?" ütles Peter, kui nad Michaelile maja näitasid.

"Justkui kinos," vastas Michael võlutult.

"Sul veab, et praegu on suvi. Tead, siin pole keskkütet. Me peame sulle ühe kena noormehe leidma, eks, Peter?" ütles Binnie.

"Jäta see minu hooleks, kallim. Küll me korraldame sulle midagi sobivat."

"Tema nimi on David," rääkis Binnie Michaelile, tutvustades talle lõunale kutsutud noormeest. "Peter ütleb, et ta on debütandi unistus."

"Mida ta teeb?"

"Inglane ei *tee* midagi. Ta on."

"Aga mida ta siis teeb päevad läbi?"

"Arvatavasti teeb ta sedasama, mida Peter: käib klubis, kohtub sõpradega, külastab rätsepat. Pea ühte asja meeles. Inglased ei esita küsimusi, nagu meie seda teeme. See pole kombeks. Ja kõik nad armastavad vaest mängida. Kulunud särgid. Igivanad hommikumantlid. Värisevad iga penni pärast. Pennid on neil lausa kinnismõtteks. Ise on aga rikkad kui kröösused."

Sale ja rõõmus David saabus järgmisel hommikul vana tüüpi kahe uksega ja lahtikäiva katusega Bentleys, kulunud pehme viltkübar tõmmatud pruunide silmadeni, milles säras soe pilk. Michael märkas, et tal olid käes šokolaadikarva, tublisti nõelutud nahkkindad ning tviidülikonna pintsakul olid küünarnukkidel paigad.

"Noormees, kellega ma kohtamas käin, ostis just samasuguse pintsaku," ütles Michael. David pidas tema märkust vaimukaks. Inglismaal kaeti küünarnukid paikadega selleks, et auke varjata, mitte moekapriisi pärast.

David sõidutas Michaeli Caledonia turule. "Oled sa antiikesemetest huvitatud?"

Kui tüdruk vastas: "Justkui üks plika," naeris ta jälle.

"Kui sa midagi huvitavat näed, ära seda välja näita. Kutsu siis mind ja küsi: "Kas tädi Agathal pole midagi sarnast?", mina tulen ja kirtsutan nina ning ütlen: "Vist mitte," ja siis teeme äri. Taipasid?"

David manas näole aristokraadi põlgliku ilme, mis sarnanes kõhuvalugrimassile. Ta sõrmitses veneetsia peeglit, justkui kannaks see nakkust, pakkus *groteskse* Derby karjuseneiu eest pool hinda, talle öeldi ära, ning ta ostis seejärel täiesti uue Chelsea puuviljavaagna.

Turuõhkkond vaimustas Michaelit, kapsad ja tomatid kõrvu hiina laegaste ning hõbedavirnadega. Kulunud sametpadjale kuhjatud ehete hulgas märkas ta kuldset medaljoni. "Näe, vaata seda – oi-oi, David, kas tädi Agathal pole midagi sarnast – Buuri sõja ajast või midagi sellist?" See ei kõlanud vist eriti sundimatult.

David ümatas samuti nagu Peter, kõrisõlm liikus heameelest kunstipärase hooletusega seotud kaelasideme taga. "Odav karbike." Ta klõpsatas medaljoni lahti, paljastades vetruva põhjaga kuldmündi suuruse süvendi. "Minu arvates pole see suurem asi."

Michael oli medaljonist vaimustuses. "Ka mina arvan sedasama."

"See pole kuld," märkis David jõhkralt.

"Seda ma pole öelnudki, härra," nõustus kaupmees.

"Kassikuld. Pakun kolm šillingit." Neli šillingit ja kaup oli koos.

"Oih, kuidas see mulle meeldib!" hõiskas Michael niipea, kui mad kaupmehe nägemisulatusest välja jõudsid.

"Tobu."

David viis ta Londoni Towerisse, et näidata kohta, kus Ann Boleynil pea maha raiuti ja kus Elizabeth vangis

istus ning arvas, et temaga sedasama tehakse. Nad einetasid Chelsea kaldapealsel bistroos, kus David tellis "kotletti ja karusmarjatorti" sellisel moel, mis pühkis igaveseks mälust hamburgeri ja friikartulid.

"Ma arvan, et sa oled vintis," noomis David, kui Michael veiniklaasi ümber ajas. Ta ei olnud kunagi varem eine juurde veini joonud. Tagasiteel Hatfieldi Michael uinus. David jäi lõunale, tuli nädalavahetuseks tagasi ja aegapidi sai temast majasõber.

"David on sinusse kiindunud," ütles Peter tüdrukule.

Michael ei suutnud ise ka oma õnne uskuda. Nad sõitsid Abbotsburysse luiki vaatama, Cambridge'i Davidi üliõpilasaegse korteriga tutvuma, Winchesteri ja Salisburysse katedraale imetlema. Michaelit erutas kõik, mida David tegi: see, kuidas ta sigarit suitsetas ja läbi suitsu silmi kissitas, kuidas ta autost välja hüppas, et Michaelile kannikesi osta ja siis kimbu tema kampsunile kinnitas, kuidas ta Doveri lesta luudest puhastas, kuidas ta Michaeli mõtteavaldusi kuulas ja arutles temaga sääraste asjade üle nagu kurbus ja hirm, ilma et oleks ameerika poiste moodi rumalat nalja teinud.

Michaelile meeldis, kuidas David teda kullakeseks ja lemmikuks kutsus ning temasse aupaklikult suhtus, kuidas David teda hüvastijätuks suudles, ilma et oleks erutunud nagu ameerika poisid. Peggy oli teda hoiatanud, et ta jääb vanatüdrukuks, kui ta endale kedagi ei leia. Peggy läheb kadedusest lõhki, kui ta Davidist teada saab. Kõik läheb suurepäraselt; Michael tundis seda iga viimase kui ihurakuga. Nad abielluvad ja rändavad ümber maailma. Nii tore on omada abikaasat, kes ei tööta. Michael aga hakkab romaane kirjutama, kui selleks võimalus avaneb.

Juulikuu suureks seltskonnasündmuseks pidi saama maskiball läheduses asuvas Algernon House'is. Täiuslik moment abieluettepanekuks.

"On see ehk liialt ilmne, kui ma pruudiks riietun?" küsis Michael emalt, kellele David meeldis ja kes näinuks meelsasti nende paariminekut. Nad otsustasid Cleopatra kasuks, valides Michaelile kõhutantsija egip-

tusepärase peaehtega uhke kostüümi, millel eriti sügav dekoltee, et lühinägelikel susistajatel oleks millestki rääkida. Michael ei olnud maskipeoks kunagi "väljakutsuvat" kostüümi valinud. Alati esines ta humoorikalt, ükskord riietus Minnie-hiireks, teinekord mässis ümber voodilina ja tegi sellele ketšupiplärakad. Armastus oli ta kõhnaks teinud. Michael tundis oma keha üle uhkust ning tahtis seda näidata mehele, keda armastas.

Peteri silmaside eeldas loomulikult admiral Nelsoni kostüümi. David pidi esinema Rupert Brookina, seljas Esimese maailmasõja aegne munder. Binnie salatses ja soovitas neil kõigil balli oodata. Balliõhtul jälgis Peter Binnie riietumist. Ta oli laenanud punasest atlassist lopsaka võruseelikuga kuueteistkümnenda sajandi ballikleidi ning kammis juuksed klassikalisse hispaanlannasoengusse, pealaelt sile ja kaelal sõlme keeratud. Juuksesõlme torkas ta pika kunstipärase kilpkonnaluust kammi ja kattis pea musta õhukese pitssalliga, millele kinnitas punase roosi. Käes hoidis Binnie pärlitega kaunistatud pitslehvikut; randmel rippus sametpaunake, milles peitus tema üllatus.

"Kas sa oled Carmen?" pakkus Peter.

"Näen ma tõesti välja nagu sigaretivabriku tööline?"

"Aga sa oled ju hispaanlane. Kas kuninganna Isabella?"

"Oota, küll sa näed – "

"*No pasaran*!" Mees ei lasknud teda endast suudluseta mööda. Õrnus täitis Binnie südant. Ta lootis, et mees vaimustub tema väikesest plaanist. Juba palju aastaid ei olnud ta ühtegi vempu mänginud.

Inglaste naljasoon on väga isevärki ja Binnie murdis kõvasti pead selle üle, kelleks riietuda. Ühel hetkel kavatses ta esineda amööbina. Kõik Inglismaal kohatud inimesed võisid oma esivanemaid viimseni ristisõdade või Ethelred Kõhkleja aegadeni üles lugeda. Binnie kavatses neile näidata, et tema põlvnes algloomade esimestest perekondadest. Õnnetuseks ei suutnud ta välja mõelda seda, kuidas amööbiks riietuma peaks. Sest ajast polnud just palju perekonnaportreesid alles.

Jennifer ajakirjast "Tatler" oleks iseloomustanud seda õhtut ülivõrdes. Napoleon tantsis geišaga, Desdemona Charlie Chaniga. Sõbrad edvistasid ja hüüdsid omavahel: "Keda sa endast küll kujutad, vanapoiss?" Šampanja voolas, ning kaks kõige enam imetletud daami olid blond ja sale Binnie Duff-Winters ning tema meelas sitikmustade juustega tütar Michael Belsize.

Pasunahüüd kuulutas suure defilee algust. Daamid kogunesid kokku, et siis kordamööda piduliste ette kõndida. "Ema, nüüd võid sa mulle öelda, kes sa oled."

"Kohe näed."

Esimesena tuli Marie Antoinette, talle järgnesid keisrinna Tzu Hsi, leedi Godiva, Sarah Bernhardt ja veiderdav hoidja Edith Cavell, ühes käes kuumaveepudel, teises õuetermomeeter.

"Preili Michael Belsize, kes on meil külas Ameerikast, esineb – Cleopatrana – ja on ülimalt veetlev, peab lisama." Vaimustatud aplaus ja hurraahüüded tervitasid Michaeli uhket kuju ja tema säravat malbust. David, kes seisis Peteri kõrval, sööstis lähemale, et käigupealt tema kätt suudelda.

"Ja nüüd, Cleopatra ema, leedi Duff-Winters, kes esindab märkimisväärselt erilist ühendust Inglismaa ja Ameerika vahel – leedi Duff-Winters kui" – ta uuris nimekirja, samal ajal seisis pikka kasvu ja kuninglik Binnie tähelepanu keskpunktis – "kurikuulus Ana Mendoza, printsess Eboli Philip Teise õukonnast," – järgnenud ootuskahinas tõmbas Binnie kotist mustast atlassist silmasideme ja sidus selle ümber pea – "kuueteistkümnenda sajandi ajaloolased peavad teda üheks kõige kaunimaks ja mõjukamaks naiseks Hispaania kuninga õukonnas."

Lehvikuga rinnale tuult lehvitades keerles Binnie üle tohutu saalipõranda, kuninglikult noogutades ja naeratades; kõnepominast said ahhetused, kui silmasideme tähendus pärale jõudis.

Võimas hääl jätkas: "Kurikuulus printsess Eboli abiellus neljateistaastaselt vastu enda tahtmist ning oli sunnitud viibima isakodus, kuni tema nooruke peigmees

oli küllalt vana, et abielu ka tegelikult teoks saaks. Kuid printsess oli tulise iseloomuga. Igavusest pidas ta duelli isa paažiga – ja kaotas silma!" Naer ja aplaus valjenes. "Ajalugu ei ilmuta, millest paaž ilma jäi! Meie tänu leedi Duff-Wintersile kõige originaalsema kostüümi eest."

Järgnes mürisev heakskiit. "Braavo ... Suurepärane etendus ... Kui naljakas ... " Rahvas kogunes Binnie ümber, samal ajal kui ta pilguga Peterit otsis. Viimaks leidis ta mehe, ise võidurõõmust õhetav. Pilk Peteri ainsas silmas oli jäine, suu jäigaks kriipsuks tõmbunud. Kuna ka tema silm oli kaetud, surus Binnie naeruturtsatuse maha. Tegelikult oli see hirmus naljakas, kaks ühesilmalist. Alguses oli Binnie kavatsenud laia sideme üle ühe rinna siduda, nii et teine jääks paljaks. Kuid Hertfordshire polnud sääraseks etenduseks valmis. Ja siis ta oli lugenud Ana Mendozast.

"Kas see pole mitte lord Nelson – "

Nende ümber keerlesid naervad, heakskiitvad näod. "Sa alandasid mind!" surus mees kuuldavale läbi kokkupigistatud huulte.

"Kullake – "

"Mis sul ometi pähe tuli – "

"See oli nali. Ära ole rumal."

Mees keeras talle selja ja kadus rahvasumma.

"Peter – oota!"

"Oota siin." David seisis tema kõrval. "Ta on hirmsasti endast väljas. Luba ma lähen ja katsun teda rahustada."

Binnie saatis pilguga nende lahkumist.

"Ema! Sa oled vapustav. Sa oleksid pidanud näitlejaks hakkama!" Michael naeratas talle otsa vaadates, täis imetlust.

"Ka sina näed vapustav välja, kullake." Kostüüm mõjus tütre seljas eriliselt. Meelas Cleopatra. Pole ime, et ta moerõivastes nii tõntsakas välja näeb. Need varjasid tema võlusid.

"Kas sa Davidit oled näinud?" Tütre näoilme oli innukas, kannatamatu.

"Ta – ta läks Peteriga klaasikest jooma."

"Ma lähen ja otsin ta üles."

"Oota nüüd, kullake. Kas sa ei arva, et peaksid laskma tal endal pisut vaeva näha? Meestele ei meeldi, kui neile järele joostakse." See käis samavõrra tema enda kui ka tütre kohta.

Marcus Antoniuseks riietunud noormees palus Cleopatra tantsule.

"Meelsasti," ütles Binnie.

Ta liikus sihitult suurtes saalides ringi, noogutades tuttavatele. Nagu Grand Central Station ... kõikjal oli rahvast: tantsiti, joodi, lamaskleti diivanitel, nõjatuti vastu raudrüüsid. *Käigu ta põrgu.* Kui Peter on nii tundlik, läheb tema koju. Õhtu oli soe ja paarid tantsisid väljas. Auto oli sealsamas, kuhu nad selle jätsid, kuid võtmed olid Peteri käes. Neetud.

"Lord Nelson on kadunud!" ütles ta suureninalise maski taha peitunud tuttavale. "Kas sa kardad, et ta on leedi Hamiltoniga jalga lasknud?" Kreemikasse siidi mähitud sajakilone Hermione Fume pani neid kõiki naerust luksuma, kui ta Peteri juurde rutates kõmiseval häälel teatas, et tema on Peterit kirglikult armastav Emma.

"Ta läks vist sinnapoole."

Sealpool asusid aed ja iidne vaatetorn. *Milline tobe käitumine!* Rohi oli talla all pehme, kui ta vaikselt vaatetornile lähenes. *Poeb peitu justkui kaheaastane titake.* Binnie astus torni ja leidis eest põrandal külitava Peteri ja Davidi, kummalgi poolik šampanjapudel käes. Nad mõlemad olid päris purjus.

Peter tõstis pilgu. "Kuss – ta mängib Rupert Brooke'i."

David tsiteeris:

"Aina armastan neid:
valgeid puhtusest säravaid tasse ja taldrikuid
... muresid leevendab
pehmete linade jahedus ning
karbe mehine suudlus "

Ta takerdus.

" ... karbe mehine suudlus
ehtsad juuksed mis vabad ja läikivad...
vanade rõivaste lõhn – "

Peter lõpetas ununenud luuletuse ja siis vakatas ka tema. Kumbki neist ei püüdnud tõusta. Justkui oleks mingi varjatud jõud sundinud neid tolles rauges poosis püsima.

"Siin sa siis oled," teatas Binnie reipalt, nimetu sund tõukas teda põgenema. "Ma pidin juba Scotland Yardi helistama."

"Küll sa võid alles tüütu olla, mu kullake. Uudishimu tappis kassi ja nii edasi, sind on aga uudishimu kogu aeg vaevanud. Minu väikese tätoveeringu saladus. Ma tundsin, kuidas sa seda puudutasid, kui ma sinu arust magasin. Uurisid seda, et leida lahendust, justkui oleks see Rosetta kivi. Deezie? Minu südame Deezie. Kes küll on see Deezie? Võimlemistrikoos koolitüdruk, kes grippi suri? Või rindeõde, kes mu haavu sidus? Ehk hoopis kallikspeetud lapsehoidja, kes mu okset koristas? Oh mu kullake, lahendus on sul lausa nina all, aga sina oled selleks liiga ameeriklane, et seda märgata."

Elutüdimust väljendava ohkega, mille edasiandmises on inglased nii suurepärased meistrid, haaras Peter Davidil ümbert kinni ja suudles teda himukalt otse suule. "See, mu kallis, on Deezie. D tähendab Davidit, Z Zachariast. Kui ma sinuga abiellusin, arvasin, et minevik on surnud."

Mis sa ühel päeval kaotad, võidad järgmisel tagasi.
Inglise kõnekäänd

4. peatükk

Binnie otsustas vastu pidada.

Päästa, mis saab, ja katsu ellu jääda. Binnie kavatses killukesed kokku korjata ning need ühte lappida. Ilmselt mitte endistviisi, kuid tükid olid ju samad ning keegi ei saa arugi. Kõik mehed on võõrad. Miks peaks teadmine armastust vähendama? Õnneihas kasutavad nõrgad oma nõrkust tugevate vastu. Tugevatel on aga võimalus valida. Nende võimuses oleks nõrgad hävitada. Nad võiksid põlglikult selja pöörata ning minema kõndida. Või hoopis sirutada armastavad käed kaitsvaks kallistuseks.

Äritegevus oli harjutanud Binnie't arukalt ja kiiresti alternatiivseid võimalusi hinnates kriisiolukordi rahulikult lahendama. Reetmine ja vastikustunne ei tulnud kõne allagi. Talle meeldis olla leedi Duff-Winters ja talle meeldis Atlandi-tagune elu. Ta nautis oma mehe kõrval magamist ja tema seltsi. Teise naise heaks ei oleks ta Peterist mingi hinna eest loobunud. Miks peaks ta oma elu lõhkuma seepärast, et teise naise asemel oli mees?

Peaaegu pateetiliselt oli Peter talle selgitanud, kuidas ta Davidi juurde klaasi šerrit jooma läks. "Õigupoolest vanade aegade mälestuseks. Ja et anda talle teada, et ma keerasin uue lehekülje. Minevik jäägu minevikku. Demetria oli surnud. Endist elu ei olnud enam. Mul oli uus, ameeriklannast naine ja kõik endine oli möödas. Aga läks teisiti. Minu jaoks peitub Davidis midagi seletamatut. Nõiduslikkus justkui Araabia Lawrence'is. Tundliku noormehe eriline võlu.

Kõik on korras, kullake. Luban sulle. Me pole mingi homode paar. Ei mingeid kohtumisi avalikes tualettides. Keegi ei taha skandaali, kõige vähem veel David."

David kavatses peatselt parlamenti kandideerida ja poliitilise otstarbekuse seisukohast vaadates tuli tal muidugi abielluda. Nad mõlemad olid otsustanud jõuka itaallanna kasuks, kes suhtuks abielusse positiivselt ning kes mõistaks, et pikaaegsed viibimised kodusaarel on tema valijaskonnale lihtsalt hädavajalikud.

"Michael on temasse armunud."

"Vaene väike hiireke, siin ei ole midagi parata." Õnnetu Michael oli südaöösel Davidi tuppa hiilides hävitanud viimsegi lootuse temaga abielluda. Peter selgitas: "Naised hirmutavad teda. Piibli mõistes ei ole ta kunagi naist tunda saanud."

Kuid kuidas tuleb siis jõukas itaallanna seksita toime?

"Kui vähe te, ameeriklased, küll eurooplasi tunnete. Ta naudib seda, et on Briti parlamendisaadiku abikaasa. Küll ta sellega kohaneb."

Binnie kohanemine ei läinud nii hõlpsalt. Ta teadis homoseksualiste, kuid üksnes väljakutsuvalt riietatud tüüpe, kes värvisid juukseid ja olid paksult meigitud. Binnie oli alati teada tahtnud, kuidas nad armatsesid. Kes tegi kellele mida? Ning kuidas? Ta ei olnud selles kunagi selgusele jõudnud, kuid praeguses olukorras ei suutnud ta end kokku võtta, et seda abikaasalt küsida.

Balliööl magasid nad koos nagu tavaliselt, otsekui poleks midagi juhtunud. Mees lamas sõnatult ja liikumatult, kuni naine talle kaissu puges, andes endale aru, et võistleb teise mehega oma abikaasa armastuse pärast.

"Anna mulle andeks," purskas mees tundetulvas. "Ma teen kõik, et sa õnnelik oleksid."

Binnie'lt nõudis ülimat tahtejõudu, et taltsutada oma teravat keelt ja solvatud eneseuhkust. *Kas seda sa teedki Davidiga? Kas minuga pole parem?*

Palju aastaid hiljem, kui Binnie kõrvalt Michaeli ja Lennie ilmselt õnnetut elu jälgis, ei olnud ta kindel, et toimis oma tütre suhtes õigesti tol kohutaval ballile järgnenud ajal. David oli vaatetornist lahkudes otsemaid

Michaeliga kokku saamata Londonisse sõitnud. Tüdruk aga keeldus minemast enne lõppu, oodates Davidit ja teeseldes ükskõiksust.

"Ära pane tähele," oli Peter öelnud. "David on selle poolest tuntud, et ta armastab kesköö jalga lasta. Kukkus kehvasti välja."

Järgmisel hommikul sai Michael kirja, mitte David Zachariaselt, vaid lahedalt semult Lennie Colemanilt New Yorgist. Hüljatu julmusega luges Michael kirja mõnitava tooniga valjusti ette. Lennie igatses tema järele ja ihkas tema tulist ihu. Kui Binnie midagi ette ei võta, muutub see tuline ihu jäiseks. Pealegi oli tütre nägu öö läbi valatud pisaratest paistes.

Sel ajal kui Peter Michaeli autosõidule viis, helistas Binnie Lennie Colemanile ja kutsus ta enda kulul Hertfordshire'isse külla. Michael tundvat end ilma temata üksildaselt, tunnistas ema usalduslikult, ja pealegi soovis ta Lennie'ga äriasjadest rääkida.

Vähem kui kaks nädalat pärast saabumist ja sõbralikku vestlust Binnie'ga tema Gramercy Ettevõtetega seotud tulevikust, tegi Lennie Michaelile abieluettepaneku ja pisut rohkem kui aasta pärast sündis Christa.

"Mina võtan!" Lennie kargas telefonihelinat kuuldes püsti. Ta oli viieteistkümne aasta jooksul paar naela juurde võtnud, kuid liikus endiselt sportliku kiirendusega.

Helistati politseist. Kas kadunud tüdruk ootas last? Surnud tüdruk oli kindlasti rase. Järgnev oli neile küll ääretult ebameeldiv, kuna laip oli kahetsusväärses seisukorras, kuid nad pidid paluma kedagi perekonnast esialgseks identifitseerimiseks Spring Streetile tulla.

"Olen kohe kohal."

"Mina tulen ka," ütles Michael.

"Sina jääd koju. Mina olen isa. Siin ei saa ma nagunii kuidagi kasulik olla."

Binnie võttis Michaelilt ümber kinni, püüdes teda taksitada. "Palun, Michael. Ole Cashiga siin. Ma lähen Lennie'ga kaasa."

Michael sööstis koridori kapi juurde, et mantlit võtta. "Kui see on Christa, pean ma teda nägema, mis ka ei oleks. Ta on minu tütar, mitte sinu oma."

Lennie lükkas teda eemale, et ukselinki enda kätte saada.

Sel hetkel tõukas kogu selle juba emaüsast alguse saanud draama põhjustaja Christa Belsize Coleman välisukse lahti, vanaonu Spencer tema selja taga, ning hõiskas rõõmsalt: "Head vana aasta lõppu, rahvas!"

Neljateistaastasel kadunud lapsel on erilisi eelisõigusi. Kui vanemad on endast väljas ja ruttavad kiiresti aia taha läinud "vasikat" otsima, teevad nad seda kindla veendumusega, et nemad ise on kõiges süüdi. Kõnesolevad vanemad põrkasid kokku justkui romuautod laadaralli ajal.

"Tont võtaks, kus kohas sa olid?"

"Mu kullake – "

"Appi! Kaitse mind, onu Spence!" Christa kilkas heameelest. "Nad löövad mu maha." Ta kallistas mõlemat vanemat, suudles neid ja tegi nägusid, kui isa-ema teda korraga kaisutasid. Siis peatus ta pilk Binnie'l.

"Vanaema!" Tüdruk rebis end lahti ja tiris peast punase villase sukkmütsi, päästes valla läikivate heledate juuste pahmaka. Ta jooksis Binnie juurde. "Päästa mind, vanaema! Nad pistavad mind kasvatusmajja vee ja leiva peale. Nad rebivad mul küüned küljest."

"Ma tahaksin midagi veel hullemat teha," nuuksus Michael, lapse soojus oli liiga kärmelt tema käte vahelt rebitud.

"Kui sa poleks nii suur, annaksin ma sulle isiklikult naha peale," naeris Binnie, taibates, et Cash oli tunnistajaks, kui rõõmus oli lapselaps teda nähes.

Lennie katse näole metsikut ilmet manada lõppes täiskuutaolise naeratusega. "Kas sa ka tead, sa väike põrsas, mis ma sinu pärast tegema pidin? Ma ei läinud seda vapustavat mängu vaatama. Y.A.Tittle oleks hirmsat lärmi tõstnud, kui ta oleks märganud, et olen ilma sinuta. "Kus Christa on? Mida sa siin ilma Christata teed?""

"Täiesti isekas. Mõtleb ainult iseendale. Meie arvasime, et sa oled *surnud* – " ütles Michael.

"Michael – pärastpoole – " palus Lennie.

"Ei – kohe praegu! Viie minuti pärast pidime me laipu vaatama minema. Räägi talle sellest – las ta saab teada, mida meie siin tundsime!" Michael teadis, milline hirmutis ta välja näeb, nina nutmisest punane, hääl kile justkui kalamüüjal, aga ta ei saanud sinna midagi parata. Tõepoolest suutis ta vaevu kontrollida oma metsikut iha Christale täiest jõust vastu kõrvu virutada. Nüüd teadis ta, mida Lennie tundis tütart autoroolist tabades.

"Või see siis ongi too kadunud tüdruk?" Cash Cochran astus lähemale ja silmitses teda otsekohesel pilgul. "Nojah, igatahes minu meelest ei näe ta sedamoodi välja, justkui oleks ta millestki ilma jäänud."

Pinge andis järele. Binnie naer helises läbi toa, samal ajal vaatas ta Spencerile otsa, otsekui oma noorele rüütellikule kaaslasele heakskiitu oodates.

Kus ta oli olnud need kaksteist päeva?

"Kas sa magasid metroos?" küsis Lennie.

Christa oli helistanud laagrikaaslasele, kes elas Brooklyn Heightsis. "Ütlesin neile, et isa murdis Šveitsis suusatades jalaluu ning et ema läks teda koju tooma ja mul pole kuhugi minna."

"Tere talv," oigas Lennie.

"Me peame neid kuidagi tänama. Kaksteist päeva teiste külalislahkust kasutada on pikk aeg," ütles Michael.

"Pole vaja. Me läksime jõulu esimesel pühal tülli."

"Mispärast?" päris ema.

"Ah, tegelikult tühja asja pärast. Nad olid nii ennast täis. Muudkui aga hooplesid, kui väga nende perekond kokku hoiab ja kuidas nad üksteist armastavad ja puha, ning siis ma teatasin neile, et minu perekond on parem. Pärast seda kolisin Barbizoni naistehotelli üle."

"Kust sa raha said? Mille eest sa sõid?" tahtis Binnie teada.

"Mul on ju tšekiraamat."

"Aga seal on üksnes nelikümmend dollarit – " ei

suutnud Lennie end pidada.

"Me andsime talle isikliku arve, küll sümboolse, kuid et kinnitada meie usku tema küpsusesse." Michael vaatas emale ja onule anuvalt otsa, justkui oodates kinnitust oma arukale käitumisele anda neljateistaastasele oma tšekiraamat.

"Väike pärdik!" Spencer naeris muhedalt. "Saabusime just Kariibi mere äärest ja ei olnud veel õieti tuppa jõudnud, kui telefon heliseb. "Onu Spence?" Tundsin teda kohe häälest. "Mis lahti, Christa, kas sul on raha vaja?" Ma juba tunnen oma naisi, mis?"

Ta kallistas Christat, tüdruk punastas. "Mul ei jätkunud maksmiseks."

"Kurb küll, aga ma pean minema," vabandas Spencer. "Penny ootab mind. Kusagil all-linnas olevat vägev mürgel. Ma käskisin tal ees minema hakata, kuni ma latsekese isiklikult kohale toimetan."

"Ära veel mine, Spence. Aega on," keelitas Binnie. "Meie Christaga vajame sind."

Aga mina? tahtis Michael teada. Kas Christa ei vajanudki ema? Kas keegi siis ei märganudki, et tema kannatas viimase kaheteistkümne päeva jooksul kõige enam? Miks nad tema pärast ei muretse? Nii läks alati. Kui saabus tema kord lavale astuda, muutus olukord, keegi võttis tal sõnad suust või tõrjus ta kõrvale ning järgnevas draamas ei märganud seda keegi.

Võtame kas või Christa sündimise. Mitte keegi ei olnud talle rääkinud seda, kuidas lapse saamine tegelikult välja näeb. Ei doktor Birns – endine Birnbaum Bronxist, kes hiljem kosmeetilistele ninaoperatsioonidele üle läks ja kel oli moodne Taanist pärit sisustusega ooteruum. Ega ka Binnie, kes ostis Fortnum-ja-Masonist käsitsi valmistatud imikupesu sääraste uhkete tikanditega, mis oleks terve tšehhi küla ahhetama pannud. Samuti polnud tolku väikestest tarkadest raamatutest, nagu näiteks: "Kuidas loode elab ja kasvab", vihjetega hapukurgile ja jäätisele ning suure plastmassist ema pildiga, kus on antud läbilõige kõhust, milles lebab kerra tõmbunult väike savibeebi, kes ootab vaid märguannet,

et sündima hakata, ja siis see tore lõik emaka alumise osa lihastest, mille kokkutõmbeid nimetatakse *tuhud*, ja kuidas need tuhud võivad kesta päris kaua aega, kui tegu on esimese lapsega, ja et valu võib olla üsna tugev, aga *mitte ka liiga* tugev, nii et naine seda taluda ei suudaks ning *et ta unustab selle kiiresti*, kui hoiab vastsündinut kätel. Isegi mitte tema parim sõbranna Peggy Coonihan, kel oli väike Sean hällis ning tilluke Tim kõhus, ei olnud Michaelile tõtt rääkinud. Et ta neab hetke, mis teda säärasesse olukorda viis ja karjub kogu sünnituse aja kedagi appi, kes tapaks teda ühes lapsega – kui ainult see valu lõpeks.

Michaelile meenus, et ta ootas sünnitust kui imelist aega, mil kogu aupaiste langeb temale, Siinai madonnale, loomise astjale. Ta oli eksinud. Ema aupaiste lõppes sünnitamisega. Siis lebas kogu rõõmu keskpunkt koridori otsas klaasi taga väikeses korvis.

"Teist korda ma seda üle elada ei suuda," naljatas Lennie, et tal tuju tõsta. "Järgmine kord, kui me last saama hakkame, lasen linnast jalga."

Vastuseks puhkes Michael nutma.

"Michael, ära nuta. Kõik on möödas. Sa oled ema. Sa kinkisid mulle lapse!" Aga see, et ta iseennast mehele kinkis? Ja kõik see, millest ta Lennie'ga abielludes loobus? Põnevast elust Inglise aristokraatide hulgas. Sinna jäädes oleks David Zacharias temaga abiellunud ning tema oleks parlamendiliikme abikaasa, elukoht Inglismaal, Manton Grange'i läheduses.

Michael ei olnud kunagi rääkinud emaga Davidi veidrast kadumisest. Kindlasti oli see tema enda süü, ta oli ise midagi valesti teinud, nii tegi ta näo, et teadis Davidi lahkumiskavatsust ning et see ei läinudki talle eriti korda. Kui saabus Lennie telegramm teatega, et ta tuleb Inglismaale ja palub Michaelit endale isiklikuks giidiks, oli ta teatanud: "Küll on vahva", ning jooksnud trepist üles pead pesema, arutades mõttes läbi kõik inglaste veidrused, mida Lennie'le rääkida, et teda naerma ajada.

Inglased sõitsid maantee valel poolel ja sõid konservube röstleival, nimetasid korralikku kohvi valgeks ja

kreemikooki gateau'ks ja friikartuleid krõbekartuliteks ning krõbekartuleid krõpsudeks ja väljakäiku klosetiks ning vihmavarju *brolly*'ks. Meestel olid peas kõvakübarad ja jalas kummitallaga pruunid riidest kingad ning naised nimetasid sviitreid džempriteks ja rääkisid Itaaliast nii, justkui elaks lord Byron ikka veel seal.

Duff-Wintersid andsid endast parima, et Michaeli kiindumus kanduks võimalikult valutult Lennie'le üle. Nad korraldasid pidusid ja laenasid Lennie'le vaatamisväärsustega tutvumiseks hindamatut Lagondat. Michaelit ennastki üllatas see, kui rõõmus ta oli Lennie't nähes. Neil oli omavahel nii palju juttu. Noormehe ürgne elujõud oli nakkav ning mõjus meeldiva vastandina, võrreldes inglaste seltskondliku ohjeldatusega. Kui Lennie ülevoolavat rõõmu tundis, haaras ta Michaeli sülle ja keerutas teda ringi, niiviisi oma kiindumust näidates.

Michaeli meelest oli romantiline olla aadliseisusest maaomaniku tütar ning ka see, et armunud noormees tuli kolme tuhande miili tagant temaga kurameerima. Vaatamata sõjajärgsele rangele lihtsusele ja jätkuvale toiduainete ja igasugu mugavuste puudumisele oli väga eksootiline elada võõrana võõral maal.

Peter vapustas neid alailma, kasutades pidevalt sõnu: *täiesti* ja *tõepoolest*. Ühel õhtul lauas istudes teatas ta filmi kohta: *äärmiselt sõnulseletamatu*, mille peale Lennie supitaldriku ümber ajas.

Hiljem, kui Michael oli Lennie tuppa hiilinud ning nad äratuskella tirisema keerasid, et Michael hommikul oma tuppa tagasi jõuaks, ütles Lennie: "Mäletad, kuidas sa minu juurest plehku panid?"

"Äärmiselt sõnulseletamatu!" viiksus Michael ja adus, kui hea oli tugevale lihaselisele mehele kaissu pugeda. David võis ju ülikonnas parem välja näha, aga ta oli nii kõhn, et temaga kokku puutudes jäid ihule sinised laigud. Lennie'l olid ujumisest laiad õlad ja rind. Ja tema suu oli pehme ja lopsakate huultega ning ta armastas kauakestvaid suudlusi, nii et nende keeled kokku puutusid. David ei armastanud sääraseid suudlusi. Michael oli arvanud, et põhjuseks on ehk tema halb hingeõhk.

Kui aga nii, siis Lennie Colemanile pidi see küll meeldima.

"*Tõepoolest*. Ma tahan sinult midagi küsida, Michael. Kas sa abiellud minuga?"

"Nojah, *tõepoolest*. Minu meelest on see oivaline mõte, semu."

"*Tõepoolest* tõepoolest?"

"*Täiesti!*" Michael pani pöidla ja esimese sõrme monokliks kokku ja vaatas sellest läbi. Nad purskasid naerma ja seejärel viskusid teineteise embusse.

5. peatükk

Spencer Belsize ei suutnud nende seltskonda maha jätta. Ta ei vaielnud vastu, kui Binnie temalt mantli võttis ja Lennie talle jooki segas. Spencer säras heameelest, kui Christa tema põlvele istus ja tema klaasist rüüpas.

"Seda küll mitte. Siis arreteeritakse sind purjuspäi sõitmise eest!" Lennie võttis klaasi tütre käest ja andis selle Spencerile tagasi. See oli tema ainus vihje autosõidule. Christa vaikis. Ta haaras isal vöökohast kinni ja võttis Binnie käe, nii et sõna otseses mõttes oli ta nüüd füüsiliselt seotud kolme lähedasega, jättes Michaeli ja Cashi võluringist välja.

Närvilises erutusnäljas krõbistas Michael pistaatsiapähkleid. Koored tegid suu punaseks samuti nagu tollal, kui ta oli laps ja Binnie ei lubanud huulepulka kasutada. *Vaata, emme.* Nüüd kus Christaga oli kõik korras, rõõmustas Michaelit ema kohalolek. Võib-olla oli temast rumal üritada oma probleemidega üksi hakkama saada. Võib-olla peaksid nad emaga maha istuma ja põhjalikumalt rääkima. Meestega toimetulek oli asi, milles tema ema oli eriti osav.

"Isa, jäta järele!" huilgas Christa õnnelikult. "Ema – ütle, et isa järele jätaks!"

Lennie jätkas kõditamist. "Mitte enne, kui sa lubad, et enam kunagi ära ei jookse!"

"Ma luban! Olen hea laps!"

Lennie vaatas Michaelile otse silma sisse. "Ma olen nii üksildane, kui sind siin ei ole."

"E-ma! Ütle, et ta lõpetaks!"

"Ta armastab sind, Christa. Kõik isad armastavad oma teismelisi tütreid."

Cash muutus rahutuks. "Mis sa arvad ühest väikesest jalutuskäigust, Binnie?"

"Väljas on külm. Jääme parem siia keskküttesooja."

"Aga täna on ju vana-aastaõhtu."

"Tule nüüd, vanaema. Lähme välja," lunis Christa.

"Ei, Christa – " manitses Michael, teadmata, mida öelda. Ta adus äkitselt, et Christa ei taibanud, et Cash on tema vanaema armsam ja et nemad kuuluvad kokku ning noortel neidudel ei kõlba sinna vahele trügida.

"Christa, see on sul hea mõte," ütles Binnie. "Näita Cashile linna. Luba mulle, et sa teda ära ei kaota. Ta on maapoiss ja see siin on kuri, pahatahtlik linn."

"Kell on juba liiga palju," vaidles Michael vastu. "Ta pole kaks nädalat kodus olnud."

"Las ta läheb," pistis Spencer vahele. "Noor ollakse vaid kord elus."

Kelleks Spence teda õieti peab? Metuusala tädiks või? See oli tema laps, kes minema jooksis, tema ainsana oli põrgulikes piinades vaevelnud, ja nüüd, kui ta ette ei vaata, tehakse temast veel patune.

"Olgu, aga ära siis minu juurde tule, kui sa haigeks jääd. Sa võid siis ise enda eest hoolitseda."

"Las ta läheb, kallim." Lennie haaras ta kaissu.

"Nojah – " Michael leebus, kuna kõik ootasid tema heakskiitu.

"Ja lööme käega sellele Suurele Segadusele," teatas Lennie, "ka meie kahekesi läheme minema. On ometi vana-aastaõhtu ja meil tuleb nii mõndagi tähistada, eks? Meie tütreke on tagasi ja ma kavatsen oma vapustavale naisele šampanjakokteili välja teha. Mis sa arvad, mu vapustav? Kas sa tuled abielumehega välja? Las Binnie puhkab pisut. Me korraldame pöörase pummelungi."

Kuna Christaga oli kõik korras, polnud Michael kindel, kas ta tahab Lennie'ga kahekesi olla. Hirm oli neid ajutiselt kokku liitnud. Ööde kaupa olid nad mõlemad magamata, kuid füüsilist leppimist ei toimunud. "On juba hilja. Ma pole viisakalt riides. Tõmban ainult mantli

selga. Ja mu juuksed – "

Võluväel kandus kõigi juuresolijate tähelepanu Michaelile, otsekui olnuks tegemist üliinimliku radariga. Lennie kutses peitus tajutavalt oluline moment. Järgides radarikiirt, astusid Michaeli ema ja tütar tema juurde, otsekui oleks sultan ta üheks õhtuks valinud oma konkubiiniks; nad viisid Michaeli rituaalsele ettevalmistusele.

Ümmardajad tundsid asja. Christa kammis ema tihedad tumedad juuksed nägu raamistavate võrgutavate kiharatega prantsuse pesunaise soengusse, mida ta oli näinud ajakirjas "Life". Binnie toonitas tütre silmi rohelise laupuudriga, lisades nende suurendamiseks rohkem värvi silmanurkadesse. Binnie võttis kaelast Pucci salli, sidus selle Michaelile kaela ning piserdas teda põhjalikult "Fleurs de Rocaille'iga" ning ulatas talle seejärel lühikese sooblinahast kasuka.

"Aga ema – see on liiga väike."

"See suurus sobib kõigile."

"Kuid see on ju *soobel*."

"Hunnik väikseid rotinahku. Ära muretse, kasukas on kindlustatud. Pealegi, osuta mulle teene ja kaota see ära."

Lennie hoidis kasukat, näol õline palgalise kavaleri ilme. "Kas ma tohin teid aidata, proua?"

Michael sirutas käed tahapoole karusnaha pehmesse embusse, samal ajal kui mees justkui teda kallistades kasukahõlmad eest kokku tõmbas. Otsekui olnuks tegemist viimaste kaadritega filmist "Bussipeatus", kus Don Murray Marilynile lambanahast kasukat selga aitab ning naise vaimustatud näoilmes väljendub mõte: *Lõpuks ometi, just selle järele olen ma kogu aeg igatsenud.* Vaene Marilyn. Surnud ja maha maetud. Tema teadis, mis tunne on laupäeva õhtul üksi olla.

Ümmardajad sekeldasid ta ümber, sättides oma loomingut, nautides naiste salaliitu. Spencer aplodeeris ja kummardas. Cash Cochran vilistas kuuldavalt: "Tont võtaks, sa oled tõesti kaunis naine!"

Pisarad ähvardasid ripsmetušši ära rikkuda. Ta suudles neid kõiki järgemööda. *Mezuzah*, nagu Roxy teda alati kutsus. Musihull. Ka Roxy oli surnud. "Head vana aasta lõppu, ema. Mul on tõega väga hea meel, et sa siin oled. Palun vabandust, et ma olin säärane nuhtlus, aga ma olin väga mures, ja sulle ka, Christa – head vana aasta lõppu, sa jube jõmpsikas. Kui sa veel midagi niisugust teed, nülin sind elusalt – head vana aasta lõppu, onu Spence – Cash – ma pean – " Pisaraid maha surudes jooksis ta korterist välja.

"Ja nüüd me läheme!" Näomoonutuste saatel keksis Lennie minema, ämma juuresolek tegi teda närviliseks nagu alati.

"Olgu, ja teie mõlemad" – Binnie vehkis pöidlaga Christa ja Cashi poole – "tehke, et te kähku kaote."

"Aga, vanaema – sa oled siis kesköö üksi – "

"Viie minuti pärast ma juba norskan. Hakake liikuma."

"Minge, minge," kehutas neid Spencer. "Ma peaksin õigupoolest ise ka minema, aga – ma võtan Binnie seltsis veel ühe joogi."

Cash Cochran suudles Binnie't põsele. Binnie sasis tema lühikesi juukseid.

"Head vana aasta lõppu, *Sir*!" Cash ulatas Spencerile käe. "Ärge muretsege. Christa kaitseb mind."

"Head vana aasta lõppu, lapsed – " Viimase sõna juures Spencer vakatas, kuid oli juba hilja.

"Üks neist lastest saab ehk mu järgmiseks abikaasaks," naeris Binnie, kui uks nende taga oli sulgunud.

"Palun vabandust, armuline proua."

Binnie kallistas teda hellalt. "Sa tobu – ma rõõmustan väga sinuga kohtudes. Cash on sümpaatne, eks?"

"Erakordselt."

"Sega ise endale juua, Spence. Ära pane mind tähele, ma lähen magama."

Spencer järgnes talle magamistuppa, astudes üle kõikjal vedelevate kasutamisest tublisti kulunud kohvrite.

"Kas sa said minu paki kätte?"

Komplekt kuuest Amelia Earharti pildiga tikutoosist

oli saabunud enne jõule, kuid mingit sedelit juures ei olnud, ja Binnie pani toosid ära, veendunud, et küllap saatja ühel päeval välja ilmub.

"Kehv nali, õieti polnudki see nali," selgitas Spencer. "Ma ei tea, mis mulle pähe torkas. Lihtsalt siis, kui ma Amelia Earhartit näen, tuled alati sina meelde."

"Huvitav, mis Vance Stockerist sai?"

"Oh, arvatavasti leidis ta kedagi Jackie Kennedy sarnast, ja annab tollele peaosa filmis kõrgema seltskonna tüdrukust, kes abiellub mühakaga ja kellest saab esimene leedi, kui tema mees pisut nodi suudab kokku ajada – "

Binnie naeris, kuid mälestus tegi haiget. Vance Stocker oli korraldanud tõepoolest proovivõtted Binnie'le, kes riietus lendurimundrisse ja pani prillid pähe, hiiglasuur ventilaator lehvitas ta juukseid ja kaela seotud valget siidsalli. Talle näidati neid võtteid, millega ta esimese korra kohta ülimalt hästi toime oli tulnud. Ta osales lõpututel käsikirja lugemistel, kuna filmimist ennast lükati pidevalt edasi, samal ajal aga pühkisid neist järeleandmatu hooga üle majanduskrahhi raskused. Viimse hetkeni uskus Binnie siiralt filmi kui vahendisse, millega ta võiks päästa Belsize'i varanduse. Eesseisva pankroti ja jälitavate võlausaldajate tõttu ei olnud ta üldse valmis Vance Stockeri järgmiseks ettepanekuks. "Rahade osas on tekkinud ootamatu takistus," tunnistas ta Binnie'le. Kogu projekt tuli katki jätta, kaasa arvatud ka Binnie lootus staariks saada, kui ta kusagilt otsekohe raha ei hangi. Ta ei tahtnud Binnie't sugugi piinlikku olukorda seada, kuna kindlasti teavad kõik tema peened tuttavad filmist ja puha. Kas Binnie abikaasa ei saaks anda filmi jaoks vajalikku kapitali?

Taibates lõpuks asjade tegelikke seoseid, kasutas Binnie pettumuse varjamiseks üpris autut moodust. "Vance, kullake," teatas ta justkui tõeline filmistaar, "ma kohe läheń ja räägin temaga. Ole nii kallis ja anna mulle kümme dollarit! Unustasin rahakoti koju. Oota mind, olen hetke pärast tagasi." Binnie ei saanud kunagi teada, kui kaua Stocker ootas, loodetavasti piisavalt kaua,

et saada lamatised.

"Ma ei mõelnud filmile. Mõtlesin sellest – kui sa just teada tahad – vana-aastaõhtust – "

"Ega sa ei pahanda, kui ma vanni lähen?" Binnie'l polnud mingit huvi rääkida Amelia Earhartist, kes oli surnud, või mõelda kadunud minevikule. Ainult vanad inimesed mõtlesid minevikule. Binnie oli väsimusest oimetu; armid kõrva taga hakkasid jällé sügelema. Ta tahtis reisitolmu maha pesta ja siis end korralikult välja magada. Homne päev oli oluline, uue aasta algus New Yorgis koos Cash Cochraniga.

Spence läks elutuppa ja segas neile mõlemale joogid. Naastes oli Binnie juba vannis, lõuani vannivahus, lilleline turban juustele ja armidele varjuks. Ta ei olnud kellelegi kosmeetilisest operatsioonist rääkinud. Võidi ju kahtlustada, kuid tema suust nad sellele kinnitust ei kuule.

"Kas sa abiellud temaga?"

"Olen ikka veel Peteriga abielus."

"Jah, aga kas sa kavatsed temaga abielluda?"

"Norma Shearer abiellus endast noorema mehega, ja samuti Colette."

Spencerit silmitsedes rabas Binnie't ebaõiglus, mis ilmnes meeste ja naiste välimuses. Äsja kuuekümne kaheseks saanud mees oli pikka kasvu, heas vormis ja sama vapustav kui varem, õigupoolest enamgi veel, tihedates juustes tublisti halli, pilk säravsinistes silmades endiselt selge ja väljakutsuv, nägu tumedaks päevitunud ning parkunud päikesest ja tuulest – tal oli mehe välimus, kes loodusele julgelt vastu astub ja seetõttu kõigest auga välja tuleb. Tormidest vintsutatud nägu, mis kuuekümnesele mehele nii romantilise välimuse annab, muudab sama vana naise kuivatatud ploomi sarnaseks, ja tema saab märtsis kuuskümmend.

"See ei lähe. Usu sõdades käinud veterani," märkis Spencer pesukorvil istudes.

"Erinevus pole kuigi suur, Spence. Penny on kakskümmend kuus, eks ole? Nojah, Cash Cochran on peaaegu kolmkümmend üheksa. Ta pole enam mingi imik,"

ütles Binnie läbematult.

"Ta on sulle pojaks paras."

"Winston Churchilli ema abiellus Cashist noorema mehega."

Cash Cochranil oli tema elule nii imeline ja virgutav mõju. Nagu inglased ütlevad: nad klappisid. Ka seks oli oluline, kuid pigem oli nende puhul tegemist armastavate sõprade kui sõbralike armastajatega. Möödunud suvel Marbellas jälgis Binnie kotkapilke Cashi mõõtmas ning vaatas ka ise meest nende ahnete silmadega – talutööst päranduseks saadud tugevad käed-jalad; mõtlik nägu, mis harva naeratas, peaaegu kunagi ei flirtinud ning tõmbus kergele naeruvirvele üksnes tõelise rõõmu puhul.

Binnie teadis, et rikkad naised ostavad endale kaaslasi eriti peente ja valitud kingitustega, alates Hermese hommikumantlist ja lõpetades luksusautoga. Mõnikord küll abistati uue äriettevõtte rajamisel, milleks oli enamasti reklaamifirma või ka restoran, mida sai käigus hoida armastusväärsete sõprade abiga nii kaua kui tarvis.

Cash sõitis päevinäinud Land-Roveriga ja ei hoolinud sugugi riietest. Enne jõulu pidas Binnie pikalt aru, kas kinkida talle kašmiirsall või kullast sigaretitoos. Teades, et ta vihkab neid, leidis Binnie hoopis haruldase edelapoolsete krahvkondade ballaadide kogu. Temale aga valis Cash kaheksateistkümnenda sajandi Chelsea kaardi, millele oli hoolikalt märgitud Binnie praegune elukoht. Nad veetsid jõulupüha kahekesi, sõid külma õhtueinet põrandal patjadel istudes, kuulasid Julian Breami lautomängu ja vaatasid aknast alla Thamesi jõele.

Kuum vesi elustas Binnie't nagu alati. See oli tema nooruse allikas. Nagu emaüsk, märg ja soe, nagu Cash oli öelnud, kuid see mõte pani Binnie piinlikkust tundma. Vann oli alati talle elujõu tagasi andnud, alates vanaema pesutoobri-aegadest Forsyth Streetil.

Kuid see oli midagi säärast, mida Peter sugugi ei sallinud. Kauakestvad kuuma veega vannid, kuhu vesi pidevalt juurde jooksis, raiskasid kohutavalt sütt ja olid

teenijatele halvaks eeskujuks. Pärast etendust "Tramm nimega iha" kutsus Peter teda kaua aega Blanche'iks ning meenutas talle Tennessee Williamsi seisukohta, et kuum vann ja psühhoos käivad käsikäes.

Peter ise tundis loomuvastast naudingut leigest veest ja ärritas Binnie't vastiku harjumusega vannis habet ajada, habemeajamistarbed ja peegel põlvedele toetuval spetsiaalsel kandikul. Karvased vahutordid langesid habemenoalt ja maandusid kananahaga kaetud ihule või ulpisid justkui täpilised jäämäed läbipaistmatul veel. Peter väitis, et dušš olevat töölisklassi jaoks.

Kuid Peteri järgmine habemeajamise-veidrus lõpetas viimaks nende abielu. Viimasel kooseluaastal tavatses ta Binnie'lt erilisi truudust kinnitavaid tegusid nõuda. Deezie oli kaotanud parlamendikoha ja läinud elama naise Itaalia maavaldustesse ning selle tulemusena nõudis Peter Binnie'lt aina enam tõestust, et ta meest ikka armastab, vaatamata tolle joomisele ja keeldumisele millegi muuga tegelemast, kui elamast oma märkimisväärsest sissetulekust ning lohisemast kaasa Binnie äriedule Ameerika turul.

Tihtipeale pärast pummelungi Briti kuningliku lennuväe klubis kahetses ta pikalt ja laialt, et temasugused sellid olid sõja üle elanud. "Me oleme iganenud muistised. Praegune maailm on hoopis teistsugune paik."

Seltskonnas olid tema kombed meeldivad ja väljapeetud. Nad nautisid raha ja positsiooni eeliseid ning kahinat, mida nende Ameerikasse ilmumine tekitas. Kõigis kaubamajades üle kogu riigi kogunesid ostjad parvedena, et tervitada sir Peterit ja osta leedi Duff-Wintersi briti villaste rõivaesemete viimast kollektsiooni.

Naisega kahekesi olles oli Peter hakanud harrastama teatud veidrusi. Ühel õhtul, kui Binnie end magamaminekuks valmis seadis, pritsis ta naise üleni märjaks sifoonpudelist, milles ta viimasel ajal oma riietustoas viskit hoidis, seda vempu olevat harrastanud tema klassi poisid Winchesteris. Paar päeva hiljem järgnes ta naisele vannituppa ja küsis, kas ta võib raseerida Binnie häbemekarvu.

"Sa oled peast põrunud."

"Seda teevad kõrgklassi ungari libud. Küll sa näed, et see on kohutavalt erutav."

Peter kasutas pikka teravat habemenuga ja tegutsedes erutus silmanähtavalt. Binnie hoidis hinge kinni ja palus jumalat, et mees päris hulluks ei läheks. "Aadliseisusest maaomanik sooritab seksimõrva."

"Täiuslik kompu," kuulutas ta, kui oli raseerimise lõpetanud. Peeglist paistis Binnie justkui lapseohtu poiss, karvadeta keha sale ja lame, arenemata rindadega ja kitsaste puusadega, suguosa justkui peidetud tihedasti kokku surutud reite vahele. Binnie meelest ei näinudki ta nii halb välja, ta elab edasi, kui see vaid meest õnnelikuks teeb, kuid siis asus Peter teda võltsil, süüdistaval toonil sõitlema. "Sa oled käitunud üleannetult ja sind tuleb karistada. Ma pean sulle peksa andma."

"Sa oled peast põrunud."

Binnie üritas kogu lugu naljaks pöörata ja pidas aru, kas mitte Harringtoni hüüda. Peter vedas ta magamistuppa ning sidus ta randmed prantsuse siidsalliga voodipostide külge. Binnie sundis end rahulikuks. Peter näpistas ta tuharaid justkui arst enne süstimist. Ta tegi kapi lahti ja võttis sealt sõlmilistest nööridest nuudi.

"Kui sa mind sellega puudutad, lõikan sul maksa välja ja söön seda praetud sibulatega."

"Ulakas plika! Kuus hoopi."

Hoop järgnes hoobile, valust suurem oli hirm, sest ta oli maniaki küüsis, alasti ja abitu. Binnie tundis, kuidas veri piki jalgu voolab.

"Ütle: "Palun vabandust, sir. Ma ei tee enam kunagi niimoodi.""

Praegu polnud õige moment vastu vaielda. "Palun vabandust, sir. Ma ei tee enam kunagi niimoodi."

"Mu jumal, kuidas ma sind armastan. Mu ainus, mu tõeline." Peter sidus ta lahti ja lükkas voodile pikali. Binnie oli liiga uimane selleks, et vastu hakata, kui mees talle metsikute karjete saatel otsa ronis, keha krampides tõmblemas. "Lõpuks ... lõpuks ometi! Niimoodi olen ma

sind alati tahtnud."

Vapustuse tõttu ei suutnud ta endalegi tunnistada, et seksuaalne rahuldus oli olnud kõikehõlmav, ta polnud varem kunagi midagi niisugust tundnud. Samal ööl lahkus Binnie Manton Grange'ist. Kulus mitu nädalat, enne kui ta jälle normaalselt istuda sai. Ja mis kõige hullem, ta ihu oli liiga hell, et vanni minna, ning ta pidi leppima dušiga.

Mida rohkem ta Briti aristokraatiat tundma õppis, seda vähem ta sellega kokku puutuda ihkas. Tõmmaku aga selga oma vihmamantlid ning peksku üksteist käterätikutega, aga ilma temata. Cash Cochran oli rohkem tema maitse, misjonäri tüüp, kelles on parajal määral lihahimu ja kujutlusvõimet. Binnie kahetses nüüd, et oli Cashi Christaga välja saatnud. Nii tore oleks, kui ta oleks siin, et Binnie selga pesta ja kaela masseerida nagu tavaliselt.

Spencerist väljagi tegemata tõusis ta vannis püsti ja mähkis endale vannilina ümber, olles teadlik, et häbemekarvad olid uuesti kasvanud ning et nii vana naise kohta nägi tema keha veel neetult hea välja. "Olgem teineteisega ausad, Spence. Abielu pole lahendus."

"Mis sa säärasest lahendusest arvad." Ta tõmbas Binnie niiske keha enda vastu ja suudles tema läikivat õlga. Turban hakkas lahti libisema. Binnie ei tahtnud, et Spencer näeks tema kõrvade taga veripunaseid arme.

"Sa saad märjaks. Mis Penny ütleb?"

"Ta ütleb: "Spence, vanapoiss – sa oled üleni märg!""

"See kõlab nagu Jimmy Cagney."

"Sa näed välja justkui Carole Lombard."

Surnud, surnud, miks ometi meenutas ta Spencerile surnud naisi? Märga pelgamata kandis Spencer Binnie magamistuppa. "Kuidas oleks, armuline proua? Vanade aegade mälestuseks."

Tegemist oli veetleva toaga, peamiselt kollane ja valge, rõõmsate karikakramustriliste tekstiilidega, siin-seal mõni roheline laik. Kuna käes oli vana-aastaõhtu, siis oli niihästi sentimentaalne kui ka muidu sobilik, et teda viib voodisse ta esimene armastus ja kõige kallim sõber,

mees, kes tegi temast ühe sajast kõige kõrgema sissetulekuga naisest Ameerikas. Nad ei kustuta tuld ja suhtuvad leebelt oma iidse ihu lagunemisse, milline see ka ei oleks.

Meenuvad läbi akende kostvad New Yorgi hääled, meenub selle mehe ihu puudutus, tema maitse ja lõhn, mis on igavesti hardalt tallel. Binnie pani selga pika vanamoelise öösärgi, millel pits kurgu all ja harjas pikad juuksed kõrvadele, näonahk puhas ja noor. Tema viimaseks tööks oli koguda "igapäevased briljandid" nahkpauna ning peita see madratsi alla. "Nüüd sa tead minu saladust."

"Idamaa turu mentaliteet. Ise oled korporatsioonide valitsejanna, kuid sinus on siiani agulikavalust."

"Sa tahad öelda, et ma olen samasugune, nagu see Rockefelleri anekdoot? Sa tead seda lugu, kus ühe väikese kommipoe omanik ütleb sõbrale: "Abe, kui mul oleks Rockefelleri raha, oleksin ma rikkam kui Rockefeller!" Tema sõber küsib: "Kuidas sa siis Rockefellerist rikkam oleksid?" Ja tema vastab: "Ma peaksin kommipoodi!"

Spencer naeris heakskiitvalt. "Oled sa kindel, et sa juut ei ole?"

"Ainult see osa, mis mõtleb!" Binnie vajus kergendunult puhastele linadele. Spencer istus voodiservale ja suudles Binnie sõrmi.

"Ma tunnen sinust puudust, Binnie."

"Homme räägime."

"Sul oleks aeg New Yorki tagasi tulla."

"Mulle meeldib London."

"Me peaksime olema abielus."

"Me oleme abielus."

"Teineteisega! Lõpeta mängimine."

"Kui me oleksime abiellunud, oleksime praeguseks lahus. Mõtle, millisest vaevast me oleme pääsenud."

"Meie Pennyga läheme lahku. Sa võiksid lahutada Peterist ja abielluda minuga."

"Sa ei või ju abielluda minutaolise vana naisega, Spence. Selleks oled sa liiga noor ja liiga kena. Ja mina olen

liiga unine."

"Kõik need aastad. Kuidas me ometi lasksime nii palju aastaid mööda minna? Iga viimane kui hetk kõigi nende aastate jooksul olen ma sind armastanud."

"Isegi laevaga Euroopasse purjetades?" Tegelikult ei suutnud Binnie talle kunagi andeks anda mesinädalaid Prantsusmaal, samal ajal kui temal oli seljas auklik pesu ja Fritz lamas surnukuuris. Samal ajal kui tema kandis Spenceri poega, rüüpas mees Cote d'Azur'is šampanjat. Võib-olla meenutab Spencer nostalgiaga vanu häid aegu. Aga tema küll mitte.

Spencer hakkas laulma nii mahedal häälel kui võimalik: *"Ma tahan, et mind armastaksid sa, ainult sa, ja mitte kedagi teist ma ei taha –"* Kas sa mäletad seda ööd? Meie kahekesi Gramercy Parki vanas majas. Oleme jälle samamoodi, nagu me olime tol ööl. Mis sa arvad, Binnie? Vanade aegade mälestuseks?"

"Homme," ütles Binnie, sest uni hakkas tema üle juba võimust võtma. Ta kuulis Spencerit ohkamas ja tundis põsel tema head ööd suudlust. Lülitiklõps, magamistoa uks läks kinni ning ta oli lõpuks üksi. Enne lõplikku uinumist võttis ta vastu uue aasta otsused.

Panna Michael dieedile, ja kähku. Ta näeb välja viiekümnene, ja ei päevagi vähem. Teha selgeks, mis oli viltu tütre ja Lennie vahelistes suhetes. Lennie polnud ju teab kui vapustava välimusega, kuid ta oli hea südamega, vastutustundlik mees, ja see tobu jääb temast ilma, kui ta kiiresti midagi ette ei võta.

Mis puutub Christasse, pole ka temaga kõik korras. Lapsed ei jookse kodust minema üheainsa kõrvakiilu pärast. Ta peab Christaga rääkima ning leidma tõelise põhjuse. Ta oli pärale jõudnud peaaegu viimasel hetkel. Ilma temata laguneks see perekond laiali.

Spenceril oli õigus. Tal oli aeg New Yorki tagasi tulla. Kuid mitte ilma Cash Cochranita. Ja mitte enne, kui ta saab kolida endisesse majja Gramercy Parkis. Binnie nõustus küsitud hinnaga, mis oli neli korda suurem sellest, mida maksis Fritz 1927. aastal.

Uuele aastale mõtlemine erutas teda. Ta veel näitab

neile Wall Streeti vennikestele, mis tal varuks on. Temast saab Ameerika rikkaim naine. Tema näopilt hakkab kaunistama kolmedollarist rahatähte. Binnie rõõmustas, et oli lasknud näooperatsiooni teha. Arst oli kinnitanud, et tal on suurepärane nahk ning et armid paranevad jälgi jätmata. Tema välimuse ja energiaga võib ta ühek-sakümneni sadulas püsida.

6. peatükk

Külmale ilmale vaatamata lonkisid Michael ja Lennie justkui armunud käsikäes Lexingtoni avenüüle. Bloo-mingdale'i nurgal ostis mees talle tänavakauplejalt viimase rohelise orhidee ja kinnitas selle sooblikasukale. "Mis sa arvad sellest, kui võtaksime toa Essex House'is, ah?"

"Oh, Lennie – "

"Ma kulutasin lillele kolm dollarit. Mis kaupa ma selle eest vastu saan?"

"Sa oled *kohutav*!"

"Kuule nüüd. *Mind võid* sa usaldada."

"Aga, sir, kelleks te mind õieti peate? Ma ei lähe võõraste meestega üksi hotellituppa."

"Ma ei ole nii võõras – " Lennie vaatas kõõrdi ja ajas keele suust välja.

"Minule tundud sa võõras."

"Kas sa viid võõraid mehi oma korterisse?"

Nii et ta siiski muretses. Nii et tema meelest magas Michael võõraste meestega. Arvaku pealegi. See mõjub talle hästi. Las ta kannatab pisut. Las ta meelitab teda voodisse, justkui sõja ajal tol õhtul Essex House'is. Las ta mõtleb, kui kaugele laseb ta Lennie'l täna minna. Võib-olla mehel veab ja ta laseb mehel minna lõpuni.

Taksosõidu ajal Village'isse nad kallistasid. Michael peletas laksuga mehe käsi, mis püüdsid tungida sinna, kuhu polnud vaja. Jultunud tüüp! Sul on varga käed. *Poevad sinna, kuhu pole vaja.* Oli nii vaimustav vedada Lennie trepist üles oma koopasse justkui lambukest tapalavale. Michael ise oli Marguerite Gauthier, ta oli

Fanny Legrand. *Ära karda, kulla poisu. Ma ei tee sulle midagi. Ho-ho-hoo.*

Samas oli täiesti uskumatu, et ta oli kolmkümmend kaheksa aastat vana ja elas nüüd esimest korda üksi. Ta oli alati tahtnud elada Village'is ärklitoas, kus on marmorkamin ja tohutul hulgal raamatuid. Kunstnikud on tema sõbrad ja habemikud tema armsamad, tema ise aga riietub tirooli kleiti ja loeb oma töid pühapäeviti salongis ette.

Välja arvatud asukoht Village'is, ei vastanud tema ateljee ühelegi ülejäänud ettekujutusele. Selles oli kinnimüüritud kamin, hunnik vanu ajakirju "Reader's Digest" ning päästearmee mööbel. Ateljee asus kõige ülemisel korrusel, kuhu pääses mööda erakordselt inetut metalltreppi, ja aknast avanes vaade mingile seinale. Tema naabrid keetsid kapsast ja kandsid kaasas vihmavarju. Kord oli ta klaasi vastu seina surunud, et teada saada naabrite perekonnatüli põhjust. Ta ei kuulnud midagi. Nii palju siis "Detective Comics'ist".

Lennie polnud esimene mees, kelle ta oma ateljeesse tõi. Mida vähem sellest juttu, seda parem. Et hullumisest pääseda, asus Michael jõuluks tööle Brentanos, kirjanduslikule äpule täiesti sobivas kohas. Ta võis ise endale tööaja määrata ja viibis raamatute keskel. Roosas särgis mees ostis temalt ligi viiekümne dollari eest raamatuid, ja kuna oli käes sulgemisaeg, tahtis teada, kas ta võib Michaelile baaris välja teha.

Mees oli abieluş advokaat, kes elas New Jerseys. Tema suurepärane naine oli väga mõistev. Kui ta oli otsustanud Micheli koju viia, ei leidnud too kogemuste puudumise tõttu ettekäänet takistamaks mehel üles tulla ja helistada. Pärast mitut kokteili ja krevetisalatit mehe kulul, sest Michael oli näljane, ja siis veel taksosõitu allinna ei võinud ta ju ometi keelduda nii tsiviliseeritud palvest. Michael polnud mingi lapsuke. Ta oli küps naine. Muidugi võib ta mehe oma korterisse lasta, ilma et sel mingeid kaksipidiseid mõtteid tekiks.

Mehe mõtted said ilmseks otsekohe. Tal olid jalas punased spordipüksid ning sokid ja ta pomises: "Muriel,

anna mulle andeks," ja nõudis, et nende mõlema kõhud tuleb niiske käterätiga üle tupsutada. Rongile kiirustades unustas ta oma raamatud maha. Järgmisel päeval viis Michael need kogu summa eest poodi tagasi. Siis pani ta kõik oma romaani jaoks üksikasjalikult kirja. Meeleheitlikult õnnetu naine armuelamust otsimas. Raamatu algseks pealkirjaks oli "Madam Munasari".

"Hapnikku, hapnikku on vaja," ahmis Lennie trepist üles ronides. Ta vajus korterisse, hoides kahe käega kõrist justkui pimestatud kullaotsija. Michaelile tegi nalja, kuidas mees teda lõbustada püüdis. Justkui oleks ta jälle vallaline.

"Ma keedan kohvi," pakkus Michael.

Mees trügis koos temaga tillukesse kööki.

"Siin on ruumi kõigest ühele, Lennie."

"Kui teineteist armastatakse, jätkub ruumi mõlemale."

"Mõnikord on parem üksi olla."

"Ei, Michael, ei ole. Ma olin üksi ja kui sa tagasi tulid, sai minust maailma kõige õnnelikum mees."

"Ma ei tulnud tagasi. Olen kõigest külas, kuni Christa on kodus."

Nad viisid kohvi tuppa ja istusid kõrvuti lahtikäivale diivanile.

"Michael – " Lennie rääkis tõsiselt. Michael soovis, et mees jätkaks kurameerimist.

"Kas sa ei karda olla võõra naise korteris?"

"Ma olen tulnd pi-ika maa Casbahist, et armastada sind, kirglikult – "

"Aga muidugi oled sa olnud võõra naise korteris ennegi, eks?" *Ära katsugi vastu puiklema hakata, poisu.*

"Nojah – aga – "

"Kas pole põnev? Elukogenud naine elab täiesti – üksi. Kõike võib juhtuda. Õigus?"

"Michael, kullake. Nii kaua aega – " Lennie üritas teda kallistada. Michael tõukas ta eemale.

"Millest nii kaua aega?"

"Kallis, palun – " Mehe käsi haaras naise õlast ja hakkas siis piki käsivart alla nihkuma."

"Mitte tolligi kaugemale." Michael kihistas erutatult.

"Nii et sina siis tahad mängida, mis?" Lennie vehkis rusikaga. Michael põikas eemale. "Kaks hoopi puiklemise eest!" Michael sirutas käe ja mees andis sõrmenukkidega ta randmele kaks lööki. Nüüd vehkis Michael rusikaga. Lennie ei põiganud kõrvale, kuid pilgutas silmi.

"Kaks hoopi puiklemise eest!" Võidukalt haaras ta mehe randme ja lõi sirutatud sõrmedega kaks korda nii kõvasti, kui jõudis.

"Kui sa ette ei vaata, siis teen sulle kõrvenõgest. Aja riided seljast ja võitleme nagu mees mehega!" esitas ta väljakutse.

Korsett kägistas Michaelit. Ta ihkas kõigest hingest seda maha ajada. Kuid nii meeldiv oli, kui sind krabati läbi riiete nagu vanal ajal, üritati temalt rinnahoidjat seljast saada sviitrit ära võtmata. Korsett tegi haiget ja sukahoidja oli üles keerdunud. *Sa teed mu nailonsukad katki. Ema lööb mu maha.*

Mees oli nüüd kogu hingest ametis, sikutas tema kleiti üles, püüdis korsetti kätte saada justkui hullunud sajajalgne, kes üritab paljaks rebida keha, mida on tuhandeid kordi näinud.

"Anna andeks, Michael – " hingeldas ta naisele kõrva.

"Annan andeks, aga mida?" *Kohe tunnistab ta kõik üles.*

"Kõike. Et ma sind Paksukeseks kutsusin. Sa oled nii ilus ja vormikas – "

"Kas see on kõik?" *Aga kuidas jääb nende hambajälgedega taguotsal?*

"Michael, usu mind. Ma teen nii, et sul oleks hea. Ma teen seda, mida sa tahad. Tead – "

"Miks sa arvad, et sa tead, mida ma tahan?"

"Ma suudlen sind üleni. Tead – "

Michaelit erutas mõte sellele. Juba väga kaua ei olnud nad niimoodi armatsenud.

"See saab olema imetore, Michael. Ma luban sulle."

Michaelit oli alati vaimustanud sõna "imetore". Kolledžisse minek pidi olema imetore. Kopranahast kasuka omamine oli imetore. Too Inglismaa suvi pidi olema tema

elu kõige imetoredam elamus. Lennie'ga abiellumine ja lapse sünnitamine ja maja ostmine, kõik oli imetore. Kirjanike konverentsi tutvustavas bülletäänis kutsuti teda osa saama imetoredast loomingulisest õhkkonnast. Tundmatute noormeestega kohtamine, tsirkus, kolledži lõpuball, golf. Michael oli oodanud seda kõike ahne lootusega, mis kunagi ei täitunud.

"Kuidas selle tüdrukuga jääb?"

Lennie ei olnud kunagi tunnistanud, et tal on tüdruk. "Saatsin ta minema. Ütlesin talle, et armastan oma naist."

Nad vaatasid sügavalt tõtt. See oli viik. Pilku mehelt pööramata sirutas Michael käe ja tõmbas Lennie püksiluku lahti ning väga aegamisi leidsid tema sõrmed riidekihtide alt otsitava. "Kätte sain!" ütles ta ükskõiksel ilmel.

Mehe keha võpatas, justkui oleks elektrilöögi saanud. "Ma teen kõik, mis sa tahad. Ma olen mõelnud – "

"Mida?"

"Muretseme veel ühe lapse. Sa armastad lapsi. Christa on juba täiskasvanu. Meil on paras aeg veel üks beebi saada."

Kas see pidigi siis teda õnnelikuks tegema? *Laps?* Lennie oli seda ilmselt mõnest ajakirjast lugenud. Kuidas väike taevast langenud pundar abielu päästab. Michaelil oli talle uudis. *Meie* ei saanud last. Mitte *meie*, Üksildane Rändaja. Ainult Michael sai lapse, ja ühest oli rohkem kui küll.

Michael ei ihanud oma kaenlasse mitte last, vaid armastavat meest. Kui mitte muud, siis olid viimased nädalad õpetanud talle otsustavat käitumist. Õnnelikuks saamise ainus võimalus oli korraldada skandaal. Liiga kaua oli ta kartnud nõudlikele naistele osaks langevat põlgust. See polnud põlgus, tegemist oli austusega. Need, kes häält tegid, jõudsid sihile.

"Sa ei kohtu temaga enam kunagi? Isegi mitte surmaähvardusel?"

"Mis sa sellega silmas pead?"

"Sa ei ütle mulle enam Paksuke, mitte iialgi?"

"Sa oled ilus."

"Sa ei naera mu kirjutamise üle?"

"Palun sind, armas – " Mees seisis, pingul ja värisev. Silmitsedes Lennie't pinevalt justkui hull teadlane oma uut katsealust, silitas teda aina kõvemini ning siis surus oma keha tema vastu, hõõrudes seda aegamisi ja sihikindlalt.

Viimaks kui Len naise arvates pidanuks plahvatama või surema, ütles ta: "Head uut aastat, Len – "

Nende edasiseks kooseluks olid head ja mõistlikud põhjused. Michael armastas teda. Lennie oli tubli mees. Michaelile meeldis abielus olla ning talle ei meeldinud maadelda punastes pükstes molkustega. Aga edaspidi kujuneb kõik teiseks. Edaspidi ei saada ta oma päevi niisama vaikselt õhtusse. Mida iganes ta teeb, seda trummipõrina ja mürina saatel. Ta ei ütle enam kunagi, et tänan, kõik on hästi, kui tegelikult pole. Ta ei nõustu enam kunagi kõigega pikemalt mõtlemata. Küpsetagu ise lasanjat või palgaku mõni kokk. Ta võtab kakskümmend naela maha ja kirjutab komiteedes istumise asemel romaani, ja kui see neiukestele ei meeldi, võivad nad seenele sõita.

Ta ei saa enam kunagi ebamääraseks emaks, naiseks, tütreks, naabriks, teiste inimeste pikenduseks. Ta hakkab iseendaks. Temast saab naine.

7. peatükk

"Vean kihla, et sa ei tea, kui vana ma olen," ütles Christa.

Cash mõtles hoolikalt järele. "Oh, ütleksin – sa oled oma ea kohta pikk, aga ikkagi – ütleksin, et umbes seitseteist, kui sul on kingad jalas."

"Kas sa tõesti arvad nii?"

"Nagu ma ütlesin, sa oled oma ea kohta pikk."

Christa taipas, et mees narrib teda. "Oh, *sina* – ! Jookseme võidu nurgani!" Christa sööstis piki jäist tänavat minema. Cash jõudis talle hõlpsasti järele. Ta sai tüdruku kätte ning möödus temast, jõudes esimesena nurgani. "Oh, *sina* – ! Ma libisesin."

"Ega sa ometi ei lootnud, et ma maha jään ja sul võita lasen, ega ju?"

"Muidugi mitte." Tüdruk mossitas.

"Tead, kui sa ei oleks päris täiskasvanud inimene, kui sa oleksid näiteks neliteist või nii, siis ma oleksin teeselnud, et nikastasin jala või midagi säärast. Lapsed ei talu kaotamist."

"Mu isa laseb mul kabes alati võita."

"Tahad, jookseme järgmise nurgani? Seekord täiesti ausalt ja korraga, mitte et sa ees minema jooksed. Tähelepanu, üks-kaks-läks!"

Seekord võitis Christa.

"Kas sa lasksid mind ette?"

"Ei – "

"*Ausalt?* Tead, ma ei taha mingit sussutamist."

Christa tahtis Cashile meeldida. Mees oli täiskasvanu, kuid ta oli hoopis teistsugune kui kõik teised mehed,

keda Christa oli kohanud. Cash ei sarnanenud isaga ega onu Spence'iga, kelle hääl muutus Christaga rääkides alati naljakaks. Ega ka sõbrannade isadega, kes olid enam-vähem samasugused, naeratasid ja soovisid neile lõbusat ajaveetmist. Arizona treenerid aga kartsid nii teda kui teisi tüdrukuid. Võib-olla oli põhjuseks see, et kõigil õpilastel oli astma või mõni teine hingamishäda ja et nad võisid iga hetk surnult maha langeda. Kauboid olid hoopis teistsugused. Nad olid räpased ja haisesid higi ja sibula järele ning magasid kõik koos karjatara ääres barakis. Tüdrukuid hoiatati neile lähenemast, välja arvatud hulgakesi ratsutamistundides. Kord oli ta end karjatara lähedal puu taha ära peitnud. Üks kauboidest, Salty Dog Flint, tuli õue. Ta tegi püksiaugu lahti, võttis riista välja ning laskis vastu tolmust seina. Christa kahtlustas, et mees teadis tema kohalolekust ning punastas iga kord, kui kauboi talle pärast seda vahejuhtumit otsa vaatas.

Cash võinuks vanuse poolest talle isaks olla, kuid ta ei käitunud nagu isa. Vanaemale ta meeldis, mis tähendas, et ta pidi olema tipp-topp. Tõeline sõber, kes tuli vanaemaga kaasa New Yorki, kuna see juhmakas Christa oli paraja supi kokku keetnud. Niisugused ongi tõelised sõbrad, muretsevad sinu pärast ja tahavad, et sa oleksid õnnelik. Christa oli lootnud, et Liz-Ann Brooklyn Heightsis on just säärane sõber. Kuid ta muutis meelt pärast seda, kui Liz-Ann talle skandaali korraldas, sest Christa oli tema poisile häid jõulupühi soovinud. Kui üks teine poiss oli Christaga lobisema tulnud, kutsus Liz-Ann ta kõrvale ja käskis tal vihaselt lõpetada, sest too poiss olevat kellegi teise tüdruku omandus ja see tüdruk olevat sugulastele külla sõitnud.

Tüdrukute kool ja tüdrukute laager ei olnud teda sugugi ette valmistanud Liz-Anni peoõhtuks. Kui üks kuueteistaastane vanem poiss tahtis teada, kas Christa tunneb huvi panemise vastu, küsis tema: "Panna mida?". See küsimus ja samuti tema pikad heledad juuksed tegid Christast peo tähe. Liz-Ann ei kurvastanud sugugi, kui ta minema läks.

Miks küll Liz-Ann ei taibanud, et Christa püüdis üksnes lõbus ja seltskondlik olla? Miks keegi ei taibanud, et maailmas oli nii palju asju, mida Christa teada ja kogeda ihkas? Näiteks isa autoga sõitmine. Miks pidi isa seepärast vihastama? Ta ei teinud ju kellelegi midagi. Ta oli pagana hea juht. Rantšos tunnistasid seda kõik. Teda lubati isegi veoauto rooli. Ta sõitis emast paremini. Mis see tema vanus siia puutus? Sa oled liiga noor selle asja jaoks, tolle asja jaoks, kasva enne suureks. Christa tahtis samuti ruttu suureks saada. Võib-olla siis lõpetab ema tema kallal toksimise justkui rähn, kes kooreüraskeid taga ajab: toks, toks, toks.

Kui Cash Cochranist saab tema sõber, peab ta olema aus ja siiras. "Ma tean, et ma olen oma kasvu kohta pikk, aga ma olen neliteist aastat vana."

"On see tõsi?"

"Vanaema oleks sulle nagunii rääkinud, aga ma tahtsin seda ise öelda."

Christa vastutas tema eest. Vanaema oli Cashi tema hoolde usaldanud. "Baari me ei saa minna. Ma olen alaealine. Mis sind huvitab – Times Square, Viies avenüü või Brooklyni sild?"

"Kuhu sa ise minna tahaksid?"

Christa pidas aru, kas võib teda usaldada. Vanaema oli teda mitmel korral sinna viinud, hoiatades teda, et ta emale ei räägiks. "Sinu ema ei saa sellest aru." Tihtipeale tundus vanaema emast noorem. Vanaema kõndis kiiremini. Maal tõmbas ta jalga teksased ning nägi välja nagu koolitüdruk. Ta armastas tänaval kuumi viineripirukaid süüa. Ta viis Christa esimesel suvel laagris valmistatud tuhatoosi Inglismaale kaasa ning seadis selle vaatamiseks oma antiikesemete hulka. "Ühel päeval maksab see tuhatoos terve miljoni."

"Kas sa saladust oskad pidada?"

Gramercy Park oleks justkui möödunud sajandisse kuulunud, selle jahe ilu mõjus Currier' ja Ives'i loodud anakronismina linnas, kus olid säärased ehitused nagu Lever House ja Pan Ami hoone. Keset väljakut asus puude ja muruga park, mida kaitses võõraste eest lukus-

tatud väravaga teravatipuline raudaed. Ainult võtmeomanikud pääsesid sinna sisse. Võtmed olid aga ainult nendel, kelle toredad majad asusid fassaadiga pargi poole. Vanaema jutustas Christale elust ühes neist majadest ja sellest, kuidas tema ema Michael mängis väikese tüdrukuna kinnises pargis ja õppis seal rulluiskudega sõitma.

Christa viis Cashi pimeda maja juurde, mille elegantsi suurendas veelgi jõuluaegsete tulede peegeldus akendel ja gaasilambid ukse ees. "Siin elas vanaema kunagi."

Cashi reaktsioon valmistas tüdrukule pettumuse. Ta tahtnuks, et mees vaimustuks majast ja perekonna ajaloo maiuspalast ning ühtlasi ka temast. Mees silmitses maja viisaka huviga. "Millal see oli?"

"Ammu-ammu. Enne krahhi. Kui vanaema oli abielus vanaisaga. Tema nimi oli Fritz Belsize ning ta oli miljonär. See oli muidugi enne krahhi. Ta kinkis vanaemale briljantkõrvarõngad ning mis kõik veel. Mina pole teda kunagi näinud. Mu ema ei mäleta teda ka eriti. Ta suri siis, kui ema oli väike tüdruk. Ta ei taha oma isast eriti rääkida. Kordab vaid, et mul veab, sest mul on isa olemas."

Christa saladus ei avaldanud Cashile mingit mõju.

"Kas sa ei arva, et see on maailma kõige ilusam maja?"

"See on väga ilus maja. Ja on juba hilja. Kas me ei peaks kodu poole liikuma hakkama?"

"Aga ma ei ole sulle veel saladust rääkinud. Tõelist saladust. Luba, et sa sellest kellelegi ei hinga."

"Kui see on nii hirmus saladus, siis võib-olla on parem seda endale pidada."

"Aga ma tahan. Sa oled mu sõber. Anna ausõna, et sa ei räägi."

"Annan ausõna."

"Vanaema ütles mulle, et ta kavatseb selle maja tagasi osta. Ta ütles, et teda visati siit majast välja, tema aga ei talu, et teda välja visati. Ta ütles, et tahab maja ära osta ja selles uuesti elama hakata justkui kuninganna ning minust saab kuldjuukseline printsess. Ta ütles, et laseb advokaatidel maja omanikud üles otsida ning

kavatseb neile nii palju raha pakkuda, et nad ei saa keelduda. Kas pole see kaval?"

Siis võiks ta kodust lõplikult lahkuda ning vanaema juurde elama minna. Tema vanemad ei tahtnud teda enda juures eriti näha, sest miks muidu nad ta sinna kooli ja laagrisse saatsid. Vanaema juures elades on ta kindlasti õnnelik. Nad hakkavad pidusid korraldama. Cash käib neil külas. Ja Liz-Ann ka, kui ta lubab poisse kaasa tuua.

Nad ei märganudki noormeest enne, kui see nende ees seisis. "Kas sigaretti on?"

Noormehel oli kahvatu nägu, lõug sügavale viletsa jope krae varju surutud. Varrukad olid liiga lühikesed, neist paistsid kondised ja korpas randmed, käed olid paljad. Cash pistis käe tasku ja võttis sigaretid. Noormees haaras ühe kangete sõrmedega. Cash pakkus tuld. Noormehe käsi puges tasku ja näis seal kobavat mingit kõva eset.

"Küll on tore, et me sind kohtasime," ütles Cash ülevoolavalt rõõmsal toonil. "Oleme siinkandis võõrad ja eksisime ära. Just hetk tagasi mõtlesin, et annan rõõmuga viis dollarit esimesele vastutulijale, kes meile kaasa tunneb ja meid Grand Central Stationisse juhatab."

Ta tõmbas taskust üsna kulunud rahatasku ja uuris selle vahesid. "Ne-eetud. Kusagil pidi üks viiedollarine olema. Minu naine siin kulutab raha kiiremini, kui ma seda teenida jõuan. Kullake – siin see on, leidsin üles. Palun. Loodetavasti oskad sa meile teed juhatada."

Noormees uuris hetke rahatähte, enne kui selle vastu võttis. Ta tõmbas suitsu sügavale kopsu ja osutas siis põhja suunas. "Siit otse edasi. Siis piki Lexingtoni avenüüd Neljakümne teise tänavani. Seal pole võimalik eksida." Ta astus paar sammu tagasi, pööras siis ümber ja pistis jooksu.

"Cash?"

"Mis on?"

"Kas ta kavatses meid rünnata?"

"Kes rääkis siin ründamisest?"

"Sa andsid talle viis dollarit. Tema tahtis ainult sigaretti."

"Ma olen säärast pilku näinud. See noormees pole juba tükk aega söönud ega katuse all maganud."

"Kuule – ma mõtlesin just, et küllap tal oli raha vaja, ja sinu nimi on Cash – sularaha. Kuidas sa oma nime said?"

See oli lihtne lugu, jutustas ta. 1923. aastal, kui ta Tennessee's sündis, olid rasked ajad ning vilja eest ei olnud sularaha loota. Vaene kurnatud ema oli nutnud, nii talle räägiti, kui ta vastsündinud poega rinnale surus. "Nüüd saime oma rahaterakese kätte. Paneme pojale nimeks Cash. Võib-olla toob see talle õnne."

Christa kuulas ahnelt iga sõna. "Ja kas on toonud?"

"Nojah, siin ma nüüd olen vana-aastaõhtul New Yorgis noore kauni neiu seltsis. Selle kohta võib vast öelda: vedamine."

Oodaku Liz-Ann vaid, kui ta seda kuuleb. Liz-Ann ja nood juhmakad poisid. Ta tahaks näha, kuidas mõni neist röövliga niimoodi hakkama saaks nagu Cash. Ta oli justkui Montgomery Clift, etemgi veel. Praegu on mees tema jaoks liiga vana, kuid ta kasvab kiiresti. Nelja aasta pärast saab ta kaheksateist. Ta kirjutab Cashile ja kohtab teda puhkuse ajal ning äkitselt on ta täiesti täiskasvanud justkui Audrey Hepburn "Sabrinas" ning Cash armub temasse.

"Head uut aastat, Cash," ütles Christa arglikult tema ees seistes, jalad korralikult koos, käed selja taga kokku surutud.

"Head uut aastat, Christa."

Siis nad suudlesid Binnie maja varjus, tegemist oli siivsa põgusa suudlusega, huuled kokku pigistatud, teineteist puudutamata. Justkui kinnituseks nendevahelisele sidemele. Homme räägib ta Cashile oma kõige salajasematest mõtetest, lootustest ja hirmudest, millest ta ühelegi elavale hingele pole kõnelnud. Cash oli esimene inimene, kellega sai asju tõsiselt arutada ning kes ei öelnud lihtsalt, et kõik saab korda, kui Christa suureks saab.

Kui ta tõesti suureks saab – ja see sünnib varsti – tahtis ta olla Cash Cochranile vääriline partner.

IV OSA

31. detsember 1971
Gramercy Park

1. peatükk

Michael liikus rahutult pruun-valges elutoas ringi, endale pahane, et oli valesti arvestanud. Ta oli saabunud varakult, et leida ema üksinda eest, kuid Binnie hoopis magas ülakorrusel. Kuna nüüd ei olnud enam aega koju või kuhugi mujale minna, pidi ta sinna jääma. Ta ei saanud muud teha kui valvata ja loota, et ema ärkab enne, kui rahvas kogunema hakkab.

Teda ei ärritanud niipalju tuba kui portree seinal. Ükskõik kus ta ka istus, häiris see teda, meenutades Michaelile tema väljanägemist enne seda, kui ööliblikas tema elu päästis. Kas võiks keegi teda praegusel hetkel isegi kaudselt seostada tolle rasvatünniga, kel jalas haaremipüksid, kõrvas tohutud kõrvarõngad, totakas naeratus täiskuusarnasel näol.

Ta oli loobunud palumast emal see pilt marmorkamina kohal mõne teisega asendada.

"See kajastab toda ajahetke, Michael!"

"See oli kuuekümne viiendal aastal."

"Aga siis me olime just sellised. Kolm põlvkonda naisi ühel teatud eluhetkel. Kui Spence terveks saab, on mul rohkem aega ja siis kutsume Zita, et ta meist uue portree maaliks."

Emale ei läinud miski korda. Tema ei muutunud ealeski. Ta oli sama sale ja elegantne nagu tol maalil. Christa oli muutunud, kuid see oli paratamatu, arvestades tema üleelamisi. Kui liigutavalt armas oli tema tütar luitunud teksastes, Zuni kaelakee kaelas, päikesest pleekinud pikad juuksed lahtiselt võidunud kauboikübara all, ning kui armsalt oli ta vastanud Zita küsimusele, kuidas ta oma teksased nii sobivaks on saanud.

"Tuleb teksastega ojja hüpata ja lasta neil siis jalas ära kuivada. Niimoodi teevad kauboid."

Tütre hingeline vapustus oli Michaelile mõistatuseks jäänud. Kuidas võib elav, ilus noor tütarlaps üleöö kaltsunukuks muutuda? Tema võimalustega tüdruk, tegelikult koguni pärijanna, kui aus olla. Ta peaks ballilt ballile lendlema, selle asemel et West Side'is passida ja võõraste laste eest hoolitseda. Ta on kakskümmend kolm aastat vana ja peaks juba isiklike laste soetamisele mõtlema.

Just seda kavatses Michael talle õhtul öelda. Ettevaatlikult muidugi, vastasel korral tekitab Christa hirmsa skandaali. Kui neil oleks ometi normaalne perekond, kus emad ja tütred oma traditsioonilist rolli täidavad. Vaatamata oma erutavale uuele elule olnuks tema sellega päris nõus, mida ei saanud tema ema ja tütre kohta öelda.

Onu Spenceri pärast pidi see vana-aastaõhtu kogunemine olema väike ja lihtne – isegi mitte päris pidu, üksnes perekondlik koosviibimine. Ema oli kutsunud neid seitsmeks, siis pidi jooke pakutama, selle järel vaikne õhtusöök, nii et ta saaks kella kümneks uuesti haiglasse minna. Tütrelikus kohustustuhinas oli Michael varakult Gramercy Parki saabunud, et emale täiendavat lohutust ja tuge pakkuda. Ema lõunauinak oli viimane, mida ta oletada oskas. Binnie, see vana sõjaratsu, ei maganud päeval kunagi. Pettunult otsustas Michael, et võib-olla oligi see hea. Ema ise võib ju teisel arvamusel olla, kuid ta pole enam noor, ja kui ta enese eest ei hoolitse, lõpetab ta ise ka haigevoodis.

Michael kahetses, et ei olnud gobeläätikandit kaasa võtnud. Teda vaevas, et pidi niisama jõude istuma ja jooma šampanjat, mille Harrington oli talle toonud. Laitmatu ülemteener sundis teda jätkuvalt ebamugavust tundma justkui kunagi Manton Grange'is. Ta ei saa eales teada, kas Harrington mäletab toda hommikut, mil ta tabas Michaeli Lennie toast välja hiilimas, möödudes temast külmas koridoris, justkui oleks ta nähtamatu.

Kui Peter sulges Manton Grange'i peamaja, kirjutas Harrington Binnie'le, et sooviks Ameerikas töötada. Saatuse ninanipsuks võis pidada asjaolu, et ema elas majas, mille oli algselt ostnud tema esimene mees ning seal korraldas elu ülemteener, kes algselt töötas ema teise mehe heaks.

Šampanja hakkas pähe. Michael ihkas mehe juurde. Ta pidi tulema õhtusöögile, kuid praegu polnud sellest abi. Mehe kohalolek oleks veelkordseks kinnituseks tema uuele, erutavalt imelisele elule. Portreemaal käis talle närvidele. Ta ei olnud enam too pildil kujutatud naine. Pärast seda oli ta vabanenud kurnavast kolmekümne seitsmest naelast ning 190-naelasest abikaasast. Loiust nukust oli välja pugenud raudse tahtejõuga liblikas luukõhnaks kahanenud kehaga, kui vormikas rinnapartii välja arvata, lühikeseks sakitud juustega, mis salguti heledamaks värvitud. Michaelit vaevas see anuv, kergesti haavuv nägu portreel ning tuletas meelde, et just niisugune nägi ta välja siis, kui esimest korda Sam Boyd Allanit kohtas.

Tuisk oleks peaaegu takistanud Michaelit osalemast kirjanike seminari viimasel hommikul Linnahallis. Kuna Christa oli kaugel koolis ning Lennie ära asjus, mida ta äriks nimetas, pühendus Michael kirjutamisele ja temast sai kultuuriringkondades omainimene. Teda kutsuti igale viimasele kui algajate üritusele. Iga nädal saabus mõni uhkes ümbrikus kutse konverentsile soolatüügaste mütoloogiast või algajate harakirist, millele olid lisatud külalisekspertide ja väljapaistvate kirjanike nimed. Tõelised eksperdid olid need, kes kirjutasid brošüüre, ahvatledes teda kujutluspiltidega kirjandussalongidest ning enneolematust elukogemusest, lisaks lubati kohvi pakkuda.

Tänane külalislektor oli säärane, kelle pärast oleks Michael nõustunud sütel kõndima, tuiskas väljas siis või mitte. Sam Boyd Allen kuulus kuldsete kurikaelade hulka Chicago kirjanduslikus koolkonnas, kust olid välja kasvanud Nelson Algren ja James Farrell. Teadjad isikud

väitsid, et Sam Boyd Allanil olevat kirjutamise ajal olnud riist jääkülma vette torgatud. Tema viimane romaan puudutas Michaelit sügavalt, eriti motiiv mehe infantiilsest hirmust lämbumise ees volüümika naise käte vahel. Michael ei suutnud päriselt taibata, kuidas meest võib rindadega lämmatada ja ta kavatses loengu lõpus seda temalt küsida.

New Yorgi liiklus oli seiskunud. Metrooronge takistas jää. Autoomanikel soovitati kodus püsida. Michael tõmbas selga sooja suusakostüümi ning selle peale Roxy Guggenheimi kingitud vana kopranahast kasuka. Avara lõike tõttu oli see ainuke ülerõivas, mis nii paksude rõivaste otsa mahtus.

Sel hommikul näitas kaal naela võrra vähem – 161. Eilsest saadik oli ta kõigest musta kohvi joonud ning söönud paki külmutatud krevette. Kui ta end tõsiselt pingutab, väheneb väikesest stuudiokorterist Ida Kolmekümne kaheksandalt tänavalt Linnahalli kõndides kaal veel naela võrra.

Kui ta tuiskavas lumesajus läbi linna rühkis, sai romantilisest mõttest fantaasiamäng. Tema on ainus, kes tormi trotsides kohale saabub – Sam Boyd Allan muidugi ka. Mees on kindlasti kohal ja alguses muidugi vihane, kuid siis on ta Michaelile tänulik tema julguse eest. Nad vestlevad raamatutest ja autoritest ja kui ilmneb, et keegi teine pole nii ustav kui Michael, viib ta Michaeli mõnda väikesesse itaalia bistroosse, kus on laudadel ruudulised laudlinad ning küünlad veinipudelites, ja siis räägivad nad terve õhtupooliku, spagette süües ja veini juues. Vanemapoolsete omanike leebel hoolitsusel, nagu seda võis näha kõigis vanades MGM filmides, unustab Michael oma dieedi. *Mamma, vaata seda paarikest nurgas. Ma arvan, et nad on armunud!*

Michael oli haaratud romantilistest lootustest. Ei tähendanud midagi, et tal ei olnud juhuslike kohtumistega kunagi õnne olnud. Lennukis või rongis ei sattunud talle eales naabriks vapustavaid mehi. Alati oli tegemist mõne vastiku valgetes sokkides tüübiga või unekotiga, kelle kaabupael oli võidunud, mis vastavalt Michaeli kogemu-

sele tähendas ka määrdunud aluspesu ja ebakompetentsust voodis.

Teised tüdrukud kohtusid vapustavate meestega alati kas liivatormis või tühjal kiirteel või hoopis vihmasajus taksot püüdes. Ka ilm ei olnud teda kunagi soosinud. Kui tema oleks Dorothy, siis kandnuks torm ta Smaragdlinna asemel hoopis Toledosse, selles oli ta kindel.

Teised tüdrukud kohtusid vapustavate meestega advokaadi, maakleri või reisiagendi juures. Mõni läks majaperemehe peale kaebama ning asi lõppes nii, et ta abiellus bossiga. Säärasteks külastusteks riietus Michael alati väga hoolikalt, kuid leidis eest üksnes kõõma, pohmelust ning peaaegu alati ka kolmeosalises kunstnahkses raamistuses perekonnafotosid.

Kuna tema ja Lennie suhted olid äärmiselt pinevad, üüris Michael linnas väikese korteri, kus kirjutada ning nautida linna kultuurisündmusi, külastades kodu üksnes nädalavahetusel seltskondlike kohustuste täitmiseks ning vahel isegi siis mitte. Maja ise käis talle närvidele. See meenutas talle pidevalt elu, mida ta enam elada ei tahtnud.

Lootus saada uueks naabriks Jack Lemmon sundis teda nädal aega enne kolimist dieeti pidama. Ta teadis, et vastaskorteris elas keegi mees. Nimesilt oli välisukse kella all, kuid kulus mitu päeva, enne kui ta koridorist kostvate häälte peale ukse avas, justkui külalisi oodates. "Teie olete kindlasti mu naaber," oli ta öelda kavatsenud. "Kas ma tohiksin teile kokteili pakkuda?" Mehel olid rasvapadjandid puusadel, sooniline lõualott ja prügi sorteerimise maania, mis sundis teda rämpsu kategooriatesse jagama ning korralikult erinevatesse värvilise märgistusega kilekottidesse pakkima.

Vaata ringi ja hangi uusi tuttavaid, olid kõik soovitanud, kui selgus, et tema ja Lennie kooselust midagi välja ei tule. Lõbureisi algus Bahama saartele näis paljutõotav. Mehi oli lennukis kümme korda rohkem kui naisi. Õnnetuseks reisis lennukis terve Clevelandi Väike Liiga Ohiost. Adirondacksisse üksikute abieluinimeste nädalalõppu veetma sõites oli esimene, keda ta nägi,

White Plainsi naabrite teismeline tütar, ning see vapustas Michaelit niivõrd, et ta varjas end toas seni, kuni oli aeg lahkuda.

Mil iganes ta liftis mõnda vapustavat meest nägi, soovis ta südamest, et lift rikki läheks. Kõigi seaduspärasuste kohaselt aga sattus sedalaadi vahejuhtumis tema õnnetuskaaslaseks väheldane kummikutega käskjalg, kes kuni abi saabumiseni paaniliselt halises. Isegi siis veel püsis romantiline lootus, et nende päästjaks saab mõni ehtne Steve McQueen, kuni lõpuks õllekõhu ja mustunud hammastega remondimees nad välja aitas.

Halb ilm ei olnud kahandanud kultuurijanu. Loenguruum oli tihedasti täis niiskeid, auravaid kehi. *Kuidas nad küll siia said, koeraoheliku otsas või? Kas nad ei tea, et niiviisi võib kopsupõletiku saada?* Tagumises reas istudes jälgis Michael Sam Boyd Allenit üle kõikuvate peade mere.

"Teate, ta teeb seda üksnes raha pärast," teatas tema kõrval istuv naine usalduslikult. "Ta lahutas äsja oma kolmandast naisest. See kihutas ta majast välja!"

Mees oli oodatust pikem ja vanem kui fotodel kujutatud, vastavalt programmis toodud lühikesele eluloole neljakümne viiene, kogukas, sassis juuksepahmakaga mees. Pärast viimase romaani ilmumist oli ta endale habeme kasvatanud. See oli tihe ja korratu. Tumedad karvapuhmad pressisid end välja tumerohelise särgi nööpaukudest, üleskeeratud käised paljastasid külasepa tiheda karvaga kaetud käsivarred. Ilmselt oli ta üleni karvane justkui karu.

"Mille eest vastutab romaanikirjanik?" nõudis ta süüdistaval toonil. Mehe pilk peatus temal, oli Michael kindel. "Ellu jääda!" möirgas ta, märkamata kerkinud käsi.

"Kirjanik ei vastuta kirjastajate eest, kes on üksnes arveametnike kamp, keda huvitab ainult raamatupidamine! Ega ka lugejate eest, kes on üksteise tagumikku nuuskiv lambakari! Ei perekonna ega sõprade eest, kes kõik tõmblevad siia-sinna *ja* nuusivad ringi, sest võibolla on kirjanik tõepoolest messias, keda maailm piki-

silmi ootab. Alati on säärane võimalus olemas, ja kui nii läheb, siis on nemad kohe jaol! Taipate?"

"Tema jutt on nii kosutav," sosistas naine hardalt.

"Seega vastutab kirjanik ainult ühe ja ainsa isiku eest. Iseenda eest! Seepärast peaks kirjanik olema erak. Ta ei tohiks kunagi abielluda. Seda võivad mu kolm endist naist teile otsekohe kinnitada."

Ta vakatas, kuulates heakskiitvaid turtsatusi.

"Kirjanikule on kõik peale tema oma töö teisejärguline," jätkas ta süüdimõistetu kirglikkusega. "Armastus, lapsed, sõbrad, raha. Need ei loe. Üksnes tööl on mingit väärtust. Ja lubage mul öelda – "

Michael küünitus lootusrikkalt ettepoole nagu kõik ülejäänudki. Tal oli kõige seksikam suu, mida Michael oli kunagi näinud, meelalt punane keset karvapadrikut, hambad piisavalt sirged, kuid täiesti tavalised, üks külje pealt puudu. Tema vaatamine oli justkui uue korteri hindamine. See tekitas ruumikujundaja instinkte. Pisut ümber tõsta, mõned uued riided, natuke poleeri hammastele, puuduv hammas asendada, ning mees oleks üsna kõlblik.

" – seepärast on kirjaniku elu maailma kõige üksildasem. See on üksikvangistus. Vang omá vabal valikul. Kellegi ega millegi jaoks pole ruumi peale enda ja oma töö. Endale tuleb esitada küsimus: kas ma olen valmis sääraseid ohvreid tooma? Kui ei," – ta silmad pildusid ähvardusi – "unustage see! Siis on see teie jaoks üksnes mäng. Te pole kirjanik! Ja ei saa selleks eales!"

Tema sõnum jõudis pärale. Oli aeg, et Michael lõpetaks end kirjanikuks pidamast. Käesolev oli tema kahekümnes kirjanike konverents. Kõigi nende aastate jooksul oli ta müünud kokku neli luuletust ja paar artiklit kohatäiteks. Tema panus koosnes lõpetamata romaanist, mõnest läbi töötamist vajavast novellist ja veel paari jutu visanditest. Kui temast pidi kirjanik saama, siis olnuks ta juba üks nendest, võib-olla küll mitte kuulus, kuid kindlasti säärane, kel on märkimisväärne tööhulk ette näidata.

Ta armastas pigem kirjanduselu: ülevaateid, nääklusi,

olenguid, intervjuusid. Tema iha selles kõiges osaline olla oli nii suur, et isegi äraütlemisteated pakkusid talle loomuvastast rõõmu. Need olid tõestuseks, et ta oli osake kirjanduslikus maailmas.

Sam Boyd Allenit jälgides näis talle, et saatus ise oli ta täna sinna viinud. Seal seisis tõeline anne, väljapaistev anne, mees, kelle intuitsioon ja elutarkus suutsid ühiskonda muuta. Temal oli võime panna inimesi end selgemalt nägema, nagu ta oli pannud Michaeli äkitselt selgesti taipama, et ta tõmbles siia-sinna ning mõistis üksnes tagumikke nuuskida.

Põhjuseks võis olla palav ruum, aga ka hoopis paksud kootud aluspüksid suusapükste all, kuid äkitselt tundis ta peapööritust, justkui väriseks tema tool, justkui oleks tema tooli sisse lülitatud tuksuv mootor. Ta kiikus edasitagasi, surus tuharad tugevamini vastu tooli, üritades tasakaalu hoida, suusapükste kangas oli libe. Hõõrumine ajas teda hulluks justkui sääsehammustus varvaste vahel. Sam Boyd Allani hääl muutus katkendlikuks ja kajavaks. Ta tajus, et hingeldab ning pigistas hambad risti, et mitte karjuma hakata.

Eales polnud ükski mees temasse niiviisi mõjunud – tabanud tema sisemist olemust, otse tema sisimat olemust. Kui saatus oli olemas, siis oli saatus ise see, mis teda loengule tõi. Michaeli tõeline eesmärk oli mitte kirjanik olla, vaid hoolitseda suure kirjaniku eest, nagu Frieda Lawrenci eest, nagu de Beauvoir Sartre'i eest.

Michael kujutas ette, kuidas see kõik aset leiab. Kui algab küsimuste esitamine, teeb tema paar väljakutsuvat märkust. Allan märkab teda, ja kui loeng lõpeb, palub mees teda oodata, kuni tema annab autogramme raamatutesse, mida oli näha enamiku kuulajate süles. "Meil on teiega mitmeid asju arutada," ütleb ta, ja *siis* nad lähevad itaalia restorani. Võib-olla aga hoopis Michaeli korterisse. Kraanikausis vedelevad nõud, see peaks mehele meeldima. Allani esimesest romaanist võis lugeda virtuoosset 2 564-sõnalist lauset mustade nõude seksuaalsuse seosest viimse kui eluavaldusega, onanismist alates ja häbitu enesepaljastusega lõpetades.

Michael juurdles selle üle, mida mees võiks tema korterist tervikuna arvata, kas ta märkaks kohe, et L-tähe kujuline tuba oli sisustatud majaperemehe ning sugugi mitte Michaeli maitse kohaselt, ning et see ei peegelda vähemalgi määral tema kui naise ja kirjaniku loomust. Ta leidis toa inetusest omamoodi ükskõikset lohutust, mööbliesemete isikupäratus muutis need peaaegu nähtamatuks. Vaevalt märkas ta rohelise pleediga kaetud ateljeediivanit, mis kriiksuvatel ratastel seinast eemale libises, ja mida ta kunagi lahti ei tõmmanud. Ta ei teinud märkamagi pulstunud rohelist vaipa ja marmorimitatsiooniga plastiktahvlitest kokkupandavat lauda, mis ainuüksi peale vaatamisest ümber ähvardas kukkuda. Alguses panid sektsioonkapi kohale seinale ühesuguste vahedega riputatud Keane'i jõmpsikad teda ägama, kuid ta harjus nendega kiiresti ning ei märganudki neid enam. Ainus siinne mööblitükk, mis silmale rõõmu pakkus, oli kaval tellitava jalaga kohvilaud, mille sai söögilauaks kohandada.

Kui rõivad välja arvata, kuulusid siin talle üksnes Bonilla õmmeldud lapitehnikas tekk diivanil, justkui ootaks ta iga hetk Elizabeth Barrettit sisse astumas, ning kirjutusmasin ja laud, mille taga ta töötas.

Lennie ei avaldanudki erilist vastupanu, kui ta korteriküsimuse üles tõstis – "kõigest üks tilluke *teine* korter linnas, väike paik, kus ma rahus töötada saaksin."

"Siin on ju rahulik, Michael. Christa on ära. Mitte keegi ei sega sind."

"Kas sa siis aru ei saa? Kuidas te mind ometi ei mõista? Ma pean ennast teostama, väljendama, ja siin ma seda teha ei saa. Linn on selleks kõige õigem paik. Seal on elu. Minu juured on seal. Sellest ma tahangi kirjutada."

Lennie ei vaielnud rohkem vastu ja kui saabus aeg, aitas tal isegi mõned asjad pakiautoga all-linna viia.

Sam Boyd Allan tegi ettepaneku küsimuste esitamiseks. Michael tõstis käe. Talle tundus, justkui oleks ta jälle proua Levy inglise keele tunnis Julia Richmanis.

Teda eirates osutas Allan siniste juustega naisele, ilme kannatamatusest torssis. Milline rumal küsimus! Kas siis nii raske oli paar sõna kuuldavale tuua? Kuidas pidi Allan sääraste kirjaoskamatutega üldse kirjandusest rääkima?

Viimaks pöördus mehe pilk temale. Michael tajus selle läbitungivat jõudu. Talle vastuvaatamine nõudis äärmist pingutust. Ta kuulutas midagi, seda kuulutamata, otsekui mäejutlust pidav Jeesus, kes üritab otsusele jõuda, mida järgmiseks rääkida.

Loenguruum hakkas tühjenema. Michael nihkus lähemale, leplikult lõbustatud hullumeelselt tunglevatest autogrammisoovijatest ja nendest, kes soovisid paar isiklikku sõna vahetada. Kolm naist, taskurätisuurused kilerätikud kõrgele juuksekuhilale seotud, surusid Allani vastu kõnepulti. Michael saatis mehele mõistvalt kaastundliku pilgu. Naisi kõrvale lükates toppis mees oma paberid mahukasse vormitusse pauna ja puges pingutusega tokerdunud, katkiste kaenlaalustega pesukarunahast maani kasukasse. Must kootud müts, nagu seda kanti kaubalaevastiku Murmanski-retkel, ulatus talle silmini.

Kolm rätiku-tädi klammerdusid tema külge justkui kupuklaasid. Kas nad siis ei näinud, et üritus oli läbi ja aeg lõpetada? Äkilise kiirendusega rebis mees end lahti ja veeres väljapääsu poole, surudes pauna justkui jalgpalli vastu rinda, rätiku-kamp tihedalt kannul. Michaelil ei jäänud muud üle, kui neile järgneda.

Maru väljas oli veelgi tugevnenud. Naised avaldasid kiljudes oma pahameelt ilma üle. Allan vabastas end naiste küüsist. "Palju õnne ... See on õige, töötage aga edasi ... Oli tore teiega kohtuda ... Jah, jah, jah, ainult kolmandik paberilehest tühjaks jätta ... "

Jätnud naised rannavarju alla kössitama, ruttas Allan piki tänavat edasi, Michael tema kannul. Lõpuks ometi. Ehk saavad nad nüüd rahus rääkida.

"Täna läks väga hästi," ütles Michael teda kinni püüdes.

Mees heitis talle viltuse pilgu ja surus siis lõua süga-

vamale kasukakraesse. Tema habe oli lumine.

"Te näete välja justkui jõuluvana," hõikas Michael.

Mees kiirendas sammu. Michael ei jäänud maha, väljakutse erutas teda; justkui võidu joostes lähenesid nad Times Square'le. Seitsmendale avenüüle jõudes söandas Michael järgmise märkuse teha: "Te olete praegu kõige parem kirjanik Ameerikas."

Nurgal seisis tühi takso. Mees hakkas jooksma ja libises. Michael ruttas talle appi. Allan tõukas ta kõrvale ja hüppas taksosse.

Michaelil tõusis sapp kurku. Silme ees läks mustaks. Ta toetus vastu klaasvitriini, et mitte pikali kukkuda, ja märkas siis enda peegeldust. *Paks.* Süüdi oli kasukas ja hulk sviitreid. *Paks.* Lennie ütles, et tema tahab elult rohkem kui üht paksu keskealist naist. Võtku teadmiseks, et ka temal on Lennie'le uudiseid ja samuti ka Sam Boyd Allanile. Ka tema tahab elult rohkem!

Mis siis ikkagi juhtus? Ta teadis, et oli saavutanud kontakti. Ta oli kindel, et mehele pidi temast teistsugune mulje jääma kui neist rätikutega daamidest, kes käisid kirjanike seminaridel seepärast, et neil polnud mujale minna. Ta ei eksinud ju ometi. Võib-olla mees hoopis kartis. Tema romaanides kartsid mehed naisi. Ta oli ennast põhjalikult rumalaks teinud.

Maja fuajees seisis suudlev paarike. Nad tegid seda tema kiuste, et ta tunneks end halvasti. Michael tundis seda meest. Ta toob tüdrukuid koju sööma. Tänane rõske külm ilm oli romantiliseks armulooks sobiv. Sam Boyd Allan peaks siin praegu temaga koos olema. Ka nemad suudleksid fuajees. Tema väikeses köögis oli ka toitu, seda oli alati rohkesti.

Paarike astus koos temaga liftipoisita lifti, suudeldes jälle, otsekui oleks ta nähtamatu. Naerukoht. Sada kuuskümmend naela, kasukas lisaks. Kas nad ei saa siis veidike kannatada? Paarike väljus esimesena. Enne kui liftiuks sulgus, märkas ta mehe kätt, mis tüdruku mantlihõlmad eest lahti tõmbas ja tema džempri alla puges.

Korterisse jõudes uhkas temast üle alandusemeri, mis tekitas südamepööritust. Sam Boyd Allanile ei lähe

küünevõrdki korda, kas ta on surnud või elus. Kas oli tema vaist, mis polnud kunagi eriti terane, nüüd lausa meelepetteks osutunud? Järgmiseks võib ta arvama hakata, et sünnitab maailmale messiase.

Michael üritas naerda. Kui ta seda ei tee, hakkab ta karjuma. Värin läbistas tema keha. Ta ihkas midagi kuuma enda sisse – kui just meesterahva riista ei saa –, siis midagi juua. Paki-sibulasuppi. *Keeda tasasel tulel kümme minutit*, ütles instruktsioon. Ja mis pagan ta pidi tegema need kümme minutit, hinge kinni hoidma või? Kümme minutit ei loe liptoni pakisupile midagi, kuid tema elust raiskas see kümme hinnalist minutit. Tal oli parematki teha, kui seal seista ja suppi passida.

Ta võinuks küünelakki vahetada, kui mitte arvestada seda, et ta oli seda alles eelmisel õhtul televiisorit vaadates teinud, selle asemel et kirjutada. Tal olid ilusad käed. Seda kinnitasid kõik; ja isegi Lennie pidi seda tunnistama, ilusamad kui Binnie'l, saledad ja graatsilised, randmetest sõrmeotsteni justkui printsess, kõik muu muidugi mitte. *Paks.* Ta võinuks helistada kellelegi ja need kümme minutit elu üle kaevelda, kuid kellele? White Plainsi rahvas suhtus temasse põlglikult ning tegi tema *karjääri* kulul sarkastilist nalja. Ema ei olnud linnas, nagu tavaliselt, ta vaatas üle mingisugust uut maavaldust Georgias või kusagil mujal; kes temaga jõuab sammu pidada.

Lennie? Lennie'le pole tal mitte midagi öelda. Arvatavasti tegeles mees sellesamaga, millega too paarike allkorrusel. *Keeda tasasel tulel kümme minutit.* Ta oli keetnud kümme aastat. Michael seisis pliidi juures ja segas suppi. Kas oli parem segada päripäeva või vastupäeva? Ta kirjutab neile. Seda oleks vaja teada.

Ma olen neliküммend üks aastat vana ja ma ei ole kunagi tundnud tõelist ja kõikehõlmavat armastust. Michael mõtles kurblikult kõigile meestele, keda ta oli armastanud: Davidile, Lennie'le, professorile. Jälle see tema vaist. Tema tundeaparaadis peab kusagil olema üks vale filter. Iga kord oli tema emotsionaalne vastuvõtja kinnitanud, et piltide, helide, lõhna, tunde ja

maitse põhjal otsustades on tegu armastusega. *Ma olen nelikümmend üks aastat vana ja mu süda ütleb, et ükski mees pole mind kunagi tõeliselt armastanud.*

Isegi Lennie mitte. Mitte kunagi. Nende hiljutise tõsise vestluse ajal oli Michael üritanud selgitada, et ta tahab lahutust, et olla vaba ja leida kedagi teist.

"Tont võtaks, kes sind küll tahtma peaks, tünnike?"

"Küllap keegi armub minusse. Sina ju kunagi armusid."

"Naerukoht."

"Kas mitte sina ei olnud see, kes mulle Inglismaale järele sõitis? Kõik oli nii romantiline. Kas sa mäletad? Ma olin David Zachariasega peaaegu kihlatud, kas sa tõesti ei mäleta seda."

Alles nüüd rääkis Lennie talle Binnie telefonikõnest New Yorki ning kutsest Inglismaale-sõiduks, nii et "me saaksime minu tulevikust rääkida".

"Aga sa olid ju minusse armunud. Sa ise ütlesid mulle ammu enne seda. Sa tegid mulle abieluettepaneku ammu enne seda. Ära püüagi mulle vastupidist väita. Siis, kui sa enne Jaapanisse minekut mulle San Franciscost helistasid."

"Ainult seepärast, et sa hakkasid last saama. Mäletad? Ma tahtsin aumees olla. Aga kes alt ära hüppas? Kes pidi minusse armunud olema, kes naeris minu naljade peale: "Oh, Lennie", ning mis sa arvad, mis tunne oli saada säärast telegrammi: "Tead mis, mingit last ei tule, nii et nüüd ma ei pruugi sinuga abielluda, sa tobu.""

"Sellist telegrammi ma sulle küll ei saatnud!"

"Nojah, aga seda see tähendas! Senikaua kui sa last ootasid, oli sul vaja üht selli, mõnd tobu, kes sinust ausa naise teeks, ja kui seda enam vaja ei olnud; siis võis poiss põrgu kerida. Ma ei ole sulle seda rääkinud, aga mul oli meie mesinädalateks väike korter valmis vaadatud, peale selle täringumängus võidetud viissada dollarit."

"Aga mina mõtlesin – "

"Aga miks sa ikkagi ei tulnud? Meil oleks võinud San Franciscos väga mõnus olla."

"Aga mina arvasin, et sa abiellud minuga üksnes lapse

pärast. Mis ma pidin siis tegema, alles pärast abielutseremooniat sulle ütlema, et ma last ei ootagi?"

Mees hingas sügavalt. "Ma olen mõelnud San Francisco päevadele. Me oleksime pidanud siis koos olema, Michael."

"Jah, oleksime küll. Aga miks me seda ei teinud?"

Hämmastav, et nad ei olnud sellest kunagi rääkinud. Ennast uhkusega tundlikuks ja intuitsiooniga naiseks pidanud Michael taipas hämmeldusega, et ta ei olnud kunagi mõelnud, mida Lennie võis tema telegrammi lugedes tunda.

"Ma ei ole sulle sellest kunagi rääkinud, Michael. Mul oli kõik kavandatud: laulatus ja hiljem väike pidu. Ma reserveerisin meile isegi toa Saint Francises. Neil tuli selleks üks verisulis kolonel sealt välja visata. Meie mesinädalateks."

Nende elus oli pidevalt miski viltu läinud. Tunded nende vahel olid küll tõelised, kuid olude sunnil varjutas neid mingi võltsnoot: valeks osutunud rasedus sundis Lennie't talle abieluettepanekut tegema, kuigi ta kavatses niikuinii Michaelit kosida, Binnie kutse Inglismaale andis talle võimaluse suurt raha teenida, sundides Lennie't abieluettepanekut tegema, mille ta Michaeli New Yorki naastes oleks niikuinii teinud.

Nii et ema ostis talle abikaasa, kes oleks arvatavasti niisamagi temaga abiellunud. Vaene Lennie. Kõik need aastad pidi mees pead murdma selle üle, kas ta on ikka usaldust väärt. Selle peale oli Michael nii metsikult nutma hakanud, et nad mõlemad ehmusid. Nad ei armastanud teineteist enam, kuid kunagi nad siiski olid armastanud.

"Meil oli koos nii hea," nuuksus Michael. "Sa olid minu vastu kena! Kas sa mäletad?"

Miks ei võinud Sam Boyd Allan täna tema vastu kena olla? Mis oleks talle maksnud viia Michaelit üht närust tassi kohvi jooma?

Nüüd kus supile oli kulunud tervelt kümme minutit tema elust, valas ta vedeliku kruusi ja rüüpas. *Neetud! Kas sa ei saa midagi õigesti teha, va tobu?* Ta kõrvetas

keele. *Nii ei või see jätkuda; kõik, mis ma teen, läheb viltu.* Võib-olla oli Sylvia Plathil õigus, et ainuke viis eluga toime tulla oleks surm. Kui ta enesetapu sooritaks, paneks ta ehk aluse uuele enesetapu-kultusele. *Me ei saa iial teada, kui väga ta kannatas.* Jim Ellis kirjutaks tema mälestuseks ühest teatud kirjanike konverentsist. *Vana tõhk.* Ta oli Ellisele kaasa tundnud, kui leidis hiljaaegu Marboros allahinnatud kirjanduse letis terve hulga mehe raamatuid. Michaeli kaastunne lõppes, kui ta luges Ellise rünnakut koduperenaistele, kes ostvat loomingulisust samamoodi, nagu nad ostavad venivaid sukki. "Kummastki pole suuremat kasu," oli Ellis öelnud.

Kas keegi üldse hoolis temast? Kui ta sureks, ei teaks seda keegi. Mitte enne, kui ta haisema hakkab. Peggy Coonihan siiski hoolis. Ta oleks võinud paariks päevaks Bostonisse sõita. Ainus häda oli selles, et väike Annie kavatses kihluda. Annie meeldis talle, kuid praegusel hetkel ei tahtnud ta esineda noori lahkel pilgul silmitseva vanatädi Michaeli osas. Ka tema oli noor armunu. Vara veel on teda maha kanda.

Miks kulub mu elu teiste armastuse tähistamisele? Millal pühitsen ma oma armastust? Tema ema oli endiselt elu keskpunktis. Tema ema oli alati väga toimekas. Kui ta ei ole oma ema tütar, siis on ta ilmselt isa tütar. *Issi.*

Michael oli viimasel ajal tihti isale mõelnud. Vaene kadunud isa. Ükshaaval kaduvate lootustega üksi korteris, pidas ta aru, kas isa tundis sedasama, mida Sylvia Plath. Nii paljude aastate möödudes püsis selgena mälestus hämmeldunud ilmest isa näol. Alles täna mõistis ta seda äkitselt. Isa viimne tunne oli olnud üllatus. Mille üle? Surma valu või lihtsuse üle. Või hoopis surma ääretuse üle.

Oma isa tütar, see ta oligi. Ta oli pärinud isalt magusaarmastuse ja kalduvuse tüsedusele. Samuti nagu oli isa ilma jäänud oma valikuvõimalustest, jäi ilma nüüd ka Michael. Depressioon võib olla nii emotsionaalne kui ka majanduslik. Tema hing oli haige. Üksnes ajalehtede saapasse toppimisest sooja ei saa. Kui luuletuse avaldamisega poeediks sai, siis oli Michael poeet. Kui Sylvia Plathil ei olnud enam valikuvõimalusi ja ta gaasipliidi lahti keeras, siis võtab tema ateljeediivanilt padjad, heidab köögipõrandale ja keerab pliidi lahti.

Esiteks aga helistab ta Peggy Coonihanile ja küsib järele, kas Annie lõunaserviis on kohale jõudnud. Boston oli kinni. Samuti ka Arizona. Nii tore oleks kuulda Christat endale tere ütlemas.

Michael seadis end köögipõrandale pikali ja pistis nahka karbitäie šokolaadisefiiri. Nüüd ei olnud sel enam mingit tähtsust. Šokolaadimaitse suus, pani ta ahju tööle. Alles siis taipas ta, et tegu oli elektripliidiga. *Tont võtaks!* Ta virutas pliidile säherduse hoobi, et valust tulid pisarad silma.

Tabletid. Häda oli selles, et korteris polnud ühtegi unetabletti. Tal polnud neid eales vaja läinud. Aspiriin. Ta võtab aspiriini ja lõikab siis vannis randmeveenid läbi. Üldiselt eelistas ta dušši vannile, kuid ta ei saa sooritada enesetappu püstiasendis, juhul kui ta end üles ei poo. Tal polnud mingit tuju asuda sõlmi siduma.

Michael neelas alla kolmteist aspiriinitabletti ja sõi peale viimase rummi-rosinajäätise, meenutades vannet, et see on viimane ports jäätist tema elus, ja nüüd peab ta oma tõotusest kinni.

Nad veel kahetsevad. Sam Boyd Allan veel kahetseb seda. Tema jaoks oli Michael paljas õhk. Michaeli meelest võinuks ta otseteed põrgu sõita. Sellega, mida ta naistest ei tea, võiks täita terve Neljakümne teise tänava raamatukogu ning Suure Kanjoni takkapihta.

Ta pani vee jooksma ja võttis riidest lahti. Ei tea, kas nad lahangul avastavad spiraali? See nägi välja nagu väike plastikreha. Dalkon Shield. Pigem nagu gooti reha. *Tõmmu, õudne, ähvardav Dalkon Shield seisis tuulisel kaljupangal ja vaatas raevukale merele, kus aegade eest kaunis ja tundlik Melinda ...*

Žiletikarp oli tühi, tera aparaadis nüri. Kas ta peaks ehk helistama apteeki, et talle saadetaks enesetapjate žiletiteri? Läheduses ei olnud ühtegi apteeki. Apteek lammutati ning asemele ehitati kontorihoone. Michael

hõõrus žiletti vastu põrandaplaate: Kaenlaaluste jaoks polnud see küll suurem asi, kuid veenidele kõlbas küll.

Michael silmitses viimast korda oma alasti keha. Arvatavasti tegid seda kõik enesetapjad. Paljalt ei tundunudki ta keha nii hirmus. Valel ajal sündinud Botticelli lapsuke. Ka Lillian Russell oleks Lane Bryantil lõpetanud. Mõtiskledes selle üle, kuidas ta kirstus välja võiks näha, astus ta vanni ja röögatas. Vesi oli jääkülm. Majaperemees oli tõeline lurjus! Seda oli varemgi juhtunud. "Teie, tüdrukud, käite liiga palju vannis. See pole nahale hea."

Mida ometi ette võtta? Ta haaras suure punase vannilina. Täpselt. Ta heidab diivanile ja lõikab punasel linal veenid läbi. Väga esteetiline. Õigupoolest hakkas uni juba peale tulema.

Pisiasjades otsusele jõudnud, tundis Michael end rahulikult, isegi õnnelikult. Nüüd võis täiesti rahulik olla. Leidku ema kedagi teist, kelle pärast muretseda. Abiellugu Lennie mõne kondise tibukesega. Otsigu Christa endale veel mõni loll, kes talle, jalad rakkus, uut kitarri või kostüümiga sobivaid hõbekingi otsib, kuulmata selle eest ühtegi tänusõna. Leidku Sam Boyd Allan uus tobu, kes näkku sülitamise eest nii palju raha välja annaks. Kangelastega kohtumine oli viga. Kõik oli üks suur viga.

Issi. Viimasel ajal oli ta aina rohkem ja rohkem isale mõelnud, eriti neil öödel, kui ta üksi siin ateljees magas. Unistustes pöördus ta aina sagedamini tagasi mustast marmorist vannituppa Gramercy Parkis. Ta oli jälle isa väike tütar, seisis kraanikausi juures, kui isa habet ajas, eelmise päeva triiksärk ees, särgivarrukad justkui põllepaelad selja taga kinni seotud. Isa kastis vahupintsli vette ja segas vahtu, tupsutas seda ka Michaeli põsele ja hoidis tütrel ninast, kui ta "habet ajas". *Ettevaatust, kullake. Vaata, et ma sulle sisse ei lõika.*

Tuba oli talviselt pime. Michael heitis pikali, käsi punasel vannilinal, ja surus žiletitera randmesse, kuid ei näinud, kas nahk läks katki, ning kartis haava puudutada. Ta pani pea kohal seinal väikese lambi põlema.

Üksnes paar kriimustust oli näha. Kus pagan asus siis veen? Ja üldse, milline veen tuleks katki lõigata? Võibolla olid ta käsivarred liiga paksud ja veenid seepärast sügaval.

Paar kramplikku lööki ning nahale ilmus roosa jutt. Michael pööras äkilises tundepuhangus pea eemale. *Lurjused.* Talle oli valetatud. See oli valus. Juhul kui süüdi polnud tema madal valulävi. Aspiriin peaks praeguseks juba lahustunud olema. Nüri roidumus hakkas jalgadest ülespoole nihkuma. Enam pole vaja muretseda suureneva kaalu pärast või tunda ema kaastunnet. Ei mingeid äraütlevaid kirjakesi. Mitte ühtegi kirjanike seminari. Michael sulges silmad ja saagis ägedalt rannet.

Tüdruk lamas madratsil
ja madratsil ta suri.
Nad ei teadnud, kuidas seda nimetada,
nii sai see nimeks: matritsiid.

Isa tütar, kes järgib perekonna traditsiooni. Kui ta ei saanud sarnaneda emaga, sarnaneb ta isaga. Krabin, tiibade äge rabin, ja miski puudutas tema nägu. Toas oli keegi, hääl kostis lambi metallkuplist. Tegemist oli ööliblikaga, kes üritas pääseda kõrbemisest. Ta viskas liblikat ajakirjaga. Putukas pääses vabaks, põrkas vastu seina ja lage, vaikuses kostis see kõuemürinana.

"Neetud!" Michael kartis kõike lendavat. Kas ta tõesti ei saa niipaljukestki rahu, et end ära tappa! New Yorgiga oli kõik läbi, kõik! Pole ime, et keskklass minema kolis. Ööliblikas tiirles toas ringi, otsides pääsu, lambivalgus tõmbas teda aina uuesti enda poole, kuid pääses iga kord viimasel hetkel, tiivad rabisesid vastu metalli, justkui elevanti kiusav kärbes.

"Neetud!" Ta virutas liblikale uuesti ja lõi lambi seinalt maha. Teist korda sama õhtu jooksul läbistas värin tema keha. Bonilla oli talle kunagi rääkinud, et ööliblikas on surnud inimese vaim, kes maa peale tagasi tuleb, et mõnd sugulast külastada, eriti kui see sugulane oli hädas.

"Isa?" Hirmust muutus suu kuivaks. Ööliblikas söös-

tis tiibadega ta juukseid riivates tema silme ees edasi-tagasi, justkui kavatseks ta näole laskuda, nagu saadik, kel on sõnum üle anda, kuid kes ei saa seda teha.

"Ära kunagi tapa ööliblikat!" oli Bonilla teda vaimude kartuses hoiatanud. "See võib olla keegi, keda sa kunagi armastasid." Michael tõstis punase rätiku üles ja hoidis seda valmis. Liblikas valmistus samuti: tegi tervele toale ringi peale, puudutades tiibadega kõiki seinu, enne kui tema juurde tagasi pöördus ning ta pea kohal otsekui seisma jäi ja siis allapoole sööstis. Michael viskas liblikat punase rätikuga, see liugles läbi õhu justkui puri ja vajus siis põrandale, vang selle all.

"Ära karda. Ma ei tee sulle midagi," ümises ta kikivarvul akna juurde astudes. Akna avamine osutus veel üheks tehniliseks probleemiks. See ei läinud lahti. "Saatan võtaks!" karjus ta vastu raami tagudes. "Nüüd juba läheb." Ta tõstis rätiku aknast välja ja raputas ettevaatlikult. Kas ta oli liblika puruks litsunud? Hetke pärast liugles putukas õhus, tegi kaks tiiru hüvastijätuks ja kadus siis.

Veri randmel oli hüübinud. Michael ruttas vannituppa, et seda maha pesta ja leidis, et vesi oli jälle tuline. Ta pesi end kaua, kaua, keeras kraani nii lahti kui sai ja laskis tulikuuma vett voolata seljale ja kaelale ja õlgadele, nii et kogu keha muutus lõdvaks, siis torkas ta sõrmed kurku, et välja saada niipalju aspiriini kui võimalik, ja sõi siis tomatipüree tarretist, et verekaotust tasa teha.

Lumega kaetud linnas magas ta terve õhtupooliku ja öö ning ärkas järgmisel varahommikul, otsustanud kindlalt kahe asja kasuks: võtta kaalust maha 120 naelani, tabada Sam Boyd Allen ning abielluda temaga.

2. peatükk

Christa ärkas vana aasta viimase päeva hommikul Donoghue'de külalistoas, vastu tahtmist unenäost virgudes. Tema ja Clifford Donoghue sõitsid jalgrattaga rohelisel aasal ringiratast nagu Butch Cassidy ja Sundance, aina ringi ja ringi justkui aegluubis. Nad olid mõlemad üleni valges, temal seljas puuvillane vanamoodne pilutatud volangiga kleit, Clifford Donoghue'l jalas valged püksid ning seljas rüüžidega särk justkui d'Artagnanil.

Kuna ta sõitis ringiratast, ei osanud Christa öelda, kas mees ajas teda taga või vastupidi. Clifford Donoghue tundus nii tugev, nii võimukas. Ühtäkki tabas ratas teekonarust, ta lendas õhku justkui sulg ja heljus laugelt maapinnale. "Clif-ford!"

"Mu kallis!" Mees hüppas liikuva ratta sadulast, otsekui oleks see hobune, ning jooksis aegluubis tema juurde. "Olen siin."

Mees kallistas teda ning nad lamasid lõhnaval rohelisel rohul.

"Ma armastan sind, Clifford."

"Ka mina armastan sind. Kas sa abiellud minuga?"

Nii ehtne oli nende suudlus, et hetkeks arvas Christa, nagu oleks tema padi tõepoolest Clifford Donoghue ning et mees kallistab teda. "Ma armastan sind, Clifford," sosistas ta.

Christa lootis, et ka mees unistab temast. Erootiline unenägu. Paras talle, kui ta ärkab, igatsedes Christat enda kõrvale, selle asemel et üksi halli kõrval suures kaheinimese voodis magada. Temast unistamine polnud Christale esmakordne. Seda oli juhtunud juba pikka

aega, enne nende juurde kolimist. Mõnikord oli stsenaarium teistsugune. Tema lamab voodis. Ukselink vajub aegamisi alla ning mees astub külalistetuppa, seljas valge kašmiirhommikumantel, tutid vööl, pruunide silmade pilk ihast rauge. Clifford Donoghue ei tule kunagi tema tuppa pidžaamaväel. Cliff mitte. Tema ei olnud säärane tüüp, kes jookseks kodus aluspükste väel ringi nagu isa, või ihualasti justkui Nikki Pattersoni papa.

Viisaka mehena raseeris ta end alati ja käis duši all ning riietus hommikusöögiks ülikonda, lips ees. Christa armastas istuda ümmarguse tammepuust laua taga ning silmitseda mehe nägu, kui ta sõi. Ta näris toitu vasaku poolega. Pühapäeviti läks Cliff varakult Broadwayle värskete rasvas küpsetatud moosipirukate järele. Pühapäeviti lubati lastel enne pühapäevakooli minekut pirukat tee sees leotada.

Lapsed. Ta silitas Sharoni jõuluks kingitud punasest flanellist öösärki ja tõmbas lõuani Miki-hiire voodivaiba, mille Teddy oli oma voodilt võtnud ja talle toonud esimesel õhtul, kui ta nende juurde elama asus. Nad olid nii kenad lapsed. Tema tulek Donoghue'de juurde oli esialgu ajutine, kuni onu Spencer paraneb ja elu Gramercy Parkis normaalseks ehk endiseks muutub. Aga kui ta oma tahtmist saab, ei lahku ta Donoghue'de juurest iialgi. Nendest saab tema pere. See siin on tema kodu. Seda üritas ta Clifford Donoghue'le selgitada.

See oli esimene kodu, mis oli tõepoolest kodu. Gramercy Parkis toimus pidev jagelemine. Harringtonile ei meeldinud, kui ta oma nina kööki pistis. Taevake, tema tahtis, et Christa helistaks ja telliks endale kokakoolat. Hästikasvatatud noor daam võis külmkapi ukse avamisega randme paigast nihestada. Vanaema ütles, et koka mõjub hammastele halvasti, ning seepärast ei olnud seda teise korruse baarikapis. Ühel päeval tellis Christa kohalikust apteegist naljaviluks suure pudelitäie sidrunikokat hulga jääga. Harrington pidi peaaegu rabanduse saama, kui ta välisukse avas ja leidis sealt pakikandjapoisikese, niiske paberkott kaenlas, poiss soovis temalt

kolmkümmend kaheksa senti ja lootis jootraha lisaks.

Vanaema armastas teda tõepoolest. Aga vana maja Gramercy Parkis mõjus nagu mausoleum. Õigupoolest ei suutnud ta ennast sellesse sobitada. Paras paik vanakestele. Temale igal juhul mitte.

Ema ja Sam kutsusid teda enda juurde Central Park Westi elama. See oli tõepoolest tuhandete diivanipatjadega kena paik, tõeline paradiis, välja arvatud see, et Sam lõpetas uut romaani ja mitte keegi ei tohtinud hingatagi. Ema ei lubanud kempsus isegi vett tõmmata, kui ta silmatera töötas. Veekohin võivat teda segada. Eelmisel suvel oli ta parasjagu seal olnud, kui uus toatüdruk Samile klaasitäie külma limonaadi kabinetti viis. Sam virutas tüdrukut klaasiga ning ei saanud kolm nädalat töötada.

Isa mängis üksi elamist üürimajas kaheksakümnendate tänavate kandis. Tema korteris vedeles alati hulganisti naiste asju. Christal oli iga kord säärane tunne, et mõni plika kössitab väljas aknalaual nagu vanades filmides, oodates seal, millal poolearuline tütar jalga laseb. Nähtavasti meeldisid talle tibukesed, kes alati igasugu kraami kaasas tassisid: valeripsmete liimi, menstruatsioonitablette, unemaske, ning viimane kord vedeles otse vannitoa ukse taga roosarüüžiline beebinuku öösärk.

Tema perekonnas ei käitunud keegi perekondlikult. Vanaema võis ju kutsuda vanaemaks, kuid ta polnud sugugi teiste vanaemade moodi. Teiste vanaemade fotosid ei avaldatud ajakirjas "Fortune". Vaene Spencer oli vanaemale kõige lähedasem hing. Miks ei võiks nad elada pansionaadis nagu teised vanapoolsed inimesed, selle asemel et mööda maailma ringi lennata ja ärihaisid ning ÜRO diplomaate koju lõunale kutsuda. Seda mõtles ta enne, kui onu Spence haigeks jäi ning vanaema end haiglas tema kõrvalpalatisse sisse seadis.

Christa oli onu Spence'ile papjemašeest klouni meisterdanud. Vanaema kinnitas, et selle üle rõõmustas onu tõepoolest südamest. Onu Spence oleks meelsasti soovinud, et Christa oleks teda haiglas külastanud, kuid ta

ei tahtnud, et teda haigena nähtaks. Kuna vanaema võttis väga hinge Christa üksiolekut Gramercy Parkis, oli ta Donoghue'sid palunud Christa enda juurde elama võtta.

"Kuidas muidu. Sa oled ju kogu aeg siin," oli proua Craig nina kirtsutanud, kui ta pakitud suveriideid külalistetoa kapist välja tõstis, et teha ruumi Christa asjadele. Proua Craig, kes palgati majapidajaks 1967. aasta suvel, kui Megan Donoghue haigeks jäi, lõhnas pesuseebi ning piparmündi järele ja tal oli alati seljas ühesuguse lõikega trükimustrilisest villasest riidest kleit, talvel tumedates, suvel pastelsetes toonides, pidupäevadel veinpunane, tuhakarva pats juuksevõrguga kaetud.

Tõsi see oli, et viimasel aastal Christa praktiliselt elaski Lääne Seitsmekümne neljandal tänaval. Avar ja pisut räämas maja oli pärandus kadunud pereema perekonnalt, kes põlvnes esimestest Amsterdami avenüü kanti elama asunud iirlastest, kui see kant oli veel päris põllumaa. Vanadele elektrijuhtmetele, korisevale torustikule, kõrgete lagede lahtistele krohvilatakatele vaatamata võis maja uhke olla neljateistkümne toa ja lõputute varjuliste nurgakeste üle, kus oli hea lugeda ja unistada. See oli kena maja.

Elu seal süvendas Christas tunnet, et ta kuhugi kuulub. Teddy tõi talle näha kodused ülesanded ja pihtis hirmuunenägudest. Sharon riivas proua Craigi tundeid nõudmisega, et ainult Christa oskab tema juukseid harjata nii, et see poleks põrguvalus. Jõululaupäeval oli Clifford Donoghue oma reserveeritusest üle saanud, tõstnud Christa terviseks klaasi ja tänanud teda nende perele osaks saanud rõõmu ja õrna hoolitsuse eest.

Kingitusi lahti pakkides jooksis Teddy kasvavas erutuses isa ja Christa vahet. "Vaata seda! Vaata seda!" Puändiks oli Cliff käskinud kõiki endaga koos trepist alla, sisseehitatud mööbliga keldrikorrusele minna. "Nii, Teddy, pane silmad kinni."

Poisi väike käsi puges Christa pihku.

"Nüüd!" hüüdis Clifford ja pani tule põlema ning nen-

de pilgule avanes uhke mänguraudtee.

"Vaata, emme. Vaata!" *Emme.* Christa heitis pilgu Cliffile, kuid mees ei teinud seda märkama.

Välja arvatud onu Spence'i haigus, olid need tema elu kõige ilusamad jõulud, mida ta mäletas, vähemalt nondest kohutavatest Arizona-sündmustest alates. Viimased neljad jõulud olid ühtlase halli udulooriga kaetud. Cash Cochran meenus talle mõnikord justkui vana film teleris, juuksed liiga lühikesed, rõivad pentsikud. Rob Martinit ta ei mäletanudki; kui ta Christale tänaval vastu tuleks, ei tunneks ta teda ära.

"Igas halvas on ka midagi head," oli Bonilla talle öelnud kunagi esimesel aastal, kui ta toast väljumast keeldus ning sõnagi ei rääkinud. "Halb juhus on nagu seeme. Õnnelik juhus on justkui lill, mis sellest seemnest kasvab."

Kõigil noortel tundlikel naistel esineb kriise, kinnitati talle, justkui oleks see auasi, nagu oleks ta mõni seelikus Holden Caulfield. "Küll läheb ka see mööda," korrutas isa igal külaskäigul, justkui oleks tegemist tema väljamõeldisega. Ja läks tõesti ajapikku, kuni ühel päeval, aasta pärast seda, kui Christa pidanuks kolledžisse minema, pani ta end kirja lapsepsühholoogia kursustele Hunteri kolledžis. Ta mõtles, et oleks tore kunagi lastega töötada.

Kui Cliff Donoghue'le tuli pähe vapustav mõte palgata oma hiljuti orbunud lastele seltsiliseks-õpetajaks lapsepsühholoogiatudeng, helistas ta sõbrale, kes oli psühholoogiaosakonna professor, ja palus tal soovitada kedagi sobivat. Christa juhendaja pakkus tööd talle. "Ma olen tüdinud sellest, et näen sind iga päev kohvikus istumas. Töö on kolmel pärastlõunal nädalas. Neil lastel on kedagi vaja."

Nii oli Megani halb õnn vähi ja surma näol osutunud Christa Colemani heaks õnneks. Ja onu Spenceri halb õnn teise infarkti kujul tõi kaasa veel rohkem õnne. Vanaema ei tahtnud, et Christa üksi oleks, ning nii kolis ta Donoghue'de majja.

Kas see tähendas, et ta rajas oma elu teiste inimeste

valule? Christa oli seda arutanud Bonillaga enne viimase pensionileminekut Eleutherasse. Õnn käitub justkui tõus ja mõõn, oli Bonilla talle südamele pannud. Tema meelest oli parim viis ellu jäämiseks käituda nagu lainelaual sõitjad, üritada laineharjal püsida, kuid vette kukkudes otsast alustada.

Säärasel hommikul, kui ees ootas uus päev ning imeline uus aasta, oli raske uskuda, et ta oli nii kaua tardunult olesklenud, justkui elav laip, tuimalt liikumatu. Nüüd tundusid päevad nii lühikesed. Täna pidi ta seadma Sharoni juuksed külmutatud apelsinimehu purkidele, mida nad olid kogunud ja puhtaks pesnud. Eile korraldasid nad isale moedemonstratsiooni ning Sharon esitles lühikeste liibuvate pükstega kostüümi, mille nad koos olid välja mõelnud, tüdruku pikad jalad ja lapselikult nurgeline keha ilmutamas esimesi märke saabuvast murdeeast.

"Christa õmbles selle mulle!"

"Sharon tegi suurema osa ise. Mina ainult aitasin."

Cliff muutus valvsaks. "Milleks see on mõeldud?"

"Vana-aastaõhtu peoks Cecilia Anni juures. Mäletad, et sa ise lubasid!"

Sellest pidi saama Sharoni esimene vana-aastaõhtu pidu ning oli kokku lepitud, et ta võib hambatraadid ära võtta ning kasutada huuleläiget. Pidu pidi toimuma kõrvalmajas. Peole olid kutsutud ka poisid ning kavas oli filmi vaatamine.

"Sa näed välja nagu ööklubi tantsijanna! Niimoodi ma küll sul minna ei luba."

"Kõigil tüdrukutel on jalas säärased liibuvad püksid," astus Christa Sharoni kaitseks välja.

"Kõik Samoa tüdrukud kõnnivad alasti ringi. See ei tähenda, et minu tütar peaks välja nägema justkui mõni prostituut."

"Mida tähendab prostituut?" küsis Sharon.

"Annan alla!" hakkas Clifford naerma. "Kui väikesed armsad katoliku neiud vana-aastaõhtul niimoodi riietuvad, olgu siis pealegi. Aga sina ise vastutad."

Ta oli lubanud ka Teddyt aidata. Teddy meisterdas isa

kontorisse kolmeosalist kompositsiooni. Selleks oli ta varunud tennisepalli, sardiinikarbi, Mehhiko peenraha, kalastustarbeid, kirjaklambreid ning jalgrattaluku, et kokku panna isa näitlik "elulugu". Täna pidid nad kõik selle alusele kleepima ja siis kuldse värviga katma. Sellest pidi saama üllatus.

Kogu tema keha ihkas füüsilise kontakti järele lastega. Talle meeldis see, kuidas Teddy talle sülle hüppas ja jalad piha ümber pani, et ennast Christa-kallistamisevõistluses Sharoni ees maksma panna, kuna Sharoni arvates oli kaheteistaastane parajalt suur selleks, et Christal kaela ümbert kinni haarata ja lasta end siis lõdvaks justkui jahukott, kuigi ta oli oma vanuse kohta pikk ning hirmus raske.

Korralik rüselemine oli see, mida Christa tol aasta viimasel hommikul ihkas. Clifford ei mõelnud kindlasti seda, mida ta ütles. Kindlasti ei soovi ta Christa lahkumist. Ta väntas turiseisus jalgratast ning tegi siis tagurpidi kukerpalli. Ta pigistas patju, kuni tundus, et need lähevad lõhki. Vaat jõudu katsuda oleks ta nendega täna hommikul tahtnud. Keerelda kisa saatel põrandal laste ja koera seltsis. Ta ihkas maadelda järeleandlike ja vastupunnivate kehadega, kallistada kõiki, kaasa arvatud proua Craigi ning eriti Clifford Donoghue'd.

Ta mõtles sellele, kuidas mees pärast eilset täna hommikul käitub. Üks oli kindel: ta pani mehe nägema endas täiskasvanud naist, mitte last. Osaliselt oli põhjus Christa riietuses, kuna tavaliselt saatis ta õhtuid mööda, jalas teksased ja tennised. Kuidas pidanuks Cliff nägema temas muud kui lapsehoidjat?

Hambaid pestes ja üritades otsustada, mida selga panna, taipas ta, et tundis jälle samasugust erutusärevust, kui tol päeval enne lõpupidu Cash Cochrani saabumist oodates. Ja alles siis taipas ta, et suudab tollele hirmsale vahejuhtumile mõelda, ilma et oksendama hakkaks.

"Nad on siin!" kilatses Lynn aknalaualt.

"Kas tema ka? Ütle mulle!"

Jalas üksnes mummulised aluspüksid ning juukserull tukka keeratud, nägu paksult kreemitatud, kargles Christa toas ringi justkui autotulede vihku sattunud rohtlajänes. "Oi ei! Ei või olla. Ma tahtsin neile värava juurde Cinnamoniga vastu minna. Ma kavatsesin üle aia hüpata, nii et emal jääks hing kinni!" Ta tuhnis meeleheitlikult voodil valitsevas tohuvabohus ringi. "Oh jumal. Ma ei leia. Lynn – "

"Mis? Nad tulevad mikrobussist välja – "

"Kas tema ka? Neetud, ütle juba!"

"Sinu isa? Muidugi – tal on Ozzie Nelsoni pintsak – "

"Sa tobu! Ma ei saa ennast niimoodi näidata!" Ta virutas sõbrannale vastu kätt ja kössitas akna alla, üritades välja piiluda. "Jumala pärast, ütle mulle – "

"Jessas, kui sale on su ema! Tal on suur õlgkübar peas – "

Christa näpistas Lynni küünarnuki juurest nii kõvasti, kui jõudis. "Ütle juba!"

"Tont võtaks, sinna jääb nüüd sinikas. Tema on ka kohal. Ta on siin –. Hei, rahune maha, su vanaema vaatab. Ma arvan, et ta tuleb siia."

"Mu teksased on kadunud."

"Kas sa kapi põrandalt otsisid?"

"Jube, milline meie tuba on. Vanaema lööb mu maha."

"Kuidas nii, et su vanemad mõlemad siia tulid?"

"Ole vait ja aita mul otsida."

"Aga ikkagi kuidas? Minu omad ei ole mingil tingimusel nõus kahekesi ühe ja sama katuse all viibima."

"Kuule – nendel oli tsiviliseeritud lahutus. Nad austavad teineteist ja armastavad mind. Kui me Havaile läheme, elame emaga ühes toas – "

"Kui romantiline – Mis, neid sa küll ei võta. Need on minu omad."

Christa viskas riidehilbu nurka. "Kes su räpaseid kaltse ikka tahab."

"Need olid küllalt head, et Roy Martiniga ratsutama minna."

"Ole selles osas kuss. Läksin ainult seepärast, et tahtsin Neali näha."

"Jah muidugi. Katsu sa mulle rääkida, et sa Roy Martiniga oja ääres ei suudelnud. Proovi ainult."

"Christa – ?" hõikas vanaema ukse tagant.

Christa tõmbus kössi ja kattis paljad rinnad kätega. "Ütle talle, et ma olen talli juures!" palus ta ahastaval sosinal ja sööstis seinakappi.

"Siin on segamini – " vabandas Lynn, kui uks lahti läks.

"See mind ei üllata. Tere, Lynn. Kas sul on juba homse lõpupeo ärevus?" päris Binnie südamlikult. Tal oli seljas lemmikkostüüm – lõheroosa villane šanell, jalas prantsuse moekunstniku kavandatud rihmikkingad, sirge, poolpikk soeng, suured toonitud prilliklaasid varjamas kannatamatut pilku. "Kus Christa on?"

"Ta pidi talli minema."

Binnie vaatas toas ringi. "Ma võiksin siin oodata. Tahaksin teda üllatada."

"Teate – " ütles Lynn ääriveeri, pidades samal ajal aru, mida järgmiseks öelda. "Teate – nojah, ta tahtis *teid* üllatada, ratsutades. Kas te teate, et kauboid kutsuvad teda Bootsiks? Võtke või jätke, aga ta võib olla tallis tundidekaupa. Ehk oleks siiski parem, kui te talle sinna järele läheksite."

Kapis kössitades piilus Christa läbi pragude välja ning palus jumalat, et vanaema minema hakkaks.

"Mis see on?" kuulis ta Binnie't küsimas, kui vanaema tema vaatevälja sattus ning Christa voodi kohale kinnitatud fotodele osutas. Suurem osa olid kooliülesvõtted. Christa võimlemisvõistlust võitmas. Tema ja Lynn Zuni reservaadis kaelakeed ostmas. Christa sadulat puhastamas ja Cinnamoni harjamas. Lisaks paar perekonnafotot. Haldjaks riietunud Christa laagris vanaema süles. Sikutamas kõrvust isa, kes on keele suust välja ajanud. Tähtsalt emaga kõrvu sõjakanuu juures seismas.

"Kust ta need sai?"

Ta kuulis vanaema õhku ahmimas. Viimasel käigul Gramercy Parki oli ta ühest kohvrist suure pappkarbitäie fotosid leidnud. "Sa võid võtta, mida tahad," oli vanaema lubanud, kuid nüüd pidi ta arvatavasti raban-

duse saama, nähes vana Bassano portreed kroonirüüdes *Sir* Peter ja *Lady* Duff-Wintersist Elizabeth II kroonimispidustustel, Bonillat Martin Luther Kingiga kätlemas, onu Spence'i, kiiver peas ja prillid ees, biplaani ronimas.

"Väike madu!" Vanaema turtsatas. "Aga kes see on? Kes siia raami on sobitatud?"

"Oh, see on Christa unelmate prints!" Lynni hääles helises rõõm. "Kas ta pole kena? Kogu kooli tüdrukud imetlevad teda. Christa suudleb teda igal õhtul enne magamaminekut. Ta peidab kõik tema kirjad sametkasti ja hoiab võtit kaelas. See on nii romantiline. Christa armastab teda tõepoolest väga."

Kuna Christa enam praost ei näinud, pidi ta leppima vanaema vastuse kuulamisega. Kindlasti ei kavatsenud ta oma tundeid Cash Cochrani suhtes niimoodi teatavaks teha. Vanaema oli alati julgustanud teda Cashile kirjutama ja oli alailma korranud, kui tänulik peab Christa Cashile olema vaeva eest, mis mees talle raamatuid ja muud läkitades näeb. Arizonas veedetud aeg oli Christa astmast terveks ravinud. Sügisel saab ta kaheksateist ja astub Barnardisse New Yorgis. Tema plaan perekonna jaoks oli näidata end Cashi seltsis aina enam ja enam, kuni lõpuks poleks enam mingeid selgitusi vaja.

"Ta on Christast muidugi kohutavalt palju vanem!" Õigupoolest käis ka Lynn talle närvidele justkui Gidget.

"Üsna tublisti vanem."

"Nad on teineteisesse kõrvuni armunud, aga nad ei saa enne abiellùda, kui Christa kolledži lõpetab. Juhul muidugi, kui mees enam hetkegi oodata ei malda ning nõuab – "

Christa hoidis hinge kinni, ise hirmul, et kapiuks kriiksatab, kuid sisetunne hoiatas teda, et praegu pole just õige hetk välja hüpata ja vanaema ehmatada.

Üsna tüki aja pärast ütles vanaema: "Olgu peale, Lynn, sul on vist õigus. Ma lähen katsun ta üles otsida."

Christa leidis kadunud teksased sealt, kuhu ta oli need visanud, voodi alt nimelt, ja sikutas jalga nii vajalikud mehhiko saapad. *Eh, amigo!* Terve aasta oli tulnud

vaeva näha, et kauboikùbarale luitunud välimust anda, ja nüüd oli see uljalt laubale vajutatud, lõuapael nägu raamimas, nii et seda saaks iga hetk vastavalt vajadusele pingutada.

"Nüüd algab rodeo!" hõiskas ta. Tagatrepist all, hiilis ta talli juurde ning ronis aknast sisse. "Läki, Cinnamon." Ta hõõrus põske vastu sametist kaela. "Ole nüüd viisakas, sest kohe kohtud sa mu tulevase abikaasaga."

"Kullake!" Vanaema märkas teda esimesena.

"Kutsuge mind Bootsiks, proua!" Ta sammus nende poole, üritades kõndida jalad harkis. "Ja see siin on minu sõber, Cinnamon. Ütle rahvale tere!"

Nii väike nende perekond oligi. Ei ühtki vanaisa, välja arvatud onu Spence, kes oli omamoodi vanaisa. Kõigest üks vanaema, ja tema ei sarnanenud küll ühelegi teisele siniste juuste ja naaritsanahast salliga vanaemale. Ei vendi ega õdesid. Ainult ema ja isa ning nemad hakkasid lahutama. Ja muidugi Bonilla, kes oli omamoodi tädi. Ja Cash Cochran, kes seisis eemal.

"Kuidas elab mu kõige armsam filmitäht? Võin pea anda, et sa lähed iga päevaga üha rohkem Brigitte Bardot' nägu!" Ta lükkas Christa pisut eemale, et teda parem oleks põhjalikult silmitseda. "Peab vist Havaile hoiatuskirja saatma, et südametemurdja on tulekul. Need rannas peesitavad poisid ei oska arvata, mis neid ähvardab. Vean kihla, et sind arreteeritakse segaduse tekitamise eest – "

Ma armastan sind, Cash. Mees nägi vanem välja. Meelekohtadel olid hallid juuksed ning kortsurägastik silmade ümber märgatavam.

"Sinu tuba näeb välja nii, nagu oleks seal maavärin toimunud," tõreles vanaema.

"Minu tuba – " Süütus ise.

"Ma tean, kõiges on Lynn süüdi. Aga pea meeles, noor daam, et kui sa Gramercy Parki kolid, siis *ei näe* sinu tuba säärane välja!"

"Oh vanaema. Ma arvan, et mu õige koht on tallis. "See tuba näeb välja nagu tall!" Meie Cinnamoniga võiksime olla toanaabrid."

Binnie pöördus teiste poole. "Te peaksite nägema fotosid Christa voodi kohal." Vanaema nägemismälu võimaldas tal üksikasjalikult kirjeldada kõiki neid, välja arvatud üks märkimisväärne erand: Cash Cochrani foto.

"Hei, ema. Ma panin just tähele, et sa oled nii kõhn! Nii vapustav – "

"Hei võid oma hobustele ütelda," parandas ema teda pirtsakalt ja naeratas siis õnnelikult. "Kakskümmend viis naela ja see on alles algus."

"Tead, kullake," torkas isa vahele. "Me alustasime lahutust ja ema kaotas söögiisu."

"Oh, Lennie," protesteeris ema, justkui kaitseks Christat ebameeldivuste eest. "Me ju leppisime kokku. Christa saab sellest kõigest aru, eks ole, kullake? Me pole teineteise peale vihased, tegemist on sõbraliku lahutusega."

Christa meelest oli häbiasi, et ei peetud lahutamistseremooniat, millest perekond võiks osa võtta, tähistamaks abielu lõppu, justkui tehti alguses. Ta ihkas tseremooniat. Terve oma elu jooksul ei olnud ta osalenud ühelgi perekondlikul laulatusel, mitte ka matusel muidugi. Vähemalt homme toimub tema lõpupidu ja üsna peatses tulevikus ka tema abiellumine. Vanaema peab Cashi Christale kindlasti liiga vanaks, aga see oli tema enda süü, kui ta rääkis, missugune tore mees on Cash ja kuidas ta rõõmustab Christa kirjade üle ning muretseb tema pärast.

Samal õhtul ratsutas lõpuklass ja nende vanemad mägedesse, kus köögipersonal juba pärastlõunast saati ametis oli, kaevates lõkkeasemeteks auke ning liha grillimiseks sinna puid valmis seades. Arizona taevas oli tintmust ning tähed särasid madalal pea kohal. "Madam, hoiduge mürkvaraanide eest," hoiatas kipraskulmuline koolilõpetaja ema. "Just eelmisel nädalal oleks üks Chicago naine peaaegu jalast ilma jäänud, kui me appi poleks läinud."

Alles pärast grillitud liha ja ribi, kartulikotlette, teksase paprikat, kapsasalatit ja lõkkel küpsetatud jahukakke ning kokakoolat ja mehhiko õlut, kui käest kätte ulatati kruuse kohviga, mis oli nii kange ja tume, et

sellega võinuks küüniust värvida, alles siis ühines Christa klassikaaslaste ringiga. Ta püüdis oma kiindumust pereliikmetesse väljendada võrdselt, kallistades onu Spence'i, kõditades isaga võidu teineteist, naljatades Bonillaga ning ema ja vanaemaga, kes istusid navahoindiaanlaste ebamugavatel tekkidel. Välja arvatud tillukesed silmanurgast heidetud pilgud, hoidis ta Cashist eemale.

"Tore kimmel, eks ole!
Tore kimmel, eks ole!
Ükski neid tema seljas veel ratsutand pole
Maha paisatult keegi tast pääsnud ei ole
Tore kimmel, eks ole! "

Klassikaaslastega kõrvu laulu taktis õõtsudes, käed ühendatud, silmitses Christa pimedust, üritades tumedate varjukujude keskel eristada Cashi. Järgnesid teised laulud, omamoodi muusikaline kokkuvõte kinnises ringis veedetud aastatest metsik-metsikus läänes, mille lõpetas hingestatud "Tühjad sadulad vanas karjataras".

Aplausitormis märkas ta Cashi silmatorkavat kuju püsti tõusmas ja lõkkevalgusest pimedusse eemaldumas. Abilised pakkusid kõigile vastküpsetatud rosinakukleid ning sinna juurde kuuma auravat kohvi. Üldine liikumine võimaldas Christal perekonnast suure kaarega ringi minna ja Cashile järgneda.

See oleks hea võimalus omavahel rääkida. Neil on nii palju arutada. Pärast kaht nädalat Havail pidi Christa vanaema juurde kolima ning sügisel ootas teda Barnard. Kuid vahepeale jäi imeline suvi. Kõik läks just täpselt nii, nagu ta oli vana-aastaõhtul Cashiga Gramercy Parkis viibides ette kujutanud.

Osavalt justkui mägikits liikus ta kärmesti üle konarliku maa, peatudes korraks, kui ta märkas Cashi hiiglasliku kaktuse taga, mis sarnanes pika kondise mehega, kel on käed üles tõstetud. Ta pidi juba Cashi hüüdma, kuid otsustas siis vaikselt juurde hiilida justkui Geronimo. Oma uljusest põnevil, ruttas ta hääletult edasi teadmises, et kohe-kohe leiab aset nende esimene tõeline suudlus. Küllap saab mees peatselt teada, et

Christa pole enam mingi lapsuke. Septembris saab ta kaheksateist, *küps justkui oksal rippuv õun, valmis, et tõeline armsam teda nopib!*

"Ära tule mulle rääkima, et sa oled süütu!" Roy Martin julges talle seda öelda samal õhtul, kui nad Lynniga olid välja hiilinud, et Roy ja tema sõbraga kokku saada. "Milleks sa seda hoiad, vanaduspõlveks või?"

"Lihtsalt hoian. See on minu asi."

"Kellele?"

"Ringo Starrile, vaat mis!"

"Mina näen Ringo Starrist parem välja."

See oli tõsi, ja Christale otsa vaadates keerutas poiss närimiskummi suus palliks ning lükkas selle siis keele otsas suust välja. See vaatepilt tegi tüdruku väga kohmetuks. Ta oli poisil end paar korda suudelda lasknud, kuid kui too tahtis kaugemale minna, oli Christa sellele kiire lõpu teinud.

Christa oli peaaegu kaktuse juures, nii lähedal, et võinuks seda isegi puudutada, kui ta ehmatusega Cashi kõrval veel kedagi märkas. See oli kindlasti mõni kauboi. Cashile meeldis nendega lobiseda. On alles vedamine. Ta ootab pisut, aga kui kauboi minema ei lähe, siis astub ta juurde, nii et too aru saaks ja siis sääred teeks.

Vaikne jutupomin meelitas teda lähemale. Üksnes kaktus lahutas neid. "Kas sa sigaretti soovid?" kuulis ta Cashi küsimust. Kui mees tiku põlema tõmbas, valgustas pihkude vahel loitev tuluke vanaema nägu.

Ei! Tardunult, justkui hüpnotiseeritult ei suutnud Christa häält teha ega liigutadagi, kui vanaema käed sirutas, mehe näo endale lähemale tõmbas, et teda siis hulluseni kirglikult suudelda, nagu filmides tehakse, sigarett Cashi kukla taga hõõgumas nagu majakas, mees silitas vanaema heledaid juukseid, mis olid sama tooni nagu Christal, ainult selle vahega, et vanaema juuksed olid värvitud. Kas Cash siis ei taibanud, et vanaema juuksed olid hallid ning tegelikult heledaks värvitud? Keemiaga?

Christa taandus, üksildustunne surus teda ligi maad. Kuidas võis vanaema niimoodi käituda? Kuidas võis

keegi, keda tema kalliks pidas ja usaldas, teda niimoodi reeta? See oli hullem, palju hullem kui tookord, mil isa teda oma totakast autost välja tiris ja kõrvakiilu andis selle eest, et ta omapäi sõitis. Christat haaras reedetu paaniline hirm. Samamoodi nagu ka siis, ise seda mõistmata ja üritamata kontrollida, haaras teda impulsiivne tung põgeneda.

Tal ei olnud kuhugi, mitte kuhugi minna. Kool oli rohkem kodu kui kodu ise, homme aga peab ta siit lõplikult lahkuma. White Plainsi maja oli müügile pandud, nii et kui ta tahakski sinna minna, ei saaks ta seda teha. Ema ja isa olid New Yorgis eraldi korterid muretsenud. Nad mõlemad armastasid teda, nii nad ütlesid, justkui see teeks kõik muu olematuks. Arvatavasti võinuks ta tädi Peggy juurde sõita, kuid nemad olid suveks Kanadasse matkama läinud.

Samal õhtul hiljem, kui rantšos kõik magasid, ronis Christa aknast välja ja libistas end vihmaveetoru mööda alla. Tallis tajus Cinnamon, et peab vait olema, ja astus hiljukesi tema kõrval maanteele. Tal ei olnud sadulat. Nii oli kõige parem ratsutada, tundsid end hobusega nagu üks ja nende vahel polnud midagi. Christa võttis sõjamehe poosi, vajus rinna ja kõhuga vastu meeldivalt lõhnavat külge, käed klammerdunud tugeva, võimsa kaela ümber, nägu peidetud lehvivasse lakka.

Nad asusid teele aeglasel, rütmilisel kapakul, kabjad tagumas rütmi Robert Frosti luulereaga, mis pärines tema aktusekõnest ning oli pühendatud president Kennedy mälestusele: *Ja nii pikk on tee mul minna veel. Ja nii pikk on tee mul minna veel ...* See oli Cash Cochran, kes oli saatnud talle Robert Frosti kogutud teosed.

Christale tundus, et nii võiksid nad ratsutada igavesti, justkui kentaur lõputu tähise öötaeva all, aga kui nad ristteele jõudsid, juhtis ta Cinnamoni pimedate akendega söögimaja poole, mille tagatoas magas Roy Martin.

3. peatükk

Kuigi Harrington tuli kikivarvul tuppa teatega, et Michael on kohal, ei lasknud Binnie tütart üles kutsuda. "Ütelge, et ma magan." Taevake, kell polnud veel viis ning ta tahtis pisut aega üksinda olla. Michael oli ise süüdi, et ta nii vara tuli. Viimasel ajal oli Michaeliga suhtlemisel eriti palju energiat tarvis. Uuel Michaelil oli iga asja kohta kindel arvamus, ta liikus kiiresti ja tormas ringi justkui peata kana. Rääkis aina Samist ja ainult Samist, justkui oleks too kõikvõimas Jeesus Kristus. Sami tööst, Sami tervisest, Sami seedimisest, taevas hoidku. Mees aga ainult istus kirjutusmasina taga ja kirjutas ning ristis televisioonis Norman Mailerit igasuguste nimedega.

Kümme minutit uue Michaeli seltsis sundis teda igatsema endise laisa ja loiu Michaeli järele. Tegelikult küll mitte. Uus Michael oli kõhn, ilus, energiast pulbitsev, ja ta oli kõigega ise hakkama saanud, saabudes ühel päeval kokteiliajaks mehega, kel oli habe, kes nägi oma elegantse lõikega ülikonnas välja otsekui maaklubi messias, ning kasutas sigari süütamiseks köögitikke. "Ema, kallis, saa tuttavaks minu uue abikaasaga."

Binnie'l oli hea meel, et Michael on õnnelik, kuid uut väimeest suutis ta vaid taluda. Võib-olla pärinesid Michaeli uued robustsed maneerid temalt. Sam Boyd Allen müksas vestluskaaslast, et oma jutule kinnitust leida. Ta kükitas põrandale, samas kui normaalsed inimesed toolile istusid, temale võis see mugav olla, mitte aga teistele, kel oli raske talle otsa vaadata. Ja tema triiksärgid! Michaelil õnnestus teda korralikku ülikonda

riietuma sundida, kuid kontorimööbli tumerohelist karva särgist ta ei loobunud. Kõige vähem meeldis talle väimehe pidev pöördumine: Binnie, lapsuke.

Mitte et sel mingit tähtsust oleks. Niikaua kui Michael on õnnelik, on kõik korras. Binnie sulges silmad tutilise pitsist unemaski all ja üritas lihaseid lõdvestada. Talle meenus Spenceri anekdoot naisest, kes ennast magama uinutas, varvastest alustades: "Varbakesed, kullakesed, jääge magama; põlvekesed, jääge magama" – ja nii edasi, kuni kõik kehaosad magasid. Ja seejärel võttis mees ta kaissu ja ütles: "Kullake, kuidas oleks?" ja naine plaksutas käsi ning hüüdis: "Olgu pealegi. Nüüd ärgake kõik üles!"

Oh, kallis Spencer. Loodetavasti saab ta pisut magada. Arstide jutu järgi vajas ta rahu ja korralikku ravi. Silmakirjalikud lurjused, noored arstid hullemad veel kui vanad, valged kitlid justkui lihaturu lihunikel. Binnie tundis loomuvastast rõõmu asjaolust, et enamik noori tohtreid olid oma lõputule tähtsusele vaatamata peaaegu kiilad. Neile ei meeldinud, et ta haiglas elas, kuid kuna ta oli heategija, kes aitas muretseda miljoneid dollareid haigla juurdeehituseks, ei saanud nad takistada tema asumist kõrvaltuppa, mille ööpäevane üür oli kolmsada dollarit.

Binnie lahkudes oli Spencer patjade najale istuma aidatud, tema näol oli isegi pisut jumet. See oli hea märk. Spenceri nõudmisel oli ta paariks tunniks koju tulnud, et perekonnaringis vana-aastaõhtu kokteili juua, ja mees oli tänanud naljatades jumalat, et ta ei tohi külalisi vastu võtta ning seega ei tule mingid vallatused kõne alla.

"Ära üldse loodagi, et sa meie kokkulepitud kohtumisest pääsed. Olen kesköösks tagasi," oli Binnie teda hoiatanud. "Ma loodan, et ei pea sind ödede juurest otsima. Ma märkasin küll, kuidas sa toda seksikat blondiini piilusid."

"Ainult seepärast, et ta on nii sinu moodi," naljatas mees vapralt vastu.

"Sa oled üks riivatu vana mees."

Iga kord kui Binnie lahkus, vaevas teda hirm, et tagasi tulles leiab ta tühja voodi eest. Haigla meenutas talle groteskset maskiballi, Spenceri lohkus põskedega nägu ja kahvatu jume justkui pahatahtliku grimeerija kätetöö, lilled ja puuvili aga taustaks pidulikule sündmusele, mis aina jätkub ja jätkub, ning külalised on sunnitud kohal viibima, kuni peoperemees lahkumiseks loa annab.

Haiglaelu oli Binnie'le uus ja vapustav kogemus. Nende perekonnal oli tublisti vedanud. Välja arvatud laste sünnitamine ja mandlid, polnud keegi neist haiglas viibinud. Christa astmahoog oli sundinud teda paar päeva Mount Sinai haiglas viibima, ja jumal tänatud, see ei kordunud rohkem. Mitte et ta oleks unustanud pikki kuid kestnud psühhoteraapia, kuid vähemalt oli laps kodus, ning seal polnud tarvis ei voolikuid ega siibreid.

Kui Binnie Spenceri jalule saab, pühendub ta uuesti Christale. Selles polnud kahtlustki, et tüdruk oli jälle endine, kena ja rõõmus justkui lõoke. Binnie ei osanud päris kindlat seisukohta võtta selles, mis puudutas Christa suhteid Donoghue'de perekonnaga. Siiski ei saanud siin nuriseda. See oli tervislikum kui päevade kaupa oma toas teleka ees vedelemine ja keeldumine välja minemast, kuid päris nõus ei saanud sellega siiski olla. Christa peaks käima pidudel, suitsetama omasuguste seltsis marihuaanat, ratsutama. Sadulas oleks ta lihtsalt vapustav. Kui palju kordi oli ta püüdnud Christat veenda Central Parki ratsutama minema. Ta lubas tüdrukule hobuse osta või saata teda mõnele noortereisile. "Times" oli täis kuulutusi noortereiside kohta. Oli aeg, et ta kohtaks mõnd kena noormeest, kes aitaks tal unustada kõike juhtunut.

Binnie ei saanud uinuda. Liiga palju mõtteid liikus peas ringi. Kui Michael teda allkorrusel ootab, siis saabuvad ka teised varsti. Mida ta selga peaks panema? See oli alati olnud oluline probleem. Inglismaa kuningannad, keda hukkamisele viidi, muretsesid rõivastuse pärast. Peter Duff-Winters oli rääkinud talle Maryst, Šotimaa kuningannast, kes pani selga punase alusseeliku, et veri välja ei paistaks; "Puhas edevus!" oli mees üleolevalt

märkinud.

Selles pole midagi halba. Rõivad väljendasid isiksuse olemust. Lastel on õigus. Binnie soovis olla noorem – või vähemalt niisama tobe, kui mõned vanamoorid Palm Beachil –, et ennast miniseelikus näidata. Kindlasti olid tal selleks täiesti sobivad siredad sääred ja ka kogu ülejäänud figuur oli temavanuse daami kohta lihtsalt rohkem kui suurepärane.

Kui sa oled kuuskümmend kaheksa aastat vana ja tervis on hea, sul on peen kont, suus oma hambad ja piisavalt raha, et enda eest hoolitseda, võid suurema osa ajast enamikku inimestest ninapidi vedada, kaasa arvatud iseennast, kuni lahtiriietumiseni muidugi. Siis alles saad aru tõelisest vanusest. Nagu alati, ei olnud tema kehal ka nüüd üleliigset grammi rasva. Siiski olid viimase kümne aasta jooksul laiemaks muutunud nii puusad kui ka piht. Kasuks tuli see, et tal oli väike rind. Tänu paarile süstile oli see tal veel vormikas, kuid küünarnukid ning põlved muutusid muhklikuks, kõõlused väljaulatuvaks, käsivarte siseküljed olid kaotanud ümara joone.

Kui hoolikalt ta ka nahka õlitas ja niisutas, muutus ihu küünarnukkide ümbruses ja puusadel ikka kortsuliseks. Tedretäppide hulka tekkisid tillukesed maksaplekid. Turjale hakkas kogunema padjand justkui väike küür, kaela ennast kui kõige kindlamat tunnistajat tuli alati varjata kõrgete kraede või paljude keedega. Samuti vajusid kõhnal, veatul, kaks operatsiooni läbiteinud näol põsed volti.

Sooniline vana kana, kelle saledus osutus kuivetuseks, ümarus ja värskus oli lõtvunud, ahvatlevad ja siidiste karvadega kaetud kehaosad muutunud kiilaks. Ikka veel vajas Binnie peeglit meeldetuletuseks, et ta pole enam esimeses nooruses. Ta ei tundnud, et jääb vanaks ja jõuetuks. Vastupidi, tema energia oli menopausiga koos hoopis suurenenud, vaim teravam kui enne, vastupidiselt kõigile vanade naiste juttudele. Adele Davise õpetuse austajana võttis ta kaks korda päevas B-vitamiini, lisaks A, C ja D vitamiini kord päevas, pluss

teelusikatäis pärmi tomatimahlas. Kaks korda oli ta käinud Bukarestis doktor Aslani juures nooruse säilitamise ravil. Eelmisel suvel oli tal õnnestunud meelitada Spence endaga nädalaks Niehansi kliinikusse Šveitsi, kus viibis inkognito ka palju teisi vanemapoolseid kodanikke. Rootsi massöör tuli igal hommikul majja, kuid lahkus pahaselt, kui Binnie ei olnud nõus masseerimise ajal telefoniga lobisemisest ning pidevast suitsetamisest loobuma.

Sam Boyd Alleni ämmaks olemine andis kirjandusliku varjundi ka tema ärisuhetele. Üsna hiljaaegu küsis "Vogue'i" reporter temalt, kas üle kuuekümne vanus tähendas "täiustumist, mitte vananemist". Mida sellele vastuseks üldse teada taheti? Elus olla on parem kui surnud. Terve olla on parem kui haige. Kõhnus oli etem kui priskus. Rikkus parem vaesusest. Kõik muud oletused on puhas jama.

Mis puutub tema eluvõitluse saladustesse, siis olgu aga lahked! Ajakirjad otsisid alati retsepti. "Söögilauast ja magamistoast tuleb alati pisut näljasena lahkuda!" oli ta öelnud, soovides sel hetkel, et Harringtoni asemel oleks mõni Mae Westi musklimees, kellele ta võiks anda märku sisenemiseks, et seda retsepti järgida. Kuuskümmend kaheksa ei olnudki nii halb, kui sul säilis huumorimeel ning pangas oli kopsakas rahasumma. "Tuleb tegutseda," oli Binnie elu motoks öelnud. Paigalseis teeb inimese tõepoolest kohutavalt vastuvõtlikuks pisikutele, oli ta öelnud tugeva briti aktsendiga, mis oli Peteri pärandus.

"Mis te surmast arvate?" küsis noor naine "Vogue'ist" rõõmsalt.

Ta kavatses juba vastata, et surma korral pärandab ta oma suguosad seksipangale, kuid mõtles siis ümber. "Kui vikatimees mulle järele tuleb, siis on mul seljas prantsuse siidpesu ning ma nokin nina." See peaks andma nóile Palm Beachi naistele mõtlemisainet.

Kui artikkel ilmus, arvas ta, et sellel oli mõju ka Washingtonile. Paar päeva enne Spence'i kokkuvarisemist helistati talle presidendi kantseleist ja paluti teda

juhtima kaheparteilist vananemise uurimise komisjoni.

"Kas ma pean selle üle head meelt tundma või saadan nad kohe põrgu?" küsis ta Spence'ilt.

"Ütle neile, et sa supled geritolis."

"Aga *vananemine*? Binnie tibuke?"

Binnie't võlus vananemise psühholoogiline aspekt. Tema meelest pidanuks kosmeetiline kirurgia olema kõigile kättesaadav. Mida parem sa välja näed, seda paremini sa ennast tunned, selles oli ta kindel. Elu pikendamine ja noorendamine huvitas teda. Pärast seda, kui ta luges artiklit nõukogude Abhaasia külaelanikest, kes elasid kooritud petipiima juues kuni 120 aastat vanaks, jõi temagi iga päev petipiima. See tegi keele valgeks.

Spence'i haigestudes saatis ta Washingtoni kahetseva loobumiskirja, otsustades meest mitte rohkem kui paariks tunniks üksi jätta. Binnie oli alati naernud meeste üle, kes südameatakiga pensionile jäävad. Spenceri esimene haigushoog tabas teda kuus kuud pärast side- ja elektrotehnikakontserni ülevõtmist. Alimentide asemel oli Spence stjuardessile kopsaka summa maksnud.

"Minu meelest on meil ülim aeg abielluda," ütles ta Spencile paranemisreisi ajal Guadaloupe'ile.

"Mida su abikaasa sellest arvab?"

"Peter? Ma ei ole viis aastat teda näinud ja mis tal ikka arvata on?"

"Ta on ikkagi sinu abikaasa."

"Lahutamine pole ilmselt mingi probleem. Mina ei ole temalt kunagi lahutust tahtnud ja tema minult samuti. Kindlasti saab kõik mõne minutiga korda."

Tema advokaatidel võttis viis kuud aega, et teha kindlaks Peteri asukoht väikeses, kuid luksuslikus *speti*'s Hydra saarel, kus ta väidetavasti elas märkimisväärselt ilusa süüria noormehe seltsis. Kirjad, telegrammid ja telefonikõned Hydra politseisse osutusid tulutuks. Kreeka advokaat, kes Ateenast saadikuna teele läkitati, kandis ette, et sir Peter ei soovi antud küsimust mitte mingil tingimusel arutada ning et ta kavatseb peatselt sõprade jahtlaeval teadmata ajaks teadmata suunas

purjetada.

Ettevaatusabinõuna andsid Binnie advokaadid otsekohe sisse avalduse ametlikuks lahutuseks, põhjuseks hülgamine, nii et lahutus võiks aset leida hiljemalt kahe aasta pärast.

"Kavalpea kohta ei ole ma alati eriti kavalalt käitunud. Seda oleksin ma juba aastaid tagasi pidanud tegema."

Peteri tõrksusel ei olnud mingit tagamõtet. Kui Binnie pärast umbkaudu aasta kestnud jälitamist kuulis, et mees on tagasi Londonis, lendas ta isiklikult kohale temaga rääkima, kuid Peter lükkas tema rahapakkumise tagasi. "Ma ei taha sinult midagi, Binnie."

"Miks sa mind siis vabaks ei lase?"

"Sa lummad mind. Mulle pakub naudingut teadmine, et olen sinu abikaasa."

Kui Binnie viimaks vabaks sai, et abielluda, sattus Spence uuesti haiglasse. Seekord kõigest kaheks nädalaks. "See on minu alatu trikk, et sinuga mitte abielluda."

Binnie võinuks ju peale käia, kuid ta teadis, kui tähtis oli mehele see, et ta oleks täiesti terve ja korras, kui nad lõpuks teineteisele truudust vannuvad. Binnie võttis kindlalt nõuks põetada meest, kuni ta endise jõu tagasi saab. Lyndon Johnson elas üle tugeva infarkti ja jätkas presidendina. Binnie ja Spence sõitsid koos pikaajalisele puhkusele ja järgisid täpseid ettekirjutusi ning pidid uuesti kõik edasi lükkama, kui Spence Viienda avenüü ja Viiekümne seitsmenda tänava nurgal Tiffany ees kokku vajus, nad pidid seal kohtuma, et Michaeli ja Sami pulma-aastapäevaks kingitust valima minna.

Viiskümmend aastat kestnud koomiline seriaal luhtunud võimalustest ei olnud enam koomiline. Ehk eksisteeris mõni pahatahtlik jõud, mis neid lahus hoidis? Spence muutus iga päevaga tugevamaks. Seda ütlesid arstid. Seda ütlesid õed. Kuid kõik võtab aega. Võib-olla nädalaid, isegi kuid. Binnie aga püsib kogu aeg tema kõrval. Tema ei olnud säärane daam, keda altari ees maha jäetakse.

"Ema?" Michael paotas magamistoa ust ja sosistas läbi prao.

Vaene laps pidi alumisel korrusel üksinda istuma. "Tule sisse."

Michaeli tormiline kallistus ehmatas teda. "Oh, ema. Ma olen sinu pärast nii mures – "

"Kuule, Michael. Minuga on kõik korras."

"Kuidas sinuga siis kõik korras on. Vaene onu Spencer. Kallis emme, kuula mind – "

Mitte niivõrd Michaeli sõnad, kuivõrd tema kamandav hääletoon ajas Binnie marru. Kamandagu Sam Boyd Allenit; tema seda ei vaja.

"Sa näed kena välja, kullake. Kuidas Samil läheb? Kas ta ootab all?"

"Ema! Sa ei kuula üldse. Ma olen sulle kümme korda rääkinud, et ta pidi lapsi vaatama minema."

"Mul on nii paljude muude asjade üle mõelda."

"Ma tean! Miks ma muidu siia sinu juurde ruttasin. Ma tahan sind aidata. Ausõna, ema, tõsiselt. Sa ei kuula kunagi. Ma ei kritiseeri ega virise, aga sa pead tunnistama, et see on tõsi. Ma tean, et Sam ei ole sulle nii tähtis kui onu Spence. Aga ma rääkisin sulle. Mäletad, ma helistasin sulle haiglasse ja sa kutsusid meid Samiga vana-aastaõhtuks siia ja mina ütlesin, et Sam peab oma lapsi vaatama minema. Ma ei mõista küll, miks. Nad tahavad ainult tema raha ja solvavad teda. See masendab mind, aga tegelikult on see tema isiklik asi, lapsed nimelt. Eks ole? Pikapeale saab kõik korda. Eks ole? Emme, sina oled see, kelle pärast ma muretsen."

Kui Binnie midagi vihkas, siis oli see kaastunne. Need, kes seda pakkusid, näisid pigem ise selle paistel mõnulevat, selle asemel et kedagi lohutada. "Nad tahavad ainult head," meenutas ta vanaema Ida rahustavaid sõnu pärast hiiglatulekahju, kui naabrid Forsyth Streeti korterisse kogunesid. Kivinenud ilmel pisarat poetamata oli Binnie talunud nende kallistusi ja patsutamist, vihates neid kogu oma kaheksa-aastase hingejõuga selle eest, et nad sundisid teda tänulik olema.

Kaastunne oli kohustus. See nõudis emotsionaalset

reageerimist hetkel, kui kõik tunded olid purustatud. Kõige halvem moment Fritz Belsize'i enesetapu ja Christa vaimse murdumise juures olid teiste kaastundeavaldused. "Sa vaeseke!" tavatsesid nad öelda. Nemad tundsid end seega paremini. Teda ajas see aga marru. Ta ei olnud kunagi vaeseke, isegi mitte tol laupäevaõhtul 1911. aastal, kui tema ema surnukeha teki sees minema viidi. Vihane küll, kuid mitte kunagi vaeseke.

Kõige lähemal säärasele hetkele oli ta tookord, kui Cash Cochran ära läks, kuid ta polnud eales vaeseke ses tähenduses, mida Michael mõtles.

"Tead, ma palun sind, et sa ei muretseks minu pärast."

"Aga sa pole juba pikka aega öösel korralikult maganud. Ma helistasin haiglasse ning õde ütles mulle, et sa ajad nad hulluks. Sa luusid öö läbi ringi ning pesid isegi põrandat."

"Spence ajas vaasi ümber."

"Kuula mind, ema. Sa ei ole enam noor."

Nüüd sai mõõt täis. "Michael, kui ma surnud olen, siis võid sa seda heietada, pea seda meeles! Kui ma kirstus laman."

"Olgu peale – ma ei mõelnud nii – "

"Jätame selle jutu. Nüüd ütle mulle, mis ma selga pean panema."

Binnie tuiskas riietustuppa justkui Bergdorfi odavale väljamüügile. Iga rõivaese rippus eraldi riidepuul, sellega sobivad kingad, aluspesu ja lisandid plastikkarpides ülemisel riiulil, see süsteem tegi pakkimise imelihtsaks ning võimaldas pidulikuks sündmuseks riietuda mõne minutiga. Kuna Binnie'l ei olnud toatüdrukut, käis Spenceri kammerteener kord nädalas, et ta garderoob puuduvate nööpide ja hargnenud õmbluste osas üle vaadata ning puhastada plekke ja pressida, kui tarvis.

"Ema, see ei saa niimoodi edasi kesta!"

"Mis asi?" Veel üks etteheide Michaelilt ning siis ütleb ta küll oma suu puhtaks.

"Et sa ennast väsitad. Kui sa ei puhka, jääd ka sina haigeks. Ma ainult püüan sind aidata."

"Kui sa tõesti tahad mind aidata, siis pea suu kinni!"

Michaeli silmad täitusid pisaraist. Hetkeks oli ta jälle endine Michael, tundlik ja kergesti haavuv. "Ma tahan sulle ainult head."

Südametunnistuspiina tundes suudles ta tütart põsele. "Ole pai ja tõmba lukk kinni." Binnie pani selga valge naaritsaga ääristatud hõlmiklõikelise musta sametkleidi, mis matkis Claudine Vionnet' kahekümnendate aastate mudelit, milles Binnie nahk näis läbipaistev ning tema juuksed siidiselt kuldsed.

"Milleks sa nii pidulikult riietud? Oleme ju omavahel. Miks ei võiks sa hommikukleidis olla? Jääksime õige siia üles. Sina heidad kanapeele pikali, tõstad jalad üles, meie aga tuleme ja õnnitleme sind – "

"Taevas tule appi, ma ei ole veel surnud! Mis sulle sisse on läinud?"

"Ma tahan sind üksnes aidata – "

"Lõpeta see kamandamine. Kamanda oma meest. Temale see meeldib."

"Palun, ema – "

"Michael! Kas sa istud ja jätad mu hinge rahule või lähed alla ootama."

Hing pahameelest kinni, mõtles ta, kas lapsed tunnevad sedasama, kui täiskasvanud neid õpetavad, kuidas hingata ja kunas. Pole ime, et need väikesed väänikud jonnivad. Tema vihkas kamandamist; miks pidid lapsed seda armastama.

"Ema – "

"Michael, ma tean, et su kavatsused on head, aga lõpetame parem selle vestluse."

Michael ei andnud alla. "Sina annad alati kõigile korraldusi."

"Sa oled abielus intellektuaaliga. Kas sa pole sellest midagi õppinud? Terve elu on võitlus selle eest, et panna teisi inimesi tegema enda tahtmise järele – samal ajal kui sa ise teed ainult seda, mida õigeks pead. Vaata, kuidas sa Sami elu korraldad."

"Sa teed nalja. Sam teeb täpselt seda, mida ise tahab."

"Täpselt, ta laseb ennast kättpidi juhtida, sest ta ise

tahab, et sa teda kättpidi talutaksid. Kogu orjus on vabatahtlik."

"Ema, sa ei mõtle ometi niiviisi! Sa ei usu ju ise ka, et kõik inimesed ümberringi kuulavad vabatahtlikult sinu sõna. Sina paned kõiki tegutsema enda tahtmise järgi. Sina korraldad nii, et sinu tahe maksab."

Muidugi oli tema ise kõike korraldanud. Vastasel juhul, kus oleks ta praegu? Hambutu vanamutt viletsas äärelinnas, sall pähe seotud, müümas soolakringleid. Jah, ta oli tegutsenud enda tahtmise järgi. Ta oli ostnud tütrele abikaasa ja kindlustanud mõlemad majanduslikult. Oli see halb? Ta oli päästnud Christa tragöödiast ning aidanud tal paraneda pikast haigusest. Ja seda nii olulise isikliku ohverdusega, mida keegi peale Spence'i aimatagi ei oskaks.

"Ta on kadunud!" Christa lõpuaktuse hommikul tormas Lennie külalistemajja Binnie tuppa.

"Mis tähendab: kadunud?" nõudis Binnie.

"Läksin ühiselamusse. Tead, ma tahtsin enne hommikusööki temaga natuke omavahel rääkida, isa ja tütar – "

"Lynn? Mida Lynn ütleb?"

"Lynn ütles, et kui tema ärkas, ei olnud Christat toas, tema arust oli Christa ratsutamas."

"Nojah, siis on selge. Ta läks ratsutama. Muidugi, täiesti kindel see. Ta armastab seda hobust. Kas sa tallis käisid?"

"Cinnamon on kadunud küll, kuid tallimees ütles mulle, et kui ta kella viie paiku seal käis, ei olnud hobust tallis."

Cashi toas üle koridori valitses sügav vaikus. Binnie prõmmis teda nimepidi hüüdes uksele. "Cash armastab samuti hobuseid. Võib-olla läksid nad kahekesi preeriasse ratsutama."

Lennie ringutas käsi. "Kõiges on süüdi see neetud lahutus. Ma rääkisin Michaelile, et Christa on lahutuseks liiga noor. Ta on nii tundlik laps. Ta arvab, et on meie lahkuminekus ise süüdi. Mäletad, kui ta minema jooksis,

sest ma ei lubanud tal üksi autoga sõita. Olen talle tuhandeid kordi öelnud: "Me oleme mõlemad ikka sinu vanemad. Me *mõlemad* armastame sind endiselt – ""

"*Cash!*" Binnie lõgistas ukselinki, lootes kõigest südamest, et mees magab. Tuba oli tühi.

Cash. Ta ei kaota pead ja kui ta nad tabab, jääb ta täiesti rahulikuks. Kui nad on abiellunud, võib selle tühistada. Christa saab septembri lõpus kaheksateist. Kui nad ei ole abiellunud, siis tuleb sellesse suhtuda kui seiklusesse, mis varsti ununeb. Igal juhul peab ta Cashi minema saatma.

"Binnie?" Cash Cochran astus välja koridori otsas asuvast vannitoast. "Mis lahti on?"

"Christa on kadunud."

Miski Lynni vaevatud ja hirmunud näoilmes sundis Binnie valvsaks. "Sa ei räägi meile tõtt. Taeva pärast, Lynn, ütle, kus ta on. Võib-olla lamab ta kusagil surnult."

"Ta läks ratsutama, see on kõik."

"Aga miks sa siis nutad?"

"Täna on lõpuaktus, sellepärast."

Põhjus tundus üsna lihtne. Tüdruk läks vanade aegade meenutuseks viimast korda kõige armsama hobusega ratsutama. Lõpuaktus pidi algama kell üksteist. Tal oli piisavalt aega, et tagasi tulles riideid vahetada.

"Ja sina arvasid, et Christa tahab ainult isaga kahekesi olla," turtsus Michael.

"Sest pole midagi. Havail on meil piisavalt aega, et koos olla," ütles Lennie.

Binnie asus Christa tuba koristama, tegi voodi ära, pani tekid kokku, samal ajal eelmise õhtu sündmustele mõeldes. Ta teadis, et tema käitumine oli tütretütart vapustanud ja seda ta tahtiski, et Christat vabaks raputada rumalast kiindumusest mehe vastu, kes on aastatelt talle paras isaks. Näis, et Christa talus seda hästi. Pärast grillipidu oli ta neid kõiki head ööd soovides suudelnud ning oma tuppa läinud.

Kui aga kellaosutid üheteistkümnele lähenesid, hakkas Binnie tõsiselt muretsema. "Lynn!" Kui tüdruk lõpu-

aktuseks riietus, vaatas Binnie talle otse silma sisse. "Sa tead midagi, mida sa mulle ei rääkinud. Kuhu Christa läks?"

"Ma ei *tea*!"

"Sa tead küll. Kus ta on? Miks ta siis lõpuaktusele ei tule?"

"Ta läks ratsutama, muud ma ei tea."

"Soovitan sul üles tunnistada, mis eile õhtul juhtus. Kas ta ütles midagi pärast grillipidu?"

"Ta – oh, palun – "

"Tunnista parem üles."

"Ta – ütles – ta ei usalda mitte kedagi, isegi mitte mind. Ja mina olen tema parim sõbratar. Ta ütles – ta vihkab kooli ja ta vihkab oma perekonda ja ta vihkab mind ning tal pole meid kedagi vaja. Ja siis ta ütles – "

"Jumalapärast – "

" – et ta vihkab ka lõpuaktusi. "Pettus," ütles ta. Vanematele tuleks tagasi maksta tuhanded dollarid, mis nad kulutasid võltsile haridusele mingis võltsis koolis."

"On sul mingit aimu, Lynn, kuhu ta minna võis? Palun sind väga, ütle mulle."

"Olgu, kui te lubate, et te ei vihasta."

Söögimajas räägiti neile, et Roy Martin oli öösel jalga lasknud kolme viimase päeva eest maksmata. Mehe jutu järgi oli ta kena sitke sell kusagilt kaugemalt idast. Ainsad asjad, mida ta meenutada suutis, olid Roy uhke kolledži lõpusõrmus, mida ta soovijatele proovida andis, ning viiekümne teise aasta mõlkis Ford.

"Võib-olla on Christa armunud." Spence proovis olla optimistlik. "Ta on piisavalt vana."

"Ta ootab kindlasti beebit!" oigas Michael. "Teda nähes arvasin seda kohe ta näojoonte teatud pehmuse järgi."

Arizona politseipatrull saatis kirjeldused laiali. Spence lendas edasi-tagasi kiirteede kohal, mis viisid lääne pool Kaliforniasse, põhja pool Nevadasse ja Coloradosse, ning ida suunas New Mexicosse. Lennukilt otsimine oli lootusetu. Viiekümne teise aasta Ford sarnanes ergavas päikesevalguses iga teise autoga.

"Kõik on minu süü," ütles Binnie Cashile. Nad olid

politseijaoskonnas kahekesi, oodates motellide kontrollimise tulemust. Mees kallistas teda vastuseks, hoolimata neid ümbritsevatest politseinikest ja ametnikest. "Ta on sinusse metsikult armunud."

"See on lapse armumine. Tüdrukutel käib see kähku justkui kulutuli. Minu nõbu Beth Ellen oli nii kõrvuni armunud ühte jutlustajasse, et küpsetas tööpüha piknikuks kakskümmend kolm kanapraadi."

Binnie pealekäimisel oli kogu ülejäänud perekond tagasi New Yorki lennanud. Ühel hetkel oli Michael enesevalitsuse kaotanud ja karjunud, et Christa ei hooli mitte kellestki peale iseenda, ja ka Lennie läks endast välja, süüdistades Michaelit selles, et too mõtleb ainult iseendale ja oma neetud dieedile, ning küttis end nii üles, et keeldus Spenceri reaktiivlennukiga tagasi lendamast, kasutades selle asemel tavalise lennufirma teenuseid.

"Kirjeldusele vastavat paari on nähtud Wickenburgis ja Salomes. Tundub, et nad suunduvad Kaliforniasse," ütles politseinik neile.

Võib-olla oli ta liiga palju tähtsust omistanud Cashi fotole ja Lynni tormilistele märkustele. Võib-olla oli Christa sellesse Roy Martinisse armunud. Sel juhul poleks olukord nii halb. Ta aitab noortel end sisse seada, uurib järele Roy tulevikuplaanid; võib-olla võiksid nad koos kolledžisse minna. Paljusid noori peresid toetati kodust, kuni nad õppimise lõpetasid.

Nad said Christa ja Roy kätte datlite ja viigimarjade müügileti äärest. Christa nägi neid ja tiris Royd autosse, üritades asjatult põgeneda.

Binnie hoidis rabelevat Christat randmetest kinni. "Christa, palun – "

"Sa teed mulle haiget."

Roy Martin seisis datleid pugides kõrval.

"Ma armastan Royd ja me abiellume!" teatas Christa, kui nad lähedal asetsevas motellitoas omavahel olid.

"Kus sa elama hakkad?" küsis Binnie.

"Roy juures. Kus mujal siis naine veel elab?"

"Saab ka ilma sarkasmita, Christa."

"Me kavatseme avalikult koos elada, nii et kõik saaksid seda teada, mitte ei hiili teeseldes ringi nagu mõned teevad."

"Ma ütlesin, et saab ilma sarkasmita."

"Ja mina saan ilma teieta hakkama! Ma vihkan teid!" nuuksus ta, tumedad silmaalused unetute ööde tunnistajaks.

"Oled sa kindel, et tahad selle poisiga abielluda?" küsis Cash.

Christa vajus voodile. "Ma tahan surra – "

"See on tõenäolisem." Binnie naeris. Ta pani käe tüdruku õlale. Christa tõukas selle eemale.

"Ära puuduta mind. Sa ajad mind iiveldama."

Roy Martin nihkus ukse poole. "Ma hakkan vist nüüd minema."

"Muuseas, kui vana sa oled?" nõudis Binnie.

"Üheksateist."

"Kas sa tead, et ma võin lasta sind vangi panna. Oled kuulnud midagi Manni aktist? Alaealise viimisest üle osariigi piiri?"

"Ta ütles, et on kaheksateist."

"Ta on koolitüdruk. Sa teadsid seda! Kutsu politsei! Ma kavatsen lasta selle huligaani vangi panna."

"Ei maksa liiga palju laiutada, proua. Mina ei viinud teda, tema viis mind. Ta ajas mind põhust välja ja ütles: "Lähme Vaiksesse ookeani ujuma.""

"Palun sind, Binnie, lase tal minna," käis Cash peale.

"Ja veel üks asi. Räägi mulle palun. Kas sa? – " Binnie ei suutnud küsimust lõpetada. "Christa, ma ei taha enam ühtegi valet kuulda. Kas see poiss – Kas sa lubasid teda?"

"Jah!" karjus Christa. "Ma lasksin tal seda teha. Jah! Jah! Jah!"

Binnie võttis kullatud Chaneli käekotist nahast rahatasku ja sellest viiekümnedollarise rahatähe. Ta murdis selle pooleks ja andis Roy Martinile. "Loodetavasti saad selle raha eest kaduda nii kaugele kui võid, enne kui ma ümber mõtlen."

Roy lahkus, heitmata pilkugi Christale, kes pani teleka käima ja istus seda vaatama, justkui oleks üksi toas. Samal ajal kui Cash viis auto hooldejaama, läks Binnie motelli kontorist New Yorki helistama, nii et Christa ei kuuleks. Paar minutit hiljem tuppa naastes, kokakoola ja kartulikrõpsud rahu sobitamiseks kaasas, leidis ta eest mängiva telekaga tühja toa.

4. peatükk

Michaelile läks maksma kaks tuhat dollarit pluss jootrahad, et õppida olema isekas. See oli parim investeering tema elus. Kaks nädalat Elizabeth Ardeni Iseenda Huvide nimelises keskuses oli kalgistanud tema maitsmisorganeid ja pannud aluse kaalu vähenemisele. Manhattani korterisse naastes kleepis ta Sam Boyd Alleni pildi külmkapi uksele ja hoidis teist pilti ergutuseks käekotis.

"See on sinu nägu, sinu keha, sinu tulevik," kordas ta endale sada korda päevas. "Kas see on seda väärt?" küsis ta inglise kuklilt, kaerahelbeküpsiselt, Sara Lee juustukoogilt, suu sülge täis neist kõigist loobudes. Sel päeval kui ta ajaleheletist rutakalt piimašokolaadi ostis, teadis ta, et oli võitnud. *See ei tähenda midagi.* Värin raputas teda. Ta tundis, et minestab.

"Kas see on seda väärt?" hüüdis ta valjusti. Inimesed tõmbusid hirmunult eemale. "Ei!" röökis ta ja tormas šokolaaditahvlit rahva sekka heites poest välja, märgates veel, kuidas kõik hirmunult eemaldusid, justkui oleks ta pommi visanud.

Tema üksildane elu tol 1966. aasta kevadel omamoodi aitas kaasa kõhnumisprogrammile, mitte ei takistanud seda. Lennie ei üritanudki enam vabandada oma eemalviibimist ning oli meeldivalt ükskõikne, kui Michael endale Ida Kolmekümne kaheksandale tänavale ateljeekorteri muretses. Christa ei vastanud kunagi ema pikkadele, laialivalguvatele kirjadele, mida kirjutades võttis ta eeskujuks lord Chestertoni kirjad pojale, ja kui ta helistas, vastas Christa üksnes ärritava mõminaga.

Samuti ei maininud tütar eales ema saadetud lugematuid rõivapakke ja pildiraamatuid hobustest.

Mis puutus Binnie'sse, siis tähistasid aasta esimesed päevad läbirääkimiste algust USA side- ja elektrotehnikakontserni ülevõtmiseks Gramercy Ettevõtete poolt.

"Kuidas sul läheb?" küsis ema, kui Michael kontorisse sisse juhtus astuma. Tema vastust katkestasid pidevad telefonikõned, Spenceri ilmumine, kes teda tagant kiirustas või sekretär sisetelefonil.

"Kas sa Christast oled kuulnud?" küsis ema alati, teades ülihästi ette tema eitavat vastust.

"Kas sa töötad romaani kallal?" Teades ise ülihästi, et kui ta istus ema kontoris, siis ta ju ei kirjutanud.

"Kas sa pead dieeti?" Teades ülihästi, et seda ta ei teinud ning ta ei lootnudki, et tütar oleks midagi enamat kui üks heasüdamlik *matsakas hani.*

1966. aasta algus oli Michaelile hea võimalus saledaks saada ja üllatada kõiki, eriti aga meest, kes isegi ei teadnud, et ta olemas oli, härra Sam Boyd Allenit. Öölibika öö pani teda taipama, et keegi ei tunne tema vastu huvi ning et tal endal polegi mingit elu. Kui ta oleks tol ööl surnud, kulunuks tema leidmiseni päevi, siis paar päeva matusteks, ja olekski kõik lõppenud.

Neljakümne ühe aastaselt uue lehekülje keeramisest sai elu eksirännakute võidukäik, ja tema edu võinuks seletada ka kahjurõõmsa teadmisega, et veab kõiki rängalt ninapidi, üllatades neid siis, kui nad seda sugugi ei oota.

Vana hea Michael. Armas, heasüdamlik ja trullakas tõuk oli muutunud täiesti märkamatult. Hea semu ja hernehirmutisest koduperenaine oli otsustanud saada jahijumalanna Dianaks. Kuna keegi ei pannud tähelegi, mida ta tegi, puudusid ka lahked pakkumised proovida kooki, süüa sufleed, maitsta pisut vormirooga.

Mai alguseks oli Michael ametlikult Lennie'st lahutanud, oli maha võtnud kolmkümmend seitse naela, üürinud katusekorteri Central Park Westis ja kogunud piisavalt julgust, et oma ohvrit rünnata. Sam Boyd Allen pidi plaani kohaselt kõnelema teemal "Ameerika kultuur

sajandi keskpaiku: müüt või ülespuhutud jama". Esimesel päeval, kui pileteid müüma hakati, läks ta Linnahalli ja ostis pääsme esimesse ritta keskele.

Kõik Sam Boyd Alleni romaanide lugejad teadsid, et tema kangelannad olid väga sarnased. Neil kõigil oli lopsakas, meelas suu, mis põhjustas kõige siivutumaid fantaasiaid, millest Michael kunagi kuulnud oli, ning lopsakas, vormikas büst, millel oli sümboolne tähendus ning mis tihtipeale ähvardas kangelast lämmatada. Tema daamid rõivastusid alati pastelltoonis kleitidesse, mis tähistas nende puhtust, ise samal ajal sisemiselt sütena hõõgudes. Nende kauni joonega jalad kõikusid tikk-kontsadel või pakkusid alateadlikult vaatamiseks välja meepotti, pilu, auku või vittu, sõltuvalt kangelase regionaalsest päritolust.

Michael saabus kohale ühena esimestest ning teda tervitas fuajees seisvate meeste heakskiiduümin. Tal oli kulunud tervelt nädal, et läbi tuhnida kõik Bloomingdale'i rõivapoed, leidmaks roosat siidkleiti, mille pihikuosal risti õmmeldud paelad rinna kokku surusid ja üles tõstsid. Jalga tõmbas ta tantsijatele mõeldud teatri sukapoest ostetud mustad mustrilised toonitud sukad, mis lasksid pahkluul saledamana paista ning andsid säärele kaunima joone. Kõige keerulisem oli leida tikk-kontsaga rihmikuid. Sellest ajast saadik, kui Jackie Kennedy tegi madalate kingade kandmise populaarseks, lõpetasid kingakompaniid kontsaga kingade valmistamise. Ta leidis otsitava kauba väikesest kingapoest Lääne Viiekümne seitsmendalt tänavalt, mis kuuldavasti varustas kõiki ülalinna prostituute.

Kui Sam Boyd Allan poodiumile astus, tundis Michael, et tema pingutused ei olnud asjatud. Maine Chance'i tüdrukutel oli õigus. Helen Gurley Browni jutt ei olnud tühi sõnakõlks. Uskumatult erutav oli haarata võimalusest ning edasi, aina edasi! *Lehvita talle, justkui tunneksite teineteist!* Miks ei pidanud Michael talle tuttav olema? Ta oli ju Allani ellu ärganud kangelanna. Mehe esimeste lausete ajal küünitus Michael ettepoole ja

vaatas üksisilmi talle otsa, paokil niiskete huulte imetlev ilme näol ja kahvaturoosas liibuvas rüüs keha vapustav. Aeg-ajalt kinnitas Michael mehe kõnet vargsete heakskiitvate naeratustega ning silmitses teda järelejätmatult, nii et mil iganes mees tema poole vaatas, tabas ta Michaeli pilgu. Kord vallandus temalt ootamatu aplausipuhang. *Ma ei saa sinna midagi parata, sa oled nii uskumatult vapustav.* Kui publik tema eeskuju järgis, vabandas Michael kavalal rebaseilmel segamise pärast.

Vastavalt Sam Boyd Allanile ei olnud Ameerika kultuur sajandi keskel ei müüt ega ka ülespuhutud mula, kuna loengu pealkiri ei olnud tema välja mõeldud ega tema poolt heaks kiidetud, vaid oli tolle sündmuse korraldajate aps. "Nagu ütles mees tibukesele, kel oli nädal aega sama aluspesu seljas: "Vahetust on vaja!"" Ainult radikaalsed ümberkorraldused suudaksid riigi praegusest rahulolust välja raputada.

"Anda Vietnamile omariiklus!"

"Lasta Andy Warholil kavandada Ameerika uus lipp!"

"Teha ülikooli esimesel kursusel "Fanny Hilli" lugemine kohustuslikuks."

"Röövida Billy Graham ja teha ta oopiumiorjaks."

"Esitada kuuekümne kaheksanda aasta valimistel Marthin Luther King Ameerika presidendikandidaadiks." Küsimuste esitamise ajaks oli Allani tähelepanu täielikult Michaelile suunatud. "Olgu, rahvas. Kas küsimusi on?" ütles ta, kehitades siis pahaselt õlgu, kui Michael eitavalt pead raputas.

Rõdult kostis kõmisev hääl: "Kuidas te iseloomustaksite enda suhteid Norman Maileriga?"

Sam Boyd Allan väärutas pead, etendades pilklikku tagasihoidlikkust. "Öelgem nii, et tema peseb, mina aga kuivatan."

Publik rõkkas heameelest, olles tunnistajaks uuele pöördele jätkuvas kirjanduslikus vaenus. See juba on midagi seltskonnas rääkimiseks.

Laetulede vilkumine andis märku sellest, et aeg hakkab otsa saama, kuid Allan oli täielikult oma sõiduvees. "Üks küsimus veel."

Michael tõusis püsti. "Mind huvitab teie suhtumine naistesse."

Publik naeris ootavalt.

"See tähendab, et naistesse teie romaanides. Mehena mõistate teie ilmselt naiste seksuaalsust palju enam kui ükski teine kaasaegne meeskirjanik. Norman Mailer, Nelson Algren, Philip Roth – kõik nad on muidugi väljapaistvad kirjanikud, kuid neil pole õrna aimugi, mida üks naine mõtleb või tunneb. Aga mulle tundub – ja muidugi olen ma naine" – publik rõkatas uuesti – "et teie Stephanie ja Carol on – "

"Ma ei julge küsidagi." Allan pööritas silmi ja etendas Groucho Marxi, pahvides nähtamatut sigarit. "Kes nad on?"

"Nad on – *mina ise*!" See sundis rõdul istujaid jalule kargama, et näha, kes see niisugune on. "Hirmu ajab peale, kui ma enda kohta loen. Ja ma tahaksin teada – "

Tuled kustusid ning pimedus kestis üsna tükk aega, enne kui uuesti valgeks läks. "Olete päästetud!" hüüdis Sam. "Me ei saa kunagi teada, mida see tibuke küsida tahtis. Rahu olgu teiega. Armastage üksteist."

Sel ajal kui Allani austajad lähemale trügisid, et tema kätt suruda või autogrammi paluda, ei jäänud mingit kahtlust mehe sõnumis: "Oota mind!"

Michael vaatas kella ja kortsutas kulmu.

"Viis sekundit!" anus mees kellegi varrukale autogrammi kirjutades.

Tujuka ohkega, mis roosa kleidi rinnaesist pingutas, vajus Michael tagasi vastu tooli seljatuge ja avas puudritoosi, tajudes mehe pilku oma huultel, kui ta värvitud suud keeleotsaga limpsis. Justkui üksi olles libistas Michael kätega üle oma rindade, nagu õmblusi kontrollides, ning siis üle puusade, silumaks seelikuosa. Selle järel tüdinud pilgul kaugusse põrnitsedes tõstis ta jala üle põlve ning uuesti tagasi, tehes rõhutatud aeglusega, et anda mehele aega aimata tema varjatud väärtusi.

Nüüd! Tüdinud ootamast, tõusis Michael ja lehvitas kahetsevalt, osutades kellale, et märku anda kannatuse

otsakorrale jõudmisest, ning suundus väljapääsu poole.

"Kuule sina, seksikas. Oota mind."

Michael aeglustas sammu ning tegi siis, nagu otsiks midagi kotist. Hetke pärast istusid nad taksos. Seekord koos.

"Kuhu nüüd, kiisuke?"

"Ega teile juhtumisi ühepajatoit kalaga ei maitse?"

Sam Boyd Allanil ei olnud mingit pääsu. Michaelit ennastki hämmastas, kui lihtne oli võrgutada ja orjastada üht meest. Sul tuli üksnes välja mängida tema nõrkustele. Paar päeva raamatukogus perioodikakataloogiga, ja ta teadis kõike, mis tarvis. Depressiooni ajal oli Allan emata agulilaps Chicagos. Magas koridorides. Varastas peenraha, et süüa osta. Ilma jäetud õrnusest ja kaastundest, tunnistas ta ühele reporterile, et ükski voodi ega naine pole eales piisavalt pehme, et teda rahuldada. Tema kujutluses oli paradiisiks padjavabrik, kus töötasid D-suurusnumbrit vajavad neiud. Ilma rinnahoidjateta.

Emahooleta üles kasvanud, tunnistas ta ühes intervjuus, et kadestab oma lapsi nende emade pärast. Tema arust polnud emapiimast midagi paremat. Nagu ta retseptinurga toimetajale ütles, on tema lemmiktoiduks koorene Bostoni ühepajatoit kalaga, mis maitseb kõige paremini musta leivaga, kõrval tugev maatüdruk, plaadiautomaadist kostmas Sinatra laul.

Kõigi kolme lahutuse puhul, mida ajakirjandus põhjalikult valgustas, nurises Allan halva kohtlemise üle. Naine number üks viskas tema sigarid aknast välja ning puistas põrandale klaasikilde, et takistada teda paljajalu elutuppa astumast. Naine number kaks ei lasknud teda üldse üle elutoa läve, kui seal ei olnud külalisi või neid ei fotografeeritud. Naine number kolm esitas liiga suuri seksuaalseid nõudmisi. "Ta loeb minu raamatuid ja loodab, et mina olen samasugune," tsiteeris ajakiri tema nurinat tollal.

Kuigi meestejahis algaja, tegi Michael endale selgeks peamise kavala reegli: kui sa oled küllalt nutikas, et üht haruldast ja ihaldatud eksemplari kinni napsata, siis ei

tohi peatuda vanas joogipaigas, kus mõni teine röövhulkur võib juurde astuda ning su saagi minema viia. Saak tuli otse urgu tirida.

Michael oli hoolikalt planeerinud oma isikliku jahimaa ühe teatud erilise eluka ainumõeldavaks asukohaks. Tänu abikaasa süüdlaslikule suuremeelsusele, Binnie asutatud krediidifondist laekuvale sissetulekule ning salaja majapidamisrahast kogutud säästudele nautis Michael põnevusvärinaga plaani väljatöötamist ja asjaolu, et selle elluviimiseks olid vahendid olemas.

Tema uus korter asus Central Park Westi pilvelõhkuja tornis, elutuba täitvad padjad, seinad, laed ja põrandad tekitasid voogava, lainetava mulje pehmusest. Keset tuba seisis kuue jala kõrgune moodustis – pehmejooneline vahtkummiga täidetud "rõõmurõdu", mis oli kaetud kreemika sametplüüsiga ja millel lebaja nägi klaasuste taga laiuvat rohelist terrassi ning veel kaugemal tumedat varjulist parki.

"Võtke kingad jalast," käsutas Michael.

"Mis tont see siis tähendab? Kas "Varjatud kaamera" võtted või?" Allan tegi liigutuse, justkui kavatseks kujuteldava võttegrupi ees demonstratiivselt püksiluku avada. "Pask! Kurat ja põrgu!"

Michael tõi mõlemale aurava kausi Bostoni ühepajatoiduga, mis oli ostetud samal päeval Merekuninga ärist ja pani käima Frank Sinatra plaadi, mis veidra kokkusattumuse tõttu juhtus olema juba plaadimängijas.

Kas on see maavärin või on see šokk?

Kas on see ehtne kilpkonnasupp või üksnes rokk?

Kui kalaroog ja Zabari juurest ostetud must leib oli söödud ning kohrutatud hõbekannust õlut kõrvale joodud, pakkus Michael talle spetsiaalsest toosist sigarit.

"Sa oled vapustav. Sa oled rohkem kui vapustav!" Sam Boyd Allan naaldus vastu voogavat pehmust, keha lõtvunud, jalad kronksus justkui imikul pärast söömist. Sigar hammaste vahel, laulis ta Frankiga kaasa.

"*Kas on see Granada, mida ma näen, või üksnes Asbury park?* Kas sa Asbury pargis oled käinud? Sõja ajal toimetasid natsid sinna allveelaeva. Üks tuttav kutt

Chicagost rääkis, et tema vanem vend nägi seda."

Mees nihutas sigarit suus. Tuhka pudenes maha. Allan tõmbus pingule justkui pahandust teinud koer.

"Rahune, kallis. Tuhk on vaibale hea."

Kui mees oli sohva pehmesse embusse vajunud, rääkis Michael talle, kui silmapaistev oli ta esinemine Linnahallis, kui originaalsed olid ta mõtted ning kui erutav ta esinemine. Et temast saaks Michaeli unistuste mees, tahtis Michael olla mehe unistuste naine.

Michael nööpis lahti kahvaturoosa pihiku ning surus rinnad hetkeks vastu mehe nägu enne seda, kui ta vaikselt meest veenis silmi sulgema ja sigarit nautima ning muusikat kuulama, kuni tema mehe keha naudib.

Muidugi ei läinud kõik nii libedalt, kui oleks võinud arvata. Mees oli üritanud ennast vabaks võidelda. Nad olid kõigest paar nädalat koos elanud, kui Michael pidi sõitma läände Christa lõpupeole ja siis tütre auks toimuvale lõbureisile Havaile.

"Ma olen rutem tagasi, kui sa arvatagi oskad."

"Aga ma vajan sind praegu kohe. Täna õhtul on televisioonis lindistus."

"Sinu teleesinemine on vapustav. Seal pole mind küll vaja!" See oli vilets argument.

"Sul on õigus. Ma ei vaja sind. Kes sind üldse vajab?"

"Sam, palun sind. Sa tead küll, et ma tahan sinuga olla. Aga me lubasime Christa Havaile viia. Me ei või teda alt vedada."

"Aga kuidas siis sinu endise abikaasaga jääb? Mis rolli mina siin mängin?"

"See on möödas ja sa tead seda väga hästi."

"Kolme nädalaga võib kõike juhtuda."

Sellepärast Michaeli süda valutaski. New Yorgis võib igasugu asju juhtuda. Pooled New Yorgi naised jooksid Allani järele. Talle helistati, kirjutati. Teda kutsuti pidudele, heategevusüritustele, intiimsetele muusikaõhtutele Westburysse. Kutsuti igale poole mujale, kuhu ja millal ta vaid ihaldas ning mida nimetada oskas. Naistel polnud ka mingit häbitunnet.

Paari esimese tunni jooksul pärast Christa põgenemist nägi ta kujunenud olukorras pääsemist Havai-reisist, isiklikku autasu selle eest, et pidi lahkuma armastatud mehest ja minema tütre lõpupeole, kuigi tütar teda üksnes välja kannatas. Kui ema lubas koos Cashiga noori armunuid jälitama asuda ning väitis, et kõigi teiste kohalolek pole enam sugugi vajalik, suutis Michael suure vaevaga varjata kergendustunnet ja kannatamatust, et rutem New Yorki naasta. Michaeli häbiks peab ütlema, et ta oli rohkem mures Sam Boyd Allani kui kadunud tütre pärast.

New Yorgi korterisse jõudes oli peaaegu kesköö käes. Sami telefon kutsus tükk aega, enne kui veniv naishääl vastas: "Halloo."

"Kas Sam on kodus?"

"Sam – " Sellele järgnes vaikus. "Ta on vist väljas."

"Kellega ma räägin?"

"Mina olen Tinka."

"Ma tahaksin teada, mida sa Sami korteris teed?"

"Nojah, ma käisin täna aborti tegemas ja pidin sõber Gary pugerikus ööbima, aga tal oli seal orgia käimas, mina aga pole praegu sääraseks asjaks võimeline, nii et siis helistas ta Samile ja küsis, kas ta lubaks mind siia maanduda ja Sam muidugi lubas – "

Mõistlik inimene oleks vannis käinud ning magama heitnud. Michael helistas kõikvõimalikesse kohtadesse, kus ta tavaliselt käis: Elaine'i, Costellosse, Moriartysse, Lõvipeasse, Pärli, Kakskümmend ühte, mehhiko roogi pakkuvasse lokaali, mida Sam kutsus Südamevalu hotelliks. Kas teda polnud seal kusagil, või talle valetati. Ta oli Clarke'is! Frankie ütles: "Üks hetk, proua. Ta on siin."

Michael ei oodanud. Natuke aega hiljem marssis ta baarist läbi ning leidis Sami tagumisest saalist, istumas laua taga ühe inglase välimusega mehega. Sami süles istus verinoor plika, nägu tema habemesse surutud, ning rüüpas mehe klaasist.

"Mida kuradit sina siin teed?"

Tüdruk libises tal sülest maha.

"Pole vaja." Michael sundis end naerma. "Ma ei ole

tema abikaasa."

"Täiesti õigus, sa pole mingi abikaasa. Mida kuradit sa siin siis teed? Nuhid minu järel justkui mõni Perry Mason. Jäta mind rahule."

"Kas sa oled lõunat söönud?"

"Kas sa tahad kõrvakiilu saada? Mis sul viga on? Kas sa ei näe, et meil on siin tsiviliseeritud vestlus käimas, kõik on rõõmsad, sina aga trügid vahele. Miks sa oma mehega Havail ei ole?"

"Sammy – " Sami süles istuv tüdruk puhus talle habemesse.

"Mis on, lapsuke?"

"Sa oled lahe, Sammy."

Sam heitis Michaelile väljakutsuva pilgu ning suudles tüdrukut kirglikult, huuled paokil.

"Vaene Sam," ütles Michael lõbusalt teisele mehele. "Ta peab neid malakaga eemale peletama. Naised on lausa hullud tema järele. Ta ei saa sinna midagi parata. Karisma on kõige põhjuseks."

Tegelikult ei tundnud Michael mingit armukadedust tolle tüdruku vastu, kes näis olevat teismeline. Kahekümne viieselt ja kolmekümneselt oli Michael tajunud kibedat kadedust meheleminekuealiste neidiste vastu. Kuna aga neljakümneselt puudus vastav võistlusmoment, valdas teda joovastav enesekindlus, et ta on tark ja võimekas. Pisike lehtsaba oli ilmsesti mõni ettekandja, kes elas koos viie tüdrukuga viletsas toas, jääkapis külmutatud pitsa.

Michael talletas ühe nähtud nipi. Tüdruk võttis Sami pöidla pihku ning hõõrus seda üles-alla, justkui oleks tegemist mehe riistaga. Seda trikki tasus meeles pidada, nooremalt generatsioonilt õppust võtta.

"Teate, ma ei oska teiste kohta midagi öelda, aga meie kavatseme nüüd jalga lasta. *Andiamo* otse *strada*'le, eks ole, kiisuke?" sõnas Sam end püsti ajades.

"Ma ei ole mingi kiisu. Mu nimi on M'Lou."

"Millew? Mis nimi see säärane on?"

"Tema nimi on Mary Lou," selgitas Michael.

"Kes seda sinu käest küsis?"

"Tegelikult on kõik minu süü," vabandas inglane. "Ta kavatses täna õhtul kirjutada, kuid mina meelitasin ta välja."

"Kas sa hamburgerit tahad, Sam?"

"Käi põrgu."

"Või tahad hoopis kanaliha?"

"Mul on siin üks kanake. Paras lauakaaslane."

Michael järgnes neile välja. Sam üritas tulutult taksot peatada.

"Luba, ma aitan," ütles Michael ja tal õnnestus see kohe.

Sam lükkas M'Lou taksosse ja puges kiiruga tüdrukule järele. "Keri õige põrgu."

"Mina tahaksin hamburgerit," märkis Michael restorani tagasi jõudes. Ta sõi aeglaselt, lobisedes sõbralikult inglasega, justkui poleks midagi juhtunud. Tund aega hiljem koju naastes leidis Michael Sam Boyd Allani eestoas magamast, jalad Louis XVI-aegsele sohvale tõstetud.

Raskelt Michaeli õlale naaldudes ütles ta: "Nad ei mõista mind. Ainult sina mõistad. Kõik tahavad, et ma nende eest hoolitseksin. Ma ei saa seda teha. Ma vajan sinu hoolitsust."

5. peatükk

"Vanaema – "

"Olen siin, kullake."

Christa tormas trepist üles kaks astet korraga, vaatamata sellele, et tal oli kleit seljas. Ta oli kahekümne kolme aastane täiskasvanud naine ja praegustes pühalikes küsimustes vajas ta vanaema abi. Kõige raskemal ajal pärast haiglast kojutulekut oli ta teeselnud magamist, kui vanaema ööde kaupa tema voodi kõrval istus. "Lepime ära, kallis. Küll me ära lepime, vannun sulle seda," oli värisev hääl ahastava sosinaga korranud.

Kuude kaupa keeldus Christa rääkimast, eriti veel Cash Cochranist, kuni temast rääkimine muutus üldse mõttetuks. Et vanaemale haiget teha, kasutas ta endale ainsat kättesaadavat relva, vaikimist, ignoreerides vanaema küsimusi, mõnuledes Binnie anuva pilgu paistel.

Ühel hommikul oli Christa ärgates nagu tavaliselt vaadanud Cashi fotot, mida ta päevaraamatu esikaane vahel hoidis. *Ei midagi.* Aeglaselt rebis ta foto pooleks. *Ei midagi.* Veel kord pooleks. *Ja siis?* Peenikeseks puruks. *Konfetipuruks.* Christa märkas pöidlaküüne narmendavat äärt. Esimest korda pärast Arizonast lahkumist läks ta toast välja ning suundus piki koridori vanaema tuppa.

"Kas sul küüneviili on?" küsis Christa ja nii hakkasid nad jälle suhtlema, täiesti kiretult.

Roy Martinile ei mõelnud ta enam peaaegu kunagi.

"Kui sa temaga seda tegid, miks sa seda siis minuga ei tee? Miks sa tahtsid, et ma sinuga jalga laseksin, kui sa seda teha ei taha?" oli poiss nurisenud esimesel õhtul ühes Wickenburgi motellis. Sõidu algul olid nad peami-

selt vaikinud. Temperatuur tõusis üle kolmekümne ning pärast sööki tuli auto kinni pidada, sest Christal läks süda pahaks. Poisiga kahekesi olles keeldus tüdruk teksaseid jalast võtmast ega lasknud ennast suudelda.

"Ma magan põrandal."

"Kas sa tahad öelda, et sa ei ole siis nõus?"

"Nõus millega?"

"Sa pead seda tegema. Poisile mõjub see halvasti, kui tüdruk meelitab ta välja, kuid siis hüppab alt ära. Niimoodi lõpeb lugu vägistamisega. Oled sa seda kuulnud? Ajad poisil pea segi ja siis keeldud. Kas sa tahad, et sind vägistataks?"

Lihtsam oli järele anda.

"Kuule, Christa, sa meeldid mulle. Tõega meeldid. Ära muretse. See pole valus."

Cash. Ta mõtleb Cashile, kui *see* juhtub. Aga midagi ei juhtunud. Ta ei tundnud midagi. Ta ei mäletanud ühtki pisiasja.

Astmahoog oli ainus, mida ta mäletas. Ma hoian hinge kinni ja siis te alles saate! Siis, kui ta oli alles väike, ei olnud see ähvardus kunagi hästi lõppenud, sest ema kõdistas teda alati, et teda naerma ajada ning narris teda argpüksiks. Kui Christa oli kaksteist, ajas tema esimene astmahoog kõik paanikasse. Ta oli lämbumistundes õhku ahminud. Arst ütles, et ta on allergiline kasside, sulgede, tomatite, karusnaha, värske rohu ja munade vastu. Kujuta vaid ette, et seda sai testidega kindlaks teha! Lõpuks leiti, et tegu on kerge astmaatilise seisundiga ning seetõttu otsustati ta Arizonasse kooli saata.

Teist päeva Roy Martiniga teel olles hakkas Christal hing kinni jääma. Ta arvas ise, et tolmust, aga võib-olla oli ta hoopis külmetanud. Kui vanaema ja Cash nad kätte said, tundis ta pitsitust rinnakorvis, kuid see oli loomulik. Christa tahtnuks kõik hingelt välja karjuda ning endal silmad peast nutta. Kui vanaema motelli kontorisse läks ja tüdruk üksi jäi, hiilis ta välja ning peatas ühe mõlkis pakiauto, aga autos tuli veel ägedam köhahoog.

"Oled sa haige või?" küsis autojuht. Veidi aja pärast pani ta Christa mingi viletsa parkimisplatsi juures maha.

"Ma pööran siit ära, kullake." Kas see lurjus arvas, et ta on mõni pidalitõbine?

Vihast sai kiiresti kabuhirm, kui krambid hinge matsid, tekitasid lämbumistunde, nii et õhk pääses kõrist vaevalisel korinal, ning Christa tajus, et surm seisab suu ees. Viimaste aastate jooksul polnud tal astmahoogusid peaaegu esinenudki ja seepärast ei olnud ta ka epinefriini inhalaatorit kaasa võtnud. Kooli riidekapis oli tal rohutagavara vähemalt kümneks aastaks. Ema saatis iga pakiga alati paar inhalaatorit kaasa. Kui tal vaid oleks üks neist taskus, ta oli ju emale lubanud, et kannab neid alati kaasas.

Laps temas ihkas isa lähedust, kuid naine igatses Cash Cochrani järele. "Cash! Aita mind!" Suurivaevu rebis ta toru hargilt ja lõõtsutas: "Aidake mind – keegi – "

Talle meenus, et keegi oli teda süstinud ja rahakotist nime otsinud ning keegi teine kandis ta kiirabiautosse. Talle meenus ka väike haigla ja uinumine ning see, et ärgates kummardusid vanaema ja Cash tema kohale, mõlemal kummaline ilme näol.

"Me üürisime lennuki," oli vanaema korranud ikka ja jälle, justkui kinnitamaks ülimat jõupingutust, millega nad teda New Yorki tagasi tahtsid toimetada. Lennust mäletas Christa üksnes seda, et Cash hoidis tal käest kinni ning et ta kuulis naise nuttu. Ta ei saanud kunagi teada, kas see oli vanaema. Õigupoolest polnud ta eales vanaema nutmas näinud.

Arst protesteeris, kui vanaema Christa Mount Sinai haiglasse paigutas, sest jätkuvaks haiglaraviks polevat mingit vajadust. Californias esmaabi andnud arst oli toiminud täiesti õigesti. Adrenaliin ja epinefriin leevendasid hoogu. Puhkus ja korralik toit aga teevad ülejäänu.

"Mis kutsus selle hoo esile, kas mõni emotsionaalne üleelamine?" oli arst küsinud.

Vanaema vaatas talle kurvalt otsa. "Lihtsalt kasvuras-

kused. Väga raske on olla seitseteist."

Teise uuringutepäeva järel oli Christa vaguralt vanaema Gramercy Parki häärberisse läinud.

"Kujutad sa ette, et see on su ema vana tuba? Ta elas siin, kui oli väike tüdruk," ütles vanaema.

"Ma ei mäleta seda üldse," sõnas ema. "See oli nii ammu. Aga väljavaade on küll sama. Seda ma mäletan. Tule siia ja vaata välja, kullake."

Christa keeldus aknast välja vaatamast. Kui ema tal käest haaras ja teda akna juurde püüdis sikutada, ei nihkunud tüdruk sammugi paigast.

"Christa. Mis sul viga on?"

"Jäta mind rahule."

"Jäta ta rahule," nõudis vanaema. "Ta on niigi palju läbi elanud ja peab puhkama."

Paariks nädalaks jäeti ta rahule. Christa püsis oma toas ja vaatas televiisorit, alustades tihtipeale mõne päevase seriaaliga ning jätkates visalt kuni hümnini järgmisel hommikul. Ta vaatas täiesti valimatult. Enamik saadetest jäi talle mõistmatuks, kuna need olid võõrkeelsed ning üles ehitatud mingi veidra loogika alusel, mida ta ei taibanud. Eriti mõned mängusaated. Ta ei saanud aru mängude "Risk" ja "Ajame äri" mõttest. Peale segaste reeglite ja pimestavate prožektoritulede ei olnud seal midagi, mille pärast publik nii hüsteeriliseks pidanuks muutuma. Miks pidi see üldse kellelegi korda minema, kui keegi isegi võitjat teada ei saanud? Mis rõõmu nad sellest said?

Christa tahtnuks olla võistleja "Kohtamismängus". Enamik poisse nägid küll välja justkui viimased tobud, aga oleks päris tore üks neist endale võita ning siis talle jalaga anda, kui poiss ei meeldi. Christa pidas aru, kas võitnud paaril oli ette nähtud koos magada ja mis siis saab, kui tüdruk juhtub rasedaks jääma.

Kõige halvem päev oli laupäev, kui kõik sisse ja välja voorisid, üritades teda tegutsema meelitada, kutsuda teda jalutama või ratsutama. Isa, ema, paar korda isegi parim sõbranna Lynn, onu Spence, Bonilla – kõigil mingi petuplaan, et teda toast välja saada. Kas nad ei näinud

siis, kui palju tal tegemist oli? Kõigepealt "Küülik ristisõitja", seejärel "Džungli-Jim", siis Beatlesite multifilm, pärast seda "Magilla Gorilla" ja "Jänku Bugs – tä-tätänaseks kõik, rahvas!"

Vanaema pidi rabanduse saama, kui suve lõpus Christa teatas, et ta ei lähe ennast Barnardi kolledžisse kirja panema.

"Aga sind võeti juba vastu. Sa pead ennast üksnes registreerima."

"Ma ei lähe kolledžisse."

"Palun sind, Christa. Kuule, mis sa arvad, kui me läheksime õige kahekesi Bloomingdale'i, et sinu garderoobi täiendada."

Käes oli pärastlõuna ning Christa lamas voodis, pidžaama toiduplekiline, juuksed rasvased ja salkus. Ta vajutas kaugjuhtimispuldist televiisori käima.

"Palun sind, Christa. Sa pole kaks kuud toast jalgagi välja tõstnud. Sul pole midagi viga! Sa oled täiesti terve."

Veidi hiljem saabus arst, seesama, kes tema astmat ravis. Arst kinnitas samuti, et temaga on kõik korras. Christa oli kindel, et nii see pole. Ta tahtis teki üle pea tõmmata ning igaveseks ajaks sinna alla jäädagi.

Paari päeva pärast tuli teda vaatama veel üks arst, noorepoolne ja kiilanev.

"Mina olen doktor Berkowitz."

Psühhoanalüütik! Tal pole midagi viga; ta tahab vaid, et ta rahule jäetaks. Mis selles siis halba on? Algul oli ta meest täielikult ignoreerinud, vaatas televiisorit või siis põrnitses teda sõnatult. Mõne aja pärast hakkas Christa vähehaaval rääkima. Arst tahtis teada, mis on tema meelest depressioon.

"See oli siis, kui inimesed kahekümne üheksandal aastal aknast välja hüppasid."

"Depressioon on viha. Kas sa oled kellegi peale vihane?"

Christa vaikis.

"Võib öelda, et depressioon on sissepoole pööratud viha. Viha iseenda vastu."

Aegapidi pani ta Christa oma tunnetest rääkima; kui

väga ta vanaema vihkas, kuidas ta vanaema surma soovis, millist vastikust ta tundis mõtte üle, et vanaema seksib Cash Cochraniga.

"Ma vihkan teda! Ta varastas minult sõbra, see vana mõrd! Vastik vana mõrd!" Christale meenus, et oli valjusti nutnud, ise ehmunud sääraste sõnade üle ning et ta ei suutnud öeldut kuidagi põhjendada.

"Sa tunned seda. *Tunned.* Ära eita seda, et sa niimoodi tunned. Kui sa lubad endale tundeid, siis saad sa nendega ka hakkama."

Ühel päeval pärast paar kuud toimunud vestlusi ütles doktor Berkowitz, et tal on ka väga palju teisi patsiente, kes teda vajavad, ning et ta soovib Christat enda vastuvõturuumis näha.

"Kui ma välja lähen, saan astmahoo."

"Kui sa välja lähed, tuled sa minu juurde."

Harrington sõidutas teda sinna ja tagasi. Vestlused olid küllaltki meeldivad. Suurem osa ajast esitas Christa igasugu küsimusi.

"Miks te arvate, et ma olen õnnetu? Ma lihtsalt ei taha kolledžisse minna ega inimestega suhelda. Mis selles halba on? Mõni töötab kogu elu, et saaks teha seda, mida mina teen. Mul on olemas kõik, mida vajan: toit, televiisor, ei mingit muret. Miks ma peaksin õnnetu olema?"

Christal kulus kaks aastat leppimaks asjaoluga, et õnnetu olla polegi nii paha, ja veel terve aasta, et oma häda täpsemalt määratleda ning sellega lagedale tulla. "Ma ei saa sellest rääkida," oli ta nädalaid soigunud, kuni lõpuks tal see õnnestus ning ta hakkas kõigest üle saama.

"Tegelikult pole keegi kunagi minust hoolinud." Kui vanemad temast tõepoolest hoolisid, miks kolisid nad siis linnast välja Westchesterisse, eemale tuttavatest mängukaaslastest, eemale vanaemast? Nad väitsid, et tegid seda tema pärast, värske õhu ja muu säärase pärast, kuid tegelikult mõtlesid nad ainult endile, et ema saaks kiidelda, et nad elavad justkui näidispere ajakirjas "Maja & aed".

"Tegelikult pole keegi neist kunagi mind enda juurde tahtnud." Kui oleks vastupidi, siis miks nad ta igal suvel laevale panid ja laagrisse saatsid ning samuti Arizonasse kooli? Nende väitel oli ka see ainult tema heaks mõeldud, et ta kohtaks seal teisi lapsi ning saaks astmast jagu.

"Ma ei kuulu kuhugi ega kellelegi!" oli Christa psühhoanalüütikule öelnud. "Ma arvasin, et mul on kodu, kuid seda pole enam. Ma arvasin, et mul on vanemad, aga nemad lahutasid. Ma arvasin, et Cash Cochran armastab mind kui naist, aga tema oli minu vastu kena üksnes vanaema pärast. Ja ma arvasin, et seks on midagi vapustavat, ning ma hoidsin ennast, ja ma arvasin, et see on poeetiline ja ilus, kuid see polnud midagi! Roy Martin ei olnud süüdi. Seks lihtsalt polnud midagi. Ainult niipalju, et pärast seda tundsin ennast üksildasemana kui kunagi varem."

Aegapidi oli Christa jõudnud kahele järeldusele: et vanaema oli teadlikult lasknud tal nende suudlemist pealt näha, ning et tema üksiolek astmahoo ajal tõestas, et ta oli abi hankimisel piisavalt leidlik ning piisavalt sitke, et ellu jääda.

Talle meeldis tuba vanaema majas, kuid see polnud tema kodu, tema olemise koht. Ühel päeval ta võib-olla leiab või loob endale oma kodu. Teda ajas tõsiselt vihale see, et mitte keegi kogu perekonnast ei taibanud seda. Naeratustega tema ümber hiilides, talle kraami kokku tassides ei märganud nad seda, mida ta tunneb.

Isa käis teda korrapäraselt vaatamas, kuigi enamasti ei teinud Christa temast väljagi. See ei takistanud isa. Ta püüdis tütart pidevalt naerma ajada. Ühel õhtul pärast "Ben Casey't" tormas isa mööda magamistuba ringi ja karjus: "Ära katsu mind, õde, ma olen steriilne." Emale ei meeldinud see sugugi. Isal tekkisid TV saadetega seoses üldse igasugused hüsteerilised ideed, nagu näiteks see, et küsimustele vastamata jätmise eest saadetakse sind elektritoolile. Samuti võttis ta malli saatest "Duširuumi koristaja", kus üks vanamees teeb ukse lahti ja küsib: "Mis äri teil siin käimas on?" Ja ühetunnisest dokumentaalfilmist Ikarose kohta – "Päike

sulatab mind liimist lahti".

Ka Christa läks isa mänguga kaasa. Näiteks "Jack Hughes", üksildane rändur, Emile Zola vallaspojapoeg, kes kirjutas: *J'Accuse!* Amerikaniseerunud Jack Hughes tuiskas mööda maailma ringi, süüdistades pahategijaid nende pattudes ning tuues kõigile vabadust ja õiglust. Pärast seda lükkas isa saabudes iga kord magamistoa ukse lahti ning pasundas: "Jack Hughes!"

Ema oli märksa tõsisem, saabus sääraste kingitustega nagu näiteks ajakirjas "Seventeen" reklaamitud herneroheline jakk, mis oli mõeldud väljas kandmiseks. Vihje, Vihje! "Sa pead välja minema, Christa."

Miks ta ometi kodus ei istu ega maga oma vapustava uue mehega?

"Chris-ta?" Hääl oli nõudlikult päriv.

"E-ma?" ahvis Christa vastuseks.

"Vasta palun ühele küsimusele."

"Ma ei ole kunagi olnud kommunist."

"On sul enne surma veel mõni soov?"

Clifford Donoghue oli Christalt küsinud, mida ta jõuluks soovib. Kas mõnda raamatut või hoopis kauamängivat plaati?

"Mulle meeldivad üllatused," ütles Christa.

"Üllatused on küll vahvad, kuid minu meelest on kindel asi kõige etem. Võib-olla kingin ma sulle näiteks Tolkieni, samas kui sina sooviksid hoopis R.D. Laingi raamatut."

"Tead, mida ma tõesti tahaksin? Ma sooviksin minna prantsuse restorani õhtusöögile."

"Arvatavasti lastele – "

"See tähendab, et ainult meie kahekesi. Sina ja mina." Christa naeratas võidurõõmsalt nende vestluse suuna üle. "Seda ma sooviksingi jõuluks."

Mees raputas pead. "Annan alla. Olgu siis pealegi prantsuse restoran. Aga mitte õhtusöögile. Me läheme sinna lõunat sööma."

"Ära muretse, sa oled siin kõige ilusam tüdruk," kinnitas Clifford Donoghue Christale, kui ta tabas tüdruku

imetlemas ennast restorani peegelseinalt.

"Naine," parandas Christa. Kõik tõsised noored abielunaised riietusid sel hooajal musta villasesse liibuvasse kleiti. Siledaks kammitud juuksed kuklale väiksesse krunni keeratud, Mary Quanti kosmeetika Revloni vastu välja vahetanud, nägi Christa enda meelest vähemalt kolmekümnene välja.

"Sind peetakse mu tütreks," ütles mees.

"Armukeseks. Sa hoiad mind Park avenüü katusekorteris vangis ja viid mind kord aastas restorani – "

"Peaosas mängis, kuidas ta nimi oligi – Lana Turner – "

"Sa naeratad! Näed ise, kui hästi ma sulle mõjun."

Mees oli kolmekümne kaheksa aastane, kümme aastat Christa isast noorem, nii et ta ei anna kuidagi isa mõõtu välja. Ja miks ta nii väga muretses vanuse pärast? Viisteist aastat ei olnud ju nii hirmus suur vahe. Osaliselt oli Christa selles ise süüdi, sest riietus tavaliselt justkui laps miniseelikutesse, liibuvatesse pükstesse, väljakutsuvatesse saabastesse, paigatud puuvillastesse pükstesse, heledad juuksed kohevas neegrisoengus või peenikestesse patsidesse punutud. Loomulikult pidas ta Christat lapsukeseks. Nüüdsest alates kammib ta juuksed alati kuklasse kokku. Igasuguste muude soengutega ilmub ta edaspidi välja üksnes magamistoas või suvepuhkusel mererannas olles.

Saatus oli teda kokku viinud selle mehe ja tema lastega. Christa armastas igapäevatoiminguid ja rutiini. Kõigile on ruumi, Sharon. Pane asjad oma kohale, Teddy. Siin oli Cliffi kõrval ruumi ka temale, ning koos Sharoni ja Teddyga moodustasid nad ühtse terviku, armastasid üksteist ning olid õnnelikud.

Viimased Donoghue'de majas elatud nädalad olid kõige õnnelikumad Christa elus. Ta kuulus sinna. Christa veiniklaas kõlksas mehe klaasi vastu. "Meie terviseks."

"Kuule, Christa – "

Peeglist vastu vaatav kuninglik ilu andis Christale julgust. Lisaks vein ning teistest laudadest heidetud vargsed pilgud. "Me abiellume. Kas see meeldib sulle või mitte."

Mehe näole tekkis uuesti tuttav isalik ilme, mis tahtnuks justkui öelda: "Kuule, kuule, siin avalikus kohas ei ole sellest sobilik rääkida, arutame seda hiljem." Justkui ta isa siis, kui Christa palus temalt allkirja loale õhuhüpete tegemiseks või tollal, kui ta vajas laenu kingamäärdekomplekti ostmiseks, et saaks teenida taskuraha tipptunnil White Plainsi jaamas.

"See on tänase päeva kõige parem pakkumine."

Näilise alistumisega ei saanud Christat ninapidi vedada. Kui julge ta on, et tahab õhuhüppeid proovida, kui kiiduväärne on ta soov puhastada kingi.

"Sa teed nalja, Cliff. Mina räägin tõsiselt."

"Mina räägin ka tõsiselt. Ma olen keskealine kahe kasvueas lapsega mees. Sinuga abielludes hävitan ma sinu nooruse."

Christa ei tahtnud enam noor olla. See oli nii valuline. Tal oli hea meel, et see mööda sai. Noor olla oli nii üksildane. Tema tahtis kuhugi kuuluda, ärgata hommikul üles, ees kohustused ja igasugused tegemised. *Liiguta ennast kiiremini, Sharon! Teddy, pese vann puhtaks!* Kõigel oli nii vorm kui sisu. Christa ei tahtnud elada sõltumatult. Ta soovis kokkuhoidvat, ühtset peret, kus kakeldakse ja kallistatakse ning loodetakse üksteisele. *Sul on sõber.*

"Ma armastan sind väga, Cliff."

Mees sirutas vasaku käe, et Christa kätt puudutada. Küünlavalgus läigatas laial kuldsel rõngal tema kolmandas sõrmes. Christa sõrmed puudutasid sõrmust ja keerasid seda hiljukesi.

"Sul on ikka veel abielusõrmus sõrmes."

"Jah."

"Aga sa ei ole enam abielus, või kuidas?"

"Ei."

"Miks sa siis ikka abielusõrmust kannad?"

"Ma ei tea."

Christa keerutas ja sikutas sõrmust.

"Kas sa seda ära pole võtnud?"

"Mitte kordagi viiekümne viiendast aastast alates. Kui sina olid seitsmene."

Christa oleks võinud olla lilleneiu nende pulmas. Sharon oli näidanud talle fotoalbumit, kus Cliff oli nii kõhn, juuksed väga lühikesed, valges pruutkleidis naine justkui mõnelt karbikaanelt välja lõigatud. Ta ei asu selle naise kohale, selle koht oli minevikus. Mitte keegi ei saa seda teha. Christa koht on Cliffi kõrval praegu ja ka tulevikus.

"Luba mul sõrmus ära võtta."

"See on liiga tihedalt ümber ega tule ära."

Enne kui mees protesteerida jõudis, määris Christa pisut võid tema sõrmele ning sõrmenukiga seda laiali hõõrudes tõmbas samal ajal.

"Meid vaadatakse."

Sõrmus libises sõrmest. Christa kastis selle vette ja pühkis kuivaks.

"Luba see mulle, Christa."

Christa sirutas sõrmuse hetkeks mehe poole, kuid pistis siis välkkiirelt suhu ja neelas mitu korda kuuldavalt – seda nippi oli vanaema talle kunagi ammu õpetanud.

"Sa lämbud ära."

Sõrmus lebas plüüsiga kaetud pingil Christa kõrval. "Ma söön hommikueineks küüsi. Ma olen nii ablas, et mu hammastel on ka hambad!" Seda oli öelnud Roy Martin. Aastaid polnud see talle meenunud. Christal käis pea ringi.

"Kas te soovite veel midagi, *Sir*?" küsis kelner.

"Kas teil hambaorke on?" tahtis Christa teada.

"Palun tooge meile arve," ütles Cliff.

"Oi, aga mina tahaksin magustoitu ka. Minusugused väikesed lapsed söövad alati magustoitu. Arvatavasti ei serveerita siin klounikujulist jäätist, ega ju? Aga siia tulles nägin ma napoleoni kooki." Ta pistis käe nööpide vahelt kleidi alla. "See olen mina, Napoleon. Kindlasti sügeles tal kõht."

"Ega sa ometi sõrmust päriselt alla neelanud?"

"Mida sina siis mõtlesid?" Kelner tõi hambaorgid. Christa võttis paar orki ja asus neid tükkideks murdma.

"Mida sa nüüd tegema hakkad?" Mees naeris vastu

tahtmist.

"Minu vanaema tegi seda, kui ma haigena voodis lamasin." Ükshaaval surus ta puupinnud ninapooridesse, need turritasid seal justkui okkad. "Ma olen okassiga."

"Lõpeta, Christa. Meid vaadatakse."

"Kas sa tead, kuidas okassead armatsevad? Vää-ga ettevaatlikult." See oli üks isa naljadest.

"Christa, palun sind – "

"Kui ma lõpetan, kas sa siis abiellud minuga?"

"Christa – sa oled liiga noor minu jaoks – "

"*Abiellud* sa minuga!"

Mees purskas naerma. "Christa – jumala pärast!"

Christa pühkis hambaorgid minema. "Olgu, aga sa pead tunnistama, et minuga on sul väga hea olla."

"Väga hea," ütles mees teda samasuguse õrna pilguga silmitsedes, nagu ta Sharonit tavatses vaadata.

"Tead, mis ma sulle ütlen. Ma pakun kompromissi. Me võiksime minna kuhugi vaiksesse ja kõrvalisse kohta, nii et sa saaksid mind suudelda."

Temavanuste väheste romantiliste kogemustega meeste naiivsel moel suutis ta välja mõelda üksnes seda, et laskis taksojuhil neid aeglaselt ümber Central Parki sõidutada. Wollman Rinki juures alanud suudlus kestis kaks punase tulega foorivahet ja kogu tee ümberringi kuni veehoidla läänepoolse küljeni. Kui ta siis uuesti sõrmust küsis, andis Christa selle tagasi.

"Pane see ära, Cliff. Hoia sõrmust Teddyle. Võib-olla tahab ta seda endale, kui ta abielluma hakkab."

Mees nihkus temast nii kaugele, kui see autos võimalik oli ning pistis sõrmuse uuesti samasse sõrme. "See pole õige."

"See *on* õige ja meil on õigus – " Peale Cash Cochrani polnud ta ühtegi teist meest armastanud. Peale Roy Martini ei olnud ta ühegi mehega voodis olnud. Keelumärgid olid maha võetud. Tunded tulvasid takistamatult üle ääre. "Ma *armastan* sind, Clifford – palun – palun – " Christa viskus mehele sülle, hullunud kergendustundest, mida tunneb jooksja, kes on liiga kaua stardijoonel seisnud.

Mehe käed haarasid ta ümbert kinni ning ta suudles Christa nägu ja kaela ning kõrvu väikeste rutakate tonksavate suudlustega, leides viimaks oiates tüdruku anuva suu. Tema käed peatusid hetkeks Christa seeliku all, sõrmed pigistasid tema reit, ning siis tõukas mees ta ägedalt eemale. "Nii see ei lähe. Sa kolid minema. Ma ei ole mingi maniakk. Ma ei kasuta ära noori tüdrukuid."

6. peatükk

Kell oli peaagu seitse. Välja arvatud ehted, oli Binnie täiesti valmis allkorrusele minekuks.

"Tulge siia, tüdrukud. Aidake mul valida," käsutas ta Michaelit ja Christat. Ta võttis kummipaela kingakarbi ümbert ning puistas selle sisu voodile laiali. See oli tema moodus röövleid ninapidi vedada. Ehtekastid ning seina sisse ehitatud seifid lausa kutsusid jõudu katsuma. Aga kes oskaks kingakarpi vaadata? Ja kui nad oskasidki, siis polnud sugugi lihtne seda õiget leida.

Pärast *Hotel Pierre*'is toimunud röövimist ei kasutanud Binnie ka hotelliseifi. Reisidel harrastas ta erinevaid nõkse, mõnikord väiksemaid briljante plekkpurki pähklite alla peites, mõnikord aga tikkimislõngadest pungil plastikkotti kasutades. Ükskord New Orleansis, kui nad kavatsesid kellelegi märkamatult jalutama minna, pistis ta kaheksa tuhat dollarit maksvad kõrvarõngad Spenceri sokkidesse ning jättis need vannituppa mustapesukorvi.

"Muuseas, Lynn helistas," tuli tal äkitselt meelde Christale rääkida. "Ma palusin teda siia tulla, et saaksime talle head vana aasta lõppu soovida. Tal on kaks noormeest ja ta tahab ühe neist sulle anda. Ta ei öelnud, kumma, nii et vaata ette, et sa tema oma ei taha. Ta uuris minu käest, et kas sul on kedagi, mina ütlesin, et pole aimugi. Kutsusin neid ka lõunale, kui nad soovivad."

"See kõlab küll vapustavalt," ütles Michael õhinaga, mida ta tütre pärast alati püüdis esile manada. "Lynn on minu meelest väga sümpaatne."

"Ta on tore."

"Ütle nüüd, Christa. Millise ma neist valima peaksin?" Binnie tundis puudust Christa järele ja kuigi ta keeldus seda enesele tunnistamast, ihkas ta südamest, et saaks temaga enne külalisi kahekesi lobiseda. Ta armastas Michaelit, kuid Michaeli kohalolekuga kaasnes alati närviline teravus, justkui oleks kõik äkitselt proovile pandud. Eriti täna õhtul soovis ta, et Michael oleks tulnud kutsutud ajaks. Christa tahtis temaga omavahel rääkida, selles oli Binnie kindel.

"Vanaema – mul on sulle igasuguseid uudiseid!" hõiskas ta magamistuppa astudes, kuid märgates ema, vajus tema nägu pikaks.

"Kuule, Christa, sa oled vist midagi unustanud," tõreles Michael leebelt.

Christa kehitas õlgu. "Vist oma mõistuse?"

"Kas sa ei küsigi onu Spence'i tervise järele? Kas sa ei hooli siis onu Spence'ist üldse?"

"Oh ema, kuidas sa ometi võid? Sa tead, et ma hoolin onu Spence'ist," protesteeris Christa, vanaema pilku otsides. "Vanaema, sa ju tead, kui väga ma onu Spence'i armastan – "

"Muidugi armastab Christa teda," kinnitas Binnie. "See raamat, mis Christa Spencerile sünnipäevaks kinkis – ta näitas seda kõigile õdedele. "Minu vennatütretütar saatis selle mulle!" Ta on nii uhke sinu üle. Kullake, kust sa sellise kingituse leidsid?"

"Argosy raamatukauplusest."

"Kinkisid siis raamatu või?" küsis Michael leebelt.

"Raamatukaupluses müüakse teatavasti raamatuid."

"Pole mingit põhjust sarkastiline olla, ma üksnes – "

"Olgu, olgu – " Binnie plaksutas käsi.

"See oli esimene väljaanne raamatust "Lend Arrasesse". Prantsuse keeles ning Saint-Exupery allkirjaga. Sa tead küll, ema, see kes kirjutas "Väikese printsi". Mäletad? Tema oli üks esimesi lendureid-postivedajaid, sellest ongi see raamat, ja kuna ka onu Spence oli lendur – "

"Ta oli sellest lihtsalt vaimustuses. Onu Spence ütles: "Saada mu väikesele printsessile üks tohutu musi." Ta kavatseb sulle kirjutada kohe, kui ta pisut jõudu on

kogunud."

Christa nägi täna millegipärast vanem välja, õhetavate põskedega, teatud küpsusega kogu oma olekus. Muidugi võis põhjus olla selles, et ta oli kakskümmend kolm aastat vana, seega mitte enam teismeline. Võib-olla aga võis see olla tingitud soengust, kuklale krunni keeratud juustest just nagu temal endal, taipas Binnie ehmatusega.

"Vanaema, mis sa arvad, kas ma tohiksin hakata oma pärleid kandma," küsis Christa.

"Sinu kuueteistkümnendaks sünnipäevaks kingitud pärleid? Need maksavad terve varanduse," sõnas Michael.

"Ema, ma olen juba suur inimene ning minu arust on aeg, et ma hakkaksin välja nägema nagu naine."

Binnie tuhnis tualettlaua alumises sahtlis. Pappkarbist, millele kirjutatud "nööbid", võttis ta plastikaadist võileivakoti pärlitega. "Mul oli täiesti meelest läinud, kuhu ma nad panin."

Cash Cochran oli aidanud tal valida pikka kahekordset, täpselt ühesugustest pärlitest, rubiin- ja smaragdkinnitusega keed. Cashiga koos pärlite ostmine oli tal selgesti meeles. Kui Christa on praegu kakskümmend kolm, siis sündis see seitse aastat tagasi. Binnie'le meenus osturetk erilise selgusega seepärast, et alles siis oli ta tajunud, kui õnnelik on ta Cash Cochraniga, rahul tema kehaga ja rõõmus tema seltsis.

Millist jõupingutust oli temalt nõudnud rahulolu varjamine. Maailm võis ju arutleda ilmse *kokkuleppe* üle tema ja ta *pideva kaaslase* vahel. Võidi ju labast nalja teha nende intiimelu kohta, et kes teeb kellele mida. Maailm võib irvitada rikka ja võimuka vanapoolse naise üle, kes võtab endast noorema armukese naudingu või mugavuse pärast, kuid siiski näitab üles vastumeelset imetlust. Kuid maailm läheks naerust lõhki, kui ta juhtub olema niisugune tobu, et armub mehesse.

Ta ei olnud kellelegi teatanud Cashi lahkumisest. Lihtsalt meest ei olnud enam näha. "Binnie, mida Cash praegu teeb?" Kuulujutud pakkusid mitmesuguseid

variante: Binnie oli temast tüdinud või Binnie'l oli kodus lapselapsega liiga palju tegemist või et tal oli töö juures Gramercy Ettevõtete äriasjadega liiga palju tegemist. Neis asjus ei olnud ta kunagi kellegi heakskiitu otsinud; ta ei pidanud kellelegi midagi selgitama.

Spencerit ei õnnestunud tal ninapidi vedada. Christa paranemise esimeste kuude jooksul sai Spencerile harjumuseks suurem osa õhtuid Gramercy Pärkis veeta. Tema lahutus stjuardessist oli möödunud üsna valutult. Spencer kutsus oma advokaati "hambaarstiks" ning lahutust ennast nimetas ta "valutuks väljatõmbamiseks".

Harrington viis õhtusöögikandikud Christa tuppa, kus nad kolmekesi vaikides televiisorit vaatasid, kuni tüdruk uinus. Tihtipeale, kui Binnie pilgu tõstis, märkas ta Spencerit ennast jälgimas ning talle vandeseltslaslikult silma tegemas, see aga polnud muidu üldse tema moodi. Hiljem aga istusid nad all brändit rüübates, arutades hilise öötunnini side- ja elektrotehnikakontserni ülevõtmise lõputuid detaile.

"Mis on Cash Cochranist saanud?" küsis Spencer kord enne klubisse minekut. "Ma ei ole teda juba väga pikka aega näinud."

"Oh, kas ma sulle siis ei rääkinud?"

"Muidugi mitte – "

"Ilmselt läks meelest. Ta sai vapustava tööpakkumise Los Angelese ülikoolilt. Väga kõrgete nõudmistega. Ainus häda on selles, et kuna tal on nii palju tegemist, ei näe me teda just sageli."

Tavalise õhusuudluse asemel kallistas Spencer Binnie't õrnalt. "Sa oled tõeline daam."

Järgmisel päeval saabus kaks tosinat pikka sügavpunast roosi ning kaardike, mis kordas: "*Tõeline* daam! Kõige vaneimalt austajalt." Punased roosid olid kõige esimene kingitus, mis Spencer talle oli saatnud päev pärast kohtumist Viienda avenüü bussis.

"Vaata, mis onu Spence meile saatis?" Binnie viis roosid Christa tuppa, kuid ei oodanud mingit vastust. Tüdruk ei teinud kangekaelselt teda märkamagi. Et ennast teenijate ja Spenceri ees piinlikkusest säästa, ei

esitanud Binnie kunagi otsest küsimust. Christa tervenemine oli peamine. Ühel päeval nad räägivad Cash Cochranist. Kunagi selgitab ta Christale, miks ta laskis tüdrukul neile peale sattuda ja et ta ei osanud hingestki aimata Christa reaktsiooni. Ühel päeval saab tüdruk aru ja andestab.

"Me ei tohi enam kokku saada," ütles ta Cashile lennukis, kui nad Christat New Yorki tagasi tõid.

Pärast tüdruku paigutamist Mount Sinai haiglasse, Michael ja Lennie teda valvamas, pakkus Binnie Cashile küüti Park Avenue korterisse, kus mees New Yorgis olles peatus.

"Kas sa ei tulegi üles?" anus Cash, kui Rolls-Royce maja ees peatus.

"Ei. Ma pean koju tagasi minema. Maja on ehitajaid ja sisekujundajaid täis."

"Jumalapärast, Binnie. Sa ei või mind ometi niimoodi kõnniteele seisma jätta!"

"Palun, Cash – niiviisi on parem."

"Me peame ju rääkima."

"Oleme mõlemad väsinud. Mu pea ei tööta – "

"Sa ei või mind niimoodi kõnniteele seisma jätta. Sa ei saa mind minema visata justkui mõnd pakendit."

Avaras korteris mõnusalt kahekesi – tavaliselt oleks niisugune olukord neile palju rõõmu pakkunud – segasid nad endale hapras vaikuses jooke.

"Ma ei või siia jääda, Binnie."

"Muidugi võid. Milleks sa pead raha hotellidele raiskama."

"Kuidas sa ometi võid niimoodi rääkida? Kas sa tõesti arvad, et ma võin lihtsalt *sinu* korterisse sisse astuda, pesta hambaid, duši all käia ja mõnusasti voodisse pugeda? Teades ise, et meie vahel on kõik läbi? Sa oled vist midagi unustanud. Võib-olla oled sa unustanud, et ma armastan sind. Võib-olla sa ei mäleta, et me kavatsesime abielluda. Nojah, mina mäletan seda. Ära naera."

"Ma ei naera, Cash." Nad olid abiellumisest mingil määral rääkinud. Binnie oli ikka veel Peteriga abielus, kuid lahutus oleks üksnes formaalsus. Probleemiks oli

vanus; õigemini oli probleemiks suur vanusevahe. Mitte iial ei oleks ta osanud oodata säärast vapustavat avaldust.

"Aga mis Christast saab?" küsis Binnie.

"Loomulikult ei saa me enne midagi ette võtta, kui tal on parem. Sina pead lahutuse kätte saama. Selleks ajaks on Christa terve ja elab mõne sümpaatse veidriku juures nagu kõik temavanused tüdrukud. Küll sa näed, et kõik saab korda."

"Sellest pole kasu."

"Miks? Ütle mulle, miks? Ära räägi seda, et oled minust vanem. See pole mingi põhjus."

"Ma ei saa oma lapselapsele halba teha. Ma armastan teda ja ma olen talle palju tänu võlgu. Tänu temale jõudsin ma arusaamisele iseendast."

"Ja mis see oleks?"

"Ma olen perekonna pea. Väikese, nõrgukese perekonna pea. Kolm põlvkonda ja igal põlvkonnal on ainult üks esindaja. Aga mina olen vanaema, tont võtaks, ja ma ei saa käituda nagu viimane tobu."

"Binnie – "

Cash keeras ennast näoga seina poole justkui väike poisike, keda on karistatud, ja Binnie läks tema juurde, kallistas teda sõnatult, nad õõtsusid kahekesi justkui rändurid üksildasel merel, samal ajal anus Cashi ebamaine, värisev ja nõrk hääl teda: "Ära jäta mind maha."

Eelmiste päevade katsumustest kurnatud, jaks viimase piiri peal, ei jäänud Binnie'l muud üle, kui Cashiga viimset korda voodisse minna. Nad rääkisid vähe ja magasid harjumuspärases poosis, Binnie keras, mees teda kaisus hoides justkui ürginimene, kes oma kehaga moodustab kaitsva koopa, varjuks maailma eest.

"Kuidas see võis juhtuda? Mida me valesti tegime?" olid ahastanud Lennie ja Michael haiglas. Valesti oli käitunud just tema, ning nüüd peab ta püüdma asja parandada. Süütunne üleüldises mõistes puudus Binnie emotsioonideskaalal täiesti. Kurbus oli see, mida ta tundis. Valesti mõistetud armastuse pärast. Keelatud armastuse pärast.

Kõik keerulised asjad siin elus on kas möödapääsmatud või põhjustatud argusest. Sünnitamine, hamba väljatõmbamine, kodust põgenemine, suremine. Binnie'le saabus kõige raskem moment siis, kui Cash oli magama jäänud, ning kuigi ta väga hästi teadis, et ta võiks olla veel paar tundi mehe kallistavate käte vahel, oli ta voodist välja hiilinud ning vaikselt riietunud. Enne lahkumist otsis ta mõnd asjakest, mida jätta mälestuseks, ja pani Cashi kõrvale padjale lõhnaõliga niisutatud prantsuse pitstaskurätiku, millel oli monogramm – B.

Täna oli Binnie kasutanud sedasama parfüümi. Ta taipas, et unistab avasilmi ning et Michael jälgib teda pingsalt.

"Ema, on sinuga kõik korras?"

"Muidugi on minuga kõik korras!" nähvas Binnie ja ise oma häält kuuldes vabandas otsekohe. "Anna andeks, Michael. Sul on vist õigus. Olen pisut väsinud. Räägi mulle, kuidas Samil läheb. Millal ta filmi alustab?"

"Ema, tal on käsikiri juba valmis!" Jälle kõlas see süüdistav toon. Peab tähelepanelikum olema.

"Oh, sa saad ju aru küll, mida ma mõtlen. Millal nad võtteid alustavad?"

"Maikuus. Nad on praegu Mehhikos ja otsivad sobivaid võttepaiku."

"Aga tegevus toimus ju hoopis Hispaanias? Hispaania revolutsioon nimelt. Näed, tarkpea, et ma tean küll."

Christa ja Michael ütlesid kooris: "E-ma!"

"Kuidas? Mis ma siis ütlesin? Ma tean küll. Sami käsikiri ei ole eriti sõbralik Franco valitsuse suhtes."

"Ta pole eriti sõbralik ühegi valitsuse vastu. Ta peab ennast anarhistiks."

"Anarhist, kes Mercedez-Benziga ringi sõidab, Gucci mokassiinkingad jalas?"

"Nojah, ta on edukas anarhist."

"Kuule, ema. See on ju metsik!" purskas Christa naerma. "Edukas anarhist!" Suurest rõõmust kallistas ta vanaema.

Michaeli nägu tõmbus punaseks. "Ärge pange mind tähele! Ma tunnen küll, kui mind ei taheta!" Ta astus

rutakalt ukse poole. Binnie hõikas teda.

"Michael, palun – !"

"Emme, oi-oi – "

"Teate, ma ei ole pime. Ma tean, et Christa tahab sinuga rääkida, ema. Tema nägu vajus pikaks, kui ta mind nägi. Miks sa kunagi ka minu juurde ei tule? Mina olen sinu ema. Ma armastan sind ja tahan sind aidata. Sam samuti. Ta on sinusse narruseni kiindunud. Küsib alati sinu järele. Miks sa kunagi lõunale ei tule? Kuidas mina pean ennast tundma? Neli aastat abielus ja mu ainus tütar ei tule kunagi lõunale. Mitte kunagi. Ma tahan teada."

"Oh, ema." Christa ohkas, rabatud ema südamepuistamisest, kuid võimetu midagi ütlema.

"Tulge minu juurde. Teie mõlemad," käskis Binnie, kes nägi välja kuninglik hermeliiniga ääristatud sametkleidis. Ta kallistas mõlemat korraga. "Meid on kolm. Pidage meeles, mis ma teile ütlen. Mis ka ei juhtuks meie elus: armastus, tragöödia, triumf, õnn või õnnetus, millised on mehed meie elus või sõbrad – aga meie oleme ainult kolmekesi. Me vajame üksteist. Me ei tohi lubada mingeid omavahelisi probleeme."

Michael ja Christa seisid kohmetult ja kangelt, Binnie hoidis mõlemal ümber õlgade kinni.

"Mis teil viga on? Kas keel läks sõlme või?" sõitles Binnie. Ta keeras nad ümber, et nad võiksid ennast maani ulatuvast peeglist näha. "Vaadake meid kolme. Mõelge sellele, mis me läbi oleme elanud sellest ajast saadik, kui me allkorruse portree jaoks poseerisime. Mis te arvate, kui ma helistaksin Zitale ning me läheksime ja poseeriksime talle pärast pühi?"

Christa ja Michael ei saanud sinna midagi parata ning vaatasid ennast peeglist, jäädes vaatepildiga rahule. Michael oli nii särav ja enesekindel – täisvärki emane, nagu Sami sõbrad teda kutsusid, ning miski poleks teda rohkem rõõmustanud. Christa aga nii küps ja kindel selles, mida ta elult ootab. "Kohtume järgmisel aastal," olid Sharon ja Teddy kooris hõisanud, iseenda naljast ülemeelikud, kui Christa Seitsmekümne neljandalt täna-

valt lahkus.

"Kas te näete?" siristas Binnie. "Kolm musketäri – üks kõigi, kõik ühe eest, kõik usaldavad üksteist ning hoiavad kokku ja aitavad – ühesõnaga perekond."

Teda vallanud tundetulvas kallistas ja suudles Michael mõlemat, ja nuuksatas, et pisaraid tagasi hoida. "Ärge pange tähele. Täna on vana-aastaõhtu. Ma olen uhke, et mul on nii imeline ema – ja säärane imeline tütar. Ma hakkan kohe nutma – "

"Ja meie oleme sinu üle uhked, eks ole, Christa? Sul on imetlusväärne isiklik elu, millega sa ise hakkama said. Sa pole eales kaunim välja näinud."

"Oh, ema – "

"Kullake, sul oli ühes asjas õigus ning ma olen kindel, et sa mõistad mind, kui ma seda sulle ütlen. Christa tahab tõepoolest minuga omavahel olla, aga sa ei tohi seda pahaks panna. Pealegi olen ma ta vanaema."

Michael vaatas kordamööda mõlemale otsa.

"Ausalt, emps," anus Christa. "Ma ei taha sinu eest midagi varjata. Ma tahaksin vanaemalt kõigest üht asja küsida. Ja tead, ma tuleksin heameelega lõunale, ükskõik millal sa kutsud."

Michael vaatas peeglisse, kontrollides oma välimust justkui enne kaamerate ette ilmumist. "Mu abikaasa on arvatavasti juba kohal. Ma lähen alla. Teate, missugune naljakas lugu? See minu sitke ja karvane elukas tunneb Harringtoni ees surmahirmu."

7. peatükk

"Oled sa kindel?" küsis vanaema, kui Christa talle jutustas, kui väga ta Clifford Donoghue'd armastab ja kui õnnelikuks teeks see teda, kui ta saaks Clifford Donoghue'ga abielluda ning tema ja lastega igavesti koos elada.

"Jah, vanaema."

"Kas ta on hea inimene?"

"Ta on hea ja lahke. Ja auväärne, vaat mis. Inimesed austavad teda."

"Auväärne on nii vanamoodne sõna."

"Ma olen vanamoodne tüdruk."

Vanaema naeris seda kuuldes. "Siis oled sa meie perekonnas esimene! Lippa pealegi alla. Ma vaatan, kas ma saan midagi teha."

Lynn ootas teda all trepi juures.

"Kus sa olid? Me kavatsesime juba jalga lasta."

"Aga te olete ju õhtusöögile kutsutud."

"See pole neile õige koht, semu."

"Kuula mind ära, semu. Ma ei saa vanaema alt vedada. Teie võite minna, kui te tahate."

"Mina ei taha, ma jääksin hea meelega. Aga nemad ei tunne ennast siin eriti mugavalt."

Trepi juurest nägid nad otse elutuppa, kus kamina ees seisid valvelseisangus kaks noort meest, keda Christa ema võluda püüdis.

"Kindlasti küsib ta poistelt, kelleks nad suurest peast saada tahavad," sosistas Lynn.

"Rahune maha. Milline neist on minu oma?"

"Lühem poistest, tema nimi on Keith. Ta on filmitöös-

tuses."

"Millega sinu noormees tegeleb?"

"Ta töötab oma isa juures – kuni on küllalt raha kogunud, et jalga lasta, võib-olla Mexicosse. Ja mina lähen kaasa."

"Sa saad emalt naha peale."

"Võib-olla küll," nõustus Lynn.

"Igatahes on sel aastal etem kui mullu. Mäletad? Sa ütlesid, et vihkad vana-aastaõhtut. Sa ütlesid, et ei pista eales enam vana-aastaõhtul oma nina kodust välja, vaid lähed kuhugi peitu. Oled pidanud järele andma."

"Praegugi pean," tunnistas sõbranna üles. "See on vilets reis. Mul on praegu juba süda paha, sest see on nii võlts. Nagu see, et mu vanemad tahtsid mind endaga *Guy Lombardo*'sse viia. Kujutad sa ette! Mina, ja *Guy Lombardo*'s!"

Nad astusid elutuppa ning mõlemad noormehed ilmutasid tüdrukuid nähes silmanähtavat kergendust. "Keith," ütles Lynn, "see siin on Christa."

Noormees tervitas. Ta oli heledapäine ja tüüakas, lõkkis põskhabeme ning õlgadeni juustega, mis olid kummiga kuklasse kinnitatud, tema riietus oli segapuder armee- ja mereväeladude ülejääkidest, kuid nahksaapad olid uued ja ilmselt hinnalised. Christale torkas mõte pähe, et Lynn, tema sõber Steve ning Keith olid riides justkui lapsed, samas kui tema, seljas must kleit ja kaelas pärlid, nägi välja nagu täiskasvanu.

"Lynn ütleb, et te teete filme."

"*Filmi*!" parandas Keith. "Mitte filme."

"Olgu pealegi. Filmi!"

Poiss noogutas. Jututeema oli sellega lõppenud. Lynn näis Steve käekõrval välja meeletult õnnelik. Eelmisel vana-aastaõhtul olid nemad kahekesi ja veel paar tüdrukut istunud Christa magamistoas ning pistnud nahka hiina restoranist tellitud lõuna kaheteistkümnele. Ühelgi neist polnud siis oma noormeest. Kesköö1 puhkes Lynn nutma. "Ma ei kavatse elu sees enam teist sellist vana-aastaõhtut üle elada. Pigem tulgu surm. Järgmisel aastal on mul oma noormees!"

"Kuulge, noored, kas te lähete pärastpoole Times Square'ile?" küsis Michael säärasel moel, justkui kõneleks debiilikutega.

Kui ainult Clifford siin oleks. "Võimatu," oli mees öelnud, kui Christa teda kutsus. "Teil on perekondlik pidu."

"Sa oled minu teine perekond."

"Vana-aastaõhtu masendab mind ja ma ei käi kunagi väljas."

Võib-olla kui ta praegu Cliffile helistaks, suudaks ta teda veenda siia tulema. Christa hiilis eesruumi ja võttis juba telefonitoru, kui ema teda kõnetas.

"Keith on väga kena poiss."

"Ja-ah."

"Lynn räägib, et ta pärineb väga heast perekonnast. Tema isa on kohtunik."

"Prussakate võidujooksus."

"Kuskohas? Ah, need teie naljad. Tead, mis ma sulle ütlen. Sa meeldid talle. Ma jälgisin tema silmi. Kas sa ei tahaks üles minna ja vahetada riided?"

"Mis mu kleidil viga on?"

"See on nii – vana. Sinuvanune tüdruk ei riietu säärasesse kleiti. Miks sa seda minu ostetud pükskostüümi selga ei pane?"

"Ema, kõik on korras."

"See pükskostüüm sobib sulle imehästi – "

"Sa pole mind selles kordagi näinud."

"Usu mind, et see näeb sinu seljas vapustav välja – "

"Ära kiusa mind, ema."

"Christa – " Hääl kerkis ähvardavalt.

"Ema – " Christa jäljendas teda.

Naer maandas tekkinud pinge.

"Ema, palun sind. Ma tahan helistada."

"Kellele sa helistad? Isale või?" Tahtmatult tegi ema seda kuuldes grimassi.

"Ta on Antiguas. Vististi mõne mannekeeniga." See võib ema tundeid riivata, kuid isa vajas kaitset. Talle langes osaks nii mõndagi ebameeldivat tänu sellele, et ta endine naine abiellus kuulsa kirjanikuga.

"Christa, kuula mind. Ma rääkisin just Samiga ja me mõlemad tahaksime, et sa homme meile lõunale tuleksid, alustaksid uut aastat meie seltsis. Nagu vanaema ütleb, peame kokku hoidma."

Teatud määral oli see õige, kuid ema ja vanaema ei asendanud meest. Mees, keda ta tahtis, oli Clifford Donoghue. Teda tahtis Christa näha hetkel, kui kell 1972. aasta algust kuulutab, mitte mõnda võõrast Central Parkis. Kui ta ei saanud olla Cliffordiga, siis võib-olla oleks päris kena olla koos emaga. Vanaemal oli õigus. Ta peaks püüdma emaga lähedasemaks saada.

"Kuhu te siit edasi lähete, ema?"

"Normani juurde."

"Millise Normani?"

"Norman Maileri juurde. Ta on muidugi Sami, mitte minu sõber," selgitas Michael. "Kuna sa seda küsisid."

"Kas ma tohiksin teiega kaasa tulla?"

"Täna õhtul?"

"Miks mitte? Sa ütlesid, et me peaksime rohkem koos olema."

"Aga kuidas jääb siis Lynni ja Keithiga?"

"Ma oleksin meelsamini teiega."

"Olgu peale," ütles ema kõhklevalt. "Ma küsin Samilt, mida ta arvab. Ma ei ole kindel, kas me tohime omakorda külalisi kaasa tuua – "

"Pole vaja, ema – ausalt. Kõik on korras."

"Ei – ma küsin Samilt. Küllap kõik laabub."

Eesruumis üksi, helistas ta Donoghue'de numbril. Proua Craig võttis toru. Härra Donoghue oli välja läinud. Ta ei teadnud, kuhu. Aga kus oli Sharon, kas ta läks juba peole? See oli tore! Ja mida tegi Teddy? Teddy vaatas proua Craigi voodis televiisorit. Kas ta tohiks poisiga paar sõna rääkida? "Head vana aasta lõppu, Teddy. Oled sa tubli poiss?"

"Jah. Kas ma tohin saada tüki šokolaadikooki? Proua Craig ei luba. Ta ütleb, et on liiga hilja. Palun, kas ma tohiksin? Ma suren nälga, ema – see tähendab Christa."

Ema. Kas Cliff läks mõnele peole või oli ta hoopis teel siia?

"Tule istu siia," viipas Michael teda, kui ta uuesti elutuppa astus. Ta lootis, et Christa saab aru. Sami meelest ei olnud eriti hea mõte Christat endaga kaasa võtta. Sealne seltskond suitsetab marihuaanat, peale selle võib seal ka teisi mõnuaineid liikvel olla, ning tema meelest polnud see eriti sobilik paik ühele noorele tütarlapsele. Ta võiks nendega teine kord mõnel õhtupoolikul kaasa minna, kui on ilus ilm. Normanil on päikesepoolne terrass, kust avaneb suurepärane vaade sadamale. Enne, kui Christa midagi vastata jõudis, hüüdis Michael Lynni. "Christa tuleb teiega Central Parki. Kuuldavasti on seal muinasjutuline tulevärk. Meie Samiga tahaksime väga teiega ühineda, kuid me oleme juba seotud. Pidu – "

"Norman Maileri juures," teatas Christa.

"Ta on Sami, mitte minu hea sõber. Ma juba selgitasin Christale – "

"Hakkame liikuma," ütles Steve.

"Vanaema ütles, et te jääte õhtusöögile," sõnas Christa.

"Mis me pärast seda teeme?"

"Steve viib meid ühte vahvasse kohta," vastas Lynn.

"Ma arvan, et ma ei tule," teatas Christa.

"Mine ikka," torkas ema vahele. "Täna on vana-aasta-õhtu ja kõik peavad lõbutsema."

"Sa pead tulema," nõudis Lynn. "Muidu on Keith aastavahetusel täiesti üksi. See pole aus!"

Christa laskis ennast veenda. Pealegi oli Cliff tal soovitanud rohkem omavanuste seltsis olla.

Emal oli hirmus hea meel. "Mis sa selga paned? Kas sa tahad, et ma tulen üles ja aitan valida?"

"Ei, ema. Ma ei vaheta riideid." Kuhu nad ema arust minema pidid? Mis ta selle peale ütleks, kui kuuleks Christalt, et nad kavatsevad LSD-d pruukida ning võib-olla jäävad nad vahele ning pistetakse puuri koos tõeliste kurjategijatega? Mida ema ütleks, kui ta teada saaks Lynni ettepanekust, et Christa võiks Lynni korteris Keithiga magada. Tal olevat lisamadrats põrandal.

Christa arutles, kas emale polnud tõesti kunagi pähe tulnud, et kui Roy Martin välja arvata, oli ta tütar süütu,

mis kahekümne kolmeselt oli veider nähtus. Kui Clifford teda ei taha, siis kõlbas Keith samahästi kui mõni teinegi.

Samal hetkel tõstis ta pilgu ja märkas Clifford Donoghue'd sisenemas, käes šampanjaklaas, millega tubli Harrington teda juba varustada oli jõudnud.

"Head vana aasta lõppu kõigile!" Ta tõstis klaasi tervituseks kõigile järgemööda otsa vaadates, Christa oli viimane. Tüdruk märkas, et mees hoidis klaasi vasakus käes ning et abielusõrmust ei olnud.

"Aitäh, vanaema!" sosistas Christa, kui nad mantleid selga tõmbasid.

Binnie naeratas. Michael ja Sam suundusid Brooklyn Heightsi. Lynn helistas ning nad kolmekesi pidid enne Central Parki minekut ühes võtma Lynni sõbranna. Cliff Donoghue seisis vaikselt oodates, pilk Binnie lapselapsele naelutatud.

Binnie'le oli selgemast selgem, et see mees oli Christast narruseni sisse võetud. Milline tore aeg olla armunud! Nemad pidid kahekesi kuskile minema, Times Square'ile näiteks, ning südaööl vaatavad nad teineteisele silma ning nende uus aasta algab armastusega.

Talle pakkus rahuldust teadmine, et Christa oskas ära tunda hea inimese. Ka Cash Cochrani puhul oli lapse sisetunne õigeks osutunud, kuid situatsioon ise traagiliselt sobimatu. Nähes Christat Clifford Donoghue'ga lahkumas, oli Binnie endaga rahul. Lõpuks ometi oli ta heaks teinud piinad, mida Christa oli pidanud taluma.

Pärast nende omavahelist vestlust oli Binnie Christa alla saatnud ja helistanud Clifford Donoghue'le. "Ma tahaksin soovida teile head vana aasta lõppu ning tänada teid hoolitsuse eest, mis te minu lapselapse vastu olete üles näidanud."

"Vastupidi, tema hoolitseb meie eest. Sharoni ja Teddy arvates on Christa lihtsalt võrratu."

"Ja mida teie ise temast arvate, härra Donoghue?"

"Ma – "

"Teate. Meil on täna siin väike kogunemine. Kas te ei

tuleks meile klaasi šampanjat jooma ja õhtustama, ning siis me võiksime veidi ka vestelda."

"Aga ma – "

"Ümber riietuda pole vaja. Kas te poole tunniga jõuate?"

Binnie vaatas kella. Mehel oli kulunud kõigest kolmveerand tundi, et Gramercy Parki jõuda. Tema kogenud silm märkas rutakalt aetud habet ning pesemisest niiskeid juukseid. Binnie ei teadnud, kuidas Clifford Donoghue'l õnnestus säärasele tihedale liiklusele vaatamata nii ruttu pärale jõuda. Armastus teeb imet.

"Õhtusöök on laual, armuline proua," teadustas Harrington.

Binnie näitas eeskuju ja võttis Clifford Donoghue käe alt kinni. "Loodan väga, et teile maitseb rostbiif, härra Donoghue. Vana-aastaõhtul on mul alati tekkinud säärane küllastus kalkunist ja seapraest, või kuidas teie arvate?"

Lauda kattis punane damastlina, ainus valgus langes lühikestest jämedatest karikakra-ja roosipärgadega ümbritsetud küünaldest, mille leek peegeldus kristallklaasidel ning hõbenõudel. Külalised, kaasa arvatud kurikuulus individualist Sam Boyd Allan, istusid pisut kohmetult perenaist jälgides, justkui ootaksid tema märguannet liigutamiseks.

Toidu serveerimise ajal küsis Binnie Clifford Donoghue'lt: "Kas teil on kõht väga tühi?"

"Teate – õigupoolest sõin ma juba koos lastega kodus."

"Ka mina pole näljane." Binnie pöördus ülejäänute poole: "Vabandage mind, kuni ma härra Donoghue'le maja näitan. Jätku leivale. Me tuleme kohe tagasi."

Lapselapsele suunatud vargse naeratusega juhatas Binnie külalise söögitoast välja ja läbi elutoa endisse päikesepoolsesse tühja salongi. Mees silmitses perekonnaportreed.

"Kui ilus pilt!"

"Ma kardan, et täna õhtul ei jää meile vestlemiseks eriti palju aega, härra Donoghue," ütles Binnie, kui nad

akna juures toolidel istet olid võtnud. "Aga ma sooviksin väga mõni hetk teiega omavahel olla enne seda, kui ma uuesti haiglasse lähen."

"Kuidas härra Belsize'i tervis on?"

"Palju parem. Jaanuari lõpus kavatsen ta Palm Beachile viia. Ja teate, laste joonistused meeldisid talle väga."

"See on täielikult Christa teene. Ta on võlur. Ta mõjub lastele imehästi. Nad pesevad tema pärast isegi hambaid."

Binnie'le meeldis mehe näoilme, kui ta Christast rääkis.

"Ma tahaksin, et me võiksime tihemini kohtuda. Kas te tuleksite pärast pühi meie juurde lõunatama?"

"Suurima rõõmuga."

"Mul on väga hea meel, et te tulite, sest ma tahtsin teid isiklikult tänada kõige eest, mis te Christa heaks olete teinud."

"Lapsed ütleksid seda teisiti. Nemad tänaksid teid, et te lubasite Christal meie juures olla."

"Seda on muidugi tore kuulda, aga mina arvan, et oleme juba küllalt kaua teie külalislahkust kasutanud."

"Mitte sugugi," kinnitas mees. "Tõepoolest, ma ei tea, kuidas me oleksime ilma Christata hakkama saanud."

Binnie naeris heakskiitvalt ning äkitselt meenus talle Carla Belsize. Ta oli rabatud. Perekondlikult raskel hetkel sarnanes ta ämmaga, kes oli ajanud end puhevile ning mänginud suursugust matrooni.

"Te olete liiga lahke, aga muidugi olen ma rõõmus selle üle, et Christa pole meie perekonnale häbi teinud. Ta on väga tormakas noor daam – "

"Tormakas on ta küll, jah!" nõustus mees.

Binnie laskis ennast paluda, et Christa võiks veel kuuks ajaks Donoghue'de juurde jääda. Kui ta pole mitte tobu, siis tuleb Christa Gramercy Parki tagasi üksnes selleks, et siin abielluda. Binnie tundis seda ihu ja hingega. Ta otsustas, et sellest peab saama väike, lihtne laulatus. Tseremoonia elutoas, muusika kostaks päikesepoolsest salongist. Šampanja eesruumis, kuumad ja

külmad toidud rootsi laual elutoas. Mitte midagi ülepingutatut. Nii tore, kui siin majas toimub laulatus.

Oli aeg haiglasse minna. Sel ajal kui Harrington toidukorvi valmis seadis, läks Binnie üles, et vahetada must sametkleit sinise siidkrepi vastu, mille Spencer oli talle hiljaaegu ostnud otse Bergdorfi vaateaknalt. "See sobib sinu silmadega."

Binnie soeng ja meik olid laitmatud, kuid ta tundis vajadust kõike otsast alustada. Täna oli vana-aastaõhtu ning tal oli väga eriline kohtamine väga erilise mehega. Võib-olla oli põhjuseks Christa särav jume, mis sundis teda oma nägu puhtaks pühkima ning juukseid ägedalt harjama, kuni need elektrist praksusid, ning siis harjade ja värvidega uuesti ametisse asuma.

Täna õhtul tahtis ta olla kaunim kui kunagi varem. Sakilise ilupaelaga kinniseotud kommikarbist võttis ta järgmise Spenceri kingituse, akvamariinidest, briljantidest ja pärlitest laia pimestava kee ning sellega sobivad hiiglasuured kõrvarõngad. Tavalises olukorras oleks kaelakeé ja kõrvarõngad olnud ühekorraga liig mis liig, justkui proua Astori lemmikhobune. Aga täna õhtul see omamoodi sobis. Pärast kõiki möödunud aastaid meeldis Binnie'le endiselt ennast Spenceri jaoks ehtida.

Tšintšiljakeep õlul, istus ta sirgelt uue Silver Cloud Rolls Royce'i tagaistmel. "Kes see on? ... Kas ta on mõni kuulsus? ... Kuhu ta sõidab?" näis kostvat tänavatel pidutsevast rahvahulgast. *Ma olen suursugune daam, kes on teel armsama voodi juurde.* Mitte millelgi polnud enam suuremat tähtsust, ei börsi kullahinnal ega sellel, kes võitis *Rose Bowl*'i mängu ega asjaolul, kas too tobu Valgest Majast tõi väed koju või mitte. *Spencer!*

Kas pühad või mitte, haiglapersonal oli tööl nagu tavaliselt.

"Head vana aasta lõppu, proua. Te näete täna vapustav välja!" Kokk oli personalile eraldi korvi võileibade ja kookidega kaasa pannud. Koridorid olid kaunistatud astelpõõsa ja luuderohuga ning külastajate ooteruumis seisid kõrvu jõulupuu ning hanukka-püha kaheksaharuline küünal.

"Head vana aasta lõppu, kallis!" Binnie sööstis kalliskivide särades ning keebi lehvides Spenceri palatisse, tema kannul livrees Harrington, korvid käes.

Spencer Belsize oli voodis istuli aidatud, jõuetu naeratus süvendas veelgi tugevaid vagusid tema põskedel, juuksed siledad justkui vastsündinul, seljas Binnie kingitud pidžaama. Binnie oli ainult paar tundi haiglast ära olnud, kuid alles nüüd märkas ta terava selgusega, kui tõsiselt oli mees haige. Tema nägu oli kõhn, sinakad käed peaaegu läbipaistvad. Spencer oli suremas. Nüüd taipas ta seda. Doktor Bergi kinnitusi ei saanud tõsiselt võtta, ja nüüd neile tagasi mõeldes tundusid doktor Bergi vastused väga põiklevad.

Arstide jutt. Binnie oskas lahti mõtestada äri- ning pangandusalast vestlust ja ka igasugust muud mitmetähenduslikku juttu, kuid arstide kõnepruuk oli midagi sellist, mida iga inimene püüab sihilikult valesti mõista nii kaua kui võimalik. *Põhjalik voodirežiim.* Arstide loba. *Paranemine võtab aega.* Arstide loba. *Me teeme kõik endast oleneva.* Arstide loba. *Tal läheb väga hästi ... Analüüsid on korras ... Ta allub hästi ravile ...*

Pole ime, et doktor Berg keeldus täpset vastust andmast Binnie küsimusele, millal nad Palm Beachi võivad sõita. "Ilma ratastoolita," oli Binnie tingimus. Ta oli näinud fotosid Joe Kennedyst ratastoolis. See ei olnud Spencer Belsize'i jaoks. Nad ootavad, kuni ta on kõndimiseks küllalt tugev. "Paar nädalat ees või taga ei tähenda midagi. Palm Beach ei lähe kuhugi."

Nüüd taipas Binnie doktor Bergi näoilme tähendust. Spencer Belsize ei lähe siit haiglast enam kuhugi. Tema ilus mees, armsam, partner, sõber oli suremas tema silme all ning ei raha, meditsiin ega ka tema märkimisväärne kavalus suutnud seda takistada.

"Me tegime väikese tukastuse," ütles õde.

Keri oma koikusse! "Tänan teid, proua Doan. Ma olen nüüd siin. Te võite puhkama minna."

Oma kogemustest teadis proua Doan, et tal ei tasu vastu vaielda. Nagu Binnie talle aeg-ajalt meenutas, pidi tema õe teenuste eest maksmiseks tublisti kukrut kergitama, ja kui ta nii on otsustanud, siis pole proua Doanil midagi öelda.

"Sa näed välja nagu Ziegfriedi tüdruk," ütles Spencer nii vaikselt, et Binnie pidi kuulmiseks pingutama.

Binnie mähkis tšintšiljakeebi paremini endale ümber, lõug ette lükatud justkui tantsijannal, ja saatis talle kelmika õhusuudluse. "Tere, semu. Kas siin hakkabki kohe pidu pihta?" Ta astus puusi hööritades voodi poole ja pööras siis selja, mehele üle õla võrgutavaid pilke heites. "Ma olen Sädelev La Tour, eksootiline *danseuse*."

Ümber pööramata lükkas Binnie keebi eest lahti ning vaatas uuesti üle õla.

"Olgu, noormees. Kui palju sa maksaksid selle eest, et näha, mis daamil on keebi all?"

Mehe nägu vajus naerule. Talle pakkus etendus rõõmu. Uks avanes ning sisse purjetas proua Doan.

"Teie ravimid." Ta üritas Spencerile tabletid suhu panna, kuid mees tahtis neid ise võtta. Mehe käsi värises nii, et ta pillas peost papptopsi veega, ning tal oli raskusi neelamisega.

"Ma kutsun teid, kui vajadus tekib, proua Doan."

Õde rikkus ära tema etenduse. Uuesti üksi jäädes heitis Binnie keebi õlult ning tegi sügava reveransi.

"Sul on sinine kleit seljas," ütles Spencer.

"Kas sa tead, mis juhtub laristajatega, kes ostavad tüdrukule Bergdorfist kleidi?" Ta kummardus mehe kohale, toetudes ettevaatlikult voodiservale, ning suudles teda õrnalt suule. "Härra," ütles Binnie Al Jolsonit imiteerides, "te põle veel midagist näind."

"Binnie – "

"Mida ma saan sinu heaks teha?"

Spencer heitis pilgu suletud uksele. "Sigaretti – "

Oh, kullake, kavatses Binnie juba etteheitvalt lausuda toonil, millega paksud daamid oma puudlikoeri korrale kutsuvad. Haiglas juhtus sääraseid asju. Patsiendiga räägiti nii, justkui oleks ta mõni lemmikloom. Ta ei hakanud Spencerile meenutama, et sigaretid on rangelt keelatud. Peale selle oli nii palju muid asju, mis olid talle nüüdsest igaveseks keelatud. Igasugused söögimõnud

ning värske õhk looduses, voodimõnud ning mõnu kõndida golfirajal ja võiduajamistel kihla vedada.

Nii lähedalt nägi ta Spenceri lillakat ihu ning tumedate siledate juuste all kumavat peanahka. Ta kummardus uuesti lähemale, et meest suudelda. Tema keha oli jõuetu, luud haprad, ihu tegi läbi taandarengut justkui pöörduks emaüsasse tagasi.

Binnie süütas sigareti ja ulatas selle mehele.

"Filter eespool!" nurises Spencer. See oli tema väike nali.

Binnie kartis, et hakkab karjuma selle aja jooksul, mis Spenceril kulus sigareti suhu panekuks, kuid ta ei aidanud meest. Viimaks tõmbas Spencer kerge mahvi, enne kui sigareti raskusele alla andis.

Mu kallis. "Kas sa tahad šampanjat ja kaaviari? Või hoopis seda pasteeti, mida sa armastad?" Binnie tegi korvi lahti ning näitas talle järgemööda kõike, mis ta välja tõstis. Harrington oli pakkinud kaasa ka kaks kristallpokaali. Binnie võttis ühe. "Kui jooksime armastuse terviseks?"

Täiuslikult ettenägelik ülemteener oli Charles Heidsieckilt eemaldanud vahapitseri ning selle jäänõusse asetanud. Binniel tarvitses nüüd vaid kork maha võtta ning jook klaasidesse kallata.

"Head uut aastat, kallim." Binnie rüüpas pokaali ühest servast ja ulatas siis pokaali mehele. Spencer võttis klaasi huulte vahele. Šampanja valgus mööda lõuga alla.

"Ja nüüd kaaviari," siristas Binnie, kõris kramp kogu etenduse naeruväärsuse üle. Miks ei võiks ta istuda voodiserval nagu kõik teised surma ootavad inimesed, silmad punased peas, juuksed sorgus. Miks pidi ta nii hirmsasti pingutama ja näitemängu tegema?

Kuid näitemängu katkestada polnud võimalik. Etendus pidi jätkuma. Binnie tõstis kaaviari röstitud saiatükile ja nägi tublisti vaeva, et kaunistada seda hakitud sibula ja munaga, nagu Spencer armastas, kõige selle otsa pigistas ta ohtralt sidrunit, mis oli marlisse pakitud. Justkui need tobud teleekraanil, näksis ta saiatükki

ja ohkas õndsalt, enne kui saia Spencerile ulatas. Mees püüdis vapralt kaasa mängida, kuid tema refleksid vedasid teda alt. Ta ei suutnud hammustada.

Mu kallis. Binnie läks uuesti voodi juurde ja kallistas teda. Mehe keha tundus kuiv ja krõbisev justkui õlenukul. Kui oleks vaid olemas säärane asi nagu jõu siirdamine, toru kaudu energia ülekandmine ühelt inimeselt teisele nagu verega tehakse, Binnie energiast jätkuks enam kui kahele.

"Spencer – "

" – tõeline daam – " Binnie pigem tajus, kui kuulis tema sõnu.

Ta suudles Spencerit suule, mõeldes meeleheitlikult suust-suhu elustamisele, et oma vitaalsusest veidikenegi talle anda. Tuttavad, armastavad, vihased, ahned, naervad, võluvad huuled olid elutud. Paar tumedat kaaviaritera oli kleepunud huulte külge. Näis, et ta ei valitse neid enam. Spencer püüdis veel midagi öelda.

"Õnnelikku uut aastat, armsam." Sõnad kostsid justkui kusagilt kaugelt, kunagi ammu alguse saanud pikk matk oli peaaegu lõpule jõudnud.

Ilma Spencerita ei saa uus aasta olla õnnelik. Binnie'l oli nii raske mõelda elule enne Spenceriga kohtumist. Tema varasem elu oli justkui rotogravüürialbum, ajahambast pruuniks tõmbunud. Forsythi tänava üüripugerik, ema aknalaual, juuksed leekides, tükitöö ja lutikad ning õhtukool – kõigel sellel polnud enam mingit seost järgneva viiekümne aastaga, mis sai alguse kohtumisest selle mehega Viienda avenüü bussi teisel korrusel ühel 1922. aasta pühapäeva pärastlõunal.

Keha Binnie käte vahel lõtvus. Ta seadis Spenceri uuesti patjadele. Kui kole oli hoida niimoodi meest, kes teda kunagi kirglikult kallistas.

"Kas me oleme valmis?" Proua Doan astus uksele koputamata palatisse, siiber käes. Binnie taandus akna juurde. Kui hirmus oli näha meest, kes juhtis lennukeid ja ajas raha kokku ning armastas naisi, nüüd täielikuks inimvareks muutununa.

Toiming tehtud, võttis proua Doan istet ja hakkas

heegeldama. Seekord Binnie osutas ainult pöidlaga ukse poole. *Välja.*

"Aga ma olen valves. Doktor andis mulle korralduse – "

"Välja!"

"Aga – "

Binnie tõstis ta toolilt püsti ning lükkas ukse poole. "Mina olen siin."

"Kutsuge mind, kui vaja. Olen siinsamas ooteruumis."

Spenceril olid silmad suletud. Binnie istus voodile, silmitsedes teda. Aeg-ajalt libises naeratus üle tema näo. Huvitav, kus ta viibis? Kas hüppas lennukist välja, hirmutades Binnie poolsurnuks? Või hoopis sõitis tolle voorimehetroska pukis piki Viiendat avenüüd lähemale?

Lausa võimatu oli paigal istuda. Spencer ütles alati, et Binnie'l olevat sipelgad püksis. Toas edasi-tagasi kõndides märkas ta äkki, et mehel olid silmad lahti. Ta jälgis Binnie't nii õrnal igatseval pilgul kui ei kunagi varem.

"Spencer!" Hirm pigistas südant, kui Binnie lähemale sööstis.

"Ei!" hingeldas Spencer, sundides Binnie't jõuetu käeviipega paigale jääma. Tema huuled liikusid hääletult. "Ilus – " näis ta kordavat.

Binnie ajas end sirgu ja võttis sisse elegantse poosi, sirutades käed tema poole, näol särav naeratus, nii ta vähemalt lootis. "Ma olen sinu naine, Spence."

"Binnie – " Tuhm sosin igavikust.

Silmad pilkusid ja vajusid kinni. *Spencer!* Ei, veel mitte. Ta tundis, et mees hingab. Varsti, kuid mitte veel.

Ta heitis Spenceri kõrvale pikali ning võttis tema käe. Binnie oli kindel, et pärast kõike seda võtab ta ennast kokku ega anna alla. Ta leiab endale tegevust. Hakkab juhtima toda Washingtoni komisjoni, kui nad teda veel tahavad. Vanaks saada oli valus. Selles polnud midagi uut. Vanadele inimestele ei pea seda ütlema, nad teavad isegi. Noored tavatsesid silmi kinni pigistada, kuni selgus möödapääsmatu.

Binnie leiab endale tegevust kodus ja perekonnas. Varsti tulevad muidugi ka pulmad ning Donoghue lapsed

olid arvatavasti toredad. Ta tellib aeda mängunurga. Sami uus raamat ilmub juunis, oli Michael öelnud. Ta korraldab Gramercy Parkis peo ja laseb kõigil oma tuttavatel raamatu osta.

Spencer! Ta pigistas mehe kätt nii tugevasti kui suutis. Ta on nii stiilne mees. Ka tema püüab olla stiilne. Ta ilmutab oma kurbust stiilselt ning leinab teda salaja. Ta ei haletse iseennast, tänu elatud elule. Ta ei jookse minema mingi rumbatantsijaga ega hakka usklikuks.

Nii et nüüd oli mees jõudnud sinna, kuhu temagi üsna pea jõuab samasuguses toas, kus on lilled, kaardid ja igasugused mugavused teel teise ilma. Ükskord enne oli Binnie sügisesel kail jälginud tema lahkumist, täis kurbust ja kahetsust. Seekord on ta täis kurbust, kuid ei kahetse.

Kas vanad tuttavad ununevad? Kusagilt kaugelt imbusid tuppa 1972. aasta hääled. Ta mõtles, kuidas Christa oma eluga toime tuleb. Ja Michael. Tema tüdrukud, nemad kolmekesi olid ühendatud justkui mägironijad, üks teise järel, kõige ülemine vastutamas elu jätkumise eest.

Nendest kolmest oli tema kõige õnnelikum, selles oli ta kindel, tema oli ainus, kes sündis läbilöögivõimega. Aga tüdrukud õppisid ja nad jõuavad veel nii mõndagi tema tarkustest kõrva taha panna. Tal oli neile veel üllatusi varuks.

Trükikoda «Ühiselu».